# PHILLIP MANN

# SENIORUL PAXWAX



EDITURA PYGMALION

# PHILLIP MANN

# SENIORUL PAXWAX




"Am vrut să scriu o carte care să cuprindă în paginile ei întregul spaţiu al galaxiei. Când i-am scris editorului meu de atunci, Malcom Edwards, i-am spus: Vreau ca acest roman să fie ca un covor strălucitor, minunat colorat.<<Vreau ca oamenii care-l citesc să deruleze acest covor dinaintea lor. Îmi doresc deci ceva în culori aprinse, cu încleştări dramatice şi tot restul>>. Aşa că privesc cele două romane ca pe nişte extravagante opere ale imaginaţiei. Mi-a plăcut să le scriu, pentru că am putut folosi toate tipurile de creaturi extraterestre şi am desfăşurat în cuprinsul lor un foarte puternic sentiment uman. A păstra sub control un subiect atât de complicat nu e, în mod necesar un lucru uşor."

COPERTA: RIESS WALTER

ISBN 973 - 9207 - 04 - 9




"Un minunat produs al imaginaţiei."
LOCUS

"Una dintre cele mai bune cărţi de space-opera."
WHITE DWARF

"Cel mai incitant dintre noii autori britanici de S.F."
VICTOR GOLLANCZ

"ÎŞI FOLOSEŞTE CU BUNĂ ŞTIINŢĂ TALENTUL PENTRU A CARACTERIZA O SERIE DE PERSONAJE EXTRATERESTRE ŞI MEDIUL LOR ÎNCONJURĂTOR."
PETER NICHOLS
şi
JOHN CHELL

**3922 lei**
**78 lei TL**
**4000 lei**

# Seniorul Paxwax

Traducere de Carmen Valy Mucuţa

## Cuprins

Prefaţă
Paxwax
1. Sanctum
2. Lotus-şi-Arcadia
3. Sanctum
4. Mako
5. Lotus-şi-Arcadia
6. Cercul Interior
7. Morrow
8. Sanctum
9. Bennet
10. Morrow
11. Sanctum
12. Bennet
13. Thalatta
14. Bennet
15. Sanctum
16. Bennet
17. Thalatta
18. Pe toate lumile umane
19. Sable
20. An
21. OK
22. Festal
23. Celelalte Familii
24. Morrow
25. Veritas
26. Portalul Reclusi
27. Bennet
28. Morrow
29. Bennet
30. Morrow
31. Bennet
32. Sanctum
33. Jeupardi
34. Bennet
35. Sanctum

36. Bennet
37. Thalatta
38. Bennet
39. Morrow
40. Bennet
41. Morrow
42. Bennet
43. Portalul Reclusi
44. Atacul Xerxes
45. Bennet
46. Atacul Xerxes
47. Morrow
48. Bennet
49. Morrow
50. Un punct în spaţiu
51. Bennet
52. Sanctum

# Prefaţă

Cu acest număr, colecţia „Cyborg” a editurii PYGMALION propune un nume absolut nou pentru cititorul român de science-fiction. Nou, dar nu lipsit de valoare, după cum vă veţi convinge în cele ce urmează.

Aşadar, cine este PHILLIP MANN?

Să ne oprim puţin asupra articolului dedicat acestui scriitor de faimoasa *The Encyclopedia of Science Fiction* (editori: Peter Nicholls şi John Clute, ediţia 1993):

„MANN, (ANTHONY) PHILLIP (1942– ). Scriitor născut în Marea Britanie, rezident în Noua Zeelandă începând cu 1969. Cariera lui de regizor de teatru, redactor de carte, profesor de artă dramatică şi asistent universitar a adus scrisului său un puternic simţ vizual şi structural. Întâia lui apariţie în domeniul SF, *The Eye of the Queen* («Ochiul reginei» – 1982, Anglia) este un reuşit roman despre primul contact între pământeni şi enigmatica rasă extraterestră numită Pe-Ellian. Dipticul *The Gardener* («Grădinarul») – cuprinzând romanele *Master of Paxwax* («Seniorul Paxwax» – 1986, Anglia) *şi The Fall of the Families* («Prăbuşirea Familiilor» – 1987, Anglia) – descrie o societate umană ajunsă la apogeu şi prăbuşirea dominaţiei acesteia pe diferite planete. În *Pioneers* («Pionieri» – 1988, Anglia), cel mai bun roman al său până la această dată, o serie de exploratori modificaţi genetic ajung la o înţelegere cu fiinţa umană*. Wulfsyarn: A Mosaic* («Wulfsyarn: Un mozaic» – 1990, Anglia) este un studiu de caracter asupra unui căpitan de navă ratat, studiu relatat de un autoscrib. Phillip Mann a mai scris, şi trei piese fantasy pentru copii, precum şi povestiri şi o piesă umoristică pentru teatrul radiofonic, *The Gospel According to Mickey Mouse* («Evanghelia după Mickey Mouse» – difuzată în 1990). Îşi foloseşte cu bună ştiinţă talentul pentru a caracteriza o serie de personaje extraterestre şi mediul lor înconjurător, prin aceasta reuşind să desfăşoare întreaga paletă a vanităţii şi a îngâmfării mortale a oamenilor, fără a fi însă didacticist şi având, în plus, un respect implicit pentru viaţă.”

Cam asta-i ce stă scris în dicţionare. Corect, dar destul de puţin…

Să apelăm, în continuare, la un alt „document oficial”, şi anume chestionarul trimis de editura Victor Gollancz (Anglia) autorilor săi cei mai importanţi – un chestionar destinat, evident, publicităţii şi solicitărilor presei, dar nu mai puţin corect din acest motiv.

„Numele complet (inclusiv studii, titluri academice, specializări etc.): Anthony Phillip Mann (foloseşte însă numai numele de Phillip Mann); BA (licenţiat în litere), Manchester; MA (aproximativ acelaşi titlu), Humboldt State University, California.

Data naşterii: 7 august 1942.

Locul naşterii: Northallerton, Yorkshire, Anglia.

Căsătorit: în 1969, cu Nonnita Rees.

Copii: doi, şi anume: Delia (14 ani) şi Owen (9 ani). (Chestionarul fiind realizat în 1985, calculaţi dumneavoastră vârsta actuală a copiilor!)

Studii (orice fapt care credeţi că e demn de interes): A căzut la unsprezece examene, inclusiv cel de obţinere a unei burse. A studiat arta dramatică şi engleza la Universitatea din Manchester, lucrând cu Hugh Hunt şi Stephen Joseph. Mai târziu, în California, s-a axat pe regia de teatru şi pe design.

Rezumat al slujbelor, profesiunilor şi al altor mijloace de trai, cu excepţia scrisului: A avut foarte multe slujbe temporare. În California a fost tehnician de scenă şi designer. După sosirea în Noua Zeelandă, în 1969, a lucrat ca regizor de teatru, actor dramatic şi conferenţiar.

Lista completă a cărţilor publicate, când, de către cine, şi în ce tară:

1) „Eye of the Queen” (1981) – Gollancz (Anglia)

2) „The West that Never Was” (1972) – Radio New Zeeland

3) „Games of Power” (1973) – Radio New Zeeland

4)[1] „Coming of Age in North” (1974) – Radio New Zeeland.

5) „Neighbours” (1973) – Radio New Zeeland

6)[2] „The Monument” (1975) – Radio New Zeeland

7) „The Magic Hand (Children’s Play)” – publicată în ACT Magazine (Wellington).

---

[1] Titlurile 2), 3), 4) reprezintă un şir de 13 povestiri care, toate, au fost radiodifuzate).

[2] Titlurile 5) şi 6) reprezintă piese de teatru care au fost difuzate, la rândul lor.

8) „Ben's Bed (A Story for Children)” – apărută la Mallison Pendall (în sezonul 1985/1986).

Călătorii şi sejururi în străinătate: A părăsit Marea Britanie la 24 de ani. De atunci, s-a reîntors acolo pentru perioade mai mult sau mai puţin îndelungate. Într-o bună zi, s-ar putea să se întoarcă definitiv. A lucrat în California şi a făcut multe şi îndelungate excursii peste tot, în SUA. A călătorit şi în Europa, unde a petrecut mai multe luni în Polonia. Timp de doi ani a locuit în China, la Beijing, lucrând ca editor pentru Agenţia de ştiri „China Nouă”. De asemenea, a făcut vizite în Rusia, Cehoslovacia, Germania de Est şi de Vest, Franţa, şi America de Sud.

Parcă s-a mai completat portretul, ce ziceţi?... Dar scriitorul pe care editorul de la Victor Gollancz îl numea, în prezentarea de la primul său roman, drept „cel mai incitant dintre noii autori britanici de SF, apărut după mulţi ani”, mai are şi alte „secrete” să ne dezvăluie, după cum arată interviul pe care i l-a „smuls” Liz Holliday, de la revista *Interzone*, în februarie 1993. Iată o serie de extrase din acest, interviu:

„Tatăl meu a murit înainte ca eu să mă nasc. A fost ucis în război, prin urmare am fost crescut doar de mama, aşa cum s-a priceput ea (...). Şi unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le-a făcut mama a fost să umple casa de cărţi. Dacă există vreun lucru la care să mă pot uita în urmă, atunci trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu că a lăsat să existe bibliotecile publice. Strălucită chestie... Prin urmare, trăiam în Scarborough, o familie foarte săracă, dar înconjurată de cărţi de toate felurile. De la piesele lui Aristotel, la volumele despre monştri preistorici, romane SF şi până la... nici nu mai ştiu, mama umplea casa cu cele mai extraordinare opere literare. Era o mare cititoare – şi încă mai este... Iar eu, la rândul meu, am devenit de timpuriu un devorator de literatură. Citeam orice, fără nici o discriminare. Dacă mă plictiseam, puneam cartea deoparte.

Ştiu cu siguranţă că o mare parte a acestor lecturi timpurii transpare în operele mele. Unii autori, de altfel, au devenit pentru mine foarte importanţi. De exemplu, îmi plăcea foarte mult să-l citesc pe Dickens, iar mai târziu pe Jane Austin. Obişnuiam, de asemenea, să citesc foarte des Biblia.

Pe la 13 sau 14 ani mi-am dat seama că l-aş putea citi pe Shakespeare. Şi l-am citit... Atunci, abia, m-a izbit un lucru cu

totul minunat şi de o nemaipomenită forţă, şi anume că Shakespeare era un autor englez. (...) De la el am învăţat dragostea faţă de cuvinte. Cam în acelaşi timp, am descoperit poezia: Shelley, Keats, alţi mari poeţi... O lucrare cu un efect deosebit asupra mea a fost Moby Dick. L-aş considera pe Herman Melville drept cel mai mare prozator pe care l-am citit vreodată. Şi cred că o parte din el se află, în diferite proporţii, în spatele a ceea ce am scris. Îmi place amploarea lui, măreţia gândirii sale, modul de-a dreptul miraculos în, care foloseşte cuvintele. (...)

Când m-am înscris la universitate, am urmat cursuri de limba engleză şi de artă dramatică, aşa încât am putut «înghiţi» literatură engleză pe săturate (...). Încă mai citesc vechile balade, dar şi pe Chaucer (o perioadă am studiat engleza veche!). Am o preferinţă deosebită pentru poeţii din secolul al XVIII-lea, în special Swift. Am citit toate aceste lucruri din pură plăcere, pe cuvânt. Şi sunt convins că ele pot fi decelate în opera mea."

Un rezumat al acestei perioade îl aflăm şi în chestionarul prezentat mai înainte: „Îmi amintesc de faptul că am făcut o «cură» de H. Rider Haggard, Jules Verne, mitologie mondială (cu aplecare spre Vechii Greci), monştri preistorici, Thomas Mann, SF de orice fel, Marjorie Allingham, Billy Bunter şi «Moby Dick». (...) Mi-a plăcut să fiu băieţandru şi să locuiesc în apropierea mării. Mi-a plăcut şi şcoala, îndeosebi sportul, fizica, engleza şi biologia. În cele din urmă, a trebuit să mă specializez (aşa era pe vremea aia!) şi am urmat Artele Frumoase, deşi am păstrat un viu interes pentru biologia marină, astronomie şi matematici. Situaţia este neschimbată şi în prezent."

Aşadar, lecturi timpurii de SF şi din genuri „conexe". Şi totuşi, această pasiune (??) n-a durat: „«Digeram» o mulţime de opere de science-fiction, dar trebuie să spun că n-am avut noroc. Nu-mi amintesc titlurile, doar faptul că mă săturasem. Cărţi care să mă intereseze şi să mă atragă nu-mi prea aduc aminte să fi citit. Sunt sigur că ele existau, dar nu-mi ieşiseră în cale. M-am oprit deci din lectură, începând, cam tot pe atunci, să scriu eu însumi SF. Prin urmară, era vorba de un fel de transfer, dacă stau şi mă gândesc, bine."

O explicaţie mult mai convingătoare pentru decizia respectivă o găsim câteva rânduri mai încolo, în acelaşi interviu: „Faptul de

a înceta să mai citesc science-fiction a fost o hotărâre luată pe deplin conştient. Am citit o carte – nu-mi amintesc titlul – care era plină de cele mai gratuite scene ale uciderii unui extraterestru. Acum îmi aduc aminte că am fost izbit de un paradox: dacă susţii o formă de viaţă, nu poţi face asta luând viaţa altora, diferite. Este un paradox care, se autogenerează. Şi, lucru interesant, cred că el m-a determinat să scriu primul meu roman, unde m-am oprit chiar asupra problemei cu pricina. În mod evident, nu-mi plăcea ideea de a inventa nişte forme de viaţă, doar pentru ca apoi să fiu nevoit să le distrug.”

Despre acest prim roman aţi putut citi câteva rânduri în paginile anterioare. Scris în 1981, publicat în 1982, *The Eye of the Queen* („Ochiul reginei”) necesită însă un comentariu ceva mai amplu. Să începem cu subiectul:

Peste o sută de ani de-acum încolo, rasa umană a făcut primii paşi şovăitori spre cucerirea galaxiei, întâlnind diverse specii de extratereştri, toate inferioare omului din punct de vedere tehnologic. Încetul cu încetul devine însă evident faptul că o forţă superioară guvernează explorarea întreprinsă de pământeni, care, în anumite regiuni ale spaţiului, nu pot – pur şi simplu – pătrunde cu navele lor. În momentul în care începe romanul, această forţă (de fapt, tot o lume extraterestră) a binevoit, în sfârşit, să iasă la lumină.

Pe-Ellianii au un aspect vag umanoid, deşi depăşesc trei metri în înălţime. Ei îl solicită pe cel mai bun expert pământean în limbaje extraterestre, Marius Thorndyke, un pensionar care – împreună cu asistentul său, Tomas Mnaba – va întreprinde o călătorie pe planeta de baştină a Pe-Ellianilor, pentru a pune bazele unei cercetări reciproce, menită să determine bazele relaţiilor viitoare dintre cele două specii. Pe măsură ce contactul se adânceşte, Thorndyke pătrunde din ce în ce mai mult în misterele vieţii Pe-Elliene. Este o căutare care duce la o tragedie, dar oferă în acelaşi timp o stranie împlinire...

Acesta ar fi, parţial, subiectul (finalul sper că-l veţi afla şi singuri, dacă vreun editor român se va strădui să publice, cândva, această minunată carte!). Dincolo de aspectul pur literar (de tehnică a scrisului, aş zice, romanul având o construcţie gen „colaj”, cu pasaje din jurnalul lui Thorndyke, urmate de comentarii ale asistentului Mnaba), problemele sunt însă ceva mai complexe, de ordin cultural şi filosofic. O cheie

spre înţelegerea lor ne-o oferă chiar autorul: „Iubesc plantele. Sunt un foarte priceput grădinar, îmi place să cresc tot felul de chestii. De aici cred că provine interesul pe care-l am pentru extratereştri. Aş spune că toţi ellienii mei au nişte stări emoţionale ce pot fi înţelese foarte bine. Vreau să spun că-i poţi înţelege, chiar dacă nouă ne sunt străini.

Tind să cred că numai prin intermediul artelor vom fi în stare să comunicăm cu extratereştrii. Dacă există vreun obiect despre care eu gândesc, pe Terra, că e frumos şi ei pot percepe această frumuseţe, iată că deja s-a stabilit veriga unei legături. Matematica este, probabil, baza comunicării, dar în cele din urmă artele vor constitui zona semnificativă pe care-o vom împărtăşi împreună. Ele reprezintă o foarte bună descriere a sensibilităţii noastre, îndeosebi artele vizuale şi muzica. De aceea, aştept cu nerăbdare ziua când vom întâlni extratereştri, pentru a vedea ce fel de arte au şi, în acest fel, să aflu despre ei, să aflu cum sunt de fapt.”

Nu altfel procedează şi Marius Thorndyke, eroul din *The Eye of the Queen* – în fond, un alter-ego al autorului.

Să trecem însă la cartea de faţă, Seniorul Paxwax (titlu original: *Master of Paxwax* (1986). La fel ca şi urmarea sa, *The Fall of the Families* (1987), ea se dovedeşte o lărgire a scopului scriitorului, după cum singur o mărturiseşte: „Am vrut să scriu o carte care să cuprindă în paginile ei întregul spaţiu al galaxiei. Când i-am scris editorului meu de atunci, Malcolm Edwards, i-am spus: «Vreau ca acest roman să fie ca un covor strălucitor, minunat colorat. Vreau ca oamenii care-l citesc să deruleze acest covor dinaintea lor. Îmi doresc deci ceva în culori aprinse, cu încleştări dramatice şi tot restul.» Aşa că privesc cele două romane ca pe nişte extravaganţe ale imaginaţiei. Mi-a plăcut să le scriu, pentru că am putut folosi toate tipurile de creaturi extraterestre şi am desfăşurat în cuprinsul lor un foarte puternic sentiment uman. A păstra sub control un subiect atât de complicat nu e, în mod necesar, un lucru uşor.”

Ultima prepoziţie este doar o dovadă de modestie, pentru că, în realitate, Phillip Mann stăpâneşte cu mână de fier universul creat de imaginaţia sa, în care, într-un viitor îndepărtat, omenirea s-a răspândit în întreaga galaxie, înrobind şi distrugând în mod sistematic toate celelalte specii non-umane, fie ele ostile sau nu. La vremea când se petrece acţiunea

romanului, galaxia este împărţită între cele Unsprezece Familii – fiecare, conducătoare supremă a unui vast domeniu cosmic.

În adâncul unei planete pustii şi neştiute de nimeni, se pune însă la cale o rebeliune. Aici şi-au găsit adăpost supravieţuitorii masacrelor dezlănţuite de oameni, entităţi care doresc răzbunarea împotriva cuceritorilor barbari, cât şi prăbuşirea imperiului condus de fiinţa umană.

Ca instrument al răzbunării a fost ales un om, fără ca el să cunoască acest lucru. Este vorba de Pawl, master of Paxwax, ce va juca un rol hotărâtor în această magnifică saga a viitorului...

Mă voi opri aici, căci nu doresc să vă stric plăcerea de a descoperi şi singuri fascinaţia degajată de acest roman, pe care revista Locus îl caracteriza, scurt şi la obiect, drept „un minunat produs, al imaginaţiei”, în timp ce publicaţia White Dwarf conchide: „Una dintre cele mai bune cărţi de space-opera.”

Lectură plăcută!

*Ştefan Ghidoveanu*
*Bucureşti, mai 1995*

Tavanul se întunecă deasupra lor. Acoperişul se despică în două, cele două jumătăţi culisând înapoi. Capătul rotunjit al unei navete intră în cameră, şi se opri la câteva picioare deasupra podelei. Două uşi gemene din fier, cu mânerul vopsit într-un roşu strălucitor apărură în faţa surorilor.

Tăcere.

– Cine deschide, tu sau eu ? întrebă Jettatura.

Doamna Clarissa mângâie emblema Xerxes ca pe un talisman şi păşi înainte.

– Nu. Lăsaţi-mă pe mine, interveni Latani Rama. Ar putea fi periculos.

Latani Rama apucă cu fermitate mânerul, îl smuci şi se aruncă în genunchi, cu arma îndreptată ameninţător în faţă.

Uşa se deschise şi Rose ţipă. Silueta bondoacă a unui Arachnid se profila dincolo de uşă. Ochii lui mari şi trişti se roteau în toate părţile, în timp ce-şi mişca încet mandibulele, părând că mestecă continuu. Latani Rama îl lovi şi creatura se rostogoli pe picioarele ei păroase înapoi în navetă. Slobozind un fir lung şi alb de care se agăţă, rămase în aşteptare privindu-i de sus.

Pe o canapea în spatele lui, zăcea corpul unui om.

*Ne afirmăm superioritatea asupra existenţei deoarece îndrăznim să creăm. Creaţia însăşi este prelungirea conştiinţei, cucerirea unor noi frontiere ale cunoaşterii.*

HERBERT READ

Fiicei mele, Delia Mann

# Paxwax

— prima parte —

# 1
# **Sanctum**

*Sanctum, o planetă pustie şi aproape invizibilă, acolo unde începe totul.*

Faţa unei lumi moarte, abia întrezărite în lumina roşie-întunecată a unui soare în agonie. Fără aurore strălucitoare, fără apusuri incendiare. Odinioară, aici se învolbura apa verde a mărilor, acum au rămas doar platouri crăpate şi prăfuite. Gurile de vărsare ale marilor fluvii, marcate de delte imense, au dispărut aproape complet, sufocate. Din fostele continente şi din munţi au rămas dealuri roase, rotunjite şi faleze înalte.

Nu există atmosferă pe Sanctum. Nicio mişcare. Nicio urmă de viaţă.

Din când în când, întunericul e sfâşiat de meteoriţi, dând naştere unor scurte furtuni incandescente, lăsând în urmă băltoace negre de lavă congelată. Pe faţa plină de cicatrici a lumii se adaugă alte şi alte cratere. Sunt multe cratere, atât de multe, încât se înlănţuie, aidoma unor picături de ploaie pietrificate, creând modele complicate pe suprafaţa planetei moarte.

Oricine zboară deasupra planetei şi îi priveşte teritoriile încremenite ar putea spune:

– Cât e de jalnică. Pustie şi inospitalieră. Nimic nu poate trăi aici.

Şi ar pleca în căutarea unei lumi mai colorate.

Aceasta, desigur, este o parte a unui plan grandios, deoarece psihosfera de pe Sanctum respinge vizitatorii ocazionali.

Dar ce înşelătoare sunt aparenţele! Dacă cineva ar săpa suprafaţa, aşa cum un copil caută scoici în nisipul ud, ar descoperi pe neaşteptate viaţa.

Coridoare scăldate într-o lumină fosforescentă, coboară, se încolăcesc, se întrepătrund şi se unesc pe Sanctum ca un uriaş sistem vascular. Camere gigantice, pline de ecouri, închid mări subterane. Câţiva sori artificiali se balansează deasupra câmpiilor şi pădurilor decolorate.

Viaţa forfoteşte în carierele de piatră ale planetei şi în multe alte habitate. Sanctum este unul din ultimele refugii ale vieţii non-umane.

În adâncul planetei, o cavernă se întinde de la cel mai jos nivel al râurilor, până la cel mai înalt strat de piatră. Un copac de argint îşi duce aici viaţa nemuritoare. O coroană imensă, albă, se întinde deasupra trunchiurilor înguste, răsărite din lutul moale al bazei. Ramuri argintii, translucide, susţin coroana cu aspect de creier dezgolit. Acest tot unitar este inteligenţa conducătoare a Sanctumului.

Este un străin printre străini. Gândurile sale radiază asupra planetei. Este organizatorul, sursa speranţei şi arbitrul final a tot ceea ce înseamnă viaţă pe Sanctum. Copacul deţine controlul psihosferei.

O lumină circulară înconjura copacul. Lumina pulsa, iar impulsurile luminoase porneau de la bază, ajungând la ultimele crenguţe ale coroanei. Coridoarele de pe Sanctum trăiau astfel, datorită gândurilor emise de Copac. Era invitaţia ca toate creaturile vii de pe Sanctum să-şi unească raţiunea împreună cu el.

Un Gerb obscur, ancorat solid de o stâncă, se bucura de rafalele unui vânt sărat şi rece. Auzind chemarea sa, se înălţă şi îşi dezmorţi trunchiul său strălucitor. Un val izbi stânca şi se prelinse peste ea, în timp ce Gerbul, (care se numea Odin) alunecă uşor pe pământ. Ateriză pe prundişul umed, micşorând viteza. Cu o singură ventuză la bază – ancora de pământ a lui Odin – deplasarea corpului-cupolă se realiza cu greutate pe plaja superficială. Prin mişcări peristaltice, regulate, Odin trecu de stânci şi urcă printr-un tunel îngust spre unul dintre pasajele principale. În faţa intrării strălucitoare, ce deschidea pasajul albastru, Odin se opri pentru a ascunde tentaculele vermiforme, în roba neagră, în formă de clopot ce se cuta în juru-i. Roba îi menţinea umezeala vitală. Fără ea Odin ar fi murit.

O mască palidă, susţinută de firişoare fine, roşii, răsărind din lateral, îi conferea aspectul de travesti uman. Astfel echipat, Odin se alătură celorlalte creaturi ce se grăbeau să întâmpine chemarea Copacului.

Undeva, departe, un Ciocănaş Uriaş, îngropat adânc în nisip, se înălţă pe neaşteptate. Picioare descărnate lucrau precum nişte pistoane. Fugi, lăsând în urmă bulgări de pământ şi un nor de praf. În timpul alergării lansă un semnal ca din tobă,

anunţându-şi camarazii.

Într-o sală plină cu muşchi, unde funii lungi din fibre se întindeau din podea până în tavan, o mulţime de Arachnizi se rostogoleau, şi se târau unul peste altul. Seniorul Arachnizilor auzi chemarea şi le ordonă să-şi întindă picioarele, să-şi ghemuiască corpurile şi să alunece jos pe pardoseala grotei. Membrele păroase alergau cu iuţeală. Se îngrămădiră cu toţii, în căutarea unui loc.

Cea mai ciudată dintre toţi, Bestia Melancolică, îşi extrase tentaculele din fisurile peretelui stâncos şi începu să coboare. Arăta ca o pânză de păianjen tremurătoare sau ca o dantelă sfâşiată dintr-o fereastră. Se desfăşura, se dilata în drumul său prin saloanele înalte, până când ajunse într-unul din pasajele principale. Se ferea, ca să nu atingă pe cineva. Atingerea sa era letală. Mişcările îi erau acompaniate de o muzică proprie, ca şi susurul din flaut.

Şi mai erau multe alte creaturi. Puzderie.

Camera stup unde trăia Copacul deveni un centru activ. Fusese proiectată şi adaptată pentru nevoile specifice ale non-umanilor. Orice atmosferă specifică se putea menţine în celule transparente de silice. În plus, se mai găseau grupuri de platforme şi locaşuri destinate repaosului.

Toate fiinţele strânse erau conducătoarele propriilor specii. Un lucru în comun unea aceste specii: toate obţinuseră conştiinţa existenţială, primul lucru necesar civilizaţiei.

O aură de încredere şi, mult mai important, de Speranţă emana din structurile Copacului.

Spre această speranţă înainta din greu Odin. Nu dorea să întârzie, dar din păcate se mişca prea încet. Nu măsura mai mult de un metru în înălţime iar Gerbii erau lenţi, înceţi în toate, cu excepţia inteligenţei. Pe dalele prea netede pentru el, aluneca şi se ridica din nou, plin de răbdare.

Pe lângă el treceau alte creaturi. Un grup de umani, cu capetele plecate, purtând veşminte negre, similare, îl depăşiră cu pas grăbit. Erau servitorii Cercului Interior.

Odin le invidie viteza. Un Ciocănaş Uriaş sări peste el şi dispăru ca un tren expres. Alături, un Parasol de Pădure, cu petalele desfăcute, pocni uşor.

Odin ştia că va întârzia, dar nu avea încotro.

Gândul Copacului crescu în intensitate. Începea întâlnirea. Deşi Odin nu putea să vadă, simţea şi cea mai mică fluctuaţie telepatică. Şi avu senzaţia că lângă el se deschise uşa unui cuptor. Îşi creă o barieră de protecţie. Dar Copacul adună toate conştiinţele într-una singură, fără a simţi cea mai mică durere.

O imagine se născu în mintea lui Odin. Faţa unui om, poruncitor, cu ochi ciudaţi, aurii. Odin îl mai văzuse înainte. Împreună cu viziunea se formară cuvinte. Vorbea Copacul.

NE-AM GÂNDIT ŞI SUNTEM DE PĂRERE CĂ PAWL PAXWAX VA FI SALVATORUL NOSTRU, AL TUTUROR.

# 2
# **Lotus-şi-Arcadia**

*Lumea plăcerilor*

Total inconştient faţă de interesul manifestat asupra persoanei lui, pe îndepărtata lume Sanctum, Pawl Paxwax stătea supărat în palatul amantei sale, Laurel Beltane. Se aflau pe lumea plăcerilor, Lotus-şi-Arcadia.

De ore în şir discuţia se desfăşura în contradictoriu, dar la modul prietenesc, specific îndrăgostiţilor. Exasperat, Pawl îşi ridică mâinile în aer.

– Pentru ultima oară. Vrei să vii cu mine?

– Nu. Familiile…

– La naiba cu Familiile!

– Ha.

Îl înfrunta cu mâinile în şolduri şi faţa luminoasă, voioasă, îndreptată spre el. În spate, luminile de pe Lotus-şi-Arcadia se trezeau la viaţă, în timp ce ziua se topea în înserare.

– Familiile ne-ar putea închide, chiar înainte să ajungem pe Bennet. Pawl, nu fi prostuţ. Trebuie să păstrăm secretul, de dragul meu, de dragul tău şi-al multora, cel puţin până când ai să-l convingi pe tatăl tău.

Pawl râse.

– Nimeni, nicăieri, nu l-ar putea convinge pe tata. Mai sigur ar fi să-i dai în cap cu cel mai mare ciocan posibil.

– Bine, bine. Dar până la urmă trebuie să-i vorbeşti. Să treci peste el ca apa peste o piatră. Avem destul timp. De ce să ne grăbim? Lasă-l să rumege ideea. Dă-i voie să se gândească.

– Nicio şansă.

– Familia ta, şi-a mea la fel, nici n-ar concepe un lucru ca ăsta.

În sinea lui, Pawl recunoştea acest fapt. În majoritatea problemelor referitoare la relaţiile lor, Laurel avea dreptate. Renunţă să mai caute argumente.

– Prefăcătoria mă dezgustă. Mă îmbolnăveşte această furişare hoţească…

– Şi eu simt acelaşi lucru.

– Te iubesc. Îmi doresc ca lumea să ştie… Dar dacă nu reuşesc să-l conving pe tata? Presupunem că spune „Nu”, definitiv şi irevocabil. Atunci?

– Greutăţilor le faci faţă atunci când vin. Aminteşte-ţi, eu sunt Beltane Cincizeci şi şase. Tu aparţii celei de-a Cincea Familii. Familia mea poate fi ameninţată şi presată în nenumărate chipuri. Suntem foarte vulnerabili. Siguranţa mea, a lui tata şi-a fratelui meu, depind de tine. Nu trata lucrurile cu uşurinţă. Pawl, fii cu capul pe umeri. Şi ce crezi că ar face surorile Xerxes, dacă numai s-ar gândi că intenţionezi să încalci Codul? Ei? Ce-ar face?

Pawl dădu din umeri.

– Ei bine, am să-ţi spun eu. Vor convoca Conclavul Special al Celor Unsprezece. Se vor porni sancţiuni contra noastră. Făcu o pauză să respire. Şi pe Wong, Bătrânul Wong, îl vezi tu spunând „Bine, foarte bine. Dă-i bătaie, treci peste Cod. O singură dată eşti tânăr. Eşti îndrăgostit?” Pe naiba! Este necruţător. Poate închide toate rutele tradiţionale ce trec prin Porţile lui, doar aşa. Pocni din degete. Nu-ţi aduci aminte ce a făcut atunci când a paisprezecea fiică a fratelui douăzeci şi şapte, sau ce număr era, a încercat să fugă?

– Nu-mi…

– Şi-a expediat unul din drăguţele lui escadroane ale morţii pe urmele ei, şi i-au tăiat mâinile şi picioarele.

– Prostii!

– E adevărat Pawl, adevărul curat. Sunt oamenii cu care trăim. Ei nu te iubesc. Nu te plac. Se tem de Paxwax. Nu te aştepta la amabilitate din partea lor. Şi mai sunt şi Proctorii…

– Destul.

– Nu, ascultă-mă până la capăt. Proctorii sunt nişte proşti, cu toţii ştim asta, dar sunt Prima Familie. Controlează mai multe teritorii decât familiile noastre la un loc. Plăcerea cea mai mare o au atunci când răsfoiesc Cartea legilor. N-ai nicio şansă împotriva lor, Pawl. Singur eşti un nimic. Dar cu familia alături, mai ai o şansă. Mulţumesc Domnului că nu eşti primul fiu, că nu eşti Lapis.

Lapis era cel mai vârstnic frate al lui Pawl, şi moştenitorul Paxwax.

– Dacă ai fi fost moştenitorul… atunci, zău, n-am mai fi avut nicio şansă.

– Te-aş fi iubit totuşi precum…

– Ştiu. Ştiu. Chiar nu vrei deloc să mă asculţi?

– Încerci să-mi spui că nu mă iubeşti?

– Ba da, prostuţule. Te iubesc mai mult decât o pot spune. Îşi

dădu în lături mâinile acoperite de membrana întunecată şi zâmbi. Sunt atât de precaută deoarece te iubesc. Singura noastră şansă rămâne în păstrarea secretului. Şi dacă… ei bine, dacă părintele tău refuză să ne înţeleagă… abia atunci vedem ce e de făcut. Familia mea are prieteni. Cunoaştem Conspiraţia Shell-Bogdanovich. S-ar putea aranja ceva. Dar cred că ar trebui să renunţi la titlul Paxwax.

– O fac. O fac chiar acum.

– Pawl! Îl îmbrânci.

Deşi mică de statură, Laurel poseda un corp atletic, bine clădit, rezultatul a mulţi ani de înot, iar Pawl se împletici, se împiedică în covor şi pică, din fericire, pe o sofa joasă, capitonată. Laurel Beltane se învârti pe călcâie, râzând în hohote.

– Aşteaptă până când ne căsătorim, Pawl, băiatule, şi va fi mai rău decât atât.

Pawl se lupta să se ridice. Părul îi sărise din agrafe şi se descolăcise peste umeri. Era roşu la faţă, dar în ochi nu i se citea supărarea.

– În viaţa mea n-am mai întâlnit o asemenea încăpăţânată lipsită de minte ca tine.

Laurel făcu o plecăciune provocatoare.

– Mulţumesc pentru curtoazie, domnule.

– Nu-ţi dai seama că aş putea avea orice femeie mi-aş dori, chiar dacă aş sughiţa?

– Dă-i bătaie. Să văd şi eu ce fel de femeie e aceea, care cade în braţele unui bărbat când el sughite.

– Uf! Pawl se ridică în şezut. Şi unde zici să mergem să mâncăm?

– Am mâncat deja. Cu o oră în urmă.

– Am uitat. Atunci unde mergem? Sau ce facem pentru ultima mea noapte? Stăm acasă precum un cuplu fericit, proaspăt căsătorit?

– Dar ce ţi-ar plăcea să faci?

Pawl se gândi:

– Ceea ce mi-ar plăcea să fac… este… să sparg câteva capete. Cu puţin timp în urmă l-am zărit pe unul din clociţii de Sith. Ţii minte, la petrecerea unde ne-am prefăcut că suntem doar prieteni distanţi. Da, se holba la tine, apoi a şuşotit cu unul din prieteni. Amândoi au început să râdă ca netoţii. Aproape era

să mă reped la ei.

– Mă bucur că n-ai făcut-o.

– Nu, probabil că ar fi fost o tâmpenie, nu-i aşa?

Bărbatul traversă camera până la ferestre. Privi caleidoscopicul cer al nopţii. De undeva, de departe se auzeau râsete şi muzică. În aer dansau minuscule luminiţe. Scaune susţinute de celule antigravitaţionale ţâşneau cu iuţeală.

– Ştii, locul ăsta e frumos doar pentru că eşti tu aici.

– Desigur. Planeta ne oferă protecţie… şi libertate.

– Aşadar ce facem?

– Să mergem în pat.

Amândoi încercară să-şi uite necazurile prin pasiune şi pentru un timp reuşiră.

În zori, Pawl descoperi că nu mai poate dormi. Ascultă respiraţia domoală a lui Laurel, îşi luă braţul de lângă ea fără să o trezească, ca să o poată privi.

Dormea ca un copil, cu buzele mişcându-se în timp ce trăia în vis evenimentele zilei. O femeie magnifică. Era atât de frumoasă, încât simţi o durere lăuntrică.

Refuză să o trezească. În schimb întinse mâna spre măsuţa de lângă pat de unde luă un carneţel vechi şi jerpelit. Ciotul de creion de deasupra îl înţepă. Cu genunchii ridicaţi începu să scrie.

Devenise un tabiet pentru el.

Pawl Paxwax era diferit faţă de ceilalţi copii ai Marilor Familii în mai multe feluri, dar faptul că citea era deviaţia cea mai ciudată dintre toate. Nu era admirat. Mulţi membri ai Marilor Familii abia puteau să-şi scrie numele. Pentru înregistrări mai complexe erau folosiţi scribii. Dar Pawl scria din plăcere.

Nici nu înţelegea cum. Descoperise aproape accidental că-i stătea în putere să scrie mici satire muşcătoare îndreptate asupra inamicilor imaginari sau nu. Prin asta, îşi câştigase mai mulţi duşmani, decât prieteni. După ce o întâlnise pe Laurel, ironia sa se epuiză treptat. Acum, dacă mai scria era ca să încerce să descopere noi căi de a-şi exprima dragostea. Pentru el totul era foarte simplu, dar nu reuşise niciodată să dea o explicaţie coerentă.

Nemulţumit, renunţă la carneţel. Se întinse cu gândurile hoinărind asupra zilelor prezente şi viitoare. Mâine va pleca să

viziteze Mako, o micuţă planetă jalnică de la capătul Imperiului Paxwax, şi, se va întoarce pe Planeta reşedinţă pentru a-şi vizita părintele. Indiferent cum l-ar fi privit, viitorul nu i se părea atractiv. Ce era în neregulă cu viaţa? De ce oare lucrurile bune sunt ascunse?

Deodată îşi dădu seama că Laurel stătea foarte liniştită. Întinse mâna ca să o atingă şi ea răspunse imediat.

– Nici tu nu poţi dormi? îl întrebă ea.

– Nu.

– Te temi?

– Cred că da. Vreau să spun… de ce totul e atât de greu? Mă tot întreb… Mă întreb cu îngrijorare ce se va întâmpla cu noi… Mă refer la Marile Familii. De ce naiba avem un Cod…?

– Ca să păstraţi puterile laolaltă.

– Da, dar acum e o prostie.

– Este un lucru important. Va mai dura încă mult timp după ce noi vom fi praf pe fundul mării.

– Mă îndoiesc. Simt în mine ceva nesănătos. Cred că noi, copiii Familiilor, suntem la fel de ciudaţi la spirit, precum suntem la corpuri.

Pentru Laurel, nu era prima dată să-l audă pe Pawl vorbind astfel dimineaţa.

Îi atinse buzele cu un deget.

– Taci.

Pawl nu se opri:

– Nu, dă-mi voie să vorbesc. Când îi vezi pe Proctori, nu te întrebi câteodată… Ieri l-am văzut pe unul din ei. Îşi aranjase coama în zulufi şi pot să jur că dacă dinţii de jos vor mai creşte un pic, îi vor găuri ţeasta.

Laurel chicoti.

– Shell-Bogdanovich nu-şi poate părăsi apa mai mult de câteva minute. Şi uite-te la mine…

– Şi la mine.

– Ştii doar că nu le semănăm. Pe vremuri eram la fel de viguroşi ca cerşetorii.

– Cerşetorii nu sunt viguroşi.

– Dar ştii ce vreau să zic. Cred că sunt puternici înăuntru. Dar încă trăim, respirăm şi ne înmulţim.

Laurel *înţelegea.* Deşi avea energia fină a unui animal, poseda totuşi membrane gingaşe la degetele de la mâini şi de la

picioare. Încercă să nu se gândească la acest lucru.

Dorea să-l determine pe Pawl să tacă. Intuise încotro se îndrepta şirul gândurilor lui. Mânia şi violenţa clocoteau înăbuşite înăuntrul bărbatului. O dată canalizate…

– Bine, dar nu putem schimba chiar totul, îi spuse ea. Trebuie să acceptăm realitatea. De aici ne tragem speranţa pentru fericire.

– Da, oftă el. Da, dar chiar şi aşa…

Fata îl simţi că se relaxează.

Un clopoţel sună încetişor, vestindu-le că mai erau doar câteva ore până la plecarea lui Pawl.

– Sper că îmi vei scrie ceva în timpul călătoriei.

– Încearcă numai să mă opreşti. Oricum, special pentru tine, am şi scris ceva.

Pawl căută carneţelul, îl răsfoi şi găsi pagina dorită.

– Aici.

Laurel se obişnuise. De nenumărate ori se trezea noaptea pentru a-l descoperi ghemuit peste carnet, morfolind capătul creionului şi strâmbându-se în efortul de a căuta cuvinte. Ştia că aceasta îl eliberează. Câteodată îl găsea chiar sforăind cu capul pe masă. Scria cu disperare, afirmând că singurele lucruri esenţiale sunt cuvintele. Ea nu înţelegea totul. Undeva, în minte, îl asocia pe Pawl cu un om care aleargă pe o plajă pustie până la epuizare şi cade în genunchi, prăbuşit în valuri. Îl iubea pentru acest lucru.

Iată cuvintele pe care fata le citi, la lumina abia întrezărită a zorilor.

*Nu mi-e frică de beznă*
*Aripile de liliac nu-mi plac*
*Cum zdrenţuiesc a lunii faţă plină*

*Nu mi-e frică de necunoscut*
*De creatura ce mă urmăreşte în mod tăcut*
*Şi care mă va prinde negreşit, curând*

*Nu mi-e frică să fiu călător*
*Sau de tristeţea din noi ce dă ocol*
*Ce cotropeşte sufletul şi mintea tuturor.*

*Un văl din al ochilor spate*
*O pauză dinaintea zâmbetului ce desparte*
*Goliciunea faptelor deşarte.*

*Şi tobele erau întregi*
*Erau alături pregătite pentru cânt*
*Era destul, puteai s-alegi*
*Şi-acum mă tem, căci nu mai sunt.*

Pawl primi un sărut ca răsplată.

– Călătoria despre care vorbeşti este drumul spre tatăl tău?

– Da.

– Nu-ţi face griji, Pawl. Niciodată n-ai să mă pierzi. Ca să scapi de mine, ar trebui să mă loveşti.

– Niciodată.

Ea zâmbi. Simţea mai bine decât Pawl profunzimea dragostei lor. Îşi ştia propriile simţăminte, dar mai mult decât atât, cunoştea faptul că inima unui bărbat este infidelă. Mai presus de orice, Laurel era realistă.

La micul dejun definitivară planurile. De cel puţin cinci ori Laurel îl puse pe Pawl să verifice dacă este în bună stare cubul vivant făcut de ei. Sperau că, acest cub i-ar ajuta să-l convingă pe tatăl lui Pawl că unirea cu familia Beltane nu este o idee chiar atât de absurdă.

– Este în bună stare. Nu te îngrijora. Discut direct cu el. N-am să-mi pierd calmul şi îi arăt cubul. În timp ce mă ascultă, îl rog să ia legătura cu Lapis. Sunt sigur că Lapis ne ajută.

– Mmmm…

– Nu eşti prea încrezătoare.

– Nu ştiu. Nu-l cunosc.

– Ha! Câte griji pentru Lapis! Ziua când el va acţiona la fel ca oricine altcineva, va fi ziua când lumea se va sfârşi.

– În regulă.

– Lapis nu ne lasă de izbelişte.

– Dar Pental?

Pental era cel de al doilea frate vârstnic al lui Pawl.

– Ţi-am mai explicat. Pental face parte din Cercul Interior. De ani întregi n-am mai auzit nimic de el.

– Chiar şi aşa. Sângele e sânge…

– Nu şi atunci când are legătură cu Cercul Interior. Uită-l pe

Pental. Ne descurcăm şi fără el. Nu m-ar mira să descoperim că inamicul nostru cel mai puternic este Cercul Interior. Ei respectă cu stricteţe Codul, chiar mai mult decât Proctorii.

– Nu ştiu ce să spun, spuse în final Laurel.

– Nu spune nimic. Rămâi calmă şi atentă.

Clopoţelul ce îi vestise la intervale regulate în noapte, începu să sune acum mai strident şi mai grăbit. Pawl întârziase.

Dacă dorea să mai ajungă la timp pe Mako pentru festivitate, trebuia să plece.

– Pleacă Pawl. Succes. Şi ai grijă. Ia legătura cu mine de îndată ce ai veşti noi.

Un ultim sărut şi plecă.

Lotus-şi-Arcadia se trezea la viaţă în lumina crudă a dimineţii, când Pawl zbura spre spaţioport.

Intră şi trecu la înregistrare. Un Gardian al Porţii îi luă documentul şi îl întrebă într-un mod formal-politicos:

– Mergi departe, Pawl Paxwax?

– Afaceri de familie pe Mako.

– Te întorci pe Lotus-şi-Arcadia?

– Curând, sper.

– Călătorie plăcută.

# 3
# Sanctum

Creaturile conducătoare ale Cercului Interior studiau mândria întipărită pe trăsăturile lui Pawl Paxwax. Nu-l cunoşteau şi cu greu înţeleseseră pasiunile dominante ale vieţii, în ciuda faptului că dragostea este un motor universal.

Dar Spiritul lui de revoltă fusese înţeles.

Încurajau răzvrătirea indiferent unde ar fi descoperit-o, dar în moduri subtile şi indirecte.

Totuşi era mai mult decât atât. Încă din momentul naşterii sale, Spiritele Sensibile de pe Sanctum, bâjbâind în toate direcţiile pentru a înţelege viitorul, descoperiseră că trezirea tânărului cu ochi aurii va fi o determinantă a căderii Familiilor. Aidoma majorităţii prevestirilor, aceasta suna măreaţă şi apocaliptică. Deşi minţile de pe Sanctum o trataseră cu prudenţă, speranţa încolţi.

Copacul acordă un interes special lui Pawl şi speranţa crescu.

Cercul Interior îl supraveghea pe Pawl. Ştiau despre Laurel. Ştiau despre versuri, despre spiritul combativ. Cu siguranţă că era un om interesant, diferit. Dar de aici până la a-l considera salvatorul lor, era o cale lungă.

## 4
## Mako

Pawl, întins pe confortabila pernă de culoare bleu a palanchinului său, încercă să ignore pulsaţiile din cap. Invariabil, călătoria prin sistemul Poartă îi aducea cu sine un simţământ ciudat, ca şi cum o creatură ascunsă în minte l-ar fi izbit în tâmple, zbătându-se să iasă afară.

Câteva discursuri la platforma Porţii, apoi monotone strângeri de mână, o coborâre clătinată cu naveta şi alte discursuri, mulţimi ovaţionând şi multă, multă muzică, s-au succedat cu repeziciune. Încercă să se concentreze atunci când agentul Paxwax îi rezumă evenimentele de pe această lume agricolă, dar bărbatul sporovăia cu un accent gros şi Pawl pierdu curând sensul cuvintelor. În cele din urmă se regăsi în palanchin, inhalând aerul într-un mod nu prea ceremonios.

Aşadar, se afla pe Mako, lungit, cărat de patru oameni. Nu era totuşi o călătorie uşoară. Erau fermieri şi nu purtători profesionişti. De multe ori pierdeau pasul şi ritmul.

În timp ce se legăna, asculta vocile discordante ale copiilor. Cântau Imnul Familiilor şi Pawl flutură din mâini cât putu el de graţios. Grupuri, grupuri, copiii mărgineau drumul. Gurile lor micuţe se deschideau şi se închideau aproape la unison.

În ceea ce-i privea, copiii se holbau la el cu o nemăsurată candoare. Li se spusese că era un mare om. Luni întregi profesorii îi instruiseră cu cântece şi dansuri, avertizându-i că dacă nu se vor comporta corespunzător, marele om va fi nemulţumit. Speraseră să vadă ceva extraordinar, ca un zeu strălucitor zburând pe cer. Dar tot ce li se înfăţişa privirilor era un tânăr îmbrăcat în haine răcoroase şi purtat pe umeri de părinţii lor. În câteva minute trecea de ei, iar ei cădeau în genunchi. Cântau cu atâta ardoare de parcă răsăritul soarelui ar fi depins de acest lucru.

Iată cântecul lor. Cântecul pe care toţi copiii umani, răspândiţi pretutindeni în galaxie, îl învăţau la şcoală:

*Cei dintâi sunt Proctorii*
*Sunt generoşi ca nimeni alţii*
*În centrul lumii ei se odihnesc*
*Şi toate-n jurul lor se învârtesc.*

*Secunzi sunt Wong cei luptători*
*Ai rasei noastre salvatori*
*Pe Ciocănaşi ei au vânat*
*La locul lor i-au aşezat.*

*Pe cea de-a Treia Treaptă*
*O Conspiraţie stă aşezată*
*Bogdanovich şi Shell apărători*
*Ai adevărului, dreptăţii păzitori.*

*Xerxes de la Tour Souvent la rând*
*Patru pe lista noastră sunt*
*Dragostea la ele poate fi găsită*
*La fel tandreţea-i nelipsită.*

*Paxwax Cinci sunt generoşi*
*Cu cei blânzi, cu cei sfioşi*
*Şi multe daruri ei au dat*
*Vieţi de copii ei au salvat.*

*Lamprey Şase lumina iubesc*
*Tatăl lor este soarele ceresc*
*Iar stelele-s copiii lor*
*Strălucind viu deasupra lumilor.*

*Locul Şapte ocupând*
*Freilander şi Porterhouse, luptând*
*Pe străini ei au învins*
*Departe-n zări ei i-au trimis.*

*Longstock şi Paragon Opt şi Nouă,*
*Zece şi Unsprezece Sith şi Felice*
*Pe Goblini în genunchi au pus*
*De frică toţi străinii s-au ascuns*
*Dar să le semeni dacă vrei,*
*Vei proceda la fel ca ei.*

Era un imn stupid. Asemenea multor cântece de propagandă, era substanţial neadevărat.

Fusese compus (şi nimeni nu ştie de cine), imediat după

Marea Lovitură, atunci când Cele Unsprezece Familii îşi stabiliseră imperiul. Odată însemnase ceva, dar acum era o amintire, bună doar pentru copii pentru ca ei să nu-şi uite conducătorii.

Palanchinul se opri şi coborî pe pământ cu o bufnitură. Lângă el se afla o scenă înaltă, susţinută de pari groşi din lemn. O scară cu treptele vopsite în roşu conducea spre vârful scenei, unde se înălţa ridicol tronul ornat şi gravat al Familiei Paxwax.

Pawl coborî grijuliu pe un covor împodobit cu petale proaspete. Un copil care tocmai isprăvise de cântat se repezi să îi ofere flori. Pawl zâmbi. „Lui Laurel i-ar plăcea”, gândi. Privi în juru-i cu ochii săi aurii, ca de felină. Când totul deveni tăcut, urcă încet şi penibil pe tronul Paxwax.

Cocoţat acolo sus, diformitatea lui Pawl ieşea mult în evidenţă. O mică cocoaşă ridica un umăr deasupra celuilalt, şi-i dădea un aspect ciudat. Picioarele îndoite ce ieşeau din încălţări cu tocuri înalte, păreau fragile, de parcă ar fi trebuit întărite cu benzi de oţel. Dar era doar o aparenţă. Pawl alerga sau lovea zdravăn cu ele. Anomalia picioarelor constituia un marcaj genetic pentru Paxwax, dar Pawl era cu mult mai puţin deformat decât majoritatea celor din Grandioasele Familii.

Adevărata natură a bărbatului se trăda în părul şi faţa sa. Părul lucea din cauza uleiului şi era aranjat în aceeaşi manieră ca şi în copilărie. Cozile strânse formau un con. Nasul acvilin avea nări largi. Dar ochii... ochii săi dezvăluiau adevărata putere, cât şi vigoarea. Erau aurii şi când Pawl fixa pe cineva, părea să-l devoreze.

Pawl luă loc pe inconfortabilul tron sculptat şi copiii se porniră să cânte. De data aceasta era un cântecel vesel ce povestea cum şi-a câştigat Mako prosperitatea.

Pawl şedea ţeapăn în scaun. Chiar şi aşezat era cu mult mai înalt, depăşind fermierii strânşi în juru-i. Bătu în braţul tronului, ritmul cântecului, aprobând spre copiii ce fluturau flori deasupra capetelor.

*Este ziua lor,* gândi. *Să-i lăsăm să se bucure de ea.*

Mako celebra 300 de ani de dominaţie Paxwax.

Copiii se împărţiră în trei grupe. Primii ţineau un drapel cu

cuvântul „Pionierii” împodobit pe el. Dansul lor sugera cum primii Paxwax au defrişat şi ars pădurea naturală pentru a le dărui lor teren pentru case şi câmpii.

Un al doilea grup înaintă în locul lor. Erau denumiţi „Cultivatorii”. Mimau oamenii ce săpau în pământ, semănau şi îşi ştergeau sudoarea de pe frunţi.

Al treilea grup purta o gigantică floare albastră, floarea Pepenelui Sălbatic. Uleiurile extrase din seminţele acestui fruct oferiseră prosperitatea celor de pe Mako. Rafinate, aceste uleiuri constituiau ingredientul principal al unui tip de pastă folosită la şlefuirea pietrelor preţioase. Pulpa Pepenelui Sălbatic era necomestibilă.

Pawl aplaudă la încheierea cântecului. Se întrebă cum de ştiau aceşti oameni adevărata istorie a planetei ce o considerau căminul lor. Cunoştinţele de istorie ale lui Pawl erau minime.

Paxwax câştigaseră planeta o dată cu reorganizarea frontierelor economice. O negociaseră cu Sith.

Înainte de Sith, Mako fusese proprietatea Freilander-Porterhouse, captură de război în timpul Marii Lovituri. Extrăseseră sarea din mări, eliminaseră cirezile de vite, declanşaseră şi răspândiseră o epidemie în rândurile singurei civilizaţii viabile pe care Mako o cunoscuse vreodată.

Înainte de Freilander-Porterhouse, Mako era un nume cunoscut doar de băştinaşii săi. Odinioară erau mulţi. În prezent supravieţuiseră numai câţiva. Creaturile avansate ce îşi aveau odinioară oraşele lor, nu reuşiseră niciodată să ajungă pe Sanctum şi dispăruseră. Cel mai frumos oraş de pe Mako, Florile Familiei Paxwax, fusese construit pe locul uneia din citadelele non-umane precedente.

Pawl se pregăti să se ridice în picioare, dar copiii se porniră să cânte iar. Era nenorocitul de Imn. Cântecul acela blestemat, cu melodia lui răsuflată, izbea ca un ciocan în nervii lui Pawl şi o clipă a fost tentat să îl întrerupă ridicându-se. Dar nu o făcu.

*Cei dintâi sunt Proctorii*
*Sunt generoşi ca nimeni alţii*
*În centrul lumii ei se odihnesc*
*Şi toate-n jurul lor se învârtesc.*

Departe, pe un deal, o mişcare captă atenţia lui Pawl. Se aduna o mică colonie de fiinţe verzi, cu picioare lungi. Capetele lor se mişcau odată cu ritmul.

*Secunzi sunt Wong cei luptători*
*Ai rasei noastre salvatori*
*Pe Ciocănaşi ei i-au vânat*
*La locul lor i-au aşezat.*

Creaturile îşi uniseră laolaltă ghearele micuţe şi se legănară în acelaşi timp. Unul dintre ei, cu capul împodobit cu un ciorchine de boabe ca ochii, scoase un scheunat prelung.

Un fermier ce patrula pe lângă câmpuri, alergă spre ei poticnindu-se prin iarba înaltă şi grasă. Pocni din bici deasupra lor. Graţioşi ca nişte gazele se retraseră şi se lăsă liniştea.

Satisfăcut, fermierul le întoarse spatele şi privi din nou serbarea.

*Pe cea de-a Treia Treaptă*
*O Conspiraţie stă aşezată*
*Bogdanovich şi Shell apărători*
*Ai adevărului, dreptăţii păzitori.*

Cântecul se scurgea o dată cu briza. Sezonul pentru această gală fusese bine ales. Primăvara. Un cer transparent, strălucitor. Azuriile flori ale Pepenelui Sălbatic, cu corola în formă de trompetă, răsărite pretutindeni pe câmpuri, umpleau aerul cu mireasma lor dulce-amăruie.

Pawl fixă privirea pe dealurile albastre şi dădu voie minţii să hoinărească. Vederea atâtor copii cântând la unison şi dansând prin aceleaşi mişcări îl mâhni.

Viaţa este diversă, nu uniformă.

Poate că tipul de filosofie a lui Laurel Beltane era de vină. De nenumărate ori îi repetase că varietatea este ingredientul esenţial al vieţii. Desigur, a considera ataşamentul lui Laurel pentru culorile vii şi ritmurile sacadate drept o filosofie de viaţă era cam prea mult. Dar totuşi…

*Paxwax Cinci sunt generoşi*
*Cu cei blânzi, cu cei sfioşi*

*Şi multe daruri ei au dat*
*Vieţi de copii ei au salvat.*

Dealurile de un albastru întunecat vibrau sub cerul palid. Frumuseţea simplă a acestei scene îl mişcă până la lacrimi. De ce natura are întotdeauna dreptate? Ce mână amplasase acel deal acolo, şi, acea vale, şi acea culme? Atât de sigur. Atât de precis.

Dealurile îi creară o senzaţie de confort. Exista un anume sens al lucrurilor, chiar dacă el nu înţelegea rostul acesta.

Ca şi viaţa lui. Se ducea de-a dura pe cărarea sorţii şi nu era nimic de făcut, aşa că de ce atâtea griji? Pentru ce-şi făcea probleme?

Nu! Greşea. Viaţa lui nu era un râu ce curgea pe linia de minimă rezistenţă spre o mare finală.

El îşi controla destinul... el singur trebuia să decidă dacă să zacă sau să alerge. Poate că sfârşitul avea să fie acelaşi, dar calea pe care avea să o urmeze era lucrul cel mai important.

Pawl tresări şi reveni la realitate. Se încheia cântecul şi puteau începe discursurile.

*De frică toţi străinii s-au ascuns*
*Iar să le semeni dacă vrei*
*Vei proceda la fel ca ei.*

Copiii terminaseră cu o notă triumfală în care se simţea o uşoară urmă de uşurare. Îşi jucaseră rolurile.

Pe când se aşezau la întâmplare pe pământ, Pawl se ridică repede în picioare. Îşi pregătise din timp un mic discurs pe care îl învăţase pe de rost. Mai întâi va prezenta complimente conducătorilor de pe Mako, pentru munca prestată, şi apoi va reliefa meritele acestor fermieri ce obţinuseră rezultate spectaculoase.

Cetăţeanul Senior însărcinat cu festivităţile se alătură lui Pawl şi deschise o uriaşă umbrelă de soare pe care i-o aşeză deasupra capului. Fermierii se aliniară la piciorul scării aşteptând felicitările.

Pawl se pregătea să vorbească, când, de undeva din spatele lui se auziră mai multe voci. Acolo se produsese o busculadă. O

femeie îmbrăcată cu o uniformă strălucitoare, uşoară, îşi croi drum forţat spre estradă. Şopti ceva la urechea oficialului cu umbrela. Acesta ascultă, părând surprins şi privi stânjenit către Pawl:

– Se pare că a fost primit un mesaj. O urgenţă. De la tatăl vostru, Seniorul Toby al Familiei Cinci în persoană. Desigur, ceremonia poate întârzia. Vom continua să cântăm.

Femeia îl conduse pe Pawl în spatele scenei spre câteva trepte înguste şi, apoi, spre o clădire joasă, vopsită în alb, deasupra căreia se întindea antena unui transmiţător vivant.

O siluetă cu figura întunecată apăru cu iuţeală lângă ei:

– O întâmplare deosebită, Stăpâne Pawl? Vă pot ajuta?

Vocea era şoptită şi sibilantă, ca de pisică.

– Nicio problemă, reprezentant al Cercului Interior. Fără îndoială o chemare obişnuită. Mă voi lămuri imediat.

Figura întunecată se încovoie scurt şi se retrase.

Cercul Interior cunoştea foarte bine lucrurile. Se aflau pretutindeni, administrând, sfătuind. Pe moment, Pawl se gândi la Pental, fratele său.

Acordurile Imnului se făcură din nou auzite:

*Cei dintâi sunt Proctorii*
*Sunt generoşi ca nimeni alţii.*

Un mesaj de la tatăl său! Pawl se îngrijoră. În toţi cei zece ani de când călătorea departe de Planeta Reşedinţă, Pawl vorbise doar de câteva ori cu tatăl său.

Atunci când absolvise Academia Militară de pe Terpsichore. Atunci când izbucnise o rebeliune a non-umanilor pe una din concesiunile Paxwax şi Pawl fusese instruit să ia măsuri drastice de represiune şi atunci se auzise un zvon straniu, cum că nu erau toate în regulă pe Planeta Reşedinţă Paxwax.

Şi poate că au mai fost câteva conversaţii-felicitări, ordine, instrucţiuni. Nimic cu căldură sau de real interes. Nu exista nici cea mai mică dragoste între Pawl şi Toby Paxwax.

Şi-acum era chemat de tatăl său. Nu puteau fi decât ştiri rele. Pawl se întrebă în sinea lui dacă nu cumva tatăl său aflase de Laurel Beltane.

Camera vivantă era rece şi mohorâtă. Maşinăria intrase deja

în funcţiune şi deasupra unei plăci colorate în negru, aerul era luminos. Pawl tastă coordonatele de legătură şi începu să se materializeze o siluetă. Dar nu era o figură completă. Remarcă umerii masivi ai tatălui, barba lungă, bifurcată şi părul odată blond, acum încărunţit.

Recepţia era slabă iar figura se ondula. Ocazional, părţi din ea se dizolvau în scântei roşii-albastre.

– Aici Pawl, tată.

Faţa tatălui se întoarse şi ochii îl priviră mânioşi.

– Te văd foarte greu. Recepţia este foarte proastă.

În ciuda acestui lucru, Pawl băgă de seamă că tatăl său era tras la faţă şi arăta de două ori mai bătrân faţă de ultima lor convorbire.

– Care este necazul?

– Lapis a murit.

– Ce?

– Lapis este mort. Vreau să vii imediat acasă. Ultimele cuvinte se încheiaseră cu un mârâit, de parcă tatăl se chinuia din răsputeri să-şi ţină mânia în frâu. Imediat!

– Lapis este…

– Eşti surd? Te-ai tâmpit de tot? Ţi-am spus. A murit. S-a dus. Terminat. Un moment de pauză, dar vocea tatălui îşi reveni. Aşadar, înapoiază-te imediat. Singur. Fără niciunul din imaginarii tăi prieteni. Şi nu discuta cu nimeni. Ştirea e secretă. Nici chiar Songteller nu ştie.

Părintele se întoarse de parcă dorea să întrerupă contactul. Pawl strigă:

– Aşteaptă, Toby! Scuză-mă, n-am vrut… Cum a murit?

Cuvintele tatălui său deveneau încet-încet reale pentru Pawl.

– Pe o lună uitată de Dumnezeu. Venea acasă. Ai auzit? Venea acasă. Trebuia să fie o surpriză şi atunci, un fel de tractor a trecut exact peste el.

Tatăl se opri şi respiră adânc. Când vorbi din nou, avea vocea joasă şi plină de răceală:

– Şi acum mişcă-te repede. Aruncă-ţi creionul şi hârtia, băiete, ai revenit la lumea reală. Tot ce ai de făcut este să pleci. Acum. Numai tu ai mai rămas.

– De ce nu i-ai spus lui Songteller? Şi el trebuie să ştie.

– Mai întâi e necesară aranjarea treburilor în familie. Administratorii fac ceea ce le spunem noi. Destul cu vorba.

Figura uriaşă dispăru într-un nor de scântei şi camera deveni din nou întunecoasă.

Pawl clipi orbit în lumina soarelui de afară. Un observator atent, care l-ar fi cunoscut bine, ar fi putut detecta o schimbare în comportament... poate o profunzime în ochii săi galbeni, sau mersul mai ţeapăn.

– Vă pot oferi ajutorul? Sper că nu e nicio...?

Reprezentantul Cercului Interior aştepta. Pawl se opri şi se uită fix la el. Ridică cu degetul clapa frontală a glugii.

Reprezentantul sări înapoi, nu înainte ca Pawl să vadă masca palidă cu două lăcaşuri inexpresive pentru ochi şi zâmbitoare buze de carmin.

– Mi-ai pus mai multe întrebări. Dă-mi voie să pun şi eu una. Ştii unde este fratele meu Pental? A intrat în ordinul vostru.

– Noi nu oferim nume, şopti vocea.

– Mincinosule!

Pawl se îndepărtă repede, regretând cuvântul spus. De ce vorbise aşa? Ce prostie... Fusese nepoliticos, grosolan chiar... Ca un copil... Speră inutil că membrul Cercului Interior nu auzise.

În spate, silueta întunecată rămăsese încremenită în bătaia soarelui. Străinul aproape-uman ce ocupa roba cu glugă neagră zâmbi precum o pisică, în spatele măştii. *„Avem omul potrivit.”* Apoi plecă grăbit.

Pawl urcă pe scenă şi făcu semne să se oprească cântecul. Zăpăcit, rosti discursul pregătit şi înmână Ordinul Meritului fermierilor zâmbitori. Brusc mărinimos, donă o nouă consolă vivantă pentru Mako şi anunţă cetăţenii adunaţi că se vor despărţi imediat.

– Dar vânătoarea şi concertul... Am pregătit totul...

– Trebuie... să plec imediat. Prietenia şi ospitalitatea voastră mă vor însoţi. Tatăl meu doreşte să-şi exprime, prin mine, mulţumirile sale personale.

Întregul oraş îşi luă la revedere.

În mai puţin de o oră se afla la bordul unei navete magnetice, zburând deasupra lumii cu faţa albastră numită Mako.

Douăzeci de minute rămase singur, înainte să ajungă la Platforma Porţii, şi avea nevoie de fiecare secundă. Moartea lui Lapis schimba totul. Nu mai era zăpăcitul fiu mezin, bun numai

pentru activităţi diplomatice, desigur capabil dar al doilea. Acum era moştenitorul.

Pawl gândea cu repeziciune. Întâi şi-întâi trebuia să o contacteze pe Laurel, dorind să o ştie în siguranţă.

Şi apoi… Apoi ce? Mintea îi era ca golită. Panica se pornise să lucreze înlăuntru-i. Neinvitate, cuvintele mantrei pentru calm, implantate hipnotic în timpul petrecut pe Terpsichore, vorbiră în minte:

Galopurile bubuitoare ale bizonilor
Nu flutură frunzele copacului
Doar ceţurile
Sunt veşnic mişcătoare

Apoi? Avea de alcătuit o strategie pentru întâlnirea cu tatăl său. Bătrânul era sălbatic şi primejdios. Îl iubise la nebunie pe Lapis. Pawl trebuia să-şi înfrângă tatăl cu propriile arme. Un lucru era sigur: nu-şi va schimba vrerea de a se căsători cu Laurel Beltane, chiar dacă va lupta cu toţi cei Unsprezece. Trebuia să existe o cale. În fond, moartea lui Lapis se dovedea un ajutor nesperat.

Pe neaşteptate Pawl simţi un val de vigoare. Tatăl său nu-l cunoştea, habar n-avea cine-i venea acasă. Se aştepta probabil la versiunea mai vârstnică a acelui adolescent visător şi zăpăcit, plecat cu zece ani în urmă pentru a-şi efectua stagiul pe Terpsichore. S-ar putea să nu se aştepte la duritatea descoperită de Pawl în el însuşi.

Dar Lapis s-a dus… Pawl avea un gol imens în sine. Dintre toţi fraţii săi, Lapis era singurul pe care-l cunoscuse bine. Pawl îi admirase forţa şi sălbăticia cu care făcea cele mai nebuneşti lucruri. Lapis, cu constituţia unui gigant şi un temperament agresiv ce-l determinase odată să încerce să-şi omoare tatăl cu un cârlig pentru carne. Lapis, ce se luptase cu un armăsar roşu şi îl sugrumase cu mâinile goale. Lapis, ce furase într-o noapte o navetă şi evadase de pe Planeta Reşedinţă.

Câţiva ani buni nu mai auziseră nimic despre el. Treptat, începuseră să se audă câteva veşti. Cum trăia ca un despot pe distanta Zipra. Cum detonase un asteroid în teritoriul Xerxes. În urma câtorva sălbăticii ce întrecuseră orice limită, luase legătura cu Toby şi-i mărturisise că era gata să redevină un

Paxwax. Şi-acum, poate în ajunul plecării, murise sub şenilele unui tractor.

Naveta opri la Platforma Porţii şi Pawl găsi la repezeală un transmiţător vivant, local.

În mai puţin de câteva minute localiză vila lui Laurel pe Lotus-şi-Arcadia. Acolo era noapte şi fata îi zâmbi somnoroasă. Deveni neliniştită când îi observă expresia feţei.

– Ascultă-mă iubire. Am doar câteva minute la dispoziţie. Mă întorc pe Bennet.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu cu siguranţă. E ceva cu Lapis. Tu, în schimb, trebuie să părăseşti imediat Lotus-şi-Arcadia. Nu face niciun tam-tam. Nu spune nimănui unde pleci. Întoarce-te pe Thalatta. Cu tatăl tău vei fi în siguranţă. Aşteaptă acolo până când vei auzi de mine. Am în bună stare cubul vivant. De îndată ce pot, iau legătura cu tine, de acasă.

– Dar…

– Niciun dar. Nicio întrebare. Risc enorm vorbind cu tine. Fă ce ţi-am spus şi ai încredere în mine.

– Am şi început să împachetez. Voi fi departe înainte de venirea zorilor. Ai grijă.

Fata îi dărui un sărut, zvârli cuverturile de pe pat şi dispăru.

Pawl întrerupse contactul.

Urma lungul salt. Alergă spre intrarea propriu-zisă a Porţii. Trecut de aceasta, ar fi plecat efectiv de pe planetă. Un operator ţinea uşa Porţii deschisă. Salută, închise şi securiză încuietorile. Pawl era înăuntru.

Se afla în micul vestibul de pază unde era localizat computerul-dispecer. Se identifică pe el însuşi şi testă coordonatele pentru Planeta Reşedinţă Paxwax. Aşteptă, în timp ce computerul verifica dacă toate staţiile pentru transport erau libere. Era nevoie de trei sărituri. Pawl era departe de casă şi fiecare pas trebuia calculat cu grijă şi staţia intermediară programată. În timpul aşteptării, alese hainele cu care dorea să fie aşteptat pe Bennet. Fiecare Poartă poseda o gamă largă de haine disponibile. Poarta înregistră încetarea calculelor şi deschise uşor a doua uşă. Îl învălui un val de aer antiseptic.

Etanşat în camera secundă, Pawl se dezbrăcă şi înghiţi o mică pilulă purpurie. Se ghemui în camera spălătorului, în timp

ce pilula îşi făcea datoria. În câteva minute avea curăţate intestinele şi vezica biliară. Sudoarea ce curgea pe el se evaporă într-o briză caldă, mirosind dulce. Când se termină totul, făcu un duş şi cu trupul încă umed, apăsă un buton roşu pentru a intra în Camera Oglinzii.

Lumina era rece şi strălucitoare, Camera avea forma circulară, cu podeaua plată. Pereţii erau alcătuiţi din mii de faţete de cristal prin care lumina albă scânteia. În centru, o platformă joasă, putea asigura spaţiu pentru şase oameni în poziţie culcat.

Pawl se făcu comod pe suprafaţa tare. Aproape imperceptibil, lumina îşi schimbă nuanţa – de la alb orbitor la violet – şi porni să licărească de parcă întreaga cameră se învârtea. Pawl simţi un val de greaţă, capul i se clătină iar lumina se infiltră în interstiţiile celulelor din corpul său.

O beznă profundă îl cotropi. Pornise la drum sub forma unei structuri de informaţii codate.

## 5
## Lotus-şi-Arcadia

Laurel nu se grăbi să părăsească Lotus-şi-Arcadia. Dimineaţa împachetase o mică gentuţă pentru ea. Îşi anunţă plecarea pe Thalatta pentru o scurtă perioadă. Nu era ceva neobişnuit. Călătoria prin Poartă nu necesita proceduri complicate. Astfel, fiecare membru al familiei putea veni sau pleca fără agitaţie sau cine ştie ce pregătiri.

După obiceiul ei, se duse pe lac şi petrecu o oră plonjând şi zbenguindu-se printre rădăcinile unui gigantic copac prăbuşit pe malul apei.

Relaxată, întinsă pe ţărm, dădu voie razelor calde să-i zvânte părul şi să o înviorеze. Se răsuci pe spate şi privi lung domul ca un curcubeu ce acoperea întregul lac şi-l proteja de răceala spaţiului. Se gândi la Pawl şi apoi îi veni în minte mesajul. Încerca să-i dea un sens.

Pe când era astfel ocupată, pe abdomenul ei ateriză o pietricică. Privi uimită în jur dar nu se zărea nimeni cu excepţia a doi robo-chelneri cu ochii ca două luminiţe roşii, ce îi aşteptau ordinele, şi a unui automat care curăţa răbdător nisipul alb de pe plajă. Se lungi la loc şi o clipă mai târziu o altă pietricică ateriză în apropierea urechii ei, rătăcindu-se în păr.

Sări în picioare şi escaladă în fugă ţărmul nu prea înalt spre o dungă de iarbă sintetică verde, răcoroasă, marcajul lacului. În spate se aflau pavilioanele şi primele palate aparţinând Familiilor.

Pe un hamac antigravitaţional suspendat şi cu o umbrelă de soare, cu un munte de pietricele pe o măsuţă de lângă el, se afla Toro Sith. Purta o cunună de flori în părul scurt şi ondulat, cât şi în jurul coarnelor negre.

– Eşti o femeie remarcabilă, strigă şi împinse cu piciorul scaunul opus, ca o invitaţie.

– De ce ai aruncat cu pietricele?

– Dacă vii mai aproape am să-ţi spun.

Gânduri năvalnice alergau prin mintea fetei. Acesta era tânărul Sith pe care Pawl nu-l privea cu ochi prietenoşi. Instinctiv, simţi că pentru a se apăra pe ea şi pe Pawl, cel mai bun lucru, deşi neplăcut, era să se aşeze alături de nesuferitul de Sith.

– Mă duc să-mi adun lucrurile, strigă peste umăr şi alergă

înapoi pe plajă.

Când reveni, îmbrăcată modest, unul din robo-chelneri desfăcea o sticlă de vin de Seppel. Scoţând dintr-o nişă specială două pahare îngheţate ce scânteiau, turnă expert vinul până la un deget lângă margine. Murmură cu discreţie:

– *Bon apetit!*

– Acum spune-mi de ce aruncai cu pietricele? întrebă Laurel şi se aşeză.

– Nu ţi-ar plăcea să ştii, mai degrabă, de ce cred că eşti o femeie remarcabilă?

Toro ridică paharul şi îl atinse uşor de al ei.

– În regulă, de ce crezi că sunt o femeie remarcabilă?

– Pentru că te descurci remarcabil fără umbra ta.

Un zâmbet uşor, care speră să fie enigmatic, alunecă pe faţa lui Laurel. Luă paharul şi sorbi câteva mici înghiţituri:

– Ei bine? Pe unde umblă ochi-galbeni? L-ai înecat? L-ai băgat într-un sac cu pietre şi l-ai lăsat să zacă pe fundul lacului, printre rădăcini? Nu, soarta n-ar fi niciodată aşa de blândă.

– Nu ştiu unde se află Pawl. Probabil afaceri. Doar ştii că nu suntem inseparabili. Suntem doar…

– Buni prieteni.

O spuse într-un mod acuzator.

– Cam aşa ceva.

– Ei bine, ce aud mă bucură! Se pare că unii dintre noi pot avea speranţe…

Accentul pus pe ultimele cuvinte nu lăsa niciun dubiu asupra înţelesului.

– Sunt singura fiică a lui Beltane Cincizeci şi şase şi eu îmi aleg compania pe care o doresc.

– Bravo. Şi eu sunt fiul lui Sith al Zecelea. Şi asta înseamnă ceva. O fixă şi bău mult. Iartă-mă că vorbesc atât de direct, deoarece Sith sunt vestiţi pentru grosolănia lor. Te urmăresc de săptămâni. Mi-ar fi plăcut să fii liberă să-ţi spun…

Nemişcată, Laurel tăcea, drept care tânărul Sith se simţi încurajat:

– Ochi-galbeni este binecunoscut pentru frivolitatea sa. Are o groază de iubite.

Aceasta, din păcate, era adevărat. Pawl, în ciuda faptului că era mătăhălos şi capricios, era fascinat de femei… posibil chiar din cauza acestor defecte.

– Eu aş putea fi un adevărat camarad. Apoi, cu timpul, legătura noastră ar putea avansa.

Laurel se abţinu ca să nu râdă. Ideea că Sith folosea ca o momeală familia lui era caraghioasă. Cuvintele lui aminteau însă de logica funcţională pe Lotus-şi-Arcadia. Pe lângă plăcerile abundente apăruse o vastă bursă a căsătoriilor. Toate căsătoriile principale erau aranjate, dar căsătoriile printre copiii fără importanţă erau cu mult mai lesnicioase.

– Codul interzice asemenea „avansări” şi ştii bine acest lucru. Fac parte dintr-o familie minoră.

– Codul este o adunătură de tâmpenii.

Laurel mai auzise exact aceeaşi idee la Pawl.

– Mi-ar plăcea să te aud bravând aşa în faţa tatălui tău. Cred că Seniorul Sith ar putea avea alte idei.

Toro dădu dispreţuitor din umeri.

– Da, este un bătrân demodat. Oricum, eu sunt fericit că te-am găsit singură. Vreau să te invit la o petrecere. Dacă bunul dumitale prieten ar fi fost aici, l-aş fi invitat şi pe el. Aşa că, nu-ţi face griji.

– Cu ce ocazie?

– O reuniune gen Terpsichore. Toată lumea va fi aici. Chiar şi Cercul Interior. Vor fi jocuri, vânătoare şi multă, multă dragoste. Vii?

– Nu ştiu.

– Nu mai face mofturi. Timpul se scurge repede pe lângă tine. Ai trăit până acum ca şi cineva din Cercul Interior. Şi nici măcar nu mai eşti atât de tânără.

– Mulţumesc.

– N-am vrut să fiu bădăran.

– Înţeleg.

– Deci. Trimit un scaun după tine.

*„Voi sta puţin. Doar câteva dansuri. Destul ca să fiu remarcată şi apoi mă voi furişa în Portul Porţii”,* gândi Laurel.

Sincer, aşa intenţionase să procedeze. Dar petrecerea se transformase într-o imensă distracţie. Întâlnise o grămadă de prieteni. Deşi îngrijorată pentru Pawl, era fericită să se distreze.

Evită multe întrebări despre Pawl. Câţiva dintre prieteni erau deosebit de amabili pentru că bănuiau, după cum prorociseră, că Pawl o abandonase în cele din urmă. Era de aşteptat. Lotus-

şi-Arcadia constituia un cămin pentru fiicele şi fiii familiilor mai mici ce deveneau iubitele sau iubiţii Celor Mari, apoi erau abandonaţi, în cele din urmă. Făcea parte din ritmul lucrurilor… şi Paxwax era Familia a Cincea. Iar despre Pawl se ştia că vrea să se căsătorească cu una din fetele seniorilor Unsprezece.

Una dintre aceste fete era acolo: Dama Longstock, ce-şi radia frumuseţea dintr-o rochie bătută cu pietre iridescente de gheaţă. Laurel o evită deoarece era bine ştiut că Dama şi Pawl fuseseră într-o relaţie pasională. Pentru mulţi, ei erau deja uniţi. Cu instinctele ei feminine, Laurel ştia că Dama încă îl mai vânează pe Pawl. Mai bine că nu se întâlniseră.

Laurel dansase cu Toro Sith şi dansase cu o mulţime de alţi oameni. Observă că Toro bea, din ce în ce mai mult şi devenise arţăgos. Petrecerea atinsese o fază critică şi, umorul de bună calitate se părea că se dusese pe apa Sâmbetei. Laurel decise să plece.

Neobservată, se strecură pe una dintre uşile laterale care străjuiau ringul de dans şi conduceau spre grădină. În timp ce se furişa printre copaci, Laurel auzi ceva în spate. Se întoarse pentru a descoperi figura buimacă a lui Toro Sith. Bloca drumul. Coarnele le avea încurcate în crenguţele joase ale copacilor. Fulgerător întinse o mână peste gura fetei. Dar Laurel era prea uluită pentru a ţipa.

Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Simţi că este târâtă brutal înapoi. Fata se împletici, încercă să-şi elibereze gura şi muşcă puternic. Sith îşi retrase mâna, dar numai pentru a o lovi cu ură.

– Căţea ticăloasă cu fasoanele tale…

Deodată Sith încremeni şi se clătină pe călcâie. Capul se dezarticulase, de parcă corpul ar fi fost o sticlă şi capul un dop neînşurubat. Căzu în genunchi şi-şi zdrobi faţa cu cruzime de pietrişul de pe cărare. Nu o dată sau de două ori, ci repetat, până când faţa lui bovină deveni rană lângă rană. În cele din urmă rămase lungit, cu faţa îngropată în propriul sânge, cu semiluna coarnelor reflectând lumina lunii artificiale.

– Vă simţiţi bine, Laurel Beltane? Am auzit zgomot şi am venit să investighez.

O siluetă purtând robă întunecată răsări de sub copaci. Era înaltă şi Laurel recunoscu reprezentantul Cercului Interior pe care-l văzuse la petrecere.

– O, Doamne! Este un Sith?

Silueta în robă îngenunche lângă corpul lui Toro Sith, îi atinse coarnele şi-i mişcă capul, înainte şi înapoi.

– Se pare că a avut o criză. Epilepsia este des întâlnită în familia lor. Va rămâne în grija mea. Nu-ţi face probleme. Aş putea sugera că ar prinde bine câteva zile pe încântătoarea voastră Planetă Reşedinţă. Arătaţi foarte palidă.

Laurel era confuză:

– Aţi făcut cumva…

– Nu am făcut decât să sosim chiar în momentul ăsta. Ne mândrim cu acest lucru. Vă pot însoţi până la reşedinţa voastră. Unul dintre colegii mei se va ocupa de Sith.

O a doua siluetă în negru alunecă în lumina lunii. Laurel se simţea ca într-un vis. Prea multe întâmplări… Prea repede… Braţul reprezentantului Cercului Interior o sprijini.

– Noi încercăm să fim acolo unde este nevoie de noi.

În mod vag Laurel realiză că vocea persoanei de lângă ea este o voce feminină.

– Sunteţi foarte amabilă, murmură.

– Încercăm să fim.

Mai târziu, în camera ei, Laurel se aşeză în bătaia duşului cu particule pentru a încerca să cureţe pielea de amintirea mâinilor lui Toro Sith.

Se îmbrăcă la iuţeală, culese din zbor o geantă şi, în câteva minute, călătorea deasupra planetei Lotus-şi-Arcadia, spre Portul Porţii. Nu dorea să înţeleagă multe lucruri, iar despre altele n-avea chef să-şi amintească. Era fericită pentru modul în care Cercul Interior o ajutase, dar stânjenită. Un lucru era sigur: indiferent din ce cauză căzuse Toro Sith, nu era – sub nicio formă – o criză de epilepsie.

## 6
## **Cercul Interior**

Ce era acest ordin ciudat, denumit Cercul Interior?

Dacă ar fi fost întrebaţi, Stăpânii Familiilor ar fi oferit răspunsuri diferite:

– Doctori.

– Diplomaţi.

– Oameni de afaceri.

– Ingineri.

– Sfătuitori.

– Oameni-buni-la-toate.

Şi toate răspunsurile ar fi fost în aceeaşi măsură şi corecte şi greşite.

Pentru a înţelege Cercul Interior trebuie să facem o călătorie în trecut, atunci când flotele comerciale ale Pământului au capturat mai întâi secretul călătoriilor prin Poartă şi s-au răspândit în Galaxie.

Poarta era una dintre invenţiile unei specii denumită Craint. Foloseau Porţile pentru a-şi transporta morţii înapoi în lumea natală. Doar din întâmplare (atunci atinseseră capătul evoluţiei lor psihice), lăsară Porţi active în diferite părţi ale Galaxiei. Una din ele se afla în apropierea Pământului.

A fost descoperită şi activată şi, la timpul potrivit, a izbucnit un război crâncen. Porţile ofereau acces în toată Galaxia. Norocul a favorizat pe cei iuţi şi pe cei curajoşi.

Părinţii primari ai tuturor Familiilor au fost comercianţi şi aventurieri. Ei îşi aveau propriile armate de piraţi şi erau cruzi şi nemiloşi. Unul dintre negustori, denumit John Moartea Elliott, este amintit acum prin denumirea dată unei părţi a spaţiului – Buzunarul lui Elliott.

Altul, era numit Merry Proctor[3] deoarece nu zâmbea niciodată. Şi mai erau: Li-Feng Wong şi Claudia Bogdanovich şi Long Reach Paxwax. Şi mulţi alţii.

Treptat, clanurile s-au extins, luptând între ele, distrugând sau înrobind celelalte popoare extraterestre cu care s-au întâlnit.

Şi a venit Marea Lovitură.

---

[3] Merry Proctor – în limba engleză înseamnă aproximativ Avocatul Vesel sau Inspectorul Vesel. (n. red.)

Multe Specii de străini s-au lovit de „amabilitatea” umană şi au fost masacrate. Câteva specii au fost exterminate în întregime. Altele, şi-au uitat gradul de civilizaţie şi s-au sălbăticit complet. Tuturor speciilor li s-a părut că oamenii vin de nicăieri.

Mulţumită tehnologiilor Porţilor, armatele Grandioaselor Familii au fost capabile să apară în mai multe sisteme solare îndepărtate.

Datorită unui intelect elevat, care putea judeca mai repede decât puteau clipi alte Specii şi fiind extrem de adaptabili, coloniştii umani au zdrobit opoziţia, oriunde i-a întâmpinat. Şi-au impus propriile legi şi principii economice.

Teroarea şi anarhia au domnit peste secole şi în această perioadă s-a fondat Sanctum. Din nou a acţionat Specia Craint, acele fiare înaripate. Au văzut pericolul şi, unul dintre ultimele lor acte de creaţie a fost găsirea acestei planete muribunde şi pregătirea unui loc de refugiu pentru nonumanii vagabonzi şi rătăcitori. Se aşteptau, mai degrabă, la anihilarea bandelor de tâlhari de către Craint. Dar Superspecia Craint ieşise din spaţiu-timp şi era afectată de conflictele dintre specii la fel de puţin cum afectează norii Soarele.

Erau ocupaţi mai mult să salveze viaţa, decât să o distrugă.

Milioane de Specii non-umane s-au adunat pe Sanctum. Ca bagaje – cultura, limbile, obiceiurile.

La început Sanctum fusese mai mult o tabără de refugiaţi şi un muzeu. Gradat, peste secole, în timp ce Grandioasele Familii îşi stabileau graniţele imperiilor, creştea un spirit de revoltă.

Întrebarea ce chinuia cele mai luminate minţi de pe Sanctum era, cum ar fi putut fi activată revolta. Siguranţa se ascundea în păstrarea secretului. Pentru străini nu exista nici cea mai mică înţelegere. Erau conştienţi de faptul că, dacă Sanctum ar fi fost descoperită vreodată, flotele tuturor Familiilor i-ar fi distrus imediat.

Într-o zi apăru o nouă voce printre ei. Nu era auzită ca o voce ci simţită, mai degrabă, ca o prezenţă. Era un gând, o atitudine insistentă.

Provenea de la un copăcel de argint!

Se născuse şi crescuse, aşa cum spune legenda, în locul unde murise ultimul din Specia Craint. An de an copacul crescuse şi, avea întotdeauna acelaşi mesaj: răbdare!

Ce fel de creatură era? Ciocănaşul şi Arachnidul nu ştiau, şi

totuşi ei îi acordau atenţie. Simţeau apăsarea unei inteligenţe atât de vaste, încât ei păreau triviali. Creaturile străine erau destul de înţelepte să ştie că, cea mai bună armă este inteligenţa.

Într-o zi Copacul vorbi, limpede şi de necontestat, în conştiinţele lor. Îi convocase pe toţi sub prezenţa lui. În acele clipe, creaturile şi-au întrerupt toate ocupaţiile pentru a-l asculta.

Străinii, care trăiau în apropierea sălii Copacului, s-au apropiat în tăcere şi s-au aşezat la poalele coroanei argintii.

– Mă hrănesc cu simţămintele voastre, a spus Copacul. Daţi-mi emoţiile voastre.

Străinii şi-au eliberat întrebările şi mânia. Copacul a ascultat şi-a absorbit. Trei zile mai târziu şi-a formulat prima întrebare.

– Îmi puteţi aduce unul din cotropitori?

– Unul? Chiar mai mulţi, a afirmat bătrânul Şef Ciocănaş.

Luptase contra lui Wong.

– Nu riscaţi!

Într-o zi, bătrânul Ciocănaş şi-a reactivat nava şi a plecat cu încă doi camarazi. Au călătorit încet, pe parcursul a câţiva ani, până când au ajuns la hotarele unei mici familii. Au montat o capcană prin lansarea unui mic satelit-far ce emitea un semnal de avarie. Satelitul a fost investigat, ei s-au repezit ca uliii şi au capturat întregul echipaj. Satelitul a fost readus la tăcere şi s-au retras în linişte. S-au ascuns într-un nor de meteoriţi, s-au alipit cozii unei comete şi, în cele din urmă, s-au întors pe Sanctum.

Echipajul navei, acum considerabil în vârstă, a fost pregătit de Copac. Mai întâi le-a cotropit mintea, apoi le-a golit-o, precum vinul turnat din sticlă. Au devenit primii membri ai Cercului Interior.

Au fost trimişi şi s-au întors cu alţi recruţi. Au adus copii. S-au stabilit în colonie pe Sanctum, instruită de Cercul Interior şi au adoptat uniforme speciale. Erau constituite dintr-un veşmânt negru cu glugă şi, o mască palidă, neutră, pentru faţă.

Au fost educaţi ca vindecători şi afirmau că sunt rămăşiţele inofensive ale unui ordin antic, sfânt, ce existase odinioară pe Terra.

Şi-au concentrat eforturile pe Familia Proctor, cea mai

puternică şi care, implicit, avea mult de pierdut prin natura sa foarte superstiţioasă. Şi-au dovedit utilitatea prin tratamentele efectuate. Astfel, a crescut influenţa lor.

Oricine are încredere într-un medic de succes; şi, nu după mult timp, au fost acceptaţi nu numai ca vraci ci şi ca diplomaţi. După câteva generaţii şi-au infiltrat ordinul în puternica structură a Marilor Familii. Au transformat şi proclamat o planetă drept locuinţa lor oficială, la periferia Proctor şi, în acest mod, şi-au conectat în secret Poarta la adevăratul Sceptru al puterii – Sanctum, câştigând astfel multă influenţă.

Cercul Interior nu şi-a permis niciodată prea mult; n-au ameninţat niciodată şi s-au concentrat asupra servirii intereselor Familiilor. Erau ca un catalizator care înlesnea relaţiile dintre Familii.

Au devenit maeştri de ceremonie, purtătorii ştirilor discrete şi erau recunoscuţi, în general, ca tămăduitori valoroşi.

Târziu, s-a descoperit un adevăr straniu în istoria activităţii lor. În multitudinea de membri ai Cercului Interior nu erau acceptaţi non-umanii zgomotoşi. Gluga şi masca servea pentru protecţie. Au devenit sinonimi cu atenţia, discreţia şi servitutea conştientă. Desigur, Ciocănaşul şi Parasolul de Pădure cât şi Arachnidul, niciodată nu s-ar fi putut ascunde sub roba Cercului Interior. Stranietatea lor ar fi fost lesne observată.

Dar Copacul nu era atotcunoscător. Nicio entitate nu este atotcunoscătoare. Precum majoritatea fiinţelor telepatice, putea scana viitorul înţelegând prezentul. Evenimentele ar avea sens chiar din faza incipientă de umbre. Ca un alpinist priceput ce pipăie cu mâna faţa stâncii şi cunoaşte crevasele rezistente şi pe cele care se vor sfărâma. Copacul sonda, încet, în acest mod viitorul, atent să nu facă vreo greşeală. Restaurarea non-umanilor nu era o problemă de luni, ani sau decenii… necesita milenii. Pentru explozia fatală ce va veni, nu trebuia omis nimic. Nu era nevoie de o victorie parţială ci de una absolută.

Dar nici Copacul nu deservea doar străinii. Acţiunile sale nu erau altruiste. Servea la fel de bine propriilor interese. În creşterea sa, devorase pe Craint. Undeva departe, într-o regiune a spaţiului cunoscută drept Buzunarul lui Elliott, fraţii săi deveneau flămânzi. Planeta lor, botezată de primul pământean descoperitor Ultima Thule, se balansa în jurul propriului soare şi

purta o bătălie eternă cu o lume a întunericului, pe nume Erix.

Puţini dintre străini sau din fiinţele de pe Terra realizau că tot ceea ce era considerat important în viaţă depinde de forţa Ultimei Thule.

Bineînţeles, nu ne interesează acum acest lucru. Pentru moment, atenţia Copacului era îndreptată spre Pawl Paxwax. Sesizase în el ceva diferit: o dorinţă violentă de viaţă, o energie creativă, o capacitate de ură şi dragoste şi o mânie adâncă şi nedescătuşată. Copacul îl cunoştea pe Pawl Paxwax mai bine decât se cunoştea pe sine. Se pregătea să-l folosească.

Cât despre celelalte Familii, Copacul le urmărise ura şi maşinaţiunile. Era atent la Clarissa din Familia Xerxes de la Tour Souvent.

Ea complota căderea Paxwax chiar în această clipă…

## 7
## Morrow

Departe, pe Morrow, Planeta reşedinţă a Xerxes de la Tour Souvent, Clarissa călătorea printre Străbune.

Se plimba de-a lungul unui coridor lung, pavat cu dale mari de piatră. De-o parte şi de alta se aflau cutii înalte din sticlă, în care licăreau feţele palide ale Xerxes dispărute în eternitate. Optzeci de generaţii erau conservate aici. Clarissa cunoştea unde va fi şi nişa ei.

Străbunele şedeau jos sau în picioare, fiecare în atitudinea ei preferată, la fel de naturală ca şi în viaţă, fiecare – un tribut al artei taxidermistului. Îmbrăcate în lucruri fine, priveau impasibile coridorul.

Dama Clarissa venea aici adesea în momente de îngrijorare. Tăcerea şi nemişcarea acţionau ca un anestezic. Aici, în obscuritatea coridoarelor, din cele mai adânci rădăcini ale Copacului, Clarissa descoperea o senzaţie de pace de care se bucura după agitatele afaceri de zi-cu-zi ale familiei.

Avea o străbună favorită, pe Dama Rex, cu care vorbea deseori. Se opri acum în faţa ei. Dama Rex, cu faţa asemănătoare unui măr vechi şi scânteietori ochi regeşti, cu privire nedefinită, murise în urmă cu 15 generaţii.

În timpul tutelei Damei Rex, imperiul Xerxes se extinsese aproape de limitele prezente. Apăruse conflictul cu Paxwax şi animozitatea nu se stinsese niciodată.

Dama Clarissa, studiind istoria, văzuse acest conflict la fel de inevitabil ca şi soarta. Paxwax şi Xerxes nu se puteau încălzi la acelaşi soare. Ceva în principiile de viaţă ale celor două familii le transforma în antagoniste. Toate consideraţiile şi revendicările Codului constituiau praf în vânt când era vorba de această duşmănie irezistibilă. Dacă ai fi întrebat-o pe Clarissa ce detesta exact la Paxwax, ar fi dat din umeri şi ar fi răspuns:

– Manierele lor.

Vigoarea crudă alcătuind mândria Stăpânului Toby şi care se concretizase în fiul cel mai vârstnic – Lapis, făcea Xerxes să se cutremure de dezgust.

– Jucăm la noroc de data aceasta, murmură Clarissa, mângâind uşor sticla în dreptul ochilor Damei Rex. Ar trebui să fii mândră de noi. Dacă învingem, vom sculpta oasele Paxwax.

Dacă pierdem, ei bine, nu avem prea mult de pierdut. Chiar şi aşa îl năucim pe Toby.

Buna dispoziţie a Clarissei urma traseul sinuos al gândurilor.

Reflexia ei în sticlă se asorta cu faţa Damei Rex. Similitudinea lor, în ciuda diferenţei de vârstă, era izbitoare. Un pod genetic asigura legătura, astfel tendinţele, abia vizibile la Dama Rex, deveniseră proeminente la Clarissa. Câteva trăsături erau mai distincte. Gâtul şi umerii goi ai Damei Rex erau slăbănoage, iar sânii erau căzuţi, dar părul îl avea natural şi mătăsos. Gâtul, capul şi umerii Clarissei erau bine alcătuite. Penele colorate în stacojiu şi negru încadrau încântătoarea ei faţă palidă. Când era cuprinsă de pasiune, penele se ridicau ca o creastă, unindu-se în spice.

– Curând, şopti, curând.

O sonerie ţârâi la distanţă, trimiţând ecouri în josul lungului coridor. Era chemarea convocatoare pentru Castrare – ceremonia zilnică. Astăzi era datoria Clarissei. Atinse pentru ultima oară sticla cutiei şi plecă grăbită.

În urma ei răsăriră din umbră trei omuleţi purtând haine albe. Alergau cât îi ţineau picioarele, încercând să ţină pasul cu ea.

Coridorul se îngustă, se curbă vizibil şi porni să şerpuiască. Trepte cioplite din piatră înlocuiră panta ascendentă. Ultimele conduceau spre un gemuleţ de sticlă. O figură din piatră, îmbrăcată într-o plasă de argint se holba cu ochi sticloşi. Era cea mai bătrână matroană Xerxes, Avea acelaşi costum spaţial antic, pe care îl folosise atunci când coborâse pentru prima dată pe Morrow. Deasupra se aflau relicve ale unui timp mai presus de orice memorie. Un termos din sticlă, spart. Un fel de sfredel uzat, cu trei dinţi, folosit la excavarea bazei giganticului copac de silice. Evoluase de la statutul de refugiu primar, la cel de locuinţă constantă.

Numele acestei prime străbune era gravat pe costumul spaţial: Maria de la Tour Souvent. Xerxes era numele navei ei.

Clarissa se opri în faţa ferestrei şi se înclină. În spate, cei trei omuleţi se ciocniră unul de altul, se aruncară în genunchi şi atinseră piatra cu nasurile.

Coridorul se încheie cu o uşă masivă de lemn ce alunecă la apropierea Clarissei. Dincolo de uşă aşteptau lumini sclipitoare şi mugetul ventilatoarelor uriaşe. Aerul era dens şi plin de fum.

Clarissa se îndreptă spre un mic balcon fixat în peretele unui vast amfiteatru. Erau undeva, adânc sub pământ, printre rădăcinile Copacului.

La apariţia ei se lansă un strigăt. Se rostogoli printre pereţii stâncoşi. Întinse o mână spre recunoaştere şi îşi feri ochii de lumina care cerceta balconul.

Mai jos de ea se aflau cavernele şi o coadă lungă de băieţei dezbrăcaţi. Şedeau fiecare cu mâinile pe umerii băiatului din faţă, mândri, atenţi.

Dama Clarissa pocni din degete. Unul dintre omuleţi fugi înainte pentru a-i înmâna un pachet micuţ, stacojiu, legat cu un fir de aur.

Dezlegă firul şi, o lungă panglică de culoare roşie se răsuci eliberată şi căzu pe podeaua cavernei. Când se întinse complet, o scutură. Unduiturile prelungi, de şarpe, se întinseră pe toată lungimea ei. O tobă îşi trimise chemările ritmice. Se aprinse focul.

Începea primitiva ceremonie a castrării. În fiecare zi era îndeplinită această ceremonie. Fiecare băiat născut pe Reşedinţa Xerxes era mutilat la împlinirea vârstei de zece ani. Nu erau bărbaţi fertili pe Morrow. Inseminarea unei femei se realiza în mod artificial, folosind spermă colectată cu câteva secole înainte, cu mult chiar înainte de legile Damei Rex.

Clarissa privi o clipă lunga procesiune, se întoarse şi părăsi balconul.

Jettatura ar fi trebuit să o caute acum. Tăcerea era chiar jignitoare. Jettatura ştia că era un lucru important.

Clarissa intră într-un mic alcov de comunicaţie şi-şi strigă sora. Chipul neconcretizat al Jettaturei apăru pe jumătate din beznă. Acolo unde Clarissa era frumos colorată şi iubea hainele strălucitoare şi bijuteriile, Jettatura era albicioasă complet, din cap până în picioare, cu ochi strălucitori, limpezi, coloraţi în roz. Purta haine simple, funcţionale. Calmul său era veşnic glacial.

– Am spus că te contactez dacă apar veşti noi. Şi nu au apărut. Păstrează-ţi istericalele sub control, surioară. Mai bine vino lângă mine. Vom aştepta împreună.

Dincolo de alcovul de comunicaţie se afla o nişă de tranzit. Clarissa se aşeză pe o canapea aurie. Unul din omuleţi îi aranjă rochia în jurul picioarelor. Altul coborî o cupolă în faţa ei. Cupola

străluci scurt, apoi pieri cu canapea cu tot.

Cei trei omuleţi se priviră unul pe celălalt apoi dădură din umeri. Clarissa uitase să le mai dea alte ordine.

– Acum pat, spuse unul.

– Mâncare, mâncare, spuse altul.

– Mai bine aşteptăm, concise al treilea şi se aşeză.

Dama Clarissa escalada Copacul. Cărarea folosită urmărea cotiturile naturale, cât şi contururile trunchiului şi ale crengilor. Doar o singură dată, scurt, nimeri într-un tunel transparent ce conecta două crengi. Dar nu văzu nimic deoarece o violentă furtună de nisip bloca porţile.

Curând, era la înălţime, în apropierea nodului central, conţinând principalele apartamente de locuit ale Xerxes, ca şi centrul administrativ. Spre deosebire de majoritatea Marilor Familii, Xerxes nu foloseau o planetă aparte exclusiv pentru administrare. Centrul nervos se afla aici, în copacul de silice. Singurul contact cu spaţiul îndepărtat se realiza prin masiva navetă înarmată ce ducea din vârful copacului până la platforma Porţii.

Cu multe generaţii în urmă, ocupaseră în totalitate prăfuita şi bolovănoasa planetă Morrow.

Copacii constituiau un cămin natural. Îşi înălţau ramurile în toate văile principale, de la polii îngheţaţi la toridul ecuator. Rădăcinile împletite împreună se hrăneau din râurile bogate care brăzdau suprafaţa planetei. În cele din urmă, se adaptaseră pentru a forma o reţea a tunelului de comunicaţie.

Oricine îşi punea întrebarea de ce primele femei-pirat Xerxes se stabiliseră pe asemenea planetă neospitalieră. Simplu, poate pentru că era atât de inaccesibilă şi ameninţătoare. În zilele de odinioară, acest lucru era important. Morrow, cu orbita înconjurată de un zid de asteroizi, forma o fortăreaţă de necucerit pentru nimeni, cu excepţia piloţilor Xerxes. Odată cu apariţia Sistemului Porţilor se pierduse izolarea, dar rămăseseră celelalte mijloace defensive.

Canapeaua-tranzit alunecă pe tăcute într-o cameră goală, ovală, străjuită de panouri gri. Uşa se deschise cu un clinchet. Clarissa tremura în aerul îngheţat. Era o cameră rar folosită pe Morrow. Era docul principal al navetei şi planeta avea doar câţiva vizitatori.

Jettatura aştepta, aşezată caraghios la o măsuţă lăcuită, ornată, cu care se ridicase din apartamentele ei. Juca un joc de cărţi. Stătea ţeapănă într-o tunică de argint. Cu părul lung, alb, pieptănat în valuri, aproape că mătura pământul.

La distanţă de ea, într-o atitudine calmă de aşteptare, se afla Latani Rama. Era o femeie frumoasă, cu umeri largi, de cel mult douăzeci de ani. Fusese excelent instruită în toate metodele de atac şi apărare, devenind bodyguardul personal al Clarissei.

Clarissa fu surprinsă să o vadă:

– Vine? întrebă ea. Totul este în ordine?

– Eu cred că toate lucrurile sunt în ordine, răspunse Latani Rama. Dar Poarta a raportat că un străin din tipul Arachnid însoţeşte transportul. M-am gândit că e mai bine să fiu cu tine.

– Da, mulţumesc! Ce lucruri dezgustătoare. N-am... n-am ştiut că transportul a fost însoţit. N-ar trebui să avem şi alţi paznici?

– Mă pot confrunta cu orice probleme. Am înţeles că transportul este secret.

– Da.

– Calmează-te. Naveta coboară, interveni Jettatura.

Nu făcuse pauză în joc, nici nu ridicase privirea atunci când vorbise.

Dama Clarissa o privi:

– Întotdeauna arăţi precum un monument ridicat în onoarea eleganţei. Nu m-am gândit să mă îmbrac mai special.

– Evident. Cum a fost ceremonia?

– Normală. Priveşte...

– Ţi-am adus ceva pentru tine. Sper că n-ai nimic împotrivă.

Latani Rama înaintă având în braţe o cutie antică din lemn şlefuit. Pe un pat de catifea zăcea un pandantiv din diamante. Patru comete înlănţuite îl ornamentau. Era emblema oficială a Casei Xerxes de la Tour Souvent şi se purta doar cu ocazia conferinţelor cu ceilalţi membri ai celor Unsprezece Familii. Ţinea de apanajul Clarissei.

– Ca o Soră Senioară, ar trebui să-ţi arăţi rangul în orice moment important din istoria familiei noastre.

Dama Clarissa îşi potrivi incomodul pandantiv pe umeri. Privi în jur, în cameră. Cu excepţia măsuţei unde Jettatura juca, singura piesă de mobilier o constituia un troleu mic cu roţi.

– Totul e gata?

– Este.

– Unde este Rose? Ar trebui să fie aici.

– Se uită la Lună, probabil. Am trimis după ea.

– Nu se simte bine?

– Ultima oară când am zărit-o părea bine-dispusă. Acum, dă-mi voie să mă concentrez. Doresc să închei.

– Cărţi! Cum de poţi juca cărţi? Aproape că mă urc pe pereţi… şi tu atât de calmă!

– Nu te copilări.

Penele Clarissei se agitară scurt, apoi se liniştiră. Ca un leu în cuşcă se învârtea în faţa pereţilor. Se opri şi atinse unul dintre panouri. Acesta se limpezi imediat pentru a dezvălui viaţa de pe Morrow.

O furtună de nisip îşi dezlănţuia capriciile. Trecea pe deasupra nisipului precum un şarpe gigantic. La distanţă, vârfurile celorlalţi copaci se pocneau între ele, asemeni mâinilor aplaudând.

Clarissa admira priveliştea, cu mâinile împreunate la spate.

– Vara, când se domoleşte vântul, putem vedea mile întregi din câmpul de cristal.

Jettatura nu-i răspunse.

Pe neaşteptate, o secţiune a peretelui culisă deschizându-se şi o a doua canapea-tranzit glisă în încăpere. O femeie masivă, aproape pătrată, ţâşni în picioare. Era Rose.

– Îmi pare rău de întârziere, şopti privindu-şi surorile de parcă se aştepta să fie dojenită. Am avut din nou ameţeli. Sper că nu am pierdut nimic important.

Rose era considerabil mai scundă decât surorile ei, fapt accentuat şi de maternitatea greoaie. Părul şoriciu-maroniu era pieptănat pe spate. Ochii mari, prea mari, îi dădeau înfăţişarea unui câine bătut.

– Se pare că sunt mai tot timpul obosită.

Căută cu privirea un scaun şi se aşeză în cele din urmă pe troleu cu mâinile încrucişate pe abdomen.

– Încă mai aşteptăm, o lămuri Clarissa. N-ai pierdut nimic. Dar ca să ştim cum stăm, ar trebui să luăm legătura cu Lamprey Şase, prin vivant.

Linişte, cu excepţia fâşâitului cărţilor, apoi Jettatura încheie jocul cu o înfloritură. Grijulie, le împachetă şi le puse în cutiuţa lor ivorie. Se dădu pe spate, cu ochii închişi, cu mâinile

încrucişate.

Se auzi o sonerie. Imediat, Latani Rama îşi concentră atenţia asupra carabinei de pe umărul ei. Jettatura se ridică şi păşi într-o parte. Clarissa se învârti în jur, apoi îşi netezi penele care ameninţau să se înalţe. Rose îşi umezi buzele şi se îndepărtă de troleu.

Tavanul se întunecă deasupra lor. Acoperişul se despică în două, cele două jumătăţi culisând înapoi. Capătul rotunjit al unei navete intră în cameră şi se opri la câteva picioare deasupra podelei. Două uşi gemene, din fier, cu mânerul vopsit într-un roşu strălucitor apărură în faţa surorilor.

Tăcere.

– Cine deschide, tu sau eu? întrebă Jettatura.

Dama Clarissa mângâie emblema Xerxes ca pe un talisman şi păşi înainte.

– Nu. Lăsaţi-mă pe mine, interveni Latani Rama. Ar putea fi periculos.

Latani Rama apucă cu fermitate mânerul. Îl smuci uşor şi se aruncă în genunchi, cu arma îndreptată ameninţător în faţă.

Uşa se deschise şi Rose ţipă. Silueta bondoacă a unui Arachnid se profila dincolo de uşă. Ochii lui mari şi trişti se roteau în toate părţile, în timp ce-şi mişca încet mandibulele părând că mestecă continuu. Latani Rama îl lovi şi creatura se rostogoli pe picioarele ei păroase, înapoi în navetă. Slobozind un fir lung şi alb de care se agăţă, rămase în aşteptare privindu-le de sus.

Pe canapea, în spatele uşii, zăcea corpul unui bărbat. Aţintind carabina spre Arachnid, Latani Rama activă un mecanism ce împinse corpul înainte, spre marginea navetei.

Arachnidul coborî singur. Se întoarse grijuliu pe spate şi agită frenetic în aer toate cele opt picioare.

– Un semn de supunere, observă Latani Rama. Creaturile astea au inteligenţă. Probabil că era servitorul lui.

– Fii cu ochii pe el.

– Voi fi.

Sub privirea surprinsă a celor trei surori, Arachnidul apucă corpul cu membrele atârnând fără vlagă şi îl aşeză cu grijă pe troleu. Îl târî în faţa lor.

Latani Rama îl urmări atentă, până când surorile se strânseră

în jurul corpului.

– Iată inamicul, rosti grandios Clarissa.

În faţa lor zăcea trupul gol şi sfâşiat, plin de vânătăi, dar încă respirând, al lui Lapis Paxwax.

# 8
## Sanctum

Odin se prelinse în larga arteră principală ce conducea spre sala unde trăia Copacul. Întârziase şi simţea prezenţa Copacului mai degrabă ca fumul. Copacul invita creaturile adunate acolo să-şi elibereze gândurile. Se dezvăluise faptul că Lapis Paxwax fusese capturat de Xerxes. O nouă mutare a complicatului joc lent, necesitând o înţelegere deplină.

Odin trecu pe lângă ochi cristalini de reptilă, clipind alene. Se strecură printre trupuri solzoase sau păroase. Merse chiar pe sub blana deasă a unui Ciocănaş Gigantic. În prezenţa Copacului nu îl pândea niciun pericol; ştia asta. Totuşi, fibrele nervilor ţipau neliniştite în timp ce se mişca în apropierea creaturilor periculoase. În alte circumstanţe l-ar fi mâncat fără să clipească.

În ciuda scopului comun ce unea străinii, Sanctum nu era o planetă paşnică. Speciile care intrau în alcătuirea populaţiei nu renunţau la adevărata lor natură, fie de carnivore, fie de erbivore. Aici, inamicii tradiţionali îşi aminteau adeseori de zorii timpurilor trăite.

Odin se furişă mai departe printre şirurile de străini, până când se poticni de lutul bogat din care-şi trăgea seva scânteietorul Copac de argint. Solul umed îl relaxa. Prezenţa Copacului părea un balsam pentru gândurile sale întunecate. De mult timp Odin avea sumbre premoniţii. Câteodată, piatra pe care o purta înăuntru-i îl ardea de parcă ar fi izbucnit în flăcări. Chiar şi sosirea timpului său pentru perpetuarea speciei apărea ca o ciudăţenie în viitor. Se temea de ciudăţenii, ba chiar era îngrozit. Pentru că nu înţelegea nimic. Odin percepea viitorul în acelaşi mod în care un şoarece simte bătaia aripilor unei bufniţe.

Se aşeză mai comod în apropierea Copacului şi se lăsă cercetat de blândele şi gingaşele atingeri din gândurile sale.

Se aflau aici şi alţi Gerbi. Cerneau mostrele bogate de gânduri din cavernă. Pentru Cercul Interior, Gerbii erau consideraţi importanţi deoarece aparţineau acelor specii minoritare nobile, inteligente şi cu magnifice puteri telepatice.

Odin se concentră, dorind să descopere o creatură cu ochi. Deşi orb în sine, Gerbul iubea spectrul de lumină vizibilă. Întâlni un Parasol de Pădure. Plutea înalt, graţios, pe cele mai înalte suporturi ale sălii. Lunecă cu blândeţe în conştiinţa Parasolului,

atent să nu deranjeze odihna creaturii. Ajustă ochii şi se amuză să descopere că, în acel moment al posesiunii, Parasolul de Pădure se holba la acei străini în mijlocul cărora se afla şi Odin.

Atât de multe specii. Atâtea moduri diferite de a privi realitatea. Cum de s-au putut aduna toţi laolaltă? Odin cunoştea faptul că cei strânşi aici erau doar un mic procent al populaţiei de pe Sanctum. Aceştia erau cei care gândeau politica Cercului Interior.

Odin observă un umanoid stând lângă el şi fu surprins să constate că nu detectase mai din timp prezenţa omului. Şi, mai erau şi alţii. Mai mulţi decât se aşteptase. Trebuia să însemne ceva.

Pe neaşteptate, imaginea unei cascade invadă mintea lui Odin. Apa se prăbuşea în şuvoaie lungi, mugind. I se păru că apa îl loveşte. Recunoscu gândirea-chemare, distinctă, a unui Diphilus. Diphilusul transmitea înfăşurat într-o fisură adâncă din perete. Aşa era natura leneşei sale planete. Mozaicul complex al gândurilor făurea nuanţe de culori sau elabora imagini stranii. În lumea sa cotropită de beznă, Diphilusul, ca şi toţi din neamul său trăia în depresiunile superficiale ale stâncilor îngheţate. Oglindea stelele de la care culegea forţă şi înţelepciune, fără a fi stânjenit de nicio atmosferă.

Cu o convulsie, îşi limpezi gândurile:

AŞADAR FEMEILE XERXES AU CAPTURAT UN MASCUL PAXWAX.

BINE. BINE. BINE. BINE. BINE.

NU CRED CĂ LUCRUL ACESTA AFECTEAZĂ POZIŢIA NOASTRĂ. SE VOR LUPTA. URA NOASTRĂ SE VA REVĂRSA PRECUM APELE PE UN PĂMÂNT USCAT.

UNUL VA CÂŞTIGA ŞI ACELAŞI ORDIN VA PERSISTA. POATE CHIAR MAI PUTERNIC.

POZIŢIA NOASTRĂ VA RĂMÂNE ACEEAŞI.

CIONDĂNELILE NU NE SALVEAZĂ, DEŞI MOARTEA NE VA LOVI DE MULTE ORI.

Diphilusul făcu o pauză, iar în mintea lui Odin îşi făcu apariţia o planetă în flăcări, cu oceane fierbând, cu coloane de cenuşă, de lavă zvârcolindu-se în spirale ca şi viermii pe un strat de sticlă. Imaginea se topi încet, lăsând în urmă un rest de frică.

TREBUIE SĂ NE FERIM DE DORINŢA DE A UCIDE. ESTE O DORINŢĂ MESCHINĂ.

SINGURA MOARTE PE CARE O PUTEM REALIZA ÎN FINAL AR PUTEA FI A NOASTRĂ.

Odin se şi văzu prins de roţi mari de foc şi mistuit precum o bucăţică de hârtie. Moartea prin foc i se părea cea mai îngrozitoare. Fiecărui străin i se înfăţişă propria groază. În sinea lor vedeau micşorându-se minunata lampă a vieţii, fără ca cineva să le ofere vreun sprijin.

ACEASTA NU SE VA ÎNTÂMPLA. ÎN RĂZBUNAREA NOASTRĂ TREBUIE SĂ FIM AIDOMA ZEILOR DE PIATRĂ, CARE NU AU SENTIMENTE, NICI DE DRAGOSTE, NICI DE URĂ.

ŞI AIDOMA ZEILOR DE PIATRĂ VOM FI RĂBDĂTORI. ÎNCĂ NU ESTE TIMPUL NOSTRU, DAR VA VENI.

Diphilusul încheie, culorile sale se amestecară şi dispărură.

DA, VA VENI.

Gândul îl atinse pe Odin ca o flacără şi simţi piatra din el cum începe să pulseze. Ca şi acum Diphilusul vorbise direct cu el. Pentru prima oară un impuls îl îndemnă să se adreseze adunării, dar văzu înaintând un Ciocănaş Gigant, cu ácele ridicate. Îşi înăbuşi dorinţa. Ciocănaşul îşi ridicase toate cele patru picioare din spate, cât şi pe cele frontale, şi le ţinea îndoite în faţa capului. Începu să vorbească în această poziţie de luptă. Tentaculele din părţi se agitau frenetic, punctând mesajul:

DUPĂ CUM ŞTIŢI, NU SUNT CHIAR ATÂT DE ATRĂGĂTOR.

NU MI-E TEAMĂ DE MOARTE, DE NICIUN FEL DE MOARTE.

AM ADULMECAT MOARTEA CA PE UN PARFUM ÎNCĂ DIN PRIMELE ZILE ALE EXISTENŢEI MELE. AM TRĂIT CU EA. NU MĂ VOI SCHIMBA, SPUN, ATUNCI CÂND VA VENI ACEA ZI, ŞI CASELE LOR VOR FI IZOLATE. ATUNCI VA FI MUTAREA NOASTRĂ. TEROAREA VA MERGE ÎN UMBRA MEA, VOI FACE UN MĂCEL GRANDIOS ÎN PĂDURILE NOASTRE.

Ciocănaşul întinse peste cap acele şi le înfipse în pământ. Veninul i se scurse. În acest fel, semnifica că a terminat de vorbit.

Diphilusul interveni scurt:

URĂŞTI? URA ROADE.

Ciocănaşul Gigant bătu în semn de răspuns:

URĂ? CE ŞTII TU DESPRE URĂ? IUBESC PREŢUL EI. ESTE TOT CE ŞTIU. NOI, CIOCĂNAŞII, AM FOST NEDREPTĂŢIŢI MAI MULT DECÂT ALŢII. ŞI VA FI O REVANŞĂ. NU TE TEME PENTRU MINE. NOI, CIOCĂNAŞII, ÎNŢELEGEM BALANŢA. AM PUTEA NOI SĂ

MERGEM ÎN ALT MOD? AŞTEPT TIMPUL NOSTRU, DAR ATUNCI MĂ VOI MIŞCA NĂPRASNIC. BEZNA VA FI ÎN URMA MEA.

Ciocănaşul îşi lungi corpul pe pământ, având grijă să-şi retragă acele în teci.

Tăcerea se lăsase în sală. Cruzimea Ciocănaşului necesita mult timp ca să se evapore.

În cele din urmă, un Arachnid, încoronat cu o spumă grea de ouă sidefii, urcă pe firul său şi se agăţă deasupra mulţimii.

Picioarele sale se mişcau într-un mod complicat.

ÎNŢELEG. OMUL ESTE UN ANIMAL INTELIGENT. DUPĂ CUM TOŢI AM AFLAT CU DURERE. UNUL DINTRE FRAŢII MEI SE AFLĂ ACUM CU LAPIS. ÎL IUBEŞTE. DEŞI FACE PARTE DIN CEI UNSPREZECE. SE ROTEŞTE CEREMONIOS ÎN JURUL LUI. DAŢI-I UN SEMN ŞI VA TERMINA ÎNTR-O SECUNDĂ CU ACESTE NEBUNE DE XERXES. DAR ATUNCI UNDE VOM AJUNGE? POATE CINEVA DINTRE VOI SĂ CITEASCĂ ÎN VIITOR ŞI SĂ NE SPUNĂ CUM SĂ ACŢIONĂM? EU NU ADUC PE LUME RĂZBOINICI, DOAR PENTRU CA EI SĂ SE DEA ÎN LEAGĂN. NICIUNUL DINTRE NOI SĂ NU O FACĂ.

Chemarea fu resimţită de Odin ca o palmă dată în spate. Fără să se gândească, înaintă până când rămase singur, cu toţi ochii focalizaţi pe el. Gluga veşmântului se dădu la o parte, dezvăluind palida mască a Cercului Interior. Masca părea a zâmbi, iar tendrilele roşii se crispau în lăcaşurile goale ale ochilor. Înmugureau între buzele de carmin, depărtate, ale gurii. Vârfurile lor se ondulau, de parcă mângâiau aerul.

SUNT O CREATURĂ LIPSITĂ DE APĂRARE. FĂRĂ ARME, POSEDÂND DOAR MINTEA MEA. VIN DE PE O PLANETĂ LA FEL DE LIPSITĂ DE APĂRARE. MULŢI CUNOAŞTEŢI SOARTA CRUDĂ A NEAMULUI MEU. ASCULTAŢI CE AM DE ZIS.

INAMICII NOŞTRI NU SUNT BĂRBAŢI SAU FEMEI. INAMICII NOŞTRI SUNT ABSTRACŢI. ESTE VORBA CHIAR DE ORDINUL UMAN. E BAZAT PE TRADIŢIA LOR... TRADIŢIA DE STĂPÂNI ŞI SLUGI. NOI NU AVEM UN CUVÂNT PENTRU ACEASTA. DAR ŞTIM. NU PUTEM DISTRUGE UN DUŞMAN ABSTRACT.

SINGURE, MARILE FAMILII CE PĂZESC ACEST ORDIN ŞI-ŞI TRAG FORŢA DIN EL, POT FI DISTRUSE. DISTRUGEREA TREBUIE SĂ VINĂ DINĂUNTRU. ODATĂ PORNITĂ NU SE VA OPRI. POATE

NU AVEM NEVOIE DE RĂZBUNARE. MOARTEA DE CARE VĂ TEMEŢI (aici, Diphilusul clipi în semn de recunoaştere) – NU VA FI BEZNA ANTIVIEŢII, CI PROPRIA OFILIRE, LA FEL DE SĂNĂTOASĂ CA ŞI VÂRSTA.

Odin se opri uimit de gândurile ce-i galopau prin minte. De parcă n-ar fi vorbit el, ci altul… Continuă:

VĂ SPUN, CĂ DEŞI NU VĂD VIITORUL, ÎL SIMT. SUNT ACOLO, ÎN VIITOR. CAPTURAREA LUI LAPIS NU E TOTUL, CI DOAR ÎNCEPUTUL. ESTE AŞTEPTAT CINEVA PUTERNIC. PENTRU A ÎNŢELEGE VIITORUL NOSTRU AVEM NEVOIE SĂ ÎNVĂŢĂM MINTEA UMANĂ.

Şuvoiul de gânduri pieri pe neaşteptate, lăsându-l confuz. Se retrase în tăcere. Pentru o secundă, întrezărise viitorul şi viziunea îl îngrozise. *Suntem servitori, dar nu ştim la ce serviciu. Suntem responsabili, dar ne lipseşte autoritatea. Care este recompensa noastră?*

Humanoidul înalt care şedea lângă Odin îşi întinse braţele.

ERAM OM. ACUM SUNT DOI-ÎN-UNUL. ERAM PENTAL, AL DOILEA FIU AL CASEI PAXWAX. PRIVIŢI ÎN MINE, DINCOLO DE UMANITATE.

Adânc, în Pental, creatura ce locuia în venele sale, sau se răsucea în sângele lui, se dilată şi contractă pentru o secundă. Mişcarea îi dărui un sentiment de pace şi plăcere şi alunecă, pe nesimţite, în transă.

Pental deveni la fel de simplu, aşa cum toţi oamenii devin simpli în nefiinţă. Preţul somnului era vulnerabilitatea.

Non-umanii colindară prin străina grădină umană din sufletul lui Pental.

Zăriră şi recunoscură frumuseţea şi întunericul.

Descoperiră ceva: ceea ce înseamnă să fii OM.

# 9
## Bennet

*Planeta Reşedinţă a Casei Paxwax*

Pawl Paxwax se materializă precum o structură rotitoare de întuneric.

Fragmentele întunecate se alăturară, unindu-se gradat, pentru a forma realitatea solidă a bărbatului. Luminile argintii, orbitoare ale camerei oglinzilor îşi încetară mişcarea de rotaţie, oprindu-se în final. Pawl rămase scăldat în lumina crudă şi grea.

Zăcea ţeapăn, imobil. Doar pe faţă se percepu o slabă mişcare. Clipit de pleoape.

Pawl deveni conştient de el însuşi, ca şi de o senzaţie de greaţă amestecată cu ameţeală, ce însoţea întotdeauna călătoria prin Poartă. Durerea îi linse stomacul ca o flacără şi pieri, lăsându-l complet stăpân pe sine.

Se ridică, aşezându-şi pe pardoseală picioarele deformate. Îl însoţea reflexia în oglindă, un infinit de clone mişcându-se în acelaşi timp cu el.

Cu muşchii încă înţepeniţi, găsi uşa şi se eliberă din camera oglinzilor.

În vestibul, aerul rece îi dădu fiori. Şi acest lucru făcea parte din proces. Se studie într-o oglindă mai mare.

*Ce schimbări s-au petrecut de data aceasta?* se întrebă.

Funcţionarea sistemului de călătorie era aproape perfectă. Entitatea reasamblată respecta, în majoritatea cazurilor, replica a ceea ce se dezintegrase, dar apăreau des uşoare schimbări.

Apăruseră noi şuviţe gri în părul său. Pe piept şi gât răsăriseră puzderie de pistrui. Faţa arăta obosită şi murdară. Dar ochii îşi păstraseră aceeaşi nuanţă. Mâinile puternice, cu degete lungi rămăseseră aceleaşi, la fel picioarele. Se simţea Pawl şi acesta era lucrul cel mai important.

Îşi aminti de un drumeţ cu care se întâlnise pe vremuri şi, care susţinea, neştiind cine e Pawl, că drumul prin Poartă prelungeşte viaţa. Nu era adevărat. Morţile de mică anvergură, îndurate de corp, îşi lăsau cu toate amprenta. Aceia forţaţi de împrejurări să folosească des Poarta îşi sfârşeau zilele în mod jalnic.

Duşul de particule făcu minuni. Bufni, stropi, înţepă şi dărui pielii o roşeaţă sănătoasă. Hainele călcate, încă fierbinţi, aşteptau. După ce se îmbrăcă, se simţi în formă; ba chiar excelent.

Uşa spre platforma Porţii era deja deschisă. Pawl se aştepta la o petrecere de bun venit. Se aştepta ca slujitorii Porţii să-l salute după obicei. Dar nu era nimeni. Platforma gri era pustie, dezolantă. Tânărul cercetă camera. Observase că aerul avea iz stătut. Un strat gros de praf acoperea scaunele şi masa. Majoritatea luminilor erau stinse.

Scara spiralată din centrul camerei clănţăni. Scârţâi jalnic în timp ce-l conducea spre viaţă, spre naveta ce aştepta mai jos.

Înainte de a-şi vedea de drum, Pawl atinse cu podul palmei un pătrat negru din interiorul uşii. Se identifică pentru Computerul Porţii.

– Bine ai venit acasă Pawl, bubui zgomotos vocea nenaturală a computerului. Tatăl tău m-a avertizat că vei deschide imediat. Naveta te aşteaptă. Geamantanul şi celelalte bagaje au fost deja încărcate.

– Mulţumesc. Altceva?

– Nimic altceva.

– Unde se află populaţia?

– Nu am informaţii.

– Dar paznicii? Dar slujitorii? Poarta este protejată?

– Ne aflăm în alertă automată.

– De când?

– Două luni.

Pawl digeră informaţia. Continuă chestionarea:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu am informaţii.

– Tatăl meu este sănătos?

– Nu am informaţii.

– Eram aşteptat?

– Da. Tatăl tău m-a avertizat că vei descinde imediat. Naveta te…

– Mulţumesc, dar te-am auzit deja. Sunt pregătit.

Pawl se aşeză pe geamantan în navetă. Acoperişul se închise şi se securiză. Cu un tremur abia perceptibil, naveta se detaşă de Platformă, coborând în mod controlat spre suprafaţa lumii

Paxwax.

Hublourile se limpeziră, dând voie luminii murdare, roşietice să invadeze interiorul.

Pawl se aşeză lângă unul dintre geamurile bombate pentru a arunca o privire afară. Mai jos de el se întindea roşul nemărginit al Planetei Reşedinţă. Pe suprafaţa netedă a planetei avansau zorii, înlăturând purpuriul luminiscent al mării nocturne. Când ziua se instală, marea scânteia aidoma unui briliant de un roşu aproape violent. Grăunţe bej marcau nenumăratele insuliţe noroioase, ale căror capete se înălţau din mare. Pe aceste insule, viaţa ar fi trebuit să fie activă; Maw-ii trebuiau să se fi trezit.

Maw-ii constituiau populaţia indigenă a planetei stăpânite de Paxwax. Aveau o inteligenţă limitată şi, probabil acest lucru le salvase pielea. Lumina soarelui ce se infiltra preschimba culoarea pieilor de Maw-i din gri în maro. După ce-şi adunau forţe de la soare, se pregăteau pentru a paşte algele roşii lângă care trăiau.

Pawl îşi aminti cum, atunci când erau băieţei – el de opt şi Lapis de nouă, aproape zece ani – acesta din urmă îl luase şi pe el la o vânătoare cu zburătorul său. Se treziseră în zori şi traversaseră Oceanul Roşu, la câteva picioare înălţime deasupra valurilor înşelătoare.

Oriunde zăriseră burţile umflate ale Maw-ilor, loviseră. Izbite, creaturile se rostogoleau şi evacuau conţinutul stomacului, încercând în van să scape.

Se părea că trecuse o veşnicie de atunci.

Pawl privea în continuare. Norii se formau deasupra insulelor pe măsură ce acestea se încălzeau. Pe suprafaţa mării, giganticii curenţi purpurii se întretăiau şi amestecau marea în toate modurile posibile, până departe la orizont.

Cu capul băgat complet în hubloul bombat, Pawl urmărea forma distinctă, în formă de inimă, a Insulei Bennet, aproape vizibilă în totalitate. Îşi expunea verdele şi duritatea sfidătoare în faţa mării roşii, agitate. Falezele sculpturale, înalte, azvârleau umbre prelungi. Norii ascundeau multe din culmile centrale ale insulei, dar, un turn întunecat, mai înalt decât celelalte, despica ceaţa asemeni unei mici guri rotunde. Acesta era Frautus, un vulcan pitoresc.

Pawl se întreba care-i va fi reacţia la vederea insulei unde se născuse, după atâţia ani scurşi. Acum, când se afla aici, apropiindu-se cu viteză, se simţea detaşat... golit... un observator. Totul avea o nuanţă ireală.

Undeva jos, fără îndoială, monitorizând coborârea navetei se afla tatăl său. Acest gând le înlătură pe celelalte.

Naveta cădea cu iuţeală. Norii se îndepărtau. Marea scânteia făcând să se limpezească detaliile insulei. Se zăreau câmpurile circulare deşi nu la fel de bine definite, aşa cum şi le amintea el. Văzu copacii ornamentali, unde se juca înainte sau îşi căuta ascunzişuri. Mai erau şi văile, construite fiecare cu grijă, pentru a da un simţământ de spaţiu şi distanţă. Frautus răsărea clar şi ferm, un perfect con vulcanic.

Se zăreau şi acoperişurile clădirilor mari. De la înălţimea aceea, arătau ca nişte cărămizi răvăşite. Cele mai multe de pe Insula Bennet, aşa cum ştia Pawl, fuseseră construite în timpul domniei lui Sceptre Paxwax. Acest bărbat fusese un romantic ce avusese mijloacele de a-şi realiza visurile. Se închipuise ca arhitect. Plănuise parcuri de distracţii, bulevarde sau cupole imense care să conţină creaturi exotice din îndepărtatele lumi ale Imperiului Paxwax.

Înălţase turle şi turnuri deasupra vechilor clădiri de piatră, care fuseseră prima locuinţă Paxwax. Sceptre Paxwax modelase insula în formă de inimă. Sperase că planeta reşedinţă Paxwax va deveni un centru al culturii.

Dar această înflorire i-a supravieţuit doar câţiva ani. Familia Paxwax se micşoră şi interesele se schimbară. Oraşul construit de el căzu în paragină. Munca pictorilor şi a sculptorilor fusese împachetată sau lăsată să zacă în ateliere, în spatele uşilor închise.

Natura invadase oraşul. Copacii şi buruienile sparseră mozaicul cărărilor, blocând porţile, cocoţându-se şi balansându-se în balcoanele înalte.

Când Pawl era mic, doar o mică parte, cea mai veche a oraşului, care odată fremăta de viaţă, mai era populată.

De sus se întrezăreau liniile oraşului lui Sceptre. Ici şi colo, turle fără luciu împungeau cerul printre copaci. Un turn, acoperit cu ţiglă de culoarea cireşei, admirat cândva de Pawl, se mai ţinea încă în picioare.

Deodată se întâmplă ceva ciudat. Ca şi cum insula s-ar fi aflat sub ape limpezi şi suprafaţa ar fi fost deranjată brusc.

Întreaga insulă se cutremură. Un susur călători din partea ocupată a oraşului către exterior. Trecu peste dealuri şi copaci. Când atinse marea, apa începu să clocotească. Apele roşii săriră înapoi. În câteva secunde, întreaga insulă Bennet fu înconjurată de un cerc întunecat, de parcă un pahar de vin ar fi fost aşezat peste ea.

– Aşadar, Toby este treaz, murmură Pawl. Se joacă cu maşina de Vreme. Plănuieşte un bun-venit, nicio îndoială.

Pawl se retrase de la hubloul de observaţie spre punctul de comandă al navetei. Umblă la viteză coborând maneta la ultimul nivel. Se afla la câteva mile deasupra clădirilor. Deschise hublourile navetei dând voie aerului rece al dimineţii să-l izbească cu putere.

Păsări.

În timp ce umbra navetei aluneca şi sărea peste dealuri şi copaci, Pawl observă mii de păsări zburând în cercuri, dând leneş din aripi.

Pe neaşteptate pământul sări să-l întâlnească şi îşi simţi greutatea sporindu-i pe măsură ce autofrânele intrau în funcţiune. Ferestrele se întunecară. Părăsiseră strălucirea soarelui pentru a intra în umbra clădirilor şi a copacilor.

Cu o bufnitură mai puternică decât se aşteptase, ateriză. Câteva secunde mai târziu, o secţiune din perete se deschise scârţâind şi coborî, pentru a se transforma într-o rampă. Pawl privi în jur. Nicio mişcare. Niciun om. Auzi un lătrat răguşit, zgomotos. Venea din direcţia celor mai apropiate clădiri. Un câine gigantic, cu umerii plecaţi şi capul ca o cutie îşi făcu apariţia. Alerga hurducându-se. Se opri şi îl privi cu o labă ridicată şi urechile ciulite. Apoi urechile coborâră şi ţâşni în direcţia lui.

Pawl îl recunoscu pe Punic, giganticul câine mecanic ce aparţinuse de generaţii familiei sale; făcea parte din cele câteva relicve ale timpurilor de demult, când asemenea creaturi constituiau deliciul Familiilor. Aidoma tuturor celor de felul său, fusese proiectat ca un exemplu de devotament dus până la extrem, un câine fără teamă, fără odihnă. Pe Pawl, ca băieţel,

câinele îl îngrozise adesea.

Punic ajunse la rampa navetei şi se aşeză cu labele sale de oţel şi plastic întinse în faţă. Strângea caraghios cu fălcile sale gresate, o foaie împăturită de hârtie.

Pawl avansă, trase hârtia şi ordonă câinelui să dea înapoi. Acesta se ghemui mârâind şi se retrase cu capul coborât. Totuşi, ochii luminoşi nu-l scăpară din vedere nicio secundă.

Hârtia conţinea un mesaj lapidar din partea tatălui său.

„Ne vedem diseară. Camera mea.”

*Ce tâmpenie,* gândi Pawl. Privea câinele cu ostilitate evidentă. Îşi dăduse seama că avea în faţă o şaradă complicată. Cu siguranţă, tatăl său îşi instruise câinele să-l sperie pe Pawl.

– Bătrân prost, mormăi, şi câinele hăpăi aerul.

Mârâia înfricoşător.

– Ascultă Punic, poate că m-ai speriat odată, când eram băiat. Dar nu acum. E destul. Acele zile aparţin trecutului.

În mod deliberat Pawl răsuci hârtia, o sprijini de navetă şi-şi mâzgăli replica:

„Voi fi acolo.”

Mototoli hârtia ghemotoc şi o azvârli în câine. Acesta prinse hârtia din zbor şi plecă în goană, speriind păsările ce se odihneau pe pajişte.

Pawl se uita nedumerit la clădirile pustii, cu ferestrele goale.

– Allllooo. E cineva acolo? Aici este Pawl Paxwax. Este cineva acolo? repetă.

Un ecou slab fu singurul răspuns.

Nu apăru nimeni să-l ajute la bagaje. Nicio faţă zâmbitoare nu-i ură bun-venit…

Pawl descoperi un troleu pneumatic şi-şi urcă singur geamantanul. Nesigur unde ar trebui să meargă, se hotărî să se mute înapoi în micul apartament ce-i aparţinuse odată.

În cele din urmă, transpirat, trase de bagaje peste ultimul grup de trepte şi le depozită în centrul fostului său dormitor.

Camera fusese golită complet de mobilă. Singurele lucruri rămase erau: un pat simplu, o mică maşinărie vivantă şi un vechi ceas deşteptător; îi fusese dăruit la a opta aniversare. Părea singuratic şi nelalocul lui, dar încă funcţiona:

– Opt tr… tr… treizeci.

Aerul camerei, apăsător, mirosea a praf. Pawl deschise o

fereastră la întâmplare. Ozonul proaspăt al dimineţii aerisi camera.

O curte largă, mărginită de copaci, se zărea mai jos. În copilărie fusese principalul lui loc de joacă. La cel mai îndepărtat capăt al curţii se aflau fostele grajduri, câteva clădiri nu prea înalte.

De multe ori, în trecut, Pawl se deşteptase la sunetul copitelor tropăind pe pavaj. Dincolo de grajduri începea pădurea şi dincolo de pădure se afla terenul deschis. Un tunel de crengi însoţea cărăruia şerpuitoare dintre copaci.

Pe timpul lui Sceptre Paxwax, aceasta era artera principală care ducea afară din oraş.

Pawl spera să vadă vreo mişcare, dar nu era nimic. Ochii i se opriră pe o clădire înaltă din ferro-plastic. Semăna cu o cărămidă gigantică, răsărită din pământ. Ferestrele murdare dădeau spre curte. Ştia că acolo îşi avea camera tatăl său. Întregul acoperiş, cât şi jumătate din curte erau umbrite de spiţele argintii ale antenei vivante.

Tăcerea era stranie.

Preocupat, Pawl întoarse spatele ferestrei. Deschise geamantanul, alese un pistol cu particule şi-i legă cureaua de mijloc. Mai selectă o cutiuţă – carneţelul său – şi un mic cub vivant închis într-o cutie de tranzit. Îl mânuia cu grijă. Era cubul vivant pe care el şi Laurel îl programaseră pe îndepărtata Lotus-şi-Arcadia. Astfel echipat, Pawl porni să exploreze casa.

Descoperi repede că întreaga casă era părăsită. Multe camere fuseseră încuiate. Câteva aveau scânduri ţintuite pe uşi. Pânze groase de păianjen se ondulau peste tot.

Multe ferestre erau sparte şi crengile copacilor se iţeau printre spărturi. Singura formă de viaţă pe care o descoperi în întregul traseu fu o oaie cu blana murdară, îmbâcsită. Se holba stupid la el dintr-unul din coridoare. O goni şi oaia fugi într-o cameră, odată elegantă, şi de acolo în grădină, prin fereastra distrusă. Pawl smulse iarba crescută în tocul uşii şi încercă din răsputeri să o închidă.

Nici fântânile arteziene, nici scara rulantă sau lifturile de evacuare nu funcţionau. Celulele de putere, care activau luminile muriseră în mare parte. Chiar încercă un comutator, dar lumina pâlpâi şi se stinse într-un roi de scântei. Bine cel puţin că

undeva se afla o sursă de putere.

De câteva ori, în peregrinarea sa, ajunsese la baza unor scări largi. Dacă ar fi urcat, ar fi ajuns la camerele tatei. Dar trecu mai departe. Evită scara şi, în cele din urmă, simţindu-se apăsat de tăcere şi paragină, ieşi în exterior printr-un coridor îngust.

Soarele strălucea orbitor după casa întunecată.

Pawl observă că toţi copacii din curte înmuguriseră.

Primăvară.

Adulmecă aerul şi-l găsi curat şi înmiresmat. Pe cer se fugăreau doar câţiva norişori. O perfectă zi de primăvară, prea perfectă chiar.

Pawl recunoscuse unul dintre planurile de bază ale vremii, pe care tatăl său o putea controla după voinţă.

Ferindu-se de tentaţia de a privi spre ferestrele tatălui, Pawl se plimbă prin curtea cea lungă şi sunetul încălţărilor sale răsună zgomotos. Se aştepta ca Punic să vină alergând de după unul din colţuri, dar nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, ajunse la uşa vechilor grajduri. Intrarea principală, pe jumătate deschisă, scârţâia prelung în balamalele neunse.

Acolo unde odinioară stăteau caii, acum era pustiu. Despărţiturile lor fuseseră încuiate cu zăvoare.

Pawl mergea tiptil. Dar mirosul îl asigură că de mult timp acolo nu mai locuiau decât oi. Prin staulele goale se auzea ronţăitul şobolanilor.

În fund, într-un colţ, într-un loc unde fusese depozitat fânul, lame subţiri de lumină tăiau întunericul. Proveneau din spărturile unei ferestre. Lumina cădea asupra scheletului împrăştiat al unui cal. O zgardă îi rămăsese încă în jurul gâtului; era legată zdravăn de un pilon lateral.

*Cine a putut lăsa un cal să moară în acest fel?* se întrebă Pawl, gândindu-se cu milă la vaietele, la loviturile de picioare şi chinul bietului animal. Caii constituiseră mândria Paxwax.

Cu buzele strânse părăsi staulul. Nu mai era nimic de făcut.

Dori să plece departe de casă, cât mai departe posibil. Nimic nu mai avea vreun sens pentru el. Ce se întâmplase cu caii? Ce se întâmplase cu camerele? Ce se întâmplase cu oamenii?

Intră în tunelul de sub copaci. Crengile arbuştilor trebuiau împinse în lături. Încălţările se năclăiră în noroiul şi mustul frunzelor moarte, putrezite. Se îndreptă spre căsuţele

servitorilor. Una avea o gaură în acoperiş. Aruncă o piatră în direcţia lor, speriind păsările din cuiburi. Dar nimeni nu-şi făcu apariţia.

După câteva mile Pawl ajunse la capătul clădirilor exterioare şi al pădurii. Era un loc cunoscut. Trecu printr-un gard viu şi-şi croi drum până la un crâng de copăcei, alături de un mic râu. Oile ce păşteau păstraseră iarba scurtă şi locul era aproape aşa cum şi-l amintea. Apa clipocea peste pietre, iar muştele dansau şi bâzâiau în aer.

Pawl se aruncă în iarbă. Cu bărbia sprijinită în mâini, admira frumuseţea apei.

Pradă unui impuls de moment, se dezbrăcă într-o clipă şi plonjă în şuvoi cu faţa în jos. Răceala îl înţepă, apoi se simţi bine. Îşi ţinu faţa sub apă până când nu mai putu să respire. Apăru pufăind şi respirând din greu. Apa îi şiroia de-a lungul gâtului. Îşi biciui faţa cu mâinile şi scutură capul.

– Laurel.

Şoptise cuvântul. Dumnezeule! Se simţea singur. Laurel ar fi ştiut ce să facă. Dacă ar fi ştiut dinainte ce îl aştepta pe Bennet, ar fi insistat să vină cu el, ar fi forţat-o chiar, dac-ar fi fost necesar. Se simţi abătut că nu o avea alături, supărat pe Familii, supărat pe sine însuşi. Acest simţământ era aproape de dragoste.

Se întinse după cutiuţă, o deschise pentru a scoate carneţelul. Era tipic pentru bărbat. Atunci când gândurile deveneau prea complexe, dorea să le dea o formă anume, prin cuvinte.

Pawl scria ceea ce el numea cânturi, poezie. Câteodată erau strigăte, câteodată sunete gingaşe. Simţămintele le avea imediat, complexe… binecuvântatele cuvinte luau timp şi spaţiu… Oh, Laurel…

*În apă, faţa de ce ţi-o zăresc*
*De ce ţi-aud vocea-n acest şuvoi nebunesc,*
*De ce umbrele nu mă mai mulţumesc*
*Şi totuşi umbra ta peste tot o găsesc?*

*Oh, ce prost sunt*
*Gura larg mi-am deschis, fiind însetat*

*Am sorbit, am sorbit, am băut ne-ncetat*
*Mult, mult, mult până când am cedat.*

*Oh, ce prost sunt*
*După ce-am băut, m-am aşezat pe spate*
*Gândurile spre tine le-am îndreptat, toate*
*Iar setea, iubirea, revin nesecate.*

– De ce acum? De ce un cânt de dragoste, acum? zâmbi Pawl: cel puţin se simţea mai bine.

Ceva din pieptul său zburase, lăsându-l uşurat. Zăcea pe spate, asculta clipocitul şuvoaielor de apă.

Ce clinchete de clopoţei… cântec de clopo… cân…

O insectă ce se târa pe nasul lui îl deşteptă pe Pawl.

Strănută şi observă că soarele îşi schimbase repede poziţia pe cer. Era mai cald, acum, iar bâzâitul musculiţelor devenise mai puternic, ca de maşinărie.

Păsări şi mai multe, zburând în cercuri, se ascundeau dincolo de dealul de pe malul opus.

Pawl lăsă deoparte carneţelul şi creionul. Sări în picioare şi plin de energie se luptă să coboare malul. Se întâmpla ceva dincolo… poate un plugar stârnea păsările… ceva normal.

Apa îl îngheţă atunci când înotă contra curentului.

Bâzâitul devenea din ce în ce mai zgomotos, pe măsură ce escalada malul şi se căţăra pe deal. Dădu la o parte tulpinile micilor tufişuri, când ajunse în vârful pantei.

Ochii lui Pawl se măriră de uimire.

Fără a mai clipi din ochii aurii, se holba la îngrămădeala confuză, întunecată de corpuri. Păsările care ciuguliseră şi trăseseră de rămăşiţele hainelor, mişunau ca viermii. La apariţia capului său decolaseră zgomotos în aer. Bâzâitul muştelor ajunsese asurzitor pur şi simplu.

Într-o scobitură naturală, dincolo de râu se afla această masă de corpuri. Acolo fusese întotdeauna împărăţia umedă a buruienilor. Acum era, un mic eleşteu uleios.

Corpurile zăceau azvârlite la nimereală. Ochii se duseseră. Mâinile, burţile fuseseră distruse. Uneori, sclipea albul oaselor curăţate.

Pawl se lăsă să cadă, buimăcit, la marginea eleşteului.

Fusese trecut cu vederea de furnici care descoperiseră, la iuţeală, un drum peste mâna lui.

# 10
## **Morrow**

Clarissa aruncă o privire încărcată de dezgust lui Humility Lamprey. Spera ca simţămintele să nu i se reflecte în voce.

– Înălţimea voastră, sper că nu v-am deranjat într-un moment nepotrivit.

Bătrânul, cu faţa brăzdată de murdărie, scutură din cap:

– Datoria mai înainte de toate.

Transpira. Dama Clarissa putea vedea petele întunecate pe tunica gri, în jurul gâtului şi sub braţe. *„Şi Dumnezeu ştie ce altceva, mai făcea”* gândi ea.

Felul cum adulmeca prin aer aducea cu cel al unui rozător căutând mâncare. Fiind orb, nu realiza că mişcările sale erau respingătoare.

– Ai noutăţi sau ai vrut doar să vorbeşti cu mine?

– Noutăţi. Lucruri atât de importante încât trebuie împărtăşite cu tine.

– Spune-le, copila mea. Eliberează-ţi mintea. O minte tulburată devine un spirit tulburat.

Clarissa se rugă ca nu cumva să nu caute vreo predică. O dată îi ţinuse un discurs timp de două ore. Pretextul era loialitatea faţă de inamic. Aceasta se petrecuse cu mult timp în urmă, când asociaţia dintre cele două familii abia se încheia.

– Vulpea este prinsă în capcană.

O privi impasibil.

– Vorbiţi în dodii. Vulpea este…

Clarissa ridică ochii la cer, blestemă împrejurările şi soarta ce făcuse necesară alianţa Xerxes cu aceşti bigoţi stupizi şi murdari ca Lamprey. Se forţă să-şi şteargă cuvintele din minte şi se concentră.

– Vreau să spun că îl avem pe Lapis Paxwax.

Efectul fu o reacţie pozitivă. Faţa lui Lamprey se încreţi precum a bebeluşilor.

– Bine, bine. Când îl putem avea?

– Nu puteţi. Este al nostru, aşa cum era înţelegerea. Nu vă aduceţi aminte? Mutarea voastră vine mai târziu. Mai târziu.

Bătrânul rumegă cele auzite:

– Şi noi dorim să ne răzbunăm, mormăi.

Răzbunare. Cine nu dorea să se răzbune pe Paxwax? Cu

câteva generaţii în urmă, Seppein Paxwax ordonase invazia unor lumi producătoare de vin aparţinând casei Lamprey. Micul război economic degenerase într-un conflict sângeros. Paxwax ce sfidau Codul – care interzicea categoric violenţa între Familii – au fost pedepsiţi. Dar ofensa dăinuise unei flăcări religioase. Armatele Lamprey erau pregătite pentru atac.

– Veţi avea parte de răzbunare. Sunteţi pregătiţi? Timpul e aproape, poate la câteva zile distanţă.

– Sfinţii noştri aşteaptă semnalul.

Clarissa văzuse Sfinţii. O armată mică formată din creaturi drogate: drojdia străinilor şi oamenilor care, din leagăn, fuseseră dresaţi că singurul lor scop în viaţă era să supună, iar vieţile lor erau veşnic disponibile. O forţă dătătoare de fiori reci, la fel de imorală ca un cuţit.

La ordin vor răsări din ascunzişurile Lamprey şi-i vor invada pe Paxwax.

Misiunea lor era un secret bine păzit.

– Nu vă mişcaţi fără un cuvânt din partea mea. Toby trebuie îngenuncheat înainte de invazie. Vrem să-i vedem imperiul tremurând ca o frunză.

– Aşteptăm. Forţa constă în răbdare.

Clarissa sesiză începutul unei predici şi se grăbi să încheie contactul.

– Aşadar, veţi auzi veşti de la mine. Vă vom ţine la curent. Pacea fie cu străbunii voştri.

– Onoare celor morţi!

Spaţiul vivant dintre cele două lumi deveni lăptos, apoi se limpezi.

În spatele lui Humility, ascuns de raza vizuală a vivantei, şedea un bărbat îmbrăcat într-o tunică asemănătoare. Deasupra bărbii înmănuncheate priveau doi ochi de pisică.

– Putem avea încredere în Xerxes? întrebă Humility, după încheierea transmisiei.

Bâjbâia prin jur cu mâinile, pipăind expert, până când atinse ţesătura tunicii celuilalt.

– Părea ciudată.

– Era doar surescitată. Ştii cum sunt femeile. Vrea să mănânce carne de Paxwax şi să le bea sângele; la fel vrem şi noi. Ne putem încrede în Clarissa. E conştientă că nu poate

învinge fără noi. Propriul interes o implică.

– Ah, m-ai liniştit. Să anunţăm Sfinţii să fie pregătiţi?

– Fără întârziere. Aşteaptă un singur cuvânt.

Mână în mână, cei doi se îndepărtară de vivant, pipăindu-şi drumul de-a lungul pereţilor catacombei în care trăiau.

Undeva în spate, cu zgomot asemănător celui făcut de frunzele bătute de vânt se deplasa un detaşament al armatei lor lipsită de minte.

Lapis Paxwax, al Familiei Paxwax Cinci era ţinut într-o văgăună de câine, o groapă adâncă din cariera de piatră dintre rădăcinile copacului. Cu mult timp în urmă, aici se aflase un tanc pentru apă. Avea trepte în pereţi, pereţii erau netezi.

Arachnidul era cu el. Latani Rama dorise să-l ucidă, dar intervenise Clarissa lămurindu-l că ei, Xerxes, nu erau simpli măcelari.

– Dacă este servitorul lui, lasă-l să stea cu el. Cred că nu este periculos pentru noi. Nu pentru Morrow. Este o creatură minusculă, pe care un spirit cu adevărat mărinimos o poate ierta.

Jettatura pufni:

– Numai să nu-l văd în ochi. Azvârliţi-l în văgăuna câinelui.

Arachnidul expuse fiecare simptom de frică şi supunere, împingând zelos troleul. Se aflau în cea mai adâncă parte a copacului Xerxes.

– Dar, dacă arată cel mai mic semn de agresiune, tăiaţi-i picioarele, rosti în loc de rămas bun Clarissa.

Aşadar, se afla cu Lapis în groapă. Ţesuse o plasă acoperind vârful tancului şi se atârnase în centrul ei. Ochii îi licăreau.

Lapis gemu şi-şi schimbă poziţia pe patul din trestii care-l suporta. Ridică o mână şi-şi pipăi părul şi faţa. Celălalt braţ era inert. Unul din ochi era închis sub bandaje curate. Pieptul îl avea amorţit din cauza anestezicelor şi, nici în ruptul capului, nu ştia să spună dacă mai avea picioare. Dar era viu. Deschise ochiul sănătos pentru a se uita la Arachnid.

Acesta se detaşă imediat şi coborî rotindu-se.

Lapis îi apucă una dintre antene şi gemu iarăşi:

– Tirit, eşti aici. Mulţumesc Sfântului. Cum ai reuşit să mă salvezi? Nu, uită! Prea complicat pentru mine.

Arachnidul îşi eliberă antena, îl lovi uşurel pe Lapis. Antenele

mici i le agita în faţa ochilor.

Lapis se aşeză cât mai comod.

– OK. Mă voi odihni. Dar unde suntem? Aici e o peşteră? Tot ceea ce-mi amintesc este tractorul venind şi zdrobindu-mă cu o şenilă.

Arachnidul nu-i răspunse, dar continuă să-l maseze.

Pe neaşteptate, un arc orbitor de lumină se aprinse deasupra lor, aruncând umbre negre în groapă. Arachnidul ţâşni pe frânghie şi se căţără câteva picioare.

Peste buza gropii apăru faţa Jettaturei. Părul alb, lung strălucea şi se înfoia.

– V-aţi trezit? strigă. Creatură, cară-te de acolo, vreau să-l văd.

Ascultător, Arachnidul urcă până la plasă.

– Mă auzi, Lapis Paxwax? Ai parte de o bună trezire. Te-am tratat destul de bine. Acum îţi fac o înregistrare vivantă. Este pentru tatăl tău. Crede că ai murit. Poţi spune orice doreşti.

Lapis se zvârcoli cu durere în pat:

– Unde sunt?

– Pe Morrow. Eu sunt Jettatura Xerxes de la Tour Souvent.

Lapis se ridică cu greutate:

– Este adevărat? De ce mă ţineţi prizonier? Când tata va afla, va…

– Va face ce, micuţule? Va urla şi va alerga să te găsească? Poate, dar nu prea mult. Cred că tatăl tău va veni la noi. Dar în genunchi. Te vom omorî. Şi pe el. Paxwax îşi aşteaptă sfârşitul. S-a terminat odată cu tine.

Jettatura îl fixă pe Lapis în vizorul videocamerei vivante. Înregistrarea se făcea în tăcere.

– Hai, vorbeşte omule! Unde ţi-e spiritul Paxwax despre care am auzit atâtea? De ce nu urli? Spune-mi numele. Insultă-mă. În trecut spuneai destule.

Lapis nu mişca.

– Mi-ar plăcea să te văd acţionând. Izbind pereţii cu pumnii.

Lapis nu mişca. Jettatura deveni nerăbdătoare:

– Ştii, am discutat cu surorile mele despre tine. Doresc să-mi fii animal de joacă. Un animal-purceluş. Să-ţi scot din încheieturi braţele şi picioarele ca să te aud guiţând. Să-ţi pun zgardă în jurul gâtului şi să te târăsc în faţa celor Unsprezece.

Lapis deschise gura, dar avea vocea atât de slabă încât Jettatura îl auzi cu greu:

– Ai milă, murmură. Ai milă. Dacă voi ajunge vreodată la cârma Casei Paxwax, vom trăi în armonie. Uităm disputele…

– Nu m-ai ascultat cu atenţie, porcule.

Feţele Clarissei şi Rosei se alăturară celei a Jettaturei:

– Ai terminat înregistrarea?

– Da, dar el a refuzat să coopereze.

Jettatura îi puse Clarissei în braţe camera vivantă:

– Vezi dacă ai mai mult noroc.

– Avem nevoie de o simplă înregistrare pentru a dovedi că este în viaţă. Nu de extravaganţă. Ai încercat să-l îmboldeşti?

– Am vorbit cu el.

Clarissa îşi studie sora. De multe ori se temea de ea. Erau momente când nu o înţelegea pe Jettatura. Se răsuci spre Lapis:

– Ascultă-mă Lapis Paxwax. Urmează să vorbim cu tatăl tău. Poate mâine. Dacă este de acord cu condiţiile noastre, poate vă lăsăm să staţi de vorbă. Natural că vă facem nişte concesii. Amândoi, tu şi el, trebuie să acceptaţi poziţia voastră, lipsită de orice speranţă. Dacă ţii să trăieşti, dacă ţii ca Paxwax să aibă un viitor, acceptă realitatea situaţiei în care te afli. Credem că tatăl tău are capul pe umeri. Când va fi de acord cu condiţiile noastre, te mutăm într-un loc mai confortabil. Nu precupeţim nimic pentru a te păstra în viaţă. Ai ceva de zis?

Lapis încremenise.

– Foarte bine, discutăm şi mai târziu.

Clarissa şi Jettatura părăsiră buza gropii. Lapis auzi vocile pierind.

Tăcere. Lapis privi în sus şi văzu ochii strălucitori ai Rosei fixându-l curioşi. Tivul rochiei îi atârna în groapă.

– Ce faci, tu, aici? întrebă el. Te desfeţi?

– Doream să văd faţa inamicului.

– Ei, bine, priveşte şi bucură-te!

– Aşa şi fac.

– Tu eşti Rose?

– Eu.

– De ce tu şi surorile tale ne urâţi? Pentru mine totul era un joc. L-aş fi putut opri cu uşurinţă.

– Pentru noi n-a fost niciodată un joc.

– Familiile sunt un joc. Ia exemplu de la tatăl meu.

– Ce va face?

– Pentru nimic în lume nu va fi de acord. Va lupta din răsputeri. Puteţi să mă dizolvaţi în acid în faţa ochilor săi şi nu se va schimba.

– Cred că greşeşti. Sângele e mai gros decât apa.

– Bine, şi Pawl?

– Băieţelul rătăcit în visele sale.

Lapis îşi examină bandajele.

– Cum a murit tatăl vostru?

– Noi nu avem tată.

– Atunci mama ta?

– A murit când m-a născut pe mine.

– Şi asta nu te-a pus pe gânduri?

Rose se ridică greoaie. Se îndepărtă de privirile stăruitoare ale lui Lapis.

– Şi asta nu te-a pus pe gânduri? Chiar deloc? urlă Lapis.

Dar Rose plecase.

– Aşadar, pe mâine. Suntem de acord, încheie Clarissa. Vorbesc cu Toby Paxwax şi-i arăt înregistrarea vivantă. Îi dau răgaz de gândire cinci minute. Îi expun condiţiile, dar nu-l menţionez pe Lamprey. În caz de înşelătorie, va fi asul din mânecă.

– Cred totuşi că ar trebui să mă laşi pe mine să vorbesc cu el, spuse Jettatura.

– Nu. Eu sunt sora conducătoare. Şi eu conduc ostilităţile. Nu vreau să-mi ştirbesc triumful.

– Şi dacă el spune război?... interveni Rose, timid.

– Nici să nu te gândeşti. Toby e nebun, dar nu e prost. Îl avem în mână. Şi vom jubila.

– Eu mă bucur singură, spuse Jettatura.

– Mă retrag. Am obosit, interveni din nou Rose.

– Iar eu plec să stau cu Dama Rex. Pe mâine, atunci.

Clarissa nu pierdu mult timp cu Dama Rex. Era prea nervoasă. Găsea că este inconfortabil să rămână pe scaunul ei înalt în faţa unei cutii de sticlă. Îşi chemă servitorii şi le ordonă să cureţe sticla tuturor cutiilor. Îşi luă rămas bun de la Rex şi-şi văzu de drum spre apartamentele sale.

Aşezată mai confortabil, o convocă pe Latani Rama:

– Să revedem planul de atac. Adu-mi aici toate detaliile.

Poate pentru a suta oară, cele două femei cercetară toate detaliile planului de atac, alcătuit cu grijă. Acesta era simplu şi eficient.

Echipele de asasini şi tehnicienii de Poartă aşteptau în puncte-cheie, în jurul şi înăuntrul imperiului Paxwax. Poziţia lor exactă era cunoscută doar de surorile Xerxes şi de Latani Rama. Aranjarea poziţiilor necesitase ani de zile, şi fusese posibilă doar cu ajutorul unui trădător din ierarhia Paxwax. Pe scurt, echipele vor ataca Porţile paralizând, astfel, imperiul Paxwax în timp ce Latani Rama însăşi va conduce atacul final spre Reşedinţa Bennet.

Totul depindea de surpriză.

– Va merge, nu-i aşa?

– Va merge, răspunse confidenţial Latani Rama, avem surpriza de partea noastră.

## 11
## Sanctum

Pental prezenta interes pentru calitatea sa de om-animal.

Odin călătorea adesea prin minţile oamenilor. Un adevărat deliciu. Erau capabili de dragoste şi ură în acelaşi timp; să dispreţuiască şi să dorească simultan un obiect. Inventivitatea lor nu cunoştea limite, doar propria esenţă era profund ignorată.

Surprinzător nu era faptul că erau mari cuceritori, ci contradicţiile de la baza firii lor. Alcătuiau un obiect de studiu interesant, aproape unic.

În istoria non-umanilor, Pental, în calitatea sa de copil Paxwax, era foarte important. Dar Pental nu cunoştea nimic în privinţa Familiei sale. Îşi părăsise căminul la vârsta de 13 ani, nefiind nimic mai mult decât un puşti.

Pental se deschisese total în faţa străinilor de pe Sanctum. În adânc se afla ascunsă autodetestarea. Semăna cu un copil care nu ar fi trebuit să se nască niciodată: o entitate fără dragoste, doritoare să evadeze din propria condiţie. Pental alcătuia o gazdă perfectă pentru embrionii din corpul şi sângele său, care într-o bună zi vor evolua şi-l vor devora… dar era complet nefolositor ca sursă de înţelegere Paxwax.

Persistau câteva amintiri: ascuns în tufişuri, în timp ce tatăl – nebun de furie, îl căuta; descoperind rămăşiţele unei păsărele pe jumătate devorată; extrăgând seva algelor roşii; mama sa plângând; stând întrebător în faţa mormântului unui mic copil Paxwax şi închipuindu-şi că este chiar el; călărind cu Lapis unul dintre armăsarii uriaşi; observând un cuplu ce făcea dragoste sub un copac şi crezând că e vorba de o crimă fără martori; plângând ca să adoarmă, pe când un câine gigantic râcâia şi mârâia dincolo de uşă…

Dar ce folos aveau aceste mici amintiri?

Niciunul.

Pawl Paxwax figura în amintirea lui Pental ca un copilaş dolofan aproape întotdeauna plângând. Şi-atâta tot. Memoria nu avea nici individualitate, nici culoare.

De la vârsta de zece ani, Pental hotărâse să intre în Ordinul Cercului Interior, deşi n-avea habar ce era acest Ordin. Dorea o viaţă cuminte, solitară. Începuse să poarte haine negre, făcute de el însuşi, şi încetase să mai vorbească cu cineva. Colinda prin casă observând, fără să comenteze, şi familia fu fericită când, în

cele din urmă, Cercul Interior îl acceptă.

Odin atinse amintirile cu blândeţe. Dar exista acolo un întuneric în care nu putu să pătrundă.

Şi lucrul acesta îl făcu să se întrebe ce forţe lucrau în Pawl Paxwax.

Îl făcu să se întrebe în ce mod ciudat supravieţuirea comunităţii non-umane era legată de Pawl Paxwax?

**Bennet**

Pawl privea grămada imensă de corpuri. Muriseră de câteva luni, nu putea preciza de câte şi individualitatea se pierduse gradat.

Corpurile fuseseră zvârlite cu nepăsare aici. Vremea, apa, insectele şi păsările făcuseră restul.

Pawl mai văzuse morţi înainte. Un munte de cărnuri, după o lună de vânătoare de balene de uscat pe îndepărtatul Phonir. Dar ce diferenţă era între un animal vânat şi corpurile oamenilor în mijlocul cărora crescuse.

Încercă să înţeleagă şi… nu reuşi.

Ziua se scurgea pe nesimţite.

În jurul crestei întunecate a lui Frautus se strângeau nori. Îşi schimbaseră culoarea, din gri în negrul ploii. Primăvara dispăru şi temperatura coborî. Cerul posomorât şi încărcat se pregătea să cearnă zăpada. Soarele se topi şi se preschimbă într-o lumină lăptoasă, mascată de ceaţă, anunţând schimbarea vremii. Un vânt neaşteptat, surprinzător de aspru, înconvoie copacii şi văluri suprafaţa eleşteului.

Când Pawl se uită în sus, răsunară tunete.

Se ridică şi înfruntă furtuna. Nu reuşise să dea niciun sens omorurilor, dar ceva tot înţelegea. Cineva era responsabil şi acel cineva nu putea fi decât tatăl său. În acea seară avea să dea piept cu el. Se întrebă ce va avea de spus.

Primii fulgi de zăpadă cădeau alene, însoţindu-l pe drumul de întoarcere. Clădirile în paragină i se profilau în faţă, ciudat de luminoase în crepusculul furtunii, dar pustii şi triste. Nicio luminiţă prietenească nu licărea în ferestre.

Pawl se făcu comod, pe cât posibil, în camera sa lipsită de intimitate. Activă celulele de putere şi descoperi cu uşurare că încă funcţionau. Primi lumină şi căldură. Dintr-o cameră alăturată târî câteva draperii ca să-şi acopere fereastra.

Curtea se transformase, de la zăpada căzută, într-o culoare gri. Din apartamentele tatălui său nu se zărea nicio lumină. Pawl nu era surprins. Ştia că ferestrele sunt bine acoperite. Tatăl său ura imaginile exterioare.

Pawl despachetă încet, aranjându-şi totodată şi obiectele

personale. Desfăcu ambalajul unui minunat portret al mamei sale; aşeză portretul pe o policioară şi îi admiră faţa zâmbitoare. Fusese realizat la scurt timp după nuntă. Marginile îi erau înnegrite. Pawl îl salvase de la ardere atunci când tatăl său azvârlise în foc toate obiectele aparţinând mamei.

Pawl îşi amintea bine acea tristă şi sălbatică zi, când ea fusese izgonită de acasă. Nu plângea. Mergea cu bărbia sus, sfidătoare. N-a scos niciun sunet nici chiar atunci când s-a confruntat cu trupul torturat sălbatic a lui John, iubitul ei. Fusese omorât de Punic.

Pawl auzise pe şoptite că a murit la scurt timp după aceea, în cel mai mărginaş loc al domeniului Paxwax.

În ultima amintire, o vedea urcând rampa. Nu se întorsese, dar degetele i se crispaseră la spate în ceea ce Pawl considera că este ultimul rămas-bun.

A plâns şi Lapis îl strânsese în braţe; Pental, celălalt frate, imobil ca o statuie, avea aspectul unui om contemplând marea.

Pawl nu-şi mai amintea altceva, cu excepţia faptului că, în acea noapte nişte cuvinte îi răsunau în cap, de parcă cineva vorbea pe ascuns cu el. Le însemnase şi, astfel, realizase primul său cânt. Ani mai târziu, tatăl îi descoperise acel cânt şi îl distrusese, dar nu mai avea nicio importanţă.

În spatele lui Pawl se auzi un huruit de mecanism şi apoi o voce:

– Tr-treizeci de m-minute până la în-întâlnire.

Pawl s-a răsucit cu iuţeală, apoi zâmbi crispat de propria nervozitate.

Era vechiul ceas al bunicului.

– Mulţumesc, n-am să uit.

Volumul scăzu şi se instală din nou liniştea, întreruptă de ticăitul bâlbâit t-tic – t-tac. Fiecare secundă suna de parcă ar fi fost ultima.

Vântul urla afară. Pawl înlătură perdeaua pentru a arunca o privire în curte. Bezna se instalase. Din când în când fulgerele sfâşiau întunericul aruncând umbre fantomatice pe zăpadă.

Pawl ştia că furtuna era în avantajul său.

Pawl îşi petrecu câteva minute, până la ora nouă, pe geamantanul său, în faţa unui imaginar foc de lemne care-i

ardea inima. Înainte de anunţul vorbitor al ceasului, deschise cufărul şi alese o manta greoaie pe care şi-o aruncă pe umeri. Se asigură că este în bună stare cubul vivant al lui Laurel Beltane şi coborî scările.

Vântul se transformă încet într-un uragan. Zăpada fină acoperea veranda precum blana unei vulpi polare. Pawl deschise uşa şi o ţinu ferm contra rafalelor de vânt. Apoi se strecură afară şi lăsă uşa să se închidă cu o bufnitură surdă.

Vijelia prinse veşmântul lui Pawl şi i-l răsuci în jurul umerilor. Zăpada se rotea în cercuri, se stivuia în jurul lui. Cu faţa încruntată, se chinuia să înainteze printre muşcăturile vijeliei. Traversă curtea şi ajunse în faţa unei uşi alcătuită dintr-un segment singular al unui copac de silice.

Fusese un dar oferit de Xerxes, cu mulţi ani înainte, în timpul domniei lui Sceptre Paxwax. Mai jos de uşă se afla un mic portal şi, prin acesta, intră Pawl.

În locuinţă domnea obscuritatea.

Urcă pe scara centrală, câte două trepte deodată, în orice clipă aşteptându-se ca nebunul de Punic să se repeadă la el. Să-l muşte. Dar nu mişca nimic.

În cele din urmă, găsi coridorul ce ducea spre camerele tatei. Ca şi restul casei, era ascuns de umbre. Busturile stăpânilor familiei Paxwax, decedaţi cu mult timp în urmă, se holbau la el. Dar în fund răzbea o rază slabă de lumină.

Pawl ciocăni în uşă. Aceasta ţipă molatec şi se deschise la atingere. Chiar în spatele ei se afla tatăl său. Pawl intră şi uşa se închise şuierând.

Camera duhnea. Mirosea a vechi şi a putreziciune.

Cabluri lungi fugeau de-a lungul pereţilor şi se opreau într-o consolă gigantică, ocupantă a unei treimi din cameră. Era maşinăria pentru Vreme. Era în plină funcţiune şi liniile fine, verzi ale graficului se încolăceau în spaţiu, monitorizând furtuna.

Mai avea şi alte puteri. Cu ea, Toby putea crea imagini pe cer şi pe pământ.

Un perete întreg era ocupat de un acvariu străveziu, din sticlă, în spatele căruia clipocea spumos un lichid oranj. Un fel de melci mari se mişcau acolo. Cutiile Pandorei. Dacă erau eliberate, creaturile dădeau naştere unor noi semeni, întunecaţi

la culoare ce devorau orice formă de viaţă întâlnită. În interiorul grămezii se dezvoltau noile Cutii ale Pandorei, astfel continuând ciclul.

Lângă acvariu se afla un container. Conţinea şobolani, hrana giganticilor melci.

Aproape toată camera rămăsese aidoma amintirii lui Pawl, deşi prezenţa lui acolo fusese îngăduită doar de câteva ori. Într-un colţ, era patul lui Toby, mascat de draperii. Dincolo de el, o toaletă specială.

Pe partea opusă maşinăriei de Vreme se afla maşinăria vivantă, veche şi demodată. Constituia singura legătură cu lumea exterioară, pentru Toby.

În camera cu mobile împrăştiate, locul lui Toby era în centru, într-un scaun moale din plastic cald. Scaunul se putea extinde într-un pat, şi era singura sugestie de lux. Deasupra, atârnat precum o uriaşă meduză, se întindea sistemul de suport vital. Îi păstra sângele curat şi, datorită celulelor anti-gravitaţionale, Toby îşi permitea să se mişte oricum dorea. Fusese racordat la acest aparat de când era copil şi crescuse cu el.

Tubuleţe din bio-cristal legau „candelabrul” cu punctele vitale ale corpului său. O bandă de control, înfăşurată în jurul mijlocului îl ajuta pe Toby să se ridice, să alunece sau să facă piruete.

Toby ţinea cu mâna lui masivă o carafă de vin pe jumătate goală. Îi făcu semn lui Pawl să se aşeze.

– Aşadar, Lapis este mort. Ţi-am spus?

Toby îşi flutură mâna în faţa chipului, de parcă ar fi vrut să-şi alunge gândurile.

– Da, sigur că ţi-am spus. Doar că nu mă pot obişnui cu acest gând. Tu şi eu avem multe de discutat dar, mai întâi, să lămurim ceva. Dacă aş fi avut de ales, mai degrabă te-aş fi strâns pe tine de gât decât să-l las pe el să plece.

Pawl îşi privea tatăl fără să scoată niciun cuvânt. Îi văzu părul lung, împletit în cozi. Paie galbene iţindu-se din el. Faţa severă şi ochii albaştri, caustici. Barba lungă.

Mai sus de cingătoare, tatăl său era un gigant, mai jos – un pitic.

– N-ai limbă? N-ai buze? N-ai cuvinte aiurea? Ce s-a întâmplat cu tine?

– Unde sunt toţi oamenii? Ce s-a întâmplat cu ei?

– Nu i-ai găsit? Ai fost pe-afară astăzi.
– I-am găsit.
– Ei bine?
– Ce s-a întâmplat? Tatăl îşi mesteca un colţ al mustăţii, fără să-i răspundă. Am dreptul să ştiu!
– N-ai niciun drept, băiete. Nu, până când voi fi mort.
– Te deranjează să-mi spui?
– S-au răsculat! Le-am dat o lecţie. Este deja istorie. Şi, la urma urmei, cine are nevoie de ei? Noi, Paxwax, suntem independenţi. Nu avem nevoie de nimeni. De nimeni!
Toby devenise furios din senin. Faţa i se întunecase. Dar mânia sa se născuse din amintirea oamenilor Paxwax sau, din alte motive? Pawl nu putea spune.
Se priveau unul pe celălalt, din nou, tăcuţi.
– Spune-mi cum a murit Lapis?
– Venea acasă.
– Ştiu asta.
– Pe Auster. Săpa după minereu. Un tractor s-a prăbuşit şi el se afla dedesubt. L-a tras sub şenile. Au mai găsit doar o bucată din mantaua lui. A fost făcut bucăţele. A mai rămas mâna stângă. Mi-au trimis-o. Nu vrei s-o vezi? O păstrez aici.
Tatăl îi arătă un container Standard de Poartă, pe o măsuţă.
Pawl clătină capul.
– Cine ţi-a expediat-o?
– Creaturile care lucrau cu el.
– Ce creaturi?
– Un fel de păianjeni mari… nici nu ştiu cum naiba se numesc!
Toby privi într-o parte şi bău din carafă.
– Îmi pare rău.
– Rău. Îţi pare rău. Păstrează-ţi lacrimile sau eşti gata să scrii câteva sărmane cuvinte…
– Dacă îţi face plăcere…
Era o momeală, şi tatăl său reacţionă:
– Ei bine, nu! El era băiatul meu. Băiatul meu adevărat. El ar fi trebuit să stea în locul tău. Nu vreau să murdăreşti nimic… Nu vreau să faci parte din nimic. Lapis era ca şi mine. Tu aparţii maică-ti.
Pawl se ridică şi plecă până la peretele lipit de maşinăria de Vreme. Draperii grele atârnau, ascunzând fereastra. Le dădu la

o parte şi privi afară.

Vremea se schimbase. Zăpada încetase să cadă şi cerul se limpezise. Dincolo de Dealurile Mendel răsăriseră cele două luni gemene: una argintie şi una aurie.

– Pune-le la loc, ordonă Toby.

Dar Pawl îl ignoră.

O fâşie purpurie tivea, la orizont, cerul nopţii.

– Ştii, locul acesta ar putea fi frumos dacă l-ai lăsa în pace. Chiar mi-ar plăcea viaţa aici. M-aş putea căsători şi…

– Pune-le la loc!

Pawl se făcu că nu-l aude, dar se întoarse şi îl privi. Dădu ocol camerei, atinse recipientul Cutiilor Pandorei şi, în cele din urmă, se aşeză şi îl înfruntă:

– Eşti un bătrân senil şi prost.

Cu un muget, Toby îşi apăsă cingătoarea: instantaneu candelabrul se contractă şi îl ridică.

Picioruşele de pitic, dezgustătoare la vedere zăceau fără vlagă. Se duse întins la fereastră şi aşeză la loc draperia.

– Ieşi afară, zbieră!

Pawl zâmbi şi clătină din cap:

– Nu acum, tată. Nu după toţi aceşti ani. Stai jos şi ascultă-mă: sunt tot ce ţi-a mai rămas. Insultele tale nu mă ating. Într-o bună zi, eu voi fi Seniorul Casei Paxwax. Dumnezeu mi-e martor că nu doream asta, dar aşa-i viaţa! Hai să vorbim serios. Stai jos!

Efectul cuvintelor asupra lui Toby fu straniu.

Respiră adânc şi-şi strânse pumnii, apoi se relaxă:

– Lapis n-ar fi folosit cuvinte. Ar fi încercat să mă bată.

– Eu nu sunt Lapis.

– N-ar fi folosit niciodată vocea asta ascuţită.

– Eu nu sunt Lapis.

– Ar fi răcnit la mine, eu aş fi răcnit la el, apoi am fi băut împreună.

– Voi bea şi eu cu tine.

Carafa pe care Toby o ţinea în mână, căzuse şi-şi picura conţinutul pe covor. Pawl o ridică, aduse una nouă şi-i rupse sigiliul:

– Vino să bei cu mine, tată. Pentru Lapis.

Toby zvâcni de lângă perete, coborî şi, plasticul moale îl primi

cu blândeţe.

– Venea acasă, ştii bine. M-a iertat. Iertase totul. Mi-a spus că dorea să fie un fiu Paxwax. Era pe punctul de a te ruga să te ocupi de Buzunarul lui Elliott. Ştiai asta?

Pawl negă în tăcere.

– Spunea că ştie că ai prieteni acolo şi este o regiune importantă. Poate ar trebui să mergi acolo... să simţi pulsul întregului sector. Aşa văd eu lucrurile. Şi avem de pus pe fugă pe Xerxes. Am pregătit ofensiva. Ce spui Pawl?

Pawl ridică din umeri, neconvins:

– Cred că înainte de a vorbi despre sectoare sau operaţiuni, ar trebui să luăm în calcul altă problemă... căsătoria mea.

Surprins, Toby îl privi o clipă şi izbucni în râs:

– Ai prins repede stofă, fiule. Nici n-ai auzit bine că eşti moştenitorul Paxwax... că şi vrei să te însori. Vrei să-ţi consolidezi poziţia, ai? Mai întâi, ia aminte la sfatul meu băiete: femeile sunt o sursă de necazuri. Iubeşte-le. Părăseşte-le. Foloseşte-le să capeţi tu însuţi moştenitori, dar niciodată nu le da...

Toby încleştă din nou pumnii, ca un boxeur.

– Nu le da... Spiritul. Te vor distruge, te vor întoarce după bunul lor plac. Eu ştiu.

– Eu vreau...

– Cui îi pasă ce vrei tu? Într-o zi vei deveni Seniorul! Uită ce ai în gând. Legile Paxwax, Legile familiei. Ia-ţi rămas-bun de la libertate. Ai să faci doar ce este necesar. Clar?

– Eu am să fac exact ce vreau!

Toby îşi curăţă gâtlejul şi scuipă.

– Nu eşti decât un puşti fără minte.

Bău mult, până când vinul şiroi de sub mustaţă şi se scurse în barbă.

– Şi vei face ceea ce vreau eu. Acum. Ai dreptate într-o singură privinţă. Un stăpân are nevoie de o soţie. Cu Lapis am avut o înţelegere. Îl captivase ideea. Biet prost! De ce n-a avut veşmânt de protecţie? De ce n-a plecat la timp? Ar fi putut fi aici. Ar fi înjurat pe Xerxes şi ar fi râs pentru că o făcuse.

Ochii lui Toby se concentrară asupra lui Pawl.

– Dar s-a dus, nu-i aşa? Şi ne-a lăsat singuri. Dumnezeu să ne ajute. Dumnezeu să ajute Familia Paxwax. Numai Dumnezeu ştie de ce am ajuns atât de puţini.

Tot cercetându-şi sufletul şi mintea, Toby delira.

– Ştiu, am avut cinci fii şi doar pe unul dintre ei mă puteam bizui. Şi acum, mi-ai mai rămas doar tu.

Bău şi respiră adânc.

– Ei, asta-i. Vorba preferată a tatei. Te-ai apucat să… Vreau să spun, oricum nu mai avem nimic de făcut. Haide! Să le privim pe toate. Eu m-am gândit ce fel de alianţă ni s-ar potrivi mai bine. Ai şi tu o dată dreptate. Căsătoria este pasul următor. Vino să-ţi arăt ceva.

Toby aşeză cu grijă paharul pe masă şi umblă la tabloul de comandă al centurii. Candelabrul îl ridică prompt şi îl propulsă peste vivantă. Alese un cub şi îl introduse în aparat.

– Vreau să te uiţi. Să-mi spui părerea ta.

Pawl gândi. *Asta-i. Bătrânul bastard a şi plănuit totul.* Până când să-şi oprească tatăl, deja era prea târziu.

Camera se întunecă. Un punct de lumină argintie îşi făcu apariţia deasupra maşinăriei. Crescu, deveni un glob şi înflori odată cu imaginea lui Wong Xiou-lung. Notele flautului Mei-lan dansau în aer.

O apariţie fantomatică, cu alură de copil zbârcit. Era îmbrăcată ca o păpuşă, dar brocartul scump nu putea ascunde diformitatea braţelor şi umerilor şi nici să facă să dispară simptomele maladiei Ivory (de fildeş). Se îmbolnăvise la vârsta de zece ani şi parazitul îi stopase creşterea, începând de atunci.

Se făcuseră căsătorii şi mai bizare, Pawl o ştia. Diformităţile fizice întâlnite în sânul Înaltelor Familii întreceau cu mult media şi totuşi, constituiau o cauză frecventă de mândrie. Pe Lotus-şi-Arcadia, Pawl făcuse dragoste cu femei cu colţ, hermafrodite, sau posedând solzi şi membrane. Era ceva obişnuit.

– Are anii potriviţi, continuă Toby. Ştiu că este mică dar nu e un dezavantaj. Şi aparţine familiei Wong Doi. Am negociat deja cu Bătrânul Wong şi pare să fie de acord. Ar fi magnific, o alianţă între Wong al Doilea şi Paxwax al Cincilea. Xerxes vor fi puse cu botul pe labe. Contractul e aproape gata. Ce spui?

– Ce să spun, îmi vine să râd. Găseşti la fel de mult sânge în venele ei, cât găseşti în această băutură. Este bolnavă. Va muri în mai puţin de un an. Am mai văzut această privire pierdută. Ascultă Toby, gata cu joaca. Pierdem timp. Eu deja…

– Este o problemă serioasă. Foarte bine, moare într-un an, te

poţi căsători din nou.

– Eu am ales deja.

Tatăl său flutură dispreţuitor cu mâna.

– Zău? Bun. Vorbim mai târziu. Pentru moment trecem toate ofertele în revistă. Ce spui de această doamnă?

Opri maşinăria vivantă pentru a introduce un nou cub. Răsună imnul Familiei Longstock a Opta şi îşi făcu apariţia Dama Longstock. Pawl o cunoştea destul de bine de pe Lotus-şi-Arcadia iar numele lor fuseseră apropiate de câteva ori. Tatăl său îi aruncă o privire şireată.

Dama Longstock era o frumuseţe recunoscută şi omagiată. Părul atât de blond bătea în alb. Înaltă şi cu un corp minunat. Un profil energic şi buze pline, singura ei ciudăţenie consta într-o mică reliefare osoasă ce-i înconjura gâtul. Colierul era sensibil, după câte ştia Pawl. Adesea o săruta acolo, cu mult înainte de a o întâlni pe Laurel Beltane.

– Aceasta este alegerea ta? Aşa-i flăcăule? Numele voastre au fost unite, după câte am auzit. Mă gândeam că se potrivea cu Lapis, dar…

Pawl hotărî că e timpul să pună capăt minciunii.

– Dama este o rară frumuseţe şi nu se poate nega că în alte circumstanţe aş fi putut fi fericit cu ea, dar nu pe ea am ales-o. M-am hotărât. Doamna în cauză a fost de acord aşa că aici se încheie lucrurile. Nu este Dama Longstock, oricât de mult mi-ar plăcea ea; este Laurel Beltane.

O tăcere apăsătoare încheie discursul. Faţa lui Toby era inexpresivă. Îngustă ochii şi se aplecă spre el.

– Te-am auzit bine, băiatule? Vrei să repeţi?

– Am spus că deja mi-am ales doamna inimii. Chiar doream să-ţi comunic acest lucru când tu m-ai chemat. Pe scurt, nu mai e necesar să-mi arăţi alte cuburi vivante.

Din nou tăcere. Faţa tatălui lui Pawl se întunecase în timp ce venele pulsau nebuneşte în tâmple. Când vorbi, avea vocea joasă.

– Dama Longstock a fost adoptată de Longstock al Optulea şi ştii bine ce înseamnă acest lucru. Sânge albastru. Este protejată de cineva din marile Familii. Şi am motive să cred că acel protector aparţine Primei Familii. Ai băgat la cap?

Glasul deveni dintr-o dată strident.

– Cei Dintâi! Şi tu vrei să te însoţeşti cu prima căţea

profitoare care ţi-a sucit minţile. N-am să stau cu mâinile încrucişate.

Dus de furie, izbea cu pumnii în scaun.

– Eu încă sunt Toby Paxwax, băiatule. Seniorul Casei a Cincea. Te vei căsători cu Dama Longstock indiferent dacă îţi place sau nu. Înţelegi? Am zis-o, şi acum cară-te.

Pawl se calmă, şi vorbi cu o voce plină de răceală.

– N-am de gând să plec. Ascultă-mă. Nu o cunoşti pe Laurel Beltane. Nu ai studiat-o. Nici măcar nu-i pe lista ta.

– Beltane. Am auzit de aceste nume. Nu face parte din Cei Unsprezece.

– Corect. Nu aparţine Celor Unsprezece.

– Atunci Codul o interzice.

– La dracu’ cu Codul!

– Frumoase vorbe, căţeluşule. Dar Cei Unsprezece vor fi împotrivă.

– La dracu’ şi cu Cei Unsprezece!

Toby îşi studie fiul. Nu era obişnuit cu nesupunerea şi se pierdu pentru o clipă.

– Presupun că are un oarecare rang, sau intenţionezi să compromiţi întreaga familie?

– Familia ei este Cincizeci şi Şase.

– Mai bine te omor chiar eu.

– Poate ai ceva mai bun de făcut.

– Te om…

Toby se mişcase repede, dar Pawl era pregătit. Anticipase o asemenea mişcare. Făcu un salt înainte şi atinse în treacăt cu mâna tabloul de comandă al candelabrului. Toby, întins pentru a-şi strânge fiul de gât, se dezechilibră. Candelabrul îl ridică şi îl învârti în jurul axului. Mişcările deveniseră haotice. Izbi un perete şi sfărâmă cu capul un colţ al maşinăriei pentru Vreme. Sistemul de suport vital, conectat la sistemul său nervos, sesizând că ceva nu este în regulă îi tăie tot suportul neutru. Toby Paxwax, agăţat în sârmele sale, îşi scutură capul. Era ameţit. Pawl nu stătu pe gânduri. Îşi înhăţă tatăl de umeri şi îl aruncă în scaunul cu lichid. Îl apăsă acolo până când plasticul lichid îi cuprinse mijlocul. Întrerupse cu o lovitură alimentarea cu energie aflată la baza scaunului. Imediat plasticul se întări. Când Toby îşi regăsi cunoştinţa, descoperi că era fixat în scaun la fel de bine ca un băţ într-o acadea.

Pawl îi stătea în faţă. Apucă strâns părul lung al tatălui său şi-i smuci capul înapoi. Toby se încordă, apoi se lăsă moale.

– Nicio mişcare. E suficientă o singură mişcare greşită şi-ţi tai toate legăturile ca să te azvârl în zăpadă. Clar?

Tatăl său mormăi ceva şi Pawl îi eliberă încet părul.

– Acum vorbesc cu tine şi te poftesc să mă asculţi. S-a terminat de mult cu băieţelul expediat pe Terpsichore. Sunt bărbat acum, propriul meu stăpân. Totodată sunt şi fiul tău. Ar trebui să-ţi spună ceva acest lucru.

Înconjură scaunul.

– Sunt şi fiul mamei şi mă voi căsători cu Laurel Beltane.

În ochii tatălui străfulgera mânia.

– Nici să nu-ţi treacă prin minte să o omori. Se află pe Planeta Reşedinţă, a ei, aflată întâmplător în apropierea domeniului Xerxes. Cred că nimic nu le-ar face o plăcere mai mare decât să pună mâna pe una din echipele tale de asasini, încercând să se furişeze prin teritoriul lor. Le voi avertiza personal dacă o vei face.

Bătrânul părea să se mai fi potolit. Se prăbuşise în scaun.

– Nu Xerxes, fiule. Niciodată Xerxes. Doamnele în cauză sunt foarte dure. Eu ştiu.

– Paxwax nu au prea multă onoare, dacă ajung până aici.

Spre surpriza lui Pawl, Toby aprobă.

– Ştiu, ştiu. Avem acelaşi sânge. Dar înţelege un lucru. Tot ceea ce am făcut a fost pentru binele familiei. Cred că Lapis începuse să priceapă. Nu poţi conduce şi să fi sensibil în acelaşi timp. Încearcă să fi drăguţ şi toţi vor crede că eşti slab sau mincinos. Când am auzit că Lapis a murit, am simţit că mi se sapă mormântul. Este adevărat. Şi m-am gândit la tine. Un fiu aproape necunoscut. Te-am urât pentru că trăieşti, dar m-am gândit: *„Ah, poate că el se va dovedi un adevărat Paxwax.”* Din această cauză am aranjat totul. Te-ai putea înălţa pe piedestalul meu. Familia, Pawl. Noi n-am procedat niciodată aidoma celorlalţi, care au o liotă de copii, cu bastarzi împrăştiaţi peste tot şi copii recunoscuţi. Noi ăştia suntem. Asta-i tot. Familia…

– Nu se întâmplă nimic cu familia. Trecem peste greutăţi. Vom construi. Dar eu vreau să o întâlneşti pe Laurel. Nu va ofensa Casa Paxwax. Priveşte.

Pawl înlocui cubul conţinând înregistrarea Damei Longstock, cu cel al lui Laurel Beltane.

– Acum priveşte. Nu este o mare frumuseţe, dar îţi va plăcea.

Cu faţa îngropată în mâini şi degetele încurcate în barbă, Toby privea ameninţător.

Apăru Laurel. Mai întâi faţa netedă. Camera se retrase înapoi pentru a dezvălui braţele vânjoase şi pieptul plin. Mâinile membranoase intrară în cadru şi fata le mişcă pentru a nu fi nicio greşeală. Şoldurile largi şi picioare scurte. Labele picioarelor conţineau şi ele membrane. O eşarfă purpuriu-aurie îi înconjura mijlocul.

Fata zâmbi şi făcu cu ochiul.

– Toby, ai văzut ce era mai rău.

Îşi lovi uşor stomacul.

– Pawl se învârteşte cu camera în jurul meu şi îmi dă sfaturi ce să spun, dar mai bine improvizez. Nu te-am văzut niciodată, Toby, dar Pawl mi-a povestit despre dumneata şi cred că ştiu ce doreşti. Nepoţi. Am dreptate, sau nu? Eu ţi-i pot dărui. În plus, nu sunt o aventurieră. Nu ştiu în ce fel te-ai înţeles cu Pawl dar cunoscându-l pe el cred că nu a fost ceva lesnicios. Ai un fiu aspru, Toby. Să ştii ceva: noi, Beltanii suntem mândri, chiar dacă nu facem parte din Cei Unsprezece. Îl iubesc pe Pawl. Şi el mă iubeşte. Nu doresc să sfidez legile Codului, dar pentru fiul secund nu sunt atât de grele. Mai mult chiar, Beltanii sunt oameni avuţi, iar eu sunt singura lor fiică. Ce altceva să-ţi mai spun? Multă sănătate, Toby. Zâmbeşte-mi. Dă-ne binecuvântarea ta.

Trimise un sărut imaginar şi înregistrarea se încheie. Faţa lui Toby rămase inexpresivă.

– Pentru tine am realizat înregistrarea. Studiaz-o de câte ori vrei. Dar obişnuieşte-te cu ideea că ea este soţia mea.

Toby se săltă.

– Acvatică, nu-i aşa? Şi renunţi la Dama pentru asta?

– Da.

– Miroase a ierburi de mare.

Pawl îl lovi înainte să încheie de vorbit.

– Pentru ultima oară, îi şuieră printre dinţi. Ultima oară când îţi permit să vorbeşti în acest fel. Ascultă-mă cu atenţie, Toby. Mă căsătoresc cu ea cu sau fără binecuvântarea ta. Nu-mi pasă. Tu n-ai de ales. Te las şi mai vorbim din nou mâine dimineaţă.

– Ea este…

Ceva îl tulburase pe Toby.

– Pare amuzantă.

– Corect, este. Toby, dacă ai ceva în cap, ne vei binecuvânta mâine dimineaţă. Unde este spiritul său combativ? Vom scuipa în ochii celorlalte Familii. Ai să vezi c-o să-ţi placă.

Pawl se îndepărtă.

– Şi ai de gând să mă laşi aşa? urlă Toby, ameninţând cu braţele libere.

– Da. Îţi dau ceva de făcut. Varsă-ţi mânia în scaun. Rupe-l în bucăţi. Ne vedem mâine dimineaţă.

Şi plecă.

Toby îl privea cum pleacă şi simţea o emoţie nedefinită. În propria sa vizuină fusese doborât de fiul său şi ce tată ar putea cere mai mult?

Se zbătu în scaun. Cu mâinile goale trăgea din lateral. Zări o greutate peste pupitru şi începu să izbească în plastic. Acesta se împăienjeni şi se despică.

Eliberat Toby îşi puse candelabrul în funcţiune.

Contemplă vreme îndelungată acvariul ce conţinea Cutiile Pandorei. Le aruncă şobolani şi privi îngrămădeala melcilor. Înconjură camera şi găsi un clopoţel mic, delicat. Sună. Undeva în adâncurile casei singuratice, un câine mârâi şi lătră. După câteva minute, Punic zgârie la uşă şi îşi făcu apariţia.

– Facem o petrecere, doar tu şi eu. Adu-mi cele mai bune vinuri şi lichioruri şi vezi să nu le spargi.

Câinele lătră şi se îndepărtă.

Toby se aşeză în faţa maşinăriei de Vreme.

În drum spre camera sa Pawl cugeta la nebunia tatălui său. Putere şi nebunie: o asociere blestemată, ceva obişnuit în sânul Celor Unsprezece Mari Familii.

Pawl cunoştea modelul. Singurătate, frică, ambiţia de a ajunge mai presus de Xerxes, o dragoste distrusă, neîncredere: toate se combinaseră pentru a deteriora sănătatea psihică şi aşa precară a tatălui său. Încă mai avea ceva magnific în el, dar acum era bolnav. Semăna cu un stejar uriaş izbit de trăsnet şi ars până la rădăcină.

În acea noapte trebuia să se păzească. Nebunia urma căi nebănuite. Deşi mânios, tatăl său poseda o imaginaţie bogată.

Fugind cât putea de repede, Pawl traversă curtea – crispat pentru că zăpada era îngheţată – şi trânti uşa după el.

## 13
## **Thalatta**

La o sută de yarzi distanţă de ţărm, Laurel acceleră, tăind apa limpede cu braţele şi simţind-o delicios cum se prelinge de-a lungul corpului. Se ridică pe creasta unui val şi se lăsă dusă spre prundiş. Se odihni acolo, în timp ce apa murmura în jurul ei. Valurile în retragere creau gropiţe în nisip sub braţe şi genunchi.

Acasă. Un simţământ minunat. Clipocitul valurilor, parfumul mării, pescăruşi jucându-se în aer şi atingând valurile… toate conspirau pentru a o face să se simtă în al nouălea cer.

Se rostogoli pe spate şi simţi un val bufnind-o, ridicându-i braţele şi picioarele membranoase şi transportând-o câţiva yarzi pe plajă. Iubea marea… un simţământ la fel de puternic ca şi dragostea maternă. Blândă şi caldă, o mamă ce o strânge în braţe şi o leagănă. În densitatea şi nepăsarea valurilor se simţea curată. Amintirile de pe Lotus-şi-Arcadia, atârnate deasupra ca o a doua piele, băţoasă, se dizolvaseră în atingerea mării.

Laurel sări în picioare împroşcând apa din băltoace. Zări un petic de muşchi albastru şi se aruncă în el. Cedă sub greutatea ei. Cârcei fini se întinseră din muşchi, explorându-i căldura, umezeala şi devorându-i particulele de sare. Aruncă o privire peste mare.

Departe de ţărm se înălţa casa ei. Forma îi amintea de scheletul verde-palid al dracului-de-mare. Arăta la fel de delicată ca şi sticla suflată, dar era ţesută din fibre de bio-cristal şi ţinea piept furtunii şi vânturilor. Culoarea ei reflecta starea sufletească.

Verdele însemna îngrijorare.

Sosise prin Poartă pe Thalatta în toiul nopţii.

Decât să ia naveta spre Saprosma, insula principală, îşi chemase casa la ea, şi-şi petrecuse primele ore plutind alene prin aerul înmiresmat al Planetei natale. Aterizase într-o regiune a planetei ei unde nu se aflau oameni, unde mările erau calde şi mii de insule punctau imaginea mării. De aici trimisese chemări tatălui şi fratelui său, spunându-le că e acasă. Le auzise răspunsul.

Deja galionul măreţ al tatălui spinteca apele nordului pentru a i se alătura. Mai aproape de ea se afla Paris, fratele ei care se rostogolea în colacul său uriaş de argint. În ciuda faptului că

avea nevoie să-i vadă pe aceşti doi membri apropiaţi ai familiei ei, spera că nu vor sosi prea curând. Mai avea nevoie de timp pentru ea însăşi.

Sperase că o aşteaptă un mesaj de la Pawl, dar nu era nimic. Şi nu avea curajul să cheme Bennet. Tot ce-i rămânea de făcut era să aştepte îngrijorată.

Din când în când privea tardiv peste mare, întrebându-se dacă totul merita osteneala. Pentru ce dădea cu piciorul la frumoasa ei planetă, la pace şi singurătate, pentru a se îngloda în maşinaţiunile celor Unsprezece Mari Familii? Dar gândul pieri cât ai clipi. În realitate nu făcuse nicio alegere. Femeile ca Laurel, dăruiau totul în dragoste.

Îl cunoştea bine pe Pawl. Ştia că ajunsese dependent de ea. Fără ea alături ar fi devenit capricios şi bizar. Şi în ce încurcătură se vârâse Lapis? Chiar acum, în timp ce ea se bronza la soare, Pawl poate că se certa cu tatăl lui.

Necazul venea de la faptul că Pawl şi tatăl său nu erau total opuşi. Când se ciocneau în timpul unui conflict, se puteau neutraliza unul pe celălalt. Erau ca două forţe ascuţite şi forţele ascuţite întotdeauna devorează spaţiul de jur împrejurul lor până în momentul ciocnirii, precum valurile izbind nisipul. Într-un fel mai simplu, lui Laurel îi lipsea Pawl. Simţea că o parte din ea se pierduse. Cu mult mai rău decât se aştepta. Pawl făcea dragoste într-un mod dur... probabil mai dur decât Toro Sith, şi Laurel adora acest lucru. Gândul la Toro Sith îi făcu pielea-găină şi dori ca faţa lui să nu i se vindece nicicând, nici chiar în moarte.

Umbrele unor zăbrele trecură peste ea. Locuinţa lui Paris înconjură golful şi ameriză. Făcu semn cu braţele şi când fata îl zări, plonjă graţios în mare, cu capul în jos. Despică apa albastră precum o săgeată. Împrăştie spuma şi ieşi încet la suprafaţă.

Bătând valurile ajunse pe prundiş şi alergă spre fată. O improşcă cu apă şi se aruncă, lângă ea. Fata primi un sărut umed pe gât şi se rostogoli încercând să scape de el.

– Bine ai venit acasă.

Nu răspunse şi Paris o eliberă. Faţa lui negricioasă se arătă surprinsă apoi neliniştită.

– Eşti tristă? Nu te simţi bine?

O privea direct în ochi, încercând să citească acolo semnele

ce făceau ca sora lui să fie atât de retrasă.

– Sunt bine. Şi foarte fericită că te văd.

Îşi lăsă braţele să alunece în jurul gâtului lui şi-l trase mai aproape de ea.

– Dar mă simt şi tristă şi nu-ţi pot spune motivul. În curând vine şi tata şi trebuie să vorbesc cu el.

– Aha. Te-ai îndrăgostit.

Faţa lui tânără arăta atâta seriozitate, încât Laurel Beltane izbucni în râs.

– Dragoste. Ha. Ce ştii tu despre dragoste?

– Ştiu că îi face pe oameni fericiţi sau trişti şi nu există cale de mijloc.

– Înseamnă că ai mai învăţat ceva. Hai să înotăm împreună. Ţi-am adus cadouri de pe Lotus-şi-Arcadia. Voi fi mai veselă după ce vorbesc cu tata.

Înotară unul lângă altul spre cele două case plutitoare.

*Poate că mă aşteaptă un mesaj de la Pawl,* gândi Laurel şi începu să înoate mai repede.

## 14
## Bennet

Baricadele fuseseră ridicate. Deasupra uşii ce dădea spre camera lui, Pawl montase un ecran cu particule. Oricine încerca să treacă era dezintegrat pe loc. Scotoci în bagaje şi găsi un mic dispozitiv întunecat ce semăna cu un cub vivant. Pentru câteva clipe îl încălzi între palme şi când se activă îl aşeză în apropierea micuţei maşini vivante domestice. Bruia toate semnalele oprindu-l astfel pe tatăl său să-l spioneze.

Pawl studie fereastra. Se afla la douăzeci de picioare distanţă de pământ, solid înrămată. Nu era niciun pericol, cu condiţia ca Toby să nu încerce să o spargă, şi asta era cel mai puţin probabil. Dar pentru a fi în siguranţă, Pawl lăsă draperia jos.

Cele două luni gemene, fiecare în perioada de creştere, navigau aidoma unor bărci maiestuoase deasupra Dealurilor Mendel.

Pawl se aşeză confortabil pe podea cu spatele lipit de geamantan şi cu faţa spre foc. Încercă să se concentreze cu carneţelul şi creionul în mâini. Ceva ardea înlăuntru-i, o amintire:

*Pe stânci am văzut ca niciodată*
*Un copac arzând într-o zi blestemată*
*Fiind băiat să-l sting m-am străduit*
*Fiind bărbat să mă rog să plouă ar fi trebuit.*

Lăsă să cadă creionul şi îşi odihni capul pe spate, cu ochii închişi. Nicio uşurare. Vorbele refuzau să vină şi problemele continuau să bată la uşă.

Tresări din somn la auzul unui sunet de care oricine s-a antrenat în procedee de luptă străine în tabăra de pe Terpsichore învăţase să se teamă – chemarea specifică, ca de fluier, a unui liliac Sennet. Trilul notelor ameninţătoare scăzu în intensitate şi creatura îşi despături aripile.

Pawl simţi cum începe să-i curgă sudoarea din sprâncene, în timp ce se întorcea încet să înfrunte liliacul. Plutea deasupra patului. Ca ripostă contra fricii, optă pentru mantra de calm şi curaj în caz de pericol. Îşi şopti cuvintele direct în minte. Îl

eliberă din ghearele paraliziei şi-i dădu răgaz de gândire. Raţiunea elimina frica.

*Raţiunea.* Liliacul Sennet este o creatură tropicală, supravieţuind doar în căldura înăbuşitoare a junglelor umede de pe Pandora. Într-un asemenea frig liliacul ar fi îngheţat şi murit.

*Raţiunea.* De ce Pawl nu adulmecase pielea rău-mirositoare a creaturii, cât şi duhoarea sacilor cu otravă în momentul când intrase? Nici chiar acum nu mirosea nimic.

*Raţiunea.* Liliacul nu avea cum să intre prin ecranul de particule astfel încât... liliacul nici nu exista. Cumva tatăl său...

Liliacul îşi agită ghearele: un semnal de avertisment pe care Pawl îl cunoştea destul de bine. Şuieră iarăşi, şi Pawl îi văzu abdomenul pulsând, deoarece se pregătea să-şi împroaşte veninul. Orificiile otrăvii localizate pe fiecare joncţiune osoasă a aripilor gri se deschiseră şi apoi se îngustară, ca ochii de pisică. Ghemotoacele întunecate de blană ce-i serveau drept urechi se îndreptară direct spre faţa lui Pawl.

*Raţiunea.*

Pawl îşi apropie faţa de liliac. Îi despărţeau doar câţiva inci.

– Nu eşti decât un fals, rosti încet şi distinct.

Dacă un liliac Sennet ar putea părea surprins, atunci şi acest liliac era surprins. Pliurile de piele ce-i acopereau ochii strălucitori urcară şi coborâră. Îşi lăsă în jos aripile gri, ca un giulgiu, în jurul lui Pawl. Acesta nu mişcă. Rămase ferm chiar şi atunci când liliacul, cu un pocnet al aripilor îşi eliberă otrava. Nu se întâmplă nimic.

Pawl râse. În mod straniu râse şi liliacul. Se transformă într-un simulacru al tatălui său.

– Nu mi-e teamă de fantome, Toby.

– Ar trebui să-ţi fie.

– Ce doreşti?

– Vino să vorbeşti cu mine.

– Nu. Rămâne pe mâine dimineaţă. Vreau să te gândeşti bine. Mă bucur că ai putut să scapi uşor din scaun.

Simulacrul dădu din umeri.

– De ce n-ai împuşcat liliacul. Credeam că măcar atâta lucru ai învăţat pe Terpsichore.

– Nu aveam pistolul cu mine.

– Lapis n-ar fi fost atât de neglijent.

– Eu nu sunt Lapis.

– Adevărat!

Imaginea se micşoră într-un punct de lumină şi dispăru.

Pawl îşi găsi pistolul cu particule şi se urcă pe pat. Ştia bine ce caută. Două sârme argintii, implantate în tavan şi acoperite grosolan cu bandă adezivă. Smulse capetele libere şi le urmări traiectoria prin perete. Le tăie şi le uni, scurtcircuitând capetele. Cercetând camera şi descoperind alte două asemenea implanturi, le trată în acelaşi fel. Se simţea ca un prost că nu prevăzuse asemenea trucuri. Probabil că întreaga locuinţă era atât de împăienjenită de legăturile prin sârme, încât Toby o putea face pe stafia oriunde avea el chef. Gata cu vizitele la noapte! gândi Pawl şi se aşeză din nou pe geamantan. De data aceasta pistolul se odihnea lângă el.

Prăbuşit peste maşinăria de Vreme, Toby se încrunta la reflexia sa în suprafaţa netedă.

– Ai luptat fără minte. Ce s-a întâmplat cu tine? Să-şi prindă tatăl pe picior greşit? Ar fi trebuit să te jupoaie de viu.

În apropiere Punic mârâi gros. Capul şi-l odihnea pe labe.

– Să-ţi vedem dinţii.

Punic îşi dezveli gingiile, încrustate cu cioburi şi aşchii.

– Ia să te iei tu de el, nu-l convingi pe loc, ai?

Punic mârâi şi hăpăi aerul.

– Toby, ai văzut ce era mai rău. Pawl se învârteşte cu camera în jurul meu şi îmi dă sfaturi ce să spun, dar mai bine improvizez…

Laurel Beltane îşi începu pentru a cincea oară discursul. Toby ridică o sticlă şi o aruncă în ea. Trecu prin imagine şi se sparse de peretele în spatele căruia se ascundeau cutiile Pandorei.

– N-o să te aibă, urlă el. Punic îi aduse lui Toby o altă sticlă de vin Carpetal. Mai întâi pun limacşi din Opiate să-ţi sugă sângele sau te infectez cu maladia Ivory, ca pe sărmana copilă Wong. Te voi… te…

Mânia îi deveni incoerentă şi guturală cât timp îşi turnă altă băutură. O turnă în întregime pe gât fără să o mai soarbă. Râse singur.

Îşi mângâie barba şi gândi. Liliacul l-a făcut să tresară. Îi voi dedica un spectacol. Toby verifică registrul panoului ce aparţinea maşinăriei de Vreme şi văzu că acumulase suficientă

putere. Degetele îi dansau pe butoane. Îşi va aminti în veci de noaptea asta.

Toby izbi cu pumnul unul din comutatoare şi instantaneu trăsni un fulger. Părea să se tupileze peste Dealurile Mendel. Toby reglă staticul. Din nou degetele sale dansau.

– Acum e rândul meu. Eu, Prinţul Focului.

Izbi iarăşi maşina şi cerul insulei se îmbrăcă în roşu.

Pawl observă imediat roşeaţa. Se ridică şi privi pe fereastră. La început îi veni în minte că Frautus începe din nou să erupă, dar zări desenele de pe cer.

Liniile ceţoase din foc albastru şi roşu se uneau pentru a forma în aer o siluetă. Era uşor de recunoscut în final. Faţa plină de cruzime a tatălui său. Nuanţe şi tonuri de culoare se târâră în portret până când ajunse de o asemănare izbitoare. Silueta crescu pe neaşteptate de parcă se ridica după ce stătuse îngenunchiată. Tatăl lui Pawl se înălţă din orizont. Arăta aşa cum nu arătase niciodată în viaţă. Picioarele – copaci gigantici – se ancorau viguros de pământ.

Braţele imaginii lui Toby se ridicară într-un gigantic salut. Din degete picurau şi se scurgeau fulgere.

Altă siluetă uriaşă se născu lângă el. Ceţoasă şi indistinctă, părea o figură făcută din fum. Deodată se limpezi – Laurel Beltane.

În mod gradat apăreau alte şi alte detalii. Culorile întunecate ale cărnii şi semnele particulare. Ochii îi ardeau.

Imaginea tatălui său îşi aşeză mâinile în jurul gâtului lui Laurel Beltane şi strânse cu putere. Gura ei se deschise şi capul pică moale într-o parte, detaşându-se.

Căzu învârtindu-se pe pământ, sări o dată şi începu să se rostogolească spre el. Se rostogoli peste clădiri şi peste grajdurile pustii, oprindu-se exact în faţa ferestrei lui Pawl. Unul din ochii gigantici îi arunca o privire imploratoare. Pawl se depărtă cu ochii săi aurii îngheţaţi.

– Toby, nebunule. Eşti complet nebun, şopti el.

În orizontul îndepărtat, figura părintelui dansa.

Atent, Toby monitoriză şuvoiul de particule ce păstra intactă forma capului şi îl îndreptă spre fereastra lui Pawl. Când ajunse acolo unde trebuie, aşeză maşina în poziţie statică şi-şi căută pe

bâjbâite paharul.

Îl lovi din greşeală şi conţinutul se risipi pe podea.

– Mai vreau, porunci şi câinele mecanic îi aduse ascultător altă sticlă.

Toby îşi supraveghea capodopera, fiind foarte concentrat. Bău repede, absent şi se ghemui din nou lângă aparat.

Pe Terpsichore, Pawl primise o educaţie completă. Mantrele îl ajutaseră să-şi înfrunte frica. Privi fix ochiul lui Laurel Beltane până când îl văzu redus la linii şi umbre. Introspecţia lui amănunţită ajunse în profunzime, până la modelul alcătuit din particule îmbrăcate în tonuri emoţionale. Singurul element perturbator era mintea creatorului lor.

Avea să fie o noapte lungă. Pawl îşi căută în geamantan un recipient cu sucul său favorit, cel de Seppel. Cu sticla în mână contemplă ochiul uriaş. Mintea îl duse la amintirile familiei sale.

Mama lui, pasionată şi tragică, reuşise cumva să-i comunice sentimentele de dragoste. Fingle, cu cinci ani mai tânăr decât Pawl, decedase la trei luni după naştere.

– El n-a descoperit niciodată ce înseamnă să trăieşti, plânsese mama pe trupul lui micuţ.

Fingle nu apucase să devină real pentru Pawl. Ramadal, geamănul lui Pawl şi mai vârstnic cu o oră, era, dintre toţi fraţii, cel mai blând şi cel mai deformat. Cu gura şi nasul unite ca un peşte şi stomacul fixat anapoda, se putea hrăni doar cu hrană lichidă. Toby Paxwax îl urâse încă din momentul naşterii. Pawl şi-l amintea strigând:

– Ar fi trebuit să moară în pântec, la fel ca şi celălalt slăbănog (asta însemnând Pawl).

Şi Ramadal murise. Îl descoperise Pawl, cu ochii deschişi, înţepenit într-o poziţie crispată. A fost ars pe coastă şi tatăl său nici măcar nu catadicsise să ia parte la funeralii.

Cu cinci ani mai mare decât Pawl era Pental, un copil tăcut. Întotdeauna fusese altfel, o prezenţă meditativă, observând mereu, niciodată comentând. Apoi venise convocarea ca Pental să se alăture Cercului Interior. Sosise un vehicul negru cu însemne purpurii. Se aşezase cu uşile deschise pe pajişte şi Pental dispăruse înăuntru fără să privească înapoi, şi fără să-şi ia rămas-bun. Când plecase Pental, murise ceva în Toby. Nicicând nu păruseră apropiaţi şi totuşi era ceva la mijloc. Patru

zile la rând Toby rătăcise în neştire. Îi făcuse portrete lui Pental folosind o pensulă groasă şi vopsea neagră. În cele din urmă ordonase ca toate lucrurile lui Pental să fie duse în curte şi le dăduse foc personal.

Ultimul dintre toţi era Lapis şi plecase şi el pentru totdeauna.

Şi am mai rămas eu, gândi Pawl terminându-şi sticla. Eu, un nebun şi un câine mecanic. Dacă voi supravieţui acestei nopţi, voi pune eu lucrurile la punct.

O mişcare la fereastră întrerupse reveria lui Pawl. Ochiul devenise treptat neclar. Acum redevenise perfect vizibil şi îl fixa. Se închise încet şi se dizolvă într-un amalgam de scântei.

*Începe repriza a doua.*

În curte apăru o nouă figură. Era tatăl său din cap şi până în picioare, purtând un candelabru fantomatic. Era scăldat de o lumină rece, aspră.

– Uită-te la mine, implora figura. Era chiar vocea tatălui său, plină de suspine. Priveşte-mă. Sunt tot ce ţi-a mai rămas din familie. Pentru numele lui Dumnezeu, priveşte-mă!

Era ceva nou. Era ceva diferit. Pawl se aştepta la orori, nu la rugăminţi.

– Vino la mine. Tu singur mi-ai rămas. Cheamă-mă. Lasă-mă să vorbesc cu tine. Mă voi schimba. Promit. Pentru familie am făcut totul. Sunt beat şi trist şi mă simt singur. Fără trucuri. Te rog. Lasă-mă să vin la tine.

Pawl se gândi. Îşi aminti faţa albă a mamei sale. Îşi aminti de capul rostogolit al lui Laurel Beltane. Îşi aminti de corpurile văzute în acea zi. În balanţă atârna prea mult şi aşeză din nou draperia în faţa ferestrei.

După ce mai strigă câteva minute, figura tatălui se topi încet.

Toby Paxwax, plângea, peste maşinăria de Vreme. Îl dureau şi pieptul şi spatele la fel cum îl mai duruseră şi altădată, dar simţea ceva ciudat în corpul său.

Punic îi lingea piciorul, încercând să-l facă să se simtă mai bine.

– Nu mă aude. Nu mă vede. N-am vrut să-i arăt acele grozăvii… Eu doar… Îl tachinam. Eu…

Câinele îi mai aduse o sticlă şi Toby o scoase dintre buzele de cauciuc.

– Trebuie să vorbesc cu cineva.

Toby se ridică de deasupra aparatului şi zbură spre consola vivantă. Tastă codul pentru Veritas.

Veritas era numele planetei administrative a Familiei Paxwax. Făcea parte din acelaşi sistem solar ca şi Bennet, şi în nopţile senine se vedea clar ca un punctuleţ strălucitor de lumină argintie.

Pe Veritas era după amiază târziu şi Songteller era de serviciu, ca de obicei.

Ca şi Punic, Songteller urmase familia Paxwax de generaţii. Spre deosebire de Punic nu era numai o creatură mecanică ci era alcătuită şi din carne şi sânge. Era un om adoptat. O parte a creierului său fusese modificată pentru a-i oferi posibilitatea de a manevra cu o reţea vastă de cunoştinţe economico-legistice, pentru a supraveghea toate mişcările Imperiului Paxwax. Era un filtru, o călăuză, un câine de pază. Între computerele ocupate cu afacerile de fiecare zi ale companiei şi Toby, stăpânul deciziilor de mare anvergură, stătea Songteller.

Ca aspect, era un bărbat nu prea înalt cu mâini slăbănoage, pe care le freca împreună neobosit, ca şi cum le-ar fi spălat. La fel ca Pawl Paxwax, părea puţin cocoşat. Diformitatea lui era veşnic acoperită de un ecran protector strălucitor. În această cocoaşă se afla localizat un creier dilatat. Un fel de suport din carne şi oase, crescut din umeri, îl susţinea.

Greutatea creierului, în special atunci când era obosit, îi întindea pielea feţei, creându-i un aspect mongoloid.

Ca o consecinţă a acestei adaptări suferită de el în copilărie deveni stabil emoţional. Abia de mai ştia ce este râsul, zâmbea arareori şi conducea toate afacerile Paxwax cu o logică rece şi necruţătoare.

Songteller se întoarse spre Toby, nearătând nici surpriză şi nici plăcere.

– Ar fi trebuit să vă odihniţi, Stăpâne Toby. V-am prevenit şi înainte. Este trecut de miezul nopţii pe Bennet.

– Ştiu. Ştiu, foarte bine, mârâi Toby. Nu pot să dorm, şi am nevoie să vorbesc. Ceva personal.

– Nu mai este nimeni aici cu mine. Ne aflăm pe un circuit ecranat. Vorbiţi fără reţinere. Cu ce vă pot fi de folos?

Dincolo de imaginea lui Toby, Songteller îşi potrivi vivanta pe

înregistrare. Puteau apărea informaţii valoroase pentru Dama Clarissa. Cu mult timp în urmă, la câţiva ani după ce Toby devenise Stăpân, Songteller cedase tentaţiei de a fi trădător.

Toby ezita. Acum că avea companie, nu prea ştia exact ce să spună.

– Sunt toate lucrurile în regulă pe domeniile Paxwax?

– Toate bune şi la locul lor. Concesiile făcute de noi pentru Longstock, A Opta Familie, au fost primite cu surpriză şi plăcere. Cred că se aşteptau la o târguială la sânge. Aş mai fi putut stoarce ceva de la ei, dar instrucţiunile au fost…

– Da, da. Continuă. Altceva?

– Sith încă mai bombăne la adresa alocaţiei de blănuri şi încearcă să ne silească să coborâm tarifele.

– Ha. Presează-i.

– Am făcut-o deja. Am primit informaţii de la Conspiraţia Shel-Bogdanovich cum că ei doresc să renegocieze Drepturile de Poartă prin Buzunarul lui Elliot.

– Se ţin din nou de coada lui Wong?

– Nu. După mine, ei doresc să se apropie de inelul Industriilor Xerxes. Conspiraţia întotdeauna a încercat să le fure inteligenţa.

Toby aprobă absent…

– Fă-o. Specii de şobolani. În curând vom avea nevoie de toţi prietenii pe care-i putem găsi.

Songteller aprobă.

– Nu mai e nimic altceva, Stăpâne Toby? După părerea mea, aveţi pe suflet ceva mai mult decât afacerile domeniului.

Toby îşi ridică faţa buimăcită pentru a-şi privi administratorul.

– Ţi-au ajuns la ureche ceva zvonuri?

– Zvonuri? Despre ce?

– Referitoare la Auster.

Ochii lui Songteller se îngustară uşor.

– Ei bine, ceva tot a fost… ia să vedem, Auster. Da, un raport asupra unui incident minor. Câţiva Arachnizi îngropaţi într-o mină, niciun supravieţuitor. Nicio altă consecinţă. Producţia nu s-a micşorat.

– Lapis era pe Auster.

– Era? Mă gândesc… Songteller se opri la jumătate. Lapis are vreo legătură cu accidentul?

– Lapis este mort.

Îi scăpase. Toby se încruntă supărat la Songteller de parcă îl provoca, îndrăznind să-i ofere cuvinte de simpatie. Dar nu se auziră asemenea vorbe. Singura schimbare fu atunci când faţa lui Songteller deveni mai palidă decât fusese vreodată şi păşi înainte.

– Mort? Am auzit bine? De ce eu n-am…

– Am păstrat secretul până când Pawl s-a înapoiat pe Planeta Reşedinţă.

– El este acolo, acum?

– Da.

– Atunci el urmează…

– Da. Lua-l-ar naiba!

– Nu înţeleg. Dacă Pawl este…

Şi conversaţia continuă aşa. Pentru Toby, întrebările reci, clare constituiau o uşurare. Pentru Songteller, era o emoţie crescândă, aşa cum niciodată nu o experimentase în viaţă. Bucăţică cu bucăţică, tatonând înainte şi înapoi prin întrebări, alcătuise un mozaic.

Toby vorbea fără frâu. Poate pentru că era beat şi obosit. Poate că tălmăcise greşit pătrunzătorul chestionar al lui Songteller, drept îngrijorare pentru bună-starea Paxwax. Vorbi despre Pawl şi Laurel Beltane, ba chiar îi arătă lui Songteller cubul vivant al lui Laurel. În cele din urmă Songteller se retrase. Ştia fiecare literă a Codului. Spuse:

– Trebuie să căutăm să-l facem pe Pawl să-i vină mintea la cap. Întotdeauna mi s-a părut a fi uşor de convins.

– Nu şi acum. Are aceeaşi căpăţână ca a maică-sii.

– Ei, bine, sugerez să mai vorbim dimineaţă. Aveţi nevoie de odihnă. Sunt fericit că mi-aţi dezvăluit şi mie situaţia. Pot face planuri în cazul în care intervin noi schimbări. Lăsaţi totul în seama mea.

Toby dădu din cap şi se pregăti să întrerupă comunicaţiile.

– Ah, un ultim lucru, întrebă Songteller. La urma-urmei ce căuta Lapis pe Auster?

– Vâna Ciocârlii.

Comunicaţiile se întrerupseră.

Discuţia cu Songteller şi mâhnirea simţită în urma dispariţiei lui Lapis se înlănţuiră pentru a-l doborî pe Toby. Se legănă în jurul camerei cu capul în mâini. Se gândi la Pawl. Dificil şi

arogant. Atât de diferit. Totuşi îşi dorea băiatul lângă el. Încercă vivanta şi o găsi blocată.

Singur în faţa ferestrei, dădu draperia la o parte pentru a da voie luminii reci de lună şi sclipirilor de zăpadă să intre în cameră. Dincolo de curtea fantomatică putea vedea camera lui Pawl. Perdelele lui rămăseseră nemişcate.

– O ultimă încercare, murmură.

Pawl se trezi la apariţia unor umbre. Pe pervazul ferestrei se afla cineva, făcând semn cu braţele. Aburul de somn dispăru după ce îşi găsi pistolul şi se târî spre perete. Trase în jos de ţesătură.

Cu feţele lipite de fereastră se aflau mama şi fratele său mort, Ramadal.

– Pawl, Pawl. Du-te la tatăl tău. Are nevoie de tine. Nu se simte bine. Pawl, ştiu că mă auzi. Nu fi aidoma lui. Îndură-te. Te va lăsa să o ai pe Laurel Beltane. Dacă m-ai iubit vreodată, du-te la el.

Pawl privea fără să clipească faţa albă a mamei sale.

– Du-te la el, se văită vocea lui Ramadal şi îşi ridică braţele scurte la ochi pentru a izbucni în plâns.

Cele două feţe tragice îi aruncau lui Pawl priviri imploratoare.

Pawl nu le răspunse şi figurile pieriră încet. Atacul fusese mai insidios şi subtil decât se aşteptase. Nici nu mai ştia ce să zică. Rămase şocat.

În curte era agitaţie. Apărură figuri în lumină. Era acolo întreaga familie, se jucau în zăpadă. Toby se afla în mijlocul celor trei fraţi mai mari, plonjând sub candelabrul său, râzând atunci când puştii îl băteau cu bulgări. Într-o parte şedea mama lui Pawl, îmbrăcată în blănuri scumpe. În braţe îl ţinea pe Fingle, iar micul Ramadal stătea lângă ea. Râdea aşa cum Pawl nu o văzuse râzând în viaţă. Pawl se văzu şi pe sine ca un băieţel de cinci ani pregătind un bulgăre şi azvârlindu-l în Lapis.

Dar bulgărele de zăpadă nu mai ajunse la ţintă. Se opri în aer la câteva picioare după ce zburase din mâna lui. Toate siluetele îşi opriră în acelaşi timp mişcările. Îngheţaseră în diferite poziţii. După câteva minute începură să dispară.

Încet, încet îşi pierdeau substanţa. Ajunseseră translucide. Prin corpurile lor Pawl putea vedea zăpada imaculată. Se topiră

cu totul.

O tăcere îngrozitoare domnea în curte. Fu izgonită de un pic, pic, pic constant, de pe acoperişuri. Zăpada se topea. Dincolo de Dealurile Mendel, cerul se păta de rozul murdar al zorilor.

Indecis, Pawl stătea la fereastră. Nu mai ştia ce să facă sau ce să creadă. Dar trebuia să facă ceva. Ridică pistolul cu particule şi îl potrivi la cingătoare. În câteva minute ajunsese în curte. Aerul îşi pierduse răceala. Mirosea a proaspăt şi adia un vânt călduţ.

Zăpada se topise cu iuţeală, iar o briză de dimineaţă agita vârfurile copacilor, împroşcând lapoviţă.

De partea cealaltă a lui Pawl, în clădirea ocupată de tatăl său, micuţa uşă a portului se bălăngăni, iar Punic se rostogoli în zăpadă. Păru să nu-l vadă pe Pawl şi alergă spre mijlocul curţii. Se opri acolo, îşi ridică capul şi urlă. Se îndepărtă cu capul în jos în direcţia grajdurilor.

Urletul rupse transa în care se afla Pawl. *E o cursă. E o cursă. Ştiu că e o cursă, dar nu am ce face. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.*

Amintirile unor scene de luptă i se succedau în minte în timp ce traversă alergând curtea şi se lipi de peretele de lângă uşă. De aici nu mai putea fi văzut de la fereastră de tatăl său. Poate că se comportase prosteşte, poate că nu era nicio ameninţare, dar cumva, atitudinea defensivă îi înlesnea acţiunea. Pur şi simplu, nu putea merge calm până în camera tatălui său.

Cu pistolul pregătit, Pawl plonjă prin uşă, se rostogoli şi aşteptă. Nimic. Niciun liliac Sennet sau alte asemenea monstruozităţi. Nimic. Tăcere.

Alergă în continuare prin casa tăcută.

Uşa de la camera tatălui său era deschisă.

– Toby. Am sosit. Sper că nu plănuieşti ceva. Sunt înarmat.

Niciun răspuns. Nicio mişcare. Alergă fără zgomot pe coridor şi se opri la uşă. Îl izbi un miros de băuturi vărsate pe jos.

Cu pistolul de particule gata să tragă, păşi în cameră. Era o ruină. Pe podea covorul zăcea mototolit. Pretutindeni erau sticle sparte şi în mijloc tronau rămăşiţele scaunului lui Toby. O sticlă fusese aruncată în peretele ce conţinea melci Pandora, şi acolo apăruse o crăpătură pe suprafaţa netedă. Doi melci lucrau la

spărtură şi deja o substanţă cremoasă se prelingea de acolo. Pawl o cauteriză cu grijă, şi melcii se retraseră. Avea să se ocupe mai târziu de această stricăciune.

Pawl intră cu totul în cameră.

– Toby, unde eşti? Am venit să vorbim.

Câteva linii albastre vagi, ca fumul, în aer îi arătară că maşinăria de Vreme era încă în funcţiune, dar în modul static. Maşina nu fusese resetată. Ultimele coordonate ale lui Toby mai zăceau încă în circuite. Singură, maşina se autocomutase în modul de bază. Indiferent ce se întâmplase părintelui său, se întâmplase foarte repede, înainte ca el să mai apuce să-şi completeze programarea.

Ochii lui Pawl fură atraşi de alcovul unde se odihnea tatăl său. Îndărătul draperiilor greoaie licărea o luminiţă. O anume greutate ţinea draperiile coborâte şi întinse până jos.

Se apropie de draperii şi le trase. Ceva le ţinea. Erau prinse la bază, prinse sub o umflătură.

Pawl le scutură şi draperiile se eliberară cu o smucitură. Braţul şi umărul lui Toby ieşiră la iveală, iar mâna lui, cu palma deschisă se odihni pe pantoful lui Pawl.

Fără să mai ştie ce face, Pawl înlătură draperiile şi descoperi corpul pe jumătate prăbuşit din pat al lui Toby. Încă mai era parţial susţinut de corzile încordate ale sistemului de suport vital. Faţa de viking a lui Toby, palidă cu ochii larg deschişi, se holba la Pawl.

Un accident imposibil.

Dintre toate posibilităţile de conexiune cu sistemul de suport-vital, aceasta era una din cele „garantate” să nu se întâmple.

Încă trăgând, unul din cablurile fine ale suportului se încolăcise în jurul gâtului lui Toby. Alt cablu se încâlcise în pat şi făcuse o buclă în jurul picioarelor lui Toby. Fără nicio îndoială, între cele două forţe de sens opus, Toby fusese strangulat.

Pawl se întinse şi lovi comutatorul principal al candelabrului. Maşinăria se puse în mişcare, corpul se prăbuşi şi, căzu pe podea. Pawl tăie cablurile de bio-cristal şi îmbrânci într-o parte maşinăria. Era surprinzător de grea.

Apucându-şi tatăl de subsuori îl târî până în pat. Îi îndreptă braţele, îi aranjă picioarele fără vlagă şi încheie trăgând

cuverturile până sus, sub barba tatălui, netezindu-i părul lung pe pernă. Cu acestea făcute, se aşeză lângă el. Era în încurcătură. Mai erau şi alte lucruri de făcut, o ştia bine, dar nu se putea gândi la ele. Stătea doar şi privea faţa încremenită.

Cu o expresie crudă şi neîndurătoare, împodobită cu vene sparte, faţa încă mai păstra puţină vitalitate. Nu murise cu uşurinţă, lin, şi era o demnitate în acest lucru.

În spate foşni ceva. Punic stătea în pragul uşii. Pawl îşi scoase pistolul din teacă şi supraveghe câinele fără să facă mişcări bruşte.

Uriaşul câine avansă cu încetineală, apropiindu-se de Pawl. Capul i se legăna în ritmul mersului. Privindu-l în ochi pe Pawl începu să dea din coadă, măturând sticlele sparte şi fragmentele scaunului. Îl adulmecă şi îi linse mâna. Limba lui de şase inci lungime, confecţionată din piele, dădea o senzaţie de glaspapir.

În acel moment, îl recunoscuse definitiv pe Pawl ca fiind Seniorul Casei Paxwax, Lordul Familiei A Cincea dintre cele mai puternice familii din Galaxie, răspunzător doar în faţa Codului şi propriei conştiinţe.

Vivanta intră în funcţiune şi semnaliză cerând atenţie. Punic sări în patru labe şi lătră. Pawl îi ordonă câinelui să plece. Acesta, ascultător, părăsi camera zdrobind în drum cioburile sub picioare.

Cine putea fi la acea oră? În mod sigur, nu Laurel.

Pawl verifică coordonatele. Veritas-Songteller. Ce dracu' căuta Songteller la ora aia? Pawl sperase că îşi poate odihni mintea în câteva ore de pace şi linişte. Se gândi să comute chemarea pe înregistrare dar nu o făcu. Acum sau mai târziu, revendicările Imperiului Paxwax nu trebuie să aştepte. Gândi dramatic: *Lunga noapte s-a sfârşit. De acum începe o lungă zi.*

Deschise transmisia.

Trupul bondoc, adus de spate al lui Songteller se clădi în faţa lui. Părea nervos şi nerăbdător.

– Bună, Pawl. E nevoie să vorbesc cu tatăl tău. Unde este?

Bruscheţea întrebării îl uimi pe Pawl.

– Credeam că vei fi surprins să mă vezi. Nu am mai vorbit împreună de mulţi ani. Ştiai că mă aflam pe Bennet?

– Tatăl tău mi-a cerut să-l chem.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.
O fracţiune de secundă Songteller ezită.
– Deci ştiai. Tata ţinea secret acest lucru. Cum ai aflat? Vorbeşte.
– Noaptea trecută m-a contactat tatăl tău.
– Înţeleg.
– Pot vorbi cu tatăl tău? Este o problemă urgentă.
– Da. Asta o cred. Şi ce ţi-a mai spus tata? Ţi-a pomenit cumva de Lapis?
– Mi-a spus.
– Deci ştii cui vorbeşti tu în această clipă?
– Da. Pawl, dă-mi voie să vorbesc cu…
– Songteller, de ce te fereşti aşa de mine? A mai menţionat tata şi altceva?
– Mi-a povestit multe lucruri.
– Cum ar fi?
– Despre proiectele tale.
Pawl constată cu uimire încurcătura lui Songteller. Se retrăgea în faţa întrebărilor lui Pawl. Făcea feţe-feţe.
– Songteller, te sfătuiesc prieteneşte să vorbeşti limpede şi deschis. Chiar acum am descoperit că tata a murit. Acum eu sunt Seniorul Paxwax. Trebuie să-mi vorbeşti la fel de sincer cum o făceai cu tatăl meu.
Songteller căscă şocat gura. Pentru o creatură ce depindea de logică, această informaţie era prea mult. Îl scurtcircuitase mental.
– Mort? Atunci tu eşti Seniorul, îngăimă prosteşte Songteller.
– Corect.
– Iartă-mă. Nu mai sunt aşa de tânăr precum eram. Îmi ia ceva timp să…
– Ştiu. Nici eu nu m-am obişnuit cu ideea. În afară de mine însumi, tu eşti singura persoană care ştie. Oricum, iată ordinele tale. Suspendă orice tratative pe care le duci în prezent. Sunt fostele planuri ale lui Toby. Nu iniţia noi contracte. Acordă-mi timp. În afară de asta, doresc ca treburile familiei să decurgă normal. Fără tulburări. Ţine-ţi urechile deschise şi ochii în patru. Trăim în vremuri periculoase şi familia Paxwax trebuie să se mişte cu atenţie.
Songteller aprobă, cu o privire enigmatică sclipindu-i în ochi.
– Vreau ca totul să îngheţe, dar nu vreau ca oamenii să ştie

că e vorba de un îngheţ. Lămurit?

– Da, Stăpâne Pawl.

– Bine.

Songteller îşi recăpătase răceala caracteristică.

– Stăpâne Pawl, sper să vă pot servi la fel de bine cum l-am slujit pe tatăl domniei voastre.

– Şi eu sper la fel.

– Ştiţi directivele Codului?

– Spune-mi.

– Trebuie să informaţi imediat Proctor Central. Circumstanţele celor două morţi sunt foarte neobişnuite. Vor trimite un Inspector al Morţii. Protocolul este foarte clar.

– Înţeleg. Şi apoi?

– Apoi?

– Când ştirile vor izbucni, va începe o viaţă foarte interesantă.

– Da. Interesantă, repetă şi Songteller. Eu nu pot citi viitorul.

– Nici eu nu pot. Contact întrerupt.

Răsuci cheia vivantei şi Songteller dispăru.

Pawl nu putea spune de ce discuţia cu Songteller nu-l mulţumise. Se aştepta la mai mult. Mai mult, la ce? Prietenie? Sprijin? Încurajare? Toate la un loc. Şi totuşi ştia că nu stă în firea lui Songteller să fie atât de rece şi raţional. Şi mai era ceva la mijloc… ceva evaziv, înşelător. Şi nici acest lucru nu stătea în firea lui Songteller. Poate, gândi Pawl, Songteller nu era obişnuit să fie loial unui om aproape necunoscut. În fond Pawl era un nou venit. Un fiu fluşturatic, proaspăt întors de la trepidantele nopţi şi voluptoasele zile ale planetei Lotus-şi-Arcadia. Erau puţine motive ca Songteller să-l respecte. Spus şi făcut, Songteller cunoştea mai multe despre treburile interne ale familiei decât orice om în viaţă. Putea fi nemulţumit de brusca ascensiune a lui Pawl… deci asta era, dacă resentimentul făcea parte din propria natură.

Atâtea speculaţii fără sfârşit.

Între timp erau atâtea lucruri de făcut. Cu un fior Pawl realiză că, probabil, era singurul om în viaţă de pe planetă. De el singur depindea supravieţuirea întregii familii. Niciodată nu se aşteptase ca Toby să moară. Moartea fusese ceva abstract. Acum era reală… la fel de reală ca bărbatul cu faţă aspră ce zăcea fără suflare pe pat.

Codul pretindea ca el să-i caute imediat pe Proctor Central. Moartea şi succesiunea constituiau esenţa Codului.

*Naiba să ia Codul! Am nevoie de timp personal. Am nevoie să pun lucrurile la punct.*

Examină camera răvăşită şi urât mirositoare.

– Sărmane om, sărmanul de tine, se adresă corpului înţepenit. Cum ai rezistat în toţi aceşti ani?

Dădu să plece dar se opri. Metodic, închise toate frecvenţele maşinăriei de Vreme şi îi întrerupse alimentarea.

Fără alte fantome.

Songteller, aflat în apartamentul său pe Veritas, stătea nemişcat de câtva timp. Privea în gol în spaţiul unde se formase imaginea lui Pawl şi-şi freca în neştire mâinile.

Jocul se sfârşise. Ştia acest lucru. În altă ordine de idei, regreta. Pentru Songteller, a-i trăda pe Paxwax fusese o chestiune pur intelectuală. Nu fusese tentat de bani, poziţie sau putere. Surorile Xerxes nu i-ar fi putut oferi nimic pe care Paxwax să nu-i fi dăruit deja. Plăcerea trădării consta în fineţe; un plan de lucru deasupra unui plan opus; contemplarea lăcomiei şi interreacţia dintre ambiţii. Nici nu le plăcea pe Xerxes, nici nu îl ura pe Toby.

Supraveghea cele două Familii. Dăruindu-şi cunoaşterea prezentului, nu avea îndoieli asupra rezultatului. Asistând pe Xerxes, putea face presupuneri corecte, deşi nu le cunoştea în detaliu planurile. Xerxes se vor năpusti asupra lui Pawl, altfel ar fi nişte proaste dacă nu ar face-o. Pawl, izolat, imatur în faţa planurilor Familiilor, va fi zdrobit.

Era timpul pentru o mişcare. Se va uni cu Xerxes. Schema de evadare fusese plănuită cu mult timp în urmă.

# 15
## Sanctum

Este adevărat că spaţiul este infinit de vast. Dar este contrabalansat de gând, infinit de rapid.

Aşadar, în timp ce Toby se bălăngănea înainte şi înapoi în camera sa, sufocat şi plângând în firele de biocristal, ceva din spiritul lui evadase dincolo de limitele planetei.

Pentru o creatură atât de sensibilă la emoţiile omeneşti, cum era Copacul de pe Sanctum, şi concentrată permanent asupra lui Pawl Paxwax, moartea lui Toby fusese la fel de palpabilă ca o palmă.

Liniştea se instaură dintr-odată în marea sală a Sanctumului… Pental, încă pierdut în transă, se chinui să redevină el însuşi şi se trezi.

În clipa când Toby muri, prăbuşit în alcovul său, fiecare fiinţă de pe Sanctum era atentă.

O jale imensă cuprinse întreaga suflare. Indiferent dacă e vorba de o musculiţă prinsă de păianjen, sau de o vrabie prinsă de furtună, sau de un om plecând în pace, înconjurat de prieteni, experienţa e aceeaşi. Moartea e la fel de universală ca şi dragostea.

Pline de compasiune, creaturile oftară. Ghemuit lângă Copac, micul Odin realiză cu tristeţe că, mai mult sau mai puţin, era ceea ce întrevăzuse în viitor.

Şi acum unde se mai aflau?

Încă o dată, Diphilusul umplu primul sala cu cascada gândurilor sale.

SE PARE CĂ AVEM O NOUĂ ECUAŢIE. CRED CĂ AVEM DOAR DOUĂ ALEGERI. SĂ-L SPRIJINIM ŞI SĂ ÎNCERCĂM SĂ-L SALVĂM PE PAWL PAXWAX, SAU NU. NU EXISTĂ CALE DE MIJLOC.

Mesajul Diphilusului fusese surprinzător de scurt.

Tăcere. Misterioasa şi fantomatica melodie ce însoţea Bestia Melancolică se insinuă până în cele mai mici colţuri ale camerei. Era ca vântul sunând din trestiile unei mlaştini.

Bestia Melancolică arareori vorbea. Până şi Copacul, translatorul şi modulatorul gândurilor tuturor, găsea că e dificil să explice înţelesul spuselor Bestiei. Dar de data aceasta mesajul era simplu.

MI-AR PLĂCEA SĂ AUD PĂREREA COPACULUI.

Toate privirile se îndreptară pe Copacul de argint. Pulsa. Lumini pale, ca reflexele focului îi alergau în sus şi-n jos pe trunchi.

PAWL PAXWAX ESTE UN ÎNDRĂGOSTIT (începu el). TREBUIE SĂ-L CÂŞTIGĂM DE PARTEA NOASTRĂ. DRAGOSTEA ÎI E PUTERE ŞI SLĂBICIUNE. NU TREBUIE SĂ-L PIERDEM. VOM DESCOPERI MAI TÂRZIU CUM ÎL PUTEM FOLOSI. DAR MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ-L SALVĂM. VOI TREBUIE SĂ-L SALVAŢI.

DE CE SĂ NE AJUTE? CUM SĂ NE AJUTE? Întrebările fulgerau din partea multor creaturi.

DRAGOSTEA LUI E CEA MAI MARE PUTERE ŞI CEA MAI MARE SLĂBICIUNE. NE VOM FOLOSI DE ACEASTA. ÎL VOM SUPUNE NEVOILOR NOASTRE. DAR MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ AVEM ÎNCREDERE ÎN NOI.

Fiinţele nu înţelegeau, dar Copacul le vorbi cu încredere şi pe moment fură mulţumite.

Singur Odin, aşezat lângă Copac, îşi simţea fibrele tremurând atunci când copacul vorbea de viitor. *Unde este rolul meu?* se întrebă, inconştient că gândul i-ar putea scăpa.

Aura Copacului se extinse şi îl înrobi, spre marea lui uimire.

– Ai un rol special, micuţule.

Copacul vorbea cu el, doar *lui.* Părea chiar prietenos.

– Când va sosi timpul, îi vei dărui blândeţea şi gingăşia ta lui Paxwax. Are nevoie de cineva înţelept şi sensibil ca tine. Îi vei cunoaşte problemele şi în final…

– Da?

– În final îl vei distruge.

Odin dădu înapoi din faţa contactului. Prin cuvântul *distrugere* îşi putea simţi propria moarte. Dar Copacul îl ţinea cu străşnicie. Într-un fel monstruos, îşi instaură voinţa peste a lui, copleşindu-l.

Cu un fragment neatins de voinţă, Odin ţipă împotriva constrângerii. I se dezvăluise clar că fusese ales pentru martiriu. Şi ţipă, ţipă, ţipă: şi ţipetele fuseră înghiţite de linişte.

Ultima picătură naturală de voinţă a lui Odin muri încet, ca un înecat ce se zbate zadarnic la suprafaţa mării şi e acoperit de valuri.

După acestea, Odin era întreg, plin de speranţă şi pregătit.

Martiriul i se părea o onoare. Copacul îi dădu drumul cu

blândeţe.

– Niciunul dintre noi nu a ales rolul care-i place. Nici chiar eu…

În sală, multe creaturi se luptau pentru dreptul de a vorbi.

Primul reuşi să emită un Arachnid.

DACĂ PAXWAX TREBUIE SALVAT, ATUNCI AM O SUGESTIE. FRATELE MEU SE AFLĂ ACUM CU LAPIS, PE PLANETA XERXES. SĂ-L UCIDEM PE LAPIS CU CEREMONIE. ACEASTA LE VA MICŞORA AVANTAJELE ASUPRA LUI PAXWAX.

În spatele adunării, o femeie cu păr cărunt şi îmbrăcată în robă neagră strigă:

– Eu sunt Lorca. Le cunosc pe Xerxes. Pentru interesele Cercului Interior, voi călători iarăşi. Ajunsă acolo, voi găsi un mod de a comunica cu Arachnidul.

IAR EU, îşi auzi Odin propriul gând, VOI MERGE PE PLANETA REŞEDINŢĂ A LUI PAWL PAXWAX PENTRU A VEGHEA LA SIGURANŢA LUI.

## 16
## **Bennet**

Pawl părăsi casa pentru a merge la mare. Urmă o cărare îngustă; Punic îi tropăia pe urme. La capătul cărării, stâncile abrupte înfruntau bătaia valurilor puternice. Algele roşii se prelingeau încet de pe ele. Era încă devreme, dimineaţa, şi Maw-ii abia intraseră în apă. Un vânticel vioi sufla dinspre mare şi i se juca în părul lăsat liber.

Pawl dorea să facă o elegie, iar roşeaţa zorilor maritimi îi întărea sentimentele.

*Pe ultimul tău drum, Toby, te voi fi însoţit*
*Nu te mai pot urî acum când ai murit.*
*Nu ştiu dacă există o viaţă după moarte.*
*Dar nu pot să-mi închipui că tot ce ne desparte,*
*Spiritul tău, mândria şi mânia, virtuţi neînduplecate*
*Precum o piatră-n râu au dispărut cu toate.*
*Erai aici în aerul pe care-l respiram,*
*Semnele tale-n arbori întipărite-n ram*
*Pe nisipoase insule vei sta nemuritor*
*Te voi simţi cu mâna şi micul meu picior.*

*Pe ultimul tău drum, Toby, te voi fi însoţit.*
*Ai rămas al meu tată chiar când ne-am despărţit.*
*Contează prea puţin cum viaţa s-a sfârşit.*
*Moartea nu vine niciodată la timpul potrivit.*
*Încă o dată mi-ar plăcea în faţă să-ţi vorbesc*
*Dar viaţa nu-i plăcută, greşesc cumva, greşesc?*
*Acesta-i obiceiul, te bucuri, te-ntristezi*
*Nu are importanţă nimic să nu regreţi.*
*Şi totuşi un om mai bun ai fi putut să fii*
*Dar toate aceste vorbe acum sunt prea târzii.*

*Pe ultimul tău drum, Toby, te voi fi însoţit*
*Nu te mai pot urî acum când ai murit*
*Aş vrea să nu te plâng, eşti singur vinovat.*
*Dar plâng, cu siguranţă tu te-ai fi mâniat.*
*Fericirea pe toţi ne-ar fi putut însoţi.*
*Pe mama zâmbind, ai fi putut-o privi.*
*Sentimente fiilor tăi de-ai fi dăruit*

*Am fi rămas cu toţi, dar aşa am fugit*
*Lapis este mort, Pental a plecat*
*Şi am rămas doar eu, singurul bărbat*
*De ce te-ai temut în toţi aceşti ani?*
*Ce preţ ai plătit pentru asta, câţi bani?*
*Fără râsete, blândeţe, dragoste cât te-ai chinuit?*
*Pentru ele Toby, ce preţ ai plătit?*

*În faţa ta stau şi tot ce regret acum*
*Cel mai rău lucru sau poate cel mai bun*
*Este că niciodată nu te-am cunoscut*
*Şi simt că parcă nici nu m-am născut*
*Pe ultimul tău drum, Toby, te voi fi însoţit*
*Nu te mai pot urî acum când ai murit.*

Cuvintele dispărură fără ecou în aer. Se terminase. Pawl nu ştia, dar în timp ce se înapoia şchiopătând spre turnurile şi coridoarele pustii de pe Bennet, spiritul tristului său tată urla în psihosferă.

Spaţiul vivant din faţa lui Pawl se întunecă şi se disipă în mărgele de lumină. Se clarifică pe neaşteptate lăsându-l pe Pawl în faţa unui bărbat dezbrăcat, cu o coamă leonină de păr roşu. Era întins pe un pat de lux. Un limax uriaş cu picioare ca de lipitoare se plimba în sus şi-n jos pe spatele lui, masând pielea obosită. Bărbatul aruncă în sus o privire visătoare în momentul când vivanta deveni funcţională. Pawl zări colţii distinctivi ai Primei Familii – Proctor. Caninii de jos se curbau ieşind în exterior şi apoi urcau, aidoma coarnelor de berbec.

– Scuze, rosti leneş Proctorul dar abia m-am trântit în pat. M-am distrat grozav aseară. Ştii, a fost o petrecere, nu glumă. E nevoie de ceva timp să mă dezmeticesc. Este într-adevăr un apel de prioritate? Nu putea aştepta câteva ore?

– Mă tem că nu. Vă ocupaţi şi cu evidenţa morţilor?

Bărbatul se deşteptă.

– Printre alte lucruri.

Se ridică, dezechilibrând limaxul care pică greoi pe podea.

– Cine mă cheamă? Se apropie. Ei, dar tu eşti Pawl Paxwax, nu-i aşa? Nu ne-am întâlnit o dată pe Lotus-şi-Arcadia? Eu sunt Lobesang Proctor, al şaptelea fiu al tatălui optsprezece.

Pawl aprobă.

– Ne-am întâlnit.

Erau atât de mulţi fii Proctori încât Pawl nici nu putea fi la curent cu numele tuturor.

– Doresc să anunţ o moarte în Familia mea.

Înregistrând atitudinea solemnă a lui Pawl, bărbatul se învioră şi adoptă un aer profesional.

– Înţeleg.

Se ridică din pat pentru a se aşeza în faţa maşinăriei vivante.

– Ai mai contactat şi pe altcineva?

– Nu, minţi Pawl. Am respectat cerinţele Codului.

– Bun. Comut pe înregistrare. Furnizează-mi detalii încet şi cu atenţie.

– Mai întâi doresc să raportez decesul fratelui meu, Lapis Paxwax.

– În ce circumstanţe?

– Nu ştiu. Am ca sursă doar spusele tatălui meu.

– Şi unde este tatăl tău? De ce nu face el însuşi raportul?

– Nu poate. Şi el e mort.

Fu ceva comic. Lobesang Proctor se holbă. Căscă gura şi îşi mişcă colţii curbaţi, dar nu ieşi niciun cuvânt. Verifică ceva la repezeală pe consola vivantei şi îşi regăsi vocea.

– Vrei să repeţi?

– Tatăl meu este mort. Ţi-l pot arăta. L-am descoperit în urmă cu câteva minute.

– Şi asta înseamnă că eşti… ăăă, sub rezerva confirmării, bineînţeles, ăăă, Seniorul Familiei Paxwax.

– Sunt.

Proctorul îşi schimbă atitudinea.

– Uite, ăăă, scuze, e ceva ieşit din comun faţă de obligaţiile mele… De obicei tratez doar cu puşti şi cu funcţionari. Te predau cuiva mai înalt, corect?

Ecranul se albi, indiferent dacă era corect sau nu.

Pawl fu predat de trei ori până se găsi în faţa lui Lar Proctor personal, Cel de-al Patrulea Senior al Familiei Proctor, Întâia. Pawl îl cunoştea doar din tablouri.

Ca fizic era un bătrân impunător cu colţi spiralaţi. Era îmbrăcat într-un halat verde de baie şi când Pawl dădu cu ochii de el, făcea o gargară şi scuipa într-un bazin de argint. Îşi răsuci colţii, zâmbind larg lui Pawl.

– Mult mai confortabil. Blestemate lucrurile care te împiedică să vorbeşti când ţi-e lumea mai dragă. Ei bine, Pawl. Veşti triste, ai? Sau poate nu. E greu de spus în aceste circumstanţe. Dar am primit raportul şi nu mai intru în detalii. Noi toţi credem că spui adevărul, iar Inspectorul de Moarte va descoperi restul. În scurt timp va sosi la tine unul; doar în câteva ore. Am luat legătura cu Cercul Interior. Ei doresc să trimită pe cineva care să se ocupe de ceremonie. Ai legături atât de strânse cu Cercul Interior?

Pawl clătină a negaţie capul.

– Bun, în fond sunt băieţi buni. Discreţi. Rezolvă lucrurile fără prea multă vâlvă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar nu le spune prea multe. Băiatul meu, te aşteaptă timpuri grele, cel puţin câteva luni de-acum încolo. Dacă ai nevoie să mai vorbeşti cu cineva, apelează la mine ca la un unchi. Bine?

– Mulţumesc, domnule.

Lar Proctor făcu un semn cu mâna.

– Nu te formaliza. Vreau doar să stăm la taifas. Primeşte de la mine compasiunea şi felicitările mele. Adevărat că eram îngrijorat în privinţa lui Toby. Eram pe punctul de a-l chema prin vivantă. Mă gândesc că şi-a asumat prea multe riscuri… şi Lapis. Lapis era Lapis, nu eşti de acord? Cu toţii îl iubeam dar eu personal nu l-aş fi văzut niciodată apucându-se serios de treabă la conducerea familiei. De multe ori îi tot spuneam lui Toby: „Eşti norocos că ai parte de Songteller.” Un bărbat cu judecată sănătoasă şi multă experienţă. Poţi să ai încredere în el.

Pawl aprobă.

– Toby s-a dus. Îmi va lipsi mult. Un tip plin de culoare şi temperament. Să ştii, am fost colegi pe Terpsichore. Era un fin observator. Îi era ruşine în privinţa picioarelor… totuşi nu s-a plâns niciodată. A avut ocazia să-ţi vorbească mai mult înainte de a muri?

– Nu prea mult. Abia ieri am ajuns acasă.

– Da, fireşte! Pe planeta voastră totul este calm? Nu sunt necazuri sau probleme?

– Domneşte pacea.

– Bun. Probabil că nu mai e necesar să-ţi spun, dar în prezent au apărut tensiuni în alianţa Celor Unsprezece. Nimic prea serios, dar războiul civil Freilander-Porterhouse nu e de mare ajutor. Mie îmi place să mă gândesc la Cei Unsprezece ca la o mare familie. Da, mai avem micile noastre ciondăneli şi

neînţelegeri, dar la nevoie suntem cu toţi alături. Cu toţii înţelegem aceleaşi lucruri şi împărţim aceleaşi valori umane, n-am dreptate?

– Cred că da.

– Pe planeta Reşedinţă a ta ai străini?

– Unii nu prea inteligenţi. Cred că planeta a fost curăţată în timpul Marii Lovituri.

– Bine. Foarte bine. Cred că nu mi-aş face datoria dacă nu te-aş avertiza să-ţi ţii ochii deschişi tot timpul. Toby era foarte vigilent, şi era bine. Aminteşte-ţi că preţul libertăţii noastre constă într-o permanentă vigilenţă.

Cunoştinţele lui Pawl în privinţa non-umanilor erau limitate. Vânase câţiva, ajutase să fie reprimată o mică rebeliune pe una dintre staţiile miniere Paxwax. Cândva văzuse o echipă de Arachnizi asamblând o macara şi le admirase viteza şi priceperea. Dar asta era tot.

– Ei bine, un ultim lucru şi poate cel mai important, continuă Lar Proctor. Trebuie să iau câteva măsuri să convoc un Consiliu al Celor Unsprezece cât mai curând posibil şi să-ţi urăm un bun-venit oficial. Acum eşti un om important. Ar trebui să te afirmi cât mai ferm. Ai multe rude?

– Câteva. Tata îi ţinea la distanţă.

– Da, aşa am auzit şi eu. Deci, Pawl, îţi spun mult noroc, şi dacă ai nevoie de sprijin nu ezita să iei legătura cu mine. De îndată ce Inspectorul de Moarte te-a văzut, va fi făcut anunţul oficial al morţii. Ceva scurt şi demn, ai?

Zâmbi şi imaginea se şterse.

*Cât de puţine ştie,* gândi Pawl. Se întrebă care-ar fi reacţia lui Lar Proctor dacă ar fi văzut cât de deprimantă era starea Imperiului Paxwax.

Pawl părăsi răceala vivantei. Habar n-avea ce să facă, care să fie pasul următor. Era pe punctul de a părăsi şi camera tatălui, când, pradă unui impuls de moment, se întoarse la vivantă şi convocă Gardianul Porţii de deasupra insulei.

– Stăpâne Pawl? se interesă computerul cu vocea sa rece-politicoasă. Vă pot ajuta?

– Te mai afli în alarmă de luptă?

– Da. Nu am primit ordin să…

– Bine. Doresc să extinzi această alarmă la toate Porţile noastre.

– Toate?

– Da.

– Doreşte tatăl d-voastră…

– Tată meu mi-a cerut să-ţi transmit.

– Înţeleg. Urmă o scurtă pauză. Stăpâne Pawl, s-a efectuat. Vă rog să vă informaţi tatăl. M-am conformat acestui ordin.

– Eşti foarte eficient.

Pawl nu era prea sigur cum ar trebui să se comporte cu Gardianul. Poseda unul din cele mai avansate creiere de pe planetă, şi circuitele sale pentru loialitate erau reglate fin. Nu dorea să ajungă să-l deregleze până când responsabilitatea lui ca Senior era confirmată. Aceasta era treaba Cercului Interior.

– Vă mai pot ajuta?

– Da. Un contingent din Cercul Interior va sosi, prin porţi. Nu ştiu cât de mulţi. Primeşte-i politicos.

– Aşa va fi, Stăpâne Pawl.

Pawl închise circuitul şi oftă singur. Computerul ar fi putut pretinde ca Toby Paxwax să dea ordinul personal. Dar nu o făcuse. Acum toate Porţile erau alertate. Asta însemna că orice incident la orice Poartă va avea drept consecinţă închiderea automată a tuturor celorlalte, etanşând Imperiul Paxwax. Era o stratagemă obişnuită, folosită adesea de Wong al Doilea, asta însemnând că Pawl se află într-o relativă siguranţă.

*Ce urmează? Laurel,* gândi Pawl. Ar putea fi bolnavă de îngrijorare. Apăsă coordonatele pentru Thalatta şi apoi zăbovi. Nu avea curaj să vorbească cu ea în persoană. Poate că Proctor monitoriza semnalele provenind de pe Bennet, astfel că expedie un scurt mesaj. „PAXWAX CINCI SUNT FERICIŢI SĂ ACORDE CONCESII ŞI SĂ PRIVEASCĂ CU BUNĂVOINŢĂ O ALIANŢĂ APROPIATĂ CU O FAMILIE MINORĂ, DAR FOARTE RESPECTATĂ.” Laurel va înţelege.

Casa pustie scârţâia şi ofta. Pawl colinda prin camere înlăturând draperii şi deschizând ferestre oriunde era posibil. În cele din urmă făcu drumul în sens invers.

Ajunse într-un loc special. Doar tăcerea rămăsese aceeaşi, ca o linişte ciudată care învăluia grădina cimitirului. Cu mâna încărcată de iarbă sârmoasă şi aspră, smulsă din rădăcină, Pawl

respiră adânc aerul umed şi parfumat. Smulsese iarba din jurul micuţei uşi albe, care despărţea casa de grădina cimitirului. Acum uşa se deschise. Pe treptele de piatră era împrăştiat pământ. Pawl inspectă mormintele răvăşite. Îşi amintea acest loc precum o împărăţie a frumuseţii şi liniştii eterne, unde arbuşti anume aleşi pentru parfumul lor se aplecau alături de strălucitorii copaci-flacără. Deasupra grădinii, o cupolă lăptoasă regla temperatura şi umiditatea, şi permitea o veşnică lumină, lipsită de orice fel de umbre.

În copilărie, aici fusese grădina lui preferată, locul unde un băieţel se putea zbengui, ascunde sau dispărea. Numeroasele morminte din familia Paxwax fuseseră împărţite cu Pawl.

În prezent, arbuştii înfloriţi se încâlciseră şi se sălbăticiseră. Mulţi dintre ei, neîngrijiţi şi neatinşi de cine ştie când, crescuseră, se îngreunaseră la vârf şi se prăbuşiseră din suporturi. Iarba ajunsese până la şold de înaltă. Irişii Boniface, cu flori de mărimea unui cap de cal, se sufocaseră în mijlocul cârceilor de viţă-de-vie. Într-un capăt îndepărtat, suprafaţa satinată a cupolei se spărsese, expunându-i structura în bătaia brizei. O cărare largă marca locul unde se aventuraseră oile, fără îndoială purtând cu ele, în blană, seminţe de buruieni şi iarbă.

Pilonii albi, cilindrici, care străjuiau mormintele fuseseră sfărâmaţi cu toţii. Toate lămpile dispăruseră. Câteva morminte erau dezvelite, expunând tuneluri întunecate cu capătul ascuns în pământ.

Dar semnul poate cel mai evident al devastării îl constituia statuia. Pe vremuri, o statuie uriaşă înfăţişându-l pe Long Reach Paxwax, fondatorul Familiei Paxwax, stătea în centrul grădinii. Acea statuie cu ochii orbi şi mâna ridicată înainte într-un salut formal fusese distrusă în mod deliberat.

Frânghia care fusese înfăşurată pe braţul ridicat se mai afla acolo, prinsă sub umerii masivi. Nişte orificii rectangulare însemnau canelurile perforate făcute pentru a permite accesul pârghiilor. Când se prăbuşise statuia, capul se rupsese şi se rostogolise câteva picioare pentru a se opri, cu nasul în jos, într-un mic bazin ornamentat cu peştişori.

Restul statuii era spart complet. Lovituri violente de ciocan zdrobiseră degetele, fracturaseră picioarele şi fărâmaseră urechile.

Pawl se cocoţă pe cap pentru a inspecta ruinele. Se întrebă în ce moment cumplit de disperare oamenii comiseseră acest simbolic ultragiu. Oamenii care ştiau acest lucru îşi duseseră secretul în moarte.

Cupola de deasupra se întunecă şi o umbră îl mângâie. În urma umbrei, un vuiet greu de suportat zdrăngăni ferestrele şi zgâlţâi catacombele. Vuietul nu scăzu în intensitate şi Pawl îşi astupă urechile cu palmele. Sări de pe cap şi alergă spre spărtura cupolei. Chiar deasupra lui se afla carena unui crucişător cu însemnele Primei Familii. Trecu ca o pasăre uriaşă peste clădiri şi dealuri. Simţind înţepături în mâini şi pielea capului, îşi dădu seama că este vorba de efectul câmpului antigravitaţional al giganticei nave. Încet, ca o barcă pe valuri, uriaşa formă oscilă, coborând. Coloanele ei înalte, translucide se vedeau mai clar. Mugetul se opri, lăsând loc doar unui bâzâit. Într-o tăcere plină de teamă respectuoasă, crucişătorul ateriză.

Pawl mai văzuse în timpul şederii pe Lotus-şi-Arcadia vase de un asemenea calibru, dar nu avusese ocazia să intre într-unul. Erau adevărate nave stelare, şi doar Proctor Primul le posedau. Tehnologia lor constituia un secret bine păzit. În spatele navei se afla o sferă neagră. Conţinea generatorul de transformare, simbol, ce permitea navei să navigheze independent dintr-un punct în altul al spaţiului. Era ca o Poartă într-o Poartă. Când nava se pregătea să sară, mica sferă din faţă se retrăgea în cea mare. Suprafaţa se securiza şi îşi schimba culoarea în argintiu, pe măsură ce creştea densitatea. Apoi pâlpâia şi dispărea. Pawl văzuse acest lucru care-l uluise, de parcă realitatea însăşi devenea inconstantă. Nava era complet extinsă, în această configuraţie putea face manevre în spaţiul apropiat al oricărei planete.

Pseudo-picioare zvâcniră în jos, probând rezistenţa solului, săpând în câmp şi mlaştini, împărţind greutatea. Echilibrul se stabili treptat, şi nava se legănă, la fel de uşor ca o frunză pe apă.

Sus, în secţiunea frontală, se deschise o uşă, iar o siluetă înveşmântată în roşu îl privi pe Pawl. Platforma se detaşă purtând silueta spre pământ într-un zbor controlat. Era ceva familiar în această figură…

– Salut, Pawl Paxwax, Stăpânul Familiei a Cincea. Îţi aduci

aminte de mine?

Era o femeie, şi când îşi îndepărtă coiful şi îşi scutură capul pentru a elibera o coamă de păr, o recunoscu.

– Sunt Inspectorul tău de Moarte.

Vocea şi chipul Nedeliei Proctor.

Pawl îi fugi în întâmpinare.

– Rămâi oficial, îl preveni ea, ridicând o cutiuţă de culoare neagră. Afacerile mai întâi.

În timp ce vorbea, îşi etala magnificii ei colţi de formă curbă. Vârfurile lor erau aurite. Pawl o cunoştea aşa încă de pe Lotus-şi-Arcadia.

– Arăţi bine, o complimentă el.

– Destul de bine, cel puţin n-am crescut mai înaltă.

Perfect întinsă, Nedelia ar fi avut mai bine de şase inci mai mult decât Pawl. Dar Nedelia nu se putea întinde sau cel puţin nu în poziţia în picioare. Partea de sus a spatelui, mai diformă, îi proiecta capul înainte. Mulţi Proctori erau la fel, întocmai cum picioarele lui Pawl îl arătau a fi un Paxwax. Diformitatea nu inhiba personalitatea Nedeliei. Era o femeie jovială şi senzuală. Stârnit de mânie, spiritul ei caustic contrasta cu lipsa de grosolănie, creând confuzie. Pawl se întrebă dacă şansa pură o desemnase pe Nedelia să verifice Planeta Reşedinţă Paxwax sau îşi făcuse singură înlesniri.

– Mă bucur că te văd.

– Ştiu, răspunse ea. Hai să aruncăm o privire asupra corpului.

Punic păzea uşa. Mârâi la vederea Nedeliei, apoi îşi coborî capul. Nedelia strâmbă din nas.

– Câinii, chiar şi unii mecanici – de fapt animalele în general – par să nu mă placă. Poate că e de vină aura pe care o port cu mine în aceste zile. Ceva din munca mea irită. Este preţul pe care îl plătesc, cu toate că îi prefer mai mult pe cei vii, celor morţi.

Femeia examină camera.

– Toby a trăit aici tot timpul? Cei foarte bogaţi nu încetează să mă uimească. Ce mizerie! Cred că ai avut parte de o bătălie infernală.

– Nu a fost nicio luptă. Ne-am certat, recunosc, dar m-am retras în camerele mele de dincolo de curte. În zori am venit aici. Camera arăta aşa, iar Toby precum îl vezi. Am încercat să-l

aranjez cumva.

Nedelia îi aruncă lui Pawl o privire şireată.

– Şi ce s-a întâmplat aici?

Arătase spre locul cauterizat de Pawl, pe tancul Cutiilor Pandorei.

– Da, bine, aici eu am fost. Dimineaţă, când am intrat. Crăpase cutia şi creaturile dinăuntru încercau să scape. Le-am ars.

Nedelia se cutremură.

– Dacă eram în locul tău, le omoram pe toate. Presupun că a creşte creaturi în genul lor condimentează viaţa, dar pentru mine sunt complet detestabile. Tata le-a pus sub interdicţie pe toate lumile noastre, şi pe undeva se intenţionează exterminarea întregii specii.

– De îndată ce scap de bucluc, intenţionez şi eu să le înlătur.

Nedelia se tot rotea prin cameră.

– Din cauza muncii mele am văzut multe ciudăţenii, dar la aşa ceva nu m-am aşteptat. Într-adevăr Toby locuia aici? Ce s-a întâmplat cu casa? Unde sunt toţi oamenii? Mă simt ca şi cum aş sta într-un muzeu.

– E o poveste lungă.

– Atunci mi-o vei spune mai târziu.

Pe faţa lui Pawl lunecă un zâmbet trist.

– Arăţi îngrozitor, spuse Nedelia. De ce nu cobori să pregăteşti două băuturi, şi să mă aştepţi. Ce voi face nu durează mult, dar e o treabă scârboasă.

– Mai curând m-aş uita.

– Cum pofteşti, dar stai jos şi nu-mi sta în drum. Am să mă mişc cât pot de repede.

Nedelia deveni serioasă şi profesională. Îşi deschise geanta pentru a scoate o microcameră vivantă. Cu camera funcţionând exploră fiecare părticică din cameră, trecând peste scaune şi mutând gunoiul din loc. Pe Toby îl inspectă cu cuverturile date la o parte.

– A decedat cu aproximativ douăsprezece ore în urmă presupun. Un bărbat puternic. Cu excepţia acestora. Se referise la membrele inferioare ale lui Toby. Nu prea mult din asemănarea familiei, nu-i aşa?

Potrivi videocamera în apropierea genţii ei de lucru de unde scoase un container negru şi o pereche de foarfece foarte vechi

după aspect.

– Aparţin de secole familiei, spuse ea ridicându-le şi forfecând aerul cu ele. Tăioase, nu ţi se pare? Acum, pac-pac şi ajungem la jumătatea drumului.

Reteză o buclă din părul lui Toby, o unghie de la un deget, şi un mic fragment de carne de la ureche. Le lăsă să cadă în container, pe care îl plasă la rându-i într-o nişă a genţii. Apăsă un buton.

– Analiza va fi efectuată într-un minut. Se aşeză pe pat şi îi aruncă un zâmbet lui Pawl. Nu e cum era pe vremuri, ai, filosofule? Ştiai că m-am căsătorit?

– Am auzit. Cu un Felice, am dreptate?

Nedelia aprobă.

– Îţi poţi imagina? Eu şi unul din Felice. E atât de mic. E ca şi cum aş dormi cu un urs de jucărie. Şi idem în privinţa satisfacţiei. Nu că am dormi prea des împreună. Numai Dumnezeu ştie la ce interes politic a servit căsătoria mea.

– Şi în fond eşti fericită?

– Îmi am munca drept sprijin. Şi sunt liberă să colind. Ce fată ar putea cere mai mult?

– Dar munca nu te plictiseşte?

Dădu din umeri.

– Nu acum. Odată. Cu toate că nu mai sunt în stare să dorm cum trebuie, până la urmă m-am obişnuit şi… m-am călit, să spunem aşa. Poanta e să nu te gândeşti că te ocupi de oameni. Săptămâna trecută a trebuit să exhumez pe cineva, după o lună de stat în criptă. Fusese infestat de unul din drăguţii tăi de melci. Ar fi trebuit să vezi…

Un clinchet de clopoţel răsună în interiorul cutiei, iar o lumină verde clipi de câteva ori.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă, răspunse Nedelia, înlăturând un mic conector, că mostrele aparţinând tatălui tău au fost analizate şi comparate cu amprentele sale din naştere şi că omul care ai *pretins* că este tatăl tău, este *într-adevăr* tatăl tău şi el este mort.

– Sunt bucuros să aflu.

În cutie foşni ceva. Era o foaie de hârtie nedesfăcută.

– Aici, începu ea desfăcând foaia de hârtie, aici este o analiză detaliată.

O privi cu atenţie.

– Cauza decesului, asfixia mecanică… hemoragie cerebrală, leziuni ale creierului… la naiba, avea şi un cancer la stomac. Sărmanul, era un bătrân foarte bolnav.

Înmână hârtia lui Pawl, care citi cu febrilitate.

– Acum pentru tine, îi înmână foarfeca după ce o steriliză. Vrei să faci onorurile? Curăţă conectorul, aruncând unicele rămăşiţe ale lui Toby pe podea şi îl steriliză. Nu te speria, nu-ţi ciopârţesc urechea. O picătură de sânge din deget este suficientă. Primitiv, nu-i aşa? Dar eficient. Va confirma că tu eşti cine spui că eşti, şi va definitiva statutul tău.

Pawl se supuse, şi un minut mai târziu se văzu lumina verde. Nedelia îi înmână hârtia lui Pawl fără să o mai citească.

Nu erau surprize neplăcute la mijloc.

– Şi ce s-a întâmplat cu Lapis?

– A pierit pe Auster, strivit sub un tractor minier. Aparent, corpul nu a mai putut fi găsit.

Nedelia îşi înălţă sprâncenele.

– Da, pare ciudat, dar nu este. De acolo ne-au trimis mâna lui. E tot ce au mai putut găsi.

– Unde este?

Pawl îi înmână micul container de Poartă, şi îl deschise. Înăuntru se afla o mână înţepenită, înnegrită.

– Indiscutabil, această mână e moartă. Îmi pare rău, Pawl. N-am vrut să fiu obraznică. O voi testa după cum îmi stă în posibilităţi.

Mişcându-se expert şi iute, analizatorul cutiei clipi repede în mai puţin de un minut.

– Da, pot să confirm că e o parte din Lapis. Ce s-a întâmplat cu restul poate că n-o să ştiu niciodată. Mulţumesc Domnului că Auster nu face parte din dioceza mea. Fără îndoială că Inspectorul de Moarte al acestei regiuni a intrat în acţiune şi vom afla de probele rămase. Vino. Am făcut tot ce s-a putut. Voi raporta că toate lucrurile sunt în ordine. Acum putem merge să savurăm un suc de Seppel? Bănuiesc că ai suc de Seppel pe această mică planetă bătută de soartă.

Pawl ezită.

– Te pot întreba un ultim lucru? Ai experienţă în asemenea probleme. Cum de a putut fi sugrumat de acea maşină? Se presupunea a fi infailibilă.

– Vrei să arunc o privire?

– Da.
– Bine.
Nedelia se lăsă în genunchi lângă pat şi palpă cu blândeţe în jurul unuia din locurile unde fibrele unităţii antigravitaţionale intrau în corpul lui Toby. Pielea era decolorată. Folosind foarfeca desprinse un segment minuscul de piele, şi apoi răzui câteva bucăţele de pe fibrele de bio-cristal. Toate acestea le aşeză în analizator.
Aparatul rămase tăcut mult timp. În cele din urmă clipi lumina verde şi o foaie lungă de hârtie ieşi prin fantă. Raportul era împănat cu termeni tehnici pe care Nedelia îi traduse lui Pawl.
În decursul anilor sistemul suport dezvoltase o relaţie simbiotică cu tatăl tău. Era ceva neobişnuit faptul că maşina contactase şi suferinţele lui Toby. De ani întregi nu mai fusese inspectată şi cu timpul, rezistenţa ei se epuizase. Starea de boală, mânia, alcoolul şi abuzurile îi dereglaseră circuitele delicate. În final cedase şi, în încercarea de a îndeplini ordinul final al lui Toby de a-l ridica, îl strangulase. Maşina fusese beată.
– Mă tem că şi maşina este moartă, încheie Nedelia. Acum, putem bea şi noi?
Pawl simţi cum îl străbate un val de uşurare aflând că nu e responsabil faţă de moartea părintelui său, cu excepţia unui şir de circumstanţe.
– Zâmbeşti, Pawl, aproape că îi citi în minte Nedelia. S-ar fi putut întâmpla şi ieri sau cu o săptămână în urmă, sau luna următoare. A avut norocul să fi şi tu aici. Dar un singur lucru e sigur, că tu eşti de acum încolo Seniorul Casei Paxwax, şi doresc să fiu prima care te felicită. Mergem?

Se plimbară în lumina puternică a soarelui. Pawl ducea cu sine un decantor de suc Seppel, cât şi carnetul său. Erau multe întrebări de pus Nedeliei. Ea purta paharele şi geanta neagră de lucru. Bătuseră o cărare largă prin iarba înaltă. În cele din urmă se aşezară jos.
– Exact ca în zilele de odinioară observă Nedelia.
Pentru Pawl nu era exact aşa. Îşi aminti de nopţile petrecute pe Lotus-şi-Arcadia sub cupole transparente, unde cerul multicolor încânta vederea. Aerul parfumat şi cântecul păsărilor reglat după dorinţă.

Pe faţa Nedeliei bâzâi o muscă, şi ea o îndepărtă cu mâna. Pe Lotus-şi-Arcadia nu erau niciodată muşte.

Femeia se întinse pe spate. Greutatea şi forţa corpului erau aparente.

– E într-adevăr plăcut, zise după câteva secunde. Admit că aceste planete primitive îşi au şarmul lor. Totuşi mă îndoiesc că aş putea sta aici mult timp.

Pawl turnă băutură în pahare şi înmână paharul Nedeliei. Apoi îşi deschise carneţelul. Nedelia îl privi.

– Întrebări, întrebări. Întotdeauna întrebările vin cu tine, Pawl Paxwax. Am o idee mai bună. Citeşte-mi un mic poem. Un poem de dragoste. Voi închide ochii şi am pretenţia să mi te adresezi mie şi nu uscăturii de Dama, de care eşti atât de atras.

– Nedelia, nu e înţelept.

– Înţelept. Ha, ce pompos ai devenit. Ai fost atras şi de mine, nu-i aşa?

– Ştii bine că da.

– Da, şi obişnuiam să fac haz pe seama ta. Erai întotdeauna atât de serios. Atât de capricios. Atât de *profund.* Era singurul mod de a te stăpâni.

– Era necesar să mă stăpâneşti?

– Cineva trebuia să o facă. Tu eşti chiar primejdios… şi foarte violent, probabil. Mie îmi plăcea. Hai, citeşte-mi ceva. Ceva uşor. Promit să nu râd.

Pawl răsfoi printre pagini. Erau încărcate cu fragmente, idei ciudate, notiţe, întrebări.

– Aici, ce zici de asta? Am scris-o pe Lotus-şi-Arcadia.

*Arde pădurea cu totul.*
*Sfărâmă în două desişul*
*Transformă-l în zone aride*
*Dar nu-l vei ucide.*

*Acoperă pământul cu cupole şi sticle.*
*Dar în capcană nicicând nu-l vei prinde.*

*El este încă aici*
*Aşteptând ghemuit*
*Când te-aştepţi mai puţin lovind*
*Ca un luptător din iarbă şi iazuri privind.*

*De aceea nu te pune cu el*
*Oferă salutări, Omului Verde al pădurii străjer.*

Nedelia îşi strâmbă faţa. Colţii curbi aruncau umbre ciudate.

– Mmm. Nu-mi place. Nu-mi plac incendiile şi omorurile. Am spus un poem de dragoste.

– Dar e o poezie de dragoste.

– Ha. Cam puţină dragoste.

Pawl mai răsfoi.

– Ei, dar de acesta ce părere ai?

*La sărmanul gândac m-am gândit*
*Când s-a târât în camera mea şi a murit*
*După ce în fereastră a ciocănit*
*Întristat m-am gândit...*

– Scuteşte-mă, îl întrerupse Nedelia. Sau vrei să plec chiar acum? Doresc ceva care să încălzească o inimă singuratică.

Pawl descoperi câteva rânduleţe rămase neterminate.

– Să încercăm cu asta.

*Instinctele sălbatice se cutremură-n mine*
*Adulmec dulceaţa ce izvorăşte din tine*
*Mi-ai oferit tot ce-mi doresc*
*Mi-ai oferit iubire dar n-o împărtăşesc.*

Nedelia se ridică să îl privească pe Pawl.

– Ăsta-i omul meu. Am auzit exact ce meritam.

Se rostogoli pe spate, contemplând norii.

– Pentru cine atunci?

– Nu-ţi pot spune.

– Fructe în iarnă. Un gând frumos, un gând delicat. Dar fereşte-te de iubirea neîmpărtăşită, te va sfâşia. Eşti fericit Pawl? Ai un ţel în viaţă? Eşti îndrăgostit?

– Nici nu ştiu cum să răspund acestor întrebări.

– Noul Senior Paxwax ar trebui să se gândească la ele zi de zi.

Între ei se aşternu tăcerea. De două ori Nedelia se chinui să vorbească şi de două ori se opri.

– E zăpuşeală, spuse în final şi trase în jos fermoarul costumului său roşu. Am auzit destule versuri despre moarte

pentru o singură zi. Hai să bem şi să ne simţim bine. Spune-mi de ce nu sunt oameni aici.

Pawl îi descrise sosirea pe planetă.

Îi povesti despre mormintele plutitoare şi statuia dărâmată din grădină, despre nebunia tatălui său.

– El i-a omorât pe toţi. A făcut din insulă un loc al terorii. Şi câinele e un ucigaş. Secole întregi l-au folosit pentru execuţii. Probabil că mai sunt şi alte morminte. Încă nu ştiu, dar le voi găsi. Te şochez?

– Sunt greu de şocat.

– Totuşi…

– Am văzut multe din secretele Familiilor. Cu greu ai putea crede în unele din lucrurile văzute de mine. În comparaţie cu Lamprey, lumea ta era democratică. Dar toate Familiile sunt crude. E un fel de putere. Mă întreb, te vei deosebi de ceilalţi? Şi tu ai un pic de cruzime.

– Nu vreau să provoc suferinţe.

– S-ar putea, dar ameninţarea şi necazurile pot rupe echilibrul chiar şi minţilor puternice. Şi tu ai o minte puternică. Cred că e chiar mai rezistentă decât cea a tatălui tău. Când ţi se pare că eşti spionat din tufişuri… când te temi să-ţi părăseşti planeta în caz că se întâmplă ceva… când critica devine trădare… universul ţi se va micşora la câţiva cunoscuţi şi te vei închide într-o lume a ta. Orice ameninţare din exterior va fi tratată cât mai radical şi nemilos deoarece orice altă responsabilitate rămâne prea mult în grija şansei. Îţi vei suspecta până şi prietenii. Mă crezi?

– Nu ştiu.

– Pawl, eu muncesc într-o lume reală. Vino mai aproape. Mi s-a făcut deodată frig.

Pawl se aşeză lângă ea, iar ea îşi lăsă un braţ să alunece lin sub capul lui şi îl legănă.

– Ştii, dragul meu, dacă doreşti să fii un om liber trebuie să devii agresorul. Acum ia imaginează-ţi cum ai reacţiona dacă eu ţi-aş spune că nava mea, stând acolo, are un generator de particule capabil să taie această planetă în jumătate? Că în timp ce ne aflăm sus, echipajul meu a ocupat sărmana ta insuliţă. Că fiecare cuvânt al nostru e înregistrat. Că în orice clipă în timp ce tu stai aici te afli în bătaia unui pistol energetic şi la orice semnal din partea mea vei fi executat. Cum ai reacţiona?

Pawl se ridică pentru a o privi mai bine cu ochii săi chihlimbarii brusc strălucitori.

– Cum aş reacţiona? Bănuiesc că îmi oferi câteva opţiuni.

– Ai putea să-mi scrii cuvinte ticluite şi să-mi juri iubire eternă.

– Aş putea…

– Crezi că glumesc?

– Nu ştiu.

– Ai putea să-mi implori îndurarea.

– Aş putea…

– Sau ai putea încerca să mă dobori în luptă…

– Sau aş putea pleca liniştit mai departe, bazându-mă pe şansa că tu blufezi.

– Nu vrei să încerci?

Fără avertisment, Nedelia se ridică în picioare şi îşi înălţă o mână. Pawl îngheţă. Câteva secunde el rămase în aceeaşi poziţie şi Nedelia izbucni în râs.

– Glumeam, desigur. E un joc. Un experiment mintal, aşa cum şi tu foloseai mereu. Nu-ţi face gânduri negre. Generatorul nu este pus în funcţiune, iar echipajul a primit ordin să nu părăsească obscuritatea navei. Dar ceea ce am încercat să-ţi spun este real. Ştiu că-ţi place să gândeşti în imagini, dar întoarce-ţi faţa spre realitate. Pawl, viitorul tău este libertatea într-o grădină împrejmuită cu ziduri înalte.

Pawl se relaxă şi se aşeză lângă ea.

– Poţi să trăieşti într-o grădină împrejmuită cu ziduri înalte?

– Nu.

– Atunci sărută-mă şi să nu-ţi uiţi cuvintele.

Pawl o sărută. După o perioadă de tăcere Nedelia îl privi.

– La ce te gândeşti?

– Mă gândesc că eşti o mare romantică.

– Toţi oamenii sensibili sunt romantici. Compromisul ne face cruzi. Crezi că eu iubesc viaţa pe care o duc? Te asigur că nu. Dă-mi voie să-ţi spun. Ce am eu? Ce văd eu? Ce sunt eu? Sunt o femeie îngâmfată care testează putreziciuni. Am învăţat să mă supun compromisului încă din ziua când m-am născut. „Familia” a fost întotdeauna pe primul plan şi n-am apucat să mă gândesc la mine însumi, decât atunci când a fost prea târziu, iar *eu* făcusem deja compromisul. Dacă aş fi putut avea şansa să aleg, aş fi refuzat să mă nasc în Primii. Mai degrabă aş fi preferat să

fiu o fată liniştită. Într-o lume liniştită. Cu adevărat obişnuită. Liberă să-mi urmez glasul inimii. Liberă să mă îndrăgostesc de un bărbat cu care să mă pot căsători. Să am copii. Să-i învăţ să urască Familiile şi să stea pe propriile lor picioare.

– Dar mai e timp să te îndepărtezi, o întrerupse Pawl. Nu e prea târziu să-ţi urmezi visurile.

– Visurile, da, dar nu şi voinţa. Nu mai am de mult. Ar fi prea dificil. Încă nu ţi-am spus că sunt o laşă?

Pawl râse, dar în privirea Nedeliei nu se citea nici urmă de zâmbet.

– Vorbesc serios, puternice Senior Paxwax. Am învăţat să recunosc ce sunt. Să-ţi mai spun ceva. Peste două ore voi fi pe Lotus-şi-Arcadia, voi bea plină de speranţă şi mă voi desfăta într-o cadă din satin de baie care mă va face să mă simt din nou virgină. Îmi voi alege un nou iubit sau poate doi, mă voi simţi nepăsătoare faţă de tot ce ne-nconjoară, până când vor sosi chemările. Îmi voi pune costumul meu roşu, deplasându-mă pe vreo lume oarecare sau mai multe, unde un tată plin de mânie şi-a ucis un fiu, sau un copil a comis un matricid. Le voi sorta, voi prinde mincinoşii, supraveghind lăcomia şi invidia, îndurându-le prefăcătoria, deoarece eu aparţin Primilor.

– Şi, la fraţii mei, ce să văd la ei? Îi văd alergând doar pentru a sta în acelaşi loc sau minţind sau obosind din cauza fricii, intrigii şi suspiciunii. Frica şi suspiciunea sunt mult mai corozive decât orice rău… ucid spiritul. Ce suntem noi, cu toţii? Îţi spun eu. Şobolani fugind de pe un vapor în flăcări, jucării învârtindu-se în cerc. Nu mai e nici urmă de sănătate în noi. Cu acestea spuse, ce imagine îţi mai formezi, stăpâne al Versurilor?

– Una foarte grăitoare.

– Mulţumesc.

– Şi foarte adevărată. Nu-mi doresc să fiu un şobolan sau o jucărie.

– Atunci nu fi.

Nedelia îngenunche în faţa lui, îmbrăţişându-i capul cu mâinile.

– Fii tu însuţi. De mila tuturor dintre noi care am fost compromişi, fii tu însuţi. Să-ţi mai spun ceva. E un lucru pe care îl pot rosti o dată în viaţă… poate că e de vină sucul de Seppel, poate pentru că sper să nu te mai revăd din nou dar… tu eşti cel mai pur lucru pe care l-am cunoscut vreodată. Te rog, nu mă

dezamăgi. Fii tu. Fii un Senior.

Se apleca înainte, deschise gura şi îl zgârie cu blândeţe cu colţii pe gât.

Efectul asupra lui Pawl fu ca un şoc electric şi Nedelia chicoti răutăcioasă.

– De câte ori nu ţi-am mai făcut aşa, nu-ţi aminteşti?

– Nu sunt făcut din piatră.

– Nu. Mereu îmi aminteai de un armăsar prins între frâu şi pinteni. Acolo. Capricios, prostuţ şi plin de îngâmfare, dar acolo. Al meu în timp ce mi te aflai în braţe. Noi vom fi veşnic prieteni. Să bem pentru asta. Mă simt ca şi cum aş fi vorbit cu orele.

Îşi umplură iar paharele şi se aşezară privindu-se unul pe celălalt. Pawl speră că Nedelia nu va începe să fie prea languroasă.

De parcă i-ar fi citit gândurile confuze, femeia surâse.

– Spune-mi numele doamnei inimii tale.

Pawl nu răspunse.

– Hai, spune-mi. Eşti îndrăgostit, ţi se citeşte pe faţă. Şi încă ceva. Eşti cu mult mai puţin amuzant decât obişnuiai să fii, şi acesta e un semn sigur că un om e îndrăgostit… sau se simte vinovat.

Pawl rămase tăcut.

– Foarte bine, treaba ta. În curând voi descoperi şi singură. Ai ceva împotrivă dacă îţi dau câteva sfaturi?

– Mi-ar plăcea să le ascult.

– Căsătoreşte-te repede şi vei pune capăt speculaţiilor. Ai devenit deodată omul cel mai interesant din toate Familiile. Un premiu valoros. Şi familia mea te va vâna… pentru una dintre surorile mele. Probabil că ai putea avea chiar şi o matroană Xerxes, dacă ai dori-o. Iar pe scumpa de Dama, cu picioarele albe ca zăpada şi inima ca un cub de gheaţă, ai putea aranja să-ţi fie concubină.

Îl privea cu mare atenţie, încercând să-i prindă reacţiile.

– Deci ce părere ai, Stăpâne al Norocului? Alege fără preget. Alege cu grijă şi realizează-ţi ce ţi-ai propus. Indiferent dacă e bine, sau nu. Vei fi urât de cei mai puţin norocoşi şi dispreţuit de cei din jurul tău. Eu nu te invidiez.

– Nu e nicio altă cale?

– Cercetează-ţi inima. Eşti un rebel?

– Aş putea fi. Numai Dumnezeu ştie, dar ce am văzut în mine

nu-mi place.

Nedelia râse.

– E bine atunci. Ştii, Pawl, eu doar visez, dar tu poţi sări peste gardul grădinii.

– Cum aşa?

– Împachetează-ţi ceva şi urmează-mă pe navă. Niciodată nu vom mai fi văzuţi. Putem pleca oriunde. Eu am mai mult decât e necesar pentru amândoi. Noi…

Pawl începu să râdă, dar se opri când văzu durere întipărită pe faţa ei.

– Precum spuneam Pawl, visam. Râzi mai departe. Râzi de mine Pawl. Râzi de mine. E nevoie să fiu rănită ca să mă opresc cu prostiile. Oare de ce pentru un minut am crezut că?… Sunt o proastă. Sau poate m-am îndrăgostit de propria mea distrugere. Pentru că asta eşti… Un distrugător. De ce oare am crezut?…

– Nedelia, te rog.

– Nu. Nu am terminat. Ai prieteni? Prieteni adevăraţi?

– Câţiva.

– Bine, a sosit acum timpul când ai nevoie de ei. Deasupra cerului tău albastru e beznă. Noi încercăm să îndepărtăm bezna cu visuri de dragoste… dar rămân ceea ce sunt, visuri, şi pier, lăsând în urmă durere şi amărăciune. Să nu te aştepţi la blândeţe. Singura realitate este răceala spaţiului.

– Cred că greşeşti.

– Ha. Poetule, visul a dispărut. Redă-mi numele lui. Culoarea. Parfumul. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Mi-ar fi plăcut să am încredere în el. Dar nu mai e nimic. Nimic. Nimic.

Nedelia îi aruncă în faţă conţinutul paharului.

– Bastardule. Cum mi-ai putut face aşa ceva? Ce putere ai mai presus de mine? Eram o femeie fericită în drum spre o reuniune când am aterizat şi acum eu… nici eu nu mai ştiu ce sunt. De ce oare nu ucidem toţi oamenii? Habar n-ai de durerea pe care ne-o provoci.

Femeia mai rămase tăcută şi nemişcată câteva clipe, apoi rosti:

– E timpul să plec.

– Te rog să mai stai un pic. Nu mă lăsa plin de amărăciune. Vorbeşte-mi.

Nedelia îşi ajustă uniforma roşie trăgând fermoarul până sus, înainte de a răspunde.

– Foarte bine, mai stau puţin. Dar când doresc să plec, nu mă mai reţii. Ai înţeles?

– Desigur.

– Atunci?

Înainte de a vorbi, Pawl umplu din nou paharele.

– Câteva cuvinte, Nedelia. Am vorbit cu Lar Proctor. Pot să am încredere în el?

– El e regele şobolanilor.

– Mi-a dat poveţe.

– Sigur că ţi-a dat. Îi plac titlurile şi numele pompoase. Crede în propriile minciuni, şi din această cauză e foarte periculos.

– Cum aşa?

– Crezi că un prost devine învăţat, doar dacă poartă uniforma de şcolar? Niciodată titlul nu face un om mai demn. Pawl, dacă vrei să ai spaţiu de manevră, joacă cu el jocul lui. Zâmbeşte-i, măguleşte-i vanitatea, dar nu-i spune ce gândeşti.

– De cine ar trebui să mă tem mai mult?

– De Lamprey şi de Xerxes. Dar toate Familiile s-ar bucura să te vadă eşuând. Toby nu avea prieteni.

– Pot să am încredere în tine?

– Nu. Da. Nu ştiu.

Zâmbi palid.

– Of, presupun că voi încerca să te ajut. Te voi păzi, dar să nu te aştepţi la lucruri măreţe din partea mea. Sunt un obscur Inspector de Moarte şi doar de curând am aflat puţin mai mult decât simple flecăreli. Mă aflu departe de sursa puterii.

– Ce respectă Familiile?

– Puterea.

– Altceva?

– Atât. Doar puterea. Aliată cu teama.

– Cum poţi fi în siguranţă?

– Siguranţă. Uşor de realizat. Căsătoreşte-te cu o mireasă de rang înalt. Alianţele aduc prosperitatea Celor Unsprezece. Asigură-ţi o alianţă trainică în sânul Celor Unsprezece şi vei deveni parte din ei. A sosit timpul să plec. În curând îşi va face apariţia Cercul Interior, ca păsările de pradă în jurul unui stârv. Legătura dintre mine şi ei este minimă. De îndată ce ajung în navă îl voi contacta pe Unchiul Lar. Să te aştepţi ca anunţul de moarte să fie făcut repede. Dacă aş fi în locul tău mi-aş închide Planeta Reşedinţă pentru o perioadă. La auzul anunţului, toţi vor

vrea să vorbească cu tine, să-ţi ofere condoleanţe, încercând să iscodească ce schimbări intenţionezi să faci. Pune recepţia pe automat. Nu vorbi cu nimeni până când nu ştii exact ce ai de gând să faci.

– Aşa voi face.

– Înţeleptule.

Femeia se aplecă spre el şi îl sărută uşor.

– Dumnezeu să te apere, Pawl. Sper că acea persoană iubită, indiferent cine este are o piele de mătase şi o inimă de fier. Are nevoie de amândouă.

În timp ce se îndepărtă îi striga:

– Nu mă însoţi. Pot să-mi găsesc şi singură drumul. Făureşte-ţi viaţa, Senior Paxwax. Străluceşte, Pawl. Străluceşte. De mila noastră, a tuturor. Învie acest loc, adu-i viaţă. Oameni adevăraţi. Fără câini mecanici şi fantome. Copii şi râsete. O soţie adevărată. Poate că tu găseşti alt drum pentru a părăsi grădina. Aminteşte-ţi că eu am să te privesc de departe. Adio.

Se întoarse şi plecă spre navă fără să mai arunce priviri înapoi.

Pawl văzu cum nava uriaşă se ridică şi face aerul să tremure. Când ajunse de mărimea unui punct negru, văzu cum se contractă. Un fulger de lumină argintie şi dispăru.

Pawl ştia că deja se va fi materializat deasupra domurilor trandafirii de pe Lotus-şi-Arcadia.

Fugi cât putu de repede spre clădirile principale. Tropăi până în camera tatălui şi puse vivanta în funcţiune. Deodată timpul îl presa.

– Confirmă primirea tuturor chemărilor, dar nu accepta niciun mesaj. Formula standard. Spune că Seniorul Paxwax va răspunde la timpul cuvenit. Înţeles?

– Înţeles.

Maşinăria dudui în timp ce trecea în modul automat. Nimeni, nici chiar Laurel Beltane, nu-l putea contacta.

# 17
## Thalatta

Semyon Beltane, ţinea mesajul în mână şi tremura de supărare:

– Şi despre asta ce să presupun? „PAXWAX CINCI SUNT FERICIŢI SĂ ACORDE CONCESII ŞI SĂ PRIVEASCĂ CU BUNĂVOINŢĂ O ALIANŢĂ APROPIATĂ CU O FAMILIE MINORĂ DAR FOARTE RESPECTATĂ.” Vine de pe Planeta Reşedinţă Paxwax însăşi.

În ciuda mâniei vădite a tatălui, Laurel zâmbi.

– Este în ordine, tată. Nu mai fi aşa de supărat.

– Să nu mai fiu supărat? Fată, ce înseamnă asta? Toată viaţa mea am încercat să protejez Familia Beltane de implicarea cu Cele Unsprezece Mari Familii şi acum, iată, s-a întâmplat. Ce ai făcut? Ai început să dirijezi afacerile acestei familii în timpul rezidenţei pe Lotus-şi-Arcadia?

Laurel se pregătea să-i dea o replică muşcătoare, dar se calmă privind portalul galionului tatălui său, şi studiind norii albi alcătuind castele la orizont. Galionul zbura la câteva sute de metri înălţime şi insulele de jos treceau pe sub ei ca şi spatele lunecos al şopârlelor de nisip.

– Mesajul nu este clar, explică ea alegându-şi grijuliu cuvintele.

– Şi atunci ce înseamnă?

– Îţi spun dacă nu mai ţipi şi mă asculţi.

Semyon Beltane se aşeză jos. Mesajul îl puse pe o măsuţă în faţa lui.

– Foarte bine, ascult.

Paris, care sprijinea unul din pereţi şi urmărise disputa cu agitaţie crescândă, îi întrerupse.

– Ia ascultaţi, voi doi. Opriţi-vă! De când a sosit mesajul o duceţi tot într-o ceartă. Laurel e acasă. Să-i dăm voie să fie fericită. Tot ce am de gând este să mă simt şi eu bine. Dacă Paxwax vrea să ne cunoască, cu atât mai bine. Şi ce dacă? Cui îi pasă? Transmite-le că nu ne interesează.

– Ia pleacă acasă, Paris, îl izgoni Semyon. Tu nu înţelegi.

– Of.

Paris se sprijini din nou de perete.

– Bine, eu aştept, se adresă Semyon fiicei lui.

Laurel îşi dori să fie oriunde în altă parte, dorind ca spusele

lui Pawl Paxwax să nu fie prezentate în acest fel. Oricum ar fi vorbit tot şi-ar fi rănit părintele.

– Nu putem uita de mesaj? Îţi jur că mesajul nu se referea la drepturi de proprietate, sau la drepturi de Poartă sau la taxe de comerţ.

– Eu aştept.

– Bine, cum spui tu. Respiră adânc. Mesajul vine de la Pawl Paxwax. Se află pe Planeta Reşedinţă a lui.

– Şi ce-i cu asta?

– Este. Suntem îndrăgostiţi unul de celălalt. Nu m-am putut opune acestui lucru.

Linişte. Semyon îşi muşcă buza de jos. Arăta extrem de supărat.

– Vrei să spui că încearcă să ne cumpere?

– Am spus că ne iubim.

La auzul acestor spuse, faţa lui Semyon se umbri. Expresia lui era un amestec de bătaie de joc şi dezgust.

– La asta mă refeream. La asta se referă mesajul. O alianţă apropiată se traduce prin căsătorie. Pawl şi cu mine intenţionăm să ne căsătorim.

– Şi Toby Paxwax ce părere are? L-ai întrebat?

Laurel se înroşi.

– Eu cred că dacă Pawl a spus că Paxwax sunt fericiţi să acorde concesii…

– Zău? Ce graţios din partea lui.

– Nu-i chiar aşa, tată. Ştiu că totul pare fals. Dar în realitate nu-i aşa.

– Nu. Şi eu sunt sigur că nu. Toby Paxwax întotdeauna şi-a avut preţul.

– Îmi pare rău. Ştiu că am ales rău timpul să…

– Timpul rău. Timpul bun. Ce contează? Paxwax Cinci sunt mari şi primejdioşi. Ar trebui să ne îngrijoreze ce crede despre noi Toby Paxwax. Dar fi-su s-a gândit vreodată să mă întrebe şi pe mine? A fost vreodată preocupat de ce cred eu?

Laurel nu răspunse.

– Nu. Şi aşa procedează omul care spune că te iubeşte. Paxwax sunt mari şmenari. Numai un prost are încredere în ei.

**Pe toate lumile umane**

SENIORUL PROCTOR, AL PRIMEI FAMILII PROCTOR, ANUNŢĂ CU ADÂNCĂ TRISTEŢE MOARTEA STĂPÂNULUI TOBY PAXWAX AL FAMILIEI A CINCEA PAXWAX. EL ESTE SUCCEDAT DE FIUL SĂU, PAWL PAXWAX, CARE VA FI DE ACUM ÎNCOLO SENIORUL PAXWAX.

SUNTEM ALĂTURI DE DUREREA LUI PAWL ŞI ÎL ASIGURĂM DE ADÂNCA NOASTRĂ COMPASIUNE. TOBY A CONDUS FAMILIA A CINCEA PAXWAX CU ONOARE ŞI MĂRINIMIE. NE VA LIPSI MULT PUTEREA EXEMPLULUI SĂU ŞI ÎNŢELEPCIUNEA SFATURILOR SALE.

TOTODATĂ SUNTEM MÂHNIŢI ŞI DE DISPARIŢIA PREMATURĂ A LUI LAPIS, PRIMUL FIU AL LUI TOBY PAXWAX ŞI REGRETATUL FRATE AL SENIORULUI PAXWAX.

## 19
## **Sable**

Pe Sable, Planeta Reşedinţă a Conspiraţiei Shell-Bogdanovich, Helium Bogdanovich îşi fuma pipa şi se învârtea în baia sa. Aluneca în apă cât de adânc îi permitea pipa şi dădea voie micilor branhii aflate de o parte şi de alta a gâtului să fluture. Bule de aer se înălţau la suprafaţa apei.

Soţia lui, Clover Shell, alunecă şi ea în apă, înotând pe deasupra lui, doar cu nasul afară din apă. Amândoi tocmai auziseră ştirile.

– Te-ai gândit la Pawl Paxwax?

Helium îşi scoase pipa din gură şi o aşeză pe o tavă plutitoare.

– Mda, ştirile sunt îngrijorătoare. Ştim foarte puţin. Speram ca Toby să abdice în favoarea lui Lapis. Cu Lapis se putea lucra. Îmi plăcea de el. Dar pe Pawl nu-l cunosc. Un băiat capricios şi greu de temperat, după toate descrierile. Dar responsabilitatea face minuni.

– Poate face sau poate desface.

– Adevărat.

– Crezi că tu ar trebui să faci ceva?

– Mmm. Am auzit un zvon. Venit de la Felice. Dumnezeu ştie cum de le-a ajuns la urechi, dar se referă la Xerxes şi Lamprey. Se pare că ei pun ceva la cale contra Paxwax. Este numai un zvon, dar…

Se rostogoli peste cap şi Clover îl împroşcă cu apă în spate.

– Acţionează chiar acum, îl sfătui ea. Presimt că e corect. În joc e pusă o miză mare. În fond, familiile noastre au lucrat împreună generaţii întregi. Cred că Pawl va aprecia o mână de ajutor. Aranjează ceva.

Helium îşi scutură capul mare şi plonjă complet sub apă. Înotă spre îndepărtatul capăt al bazinului şi ieşi din apă cu tot corpul. Se scutură, împrăştiind în jur stropii fini de apă. Branhiile se închiseră şi părul scurt care-i acoperea corpul în întregime se zburli în timp ce apa se scurgea.

– Ce zici despre onoarea de a-i arăta că noi avem ochii deschişi?

– Excelent. Voi alcătui o grădină pentru el. Este rău ca un tânăr să fie singur.

După plecarea soţului, Clover contactă Planeta Reşedinţă a Familiei Longstock A Opta. Vorbi cu Livil Longstock, vechea ei prietenă, şi una dintre soţiile seniorului din domeniul Longstock. Livil era mama adoptivă a Damei Longstock. Clover era mama naturală a Damei. Secretul fusese bine ascuns.

– Ceva noutăţi de la Paxwax? întrebă direct Clover.

– Niciun cuvânt. Planeta Reşedinţă a lor este închisă. Toată lumea se întreabă ce se întâmplă acolo.

– Helium mi-a spus că Porţile lor se află în alertă de luptă, dar e ceva obişnuit, în urma evenimentelor. Mă întreb doar dacă bătrânul Toby a avut ocazia să vorbească cu Pawl înainte de a muri.

– Ştirile sunt teribile şi şocante. Dama mi-a povestit o mulţime de lucruri despre Pawl. Pare un băiat drăguţ – un pic ciudat, un pic sălbatic, dar…

– Cu toţii am avut vremea noastră de sălbăticie, încheie Clover. Calmează-te. Dacă în următoarele zile nu mişcă nimic pe planeta Paxwax, noi intrăm în acţiune. Îl voi ruga pe Helium să schimbe câteva cuvinte cu Pawl. Se pricepe la astfel de lucruri şi vom fi pregătiţi în cazul în care ştii-tu-cine le zăpăceşte minţile, încercând cine ştie ce şmecherie. Totul va fi bine, ai să vezi. Dama ce mai face? Se mai distrează pe Lotus-şi-Arcadia? I-au plăcut copacii Minzel pe care i-am trimis? M-am gândit că pe o lume rece şi uscată ca a voastră vor avea mediu prielnic. În zăpuşeala de aici, nu rezistă. Aminteşte-i să-i stoarcă după cum se arată primele vlăstare, altminteri nu vor mai înflori şi vor năpădi peste tot.

Cele două femei continuară să trăncănească până când Helium se întoarse şi se aruncă greoi în apă. Valurile împroşcară pereţii.

– Asta e! Dacă Wong, sau Xerxes sau Lamprey se vor mişca prin staţiile noastre vor trebui să semneze în registrele de onoare, şi atunci vom şti că se întâmplă ceva iar ei vor şti că-i călcăm pe coadă. Ah, am lăsat şi un mic mesaj pentru Pawl. Probabil că e ocupat acum. Îmi închipui că Inspectorul de Moarte se află cu el. Niciun mesaj nu intră sau iese de pe Bennet. Acum, unde-mi este pipa?

Clover înotă prin bazin, recuperând dintr-un colţ tava, de acolo de unde fusese împinsă.

– Bine că suntem sănătoşi şi teferi!

Femeia luă pipa şi i-o aşeză în gură soţului.

– Acum lasă-te pe spate şi eu îţi aprind pipa. Sunt mult mai fericită, acum că am întreprins ceva.

## 20
## **An**

Pe An, Planeta Reşedinţa a lui Wong Al Doilea, o briză blândă împrăştia petalele florilor de vişin. Vântul se auzea la colţurile pavilioanelor şi învârtea perdelele purpurii ale salonului Imperial.

Împăratul Wong Lungli dormea. Stătea întins sub un baldachin de aur. Barba albă pieptănată îngrijit se înălţa şi cobora odată cu ritmul respiraţiei. Lumina provenind de la o lampă longevivă, veche de mii de ani, juca pe faţa, zbârcită dar senină, emanând vitalitate.

La intrarea în cameră, o conversaţie agitată avea loc pe şoptite. În cele din urmă Sun Laohu, Primul Ministru, intră în genunchi şi se apropie de patul scund. Rămas în genunchi apucă mâna bătrânului şi o masă cu blândeţe.

Ochii Împăratului Wong Lungli clipiră pe măsură ce se trezea şi se deschiseră.

Primul Ministru vorbi în grabă şi-şi apropie urechea de buzele Împăratului pentru a prinde orice nuanţă de voce din spusele lui. La capătul conversaţiei, Primul Ministru se încovoie şi părăsi camera la fel cum intrase.

Bătrânul Împărat oftă şi se cufundă iar în lumea viselor.

În câteva minute, Porţile întregului Imperiu Wong se închiseră. Toate mişcările se opriră. Toţi călătorii prin Poartă prinşi în tranzit fură reţinuţi. Deveniră Oaspeţii Împăratului, un eufemism pentru această reţinere forţată, în care aveau tot confortul, dar erau privaţi de orice ştiri şi de libertatea de a călători.

– Când se vor activa iar Porţile? Noi cerem să ni se spună, vociferau nenorocoşii călători.

– Când îi va plăcea Împăratului, răspundeau impasibili oficialii. Vă rugăm, acum odihniţi-vă.

## 21
## **OK**

Pe Ok, Planeta Reşedinţă a Confederaţiei Freilander-Porterhouse, Savera Porterhouse făcea dragoste. Veştile fură transmise prin difuzor în dormitorul ei. Îşi îmbrânci iubitul într-o parte, îşi înnodă cordonul halatului la mijloc şi se grăbi spre camera principală de comunicaţii.

Ceilalţi membri ai familiei se adunaseră deja. Ascultau în tăcere. Când transmisiunea încetă, puseră din nou înregistrarea.

– Doamne, Doamne! Sărmanul Pawl! Trebuie că a fost o luptă îngrozitoare, îi spuse Savera fratelui ei mai mic, Anwar. Un miel în gura lupului.

– Cel puţin ne mai scade puţin presiunea.

– Trimite-i lui Pawl salutări. Urează-i de bine. Dacă Paxwax e de partea noastră, vom termina cu tata şi mama o dată pentru totdeauna. Merită o încercare.

– Aşa să facem.

– Spune-i că Lapis ne-a promis că ne ajută când va ajunge la putere.

– Chiar aşa a zis?

Ochii lui Anwar străluciră. Pentru el Lapis era un mare erou.

– Nu exact cu aceste cuvinte. Dar sunt sigură că la asta s-a referit. Acum la treabă.

– Bine. Dar tu ce faci?

– Mă relaxez, răspunse muşcător Savera. Războiul mă consumă.

22

**Festal**

Pe Festal, Planeta Reşedinţă a Familiei Longstock A Opta, familia se adunase şi se aranjase cât mai solemn, în linişte, în vastele săli de comunicaţie. Ca un patriarh ce era, Daag Longstock şedea pe un tron înalt şi privea în jos cu faţa împietrită.

Niciun sunet. Zgomotele de orice fel erau interzise în camerele îngheţate ale domeniului Longstock. Când fu prezentă toată lumea, făcu un semn operatorului vivantei. Acesta se întoarse spre maşină, îi atinse comutatoarele şi o reglă. Apăru Lar Proctor. Mesajul lui era redus la o şoaptă.

Când încheie de vorbit, maşina se opri. Orice ar fi simţit Longstock, nu s-au trădat prin nicio reacţie.

Daag Longstock respiră adânc. Îi semnaliză lui Livil Longstock, care se grăbi să se apropie.

– Ordonează-i Damei să se înapoieze imediat de pe Lotus-şi-Arcadia.

Asta era tot ce avea de zis.

Când indică încheierea adunării, membrii familiei dispărură fără nici cel mai mic sunet.

## Celelalte Familii

Când Seniorii Sith, Felice şi Paragon auziră anunţul morţilor, se adunaseră într-o conferinţă secretă prin vivantă.

Singular Sith, îmbrăcat în blană, cu coarne ca de taur, se adresă tuturor.

– Familiile Interioare vor lupta. Mult sânge a fost vărsat cu sau fără motiv. Noi trebuie să ne aliem şi să aşteptăm. Victoria nu va fi a celor puternici, ci a celor mai bine pregătiţi.

– Amin, încheie Laverna Felice.

Felice era o vastă familie de păpuşi. Într-un anume moment din trecut se întâmplase un accident genetic, având ca urmare micşorarea succesivă a familiei timp de câteva generaţii. Laverna avea înălţimea cu puţin peste un metru, dar toate părţile componente ale psihicului ei funcţionau foarte bine. Cei din familia Felice erau mari ingineri şi ca inteligenţă întreceau cu mult celelalte Familii. În schimb erau mai războinici. Laverna, care avea reputaţia de a avea peste o sută de ani, îşi ridică faţa acvilină pentru a-l privi pe Singular Sith.

– Eu nu-l cunosc pe acest Pawl. Depind multe de natura lui. Este o aşchie din Toby? Pe Toby l-am admirat.

Îşi transferă privirea fermă asupra lui Cicero Paragon.

– Toby era consecvent.

Cicero Paragon dădu din umeri şi corpul lui grăsan se cutremură. Deasupra lui atârna un candelabru aidoma celui al lui Toby. Cicero avea picioarele bune, dar grăsimea lui le făcuse inutile.

– Fiul meu mai tânăr îl ştie. Un băiat imprevizibil. Câteodată rece, câteodată prietenos, deseori rezervat, dar primejdios. Aparent nu s-a amestecat prea mult în grupul celor de pe Lotus-şi-Arcadia. Îşi petrecea majoritatea timpului cu fata unui Beltane. Ea era pe jumătate nebună… obişnuia să strângă culori. Oricum, avea mare succes în privinţa femeilor.

– În ce fel este primejdios? se interesă Singular Sith.

– Prin spiritul lui. Obişnuia să compună rime prosteşti. Recita câteva la vreo petrecere şi sfârşea bătându-se. Aparent, mulţi aveau să-i plătească poliţe. El a încercat să-l omoare pe unul din tinerii Proctor.

– Pare promiţător, spuse Singular. S-a văzut mult timp cu frumoasa şi faimoasa Dama?

– Un timp au fost împreună.

– Şi?

– E tot ce ştiu. Fiul meu nu-l plăcea, ba chiar îl evita.

– Se pare că vom avea parte de timpuri interesante, spuse Laverna. Şi sărmanul Lapis?

– Ucis de un Arachnid, aşa am auzit, spuse Cicero.

– Bestii feroce, ar fi trebuit stârpite de mult. Eu nici nu tolerez vreuna pe Domeniul Felice.

– Îşi au şi ei rostul lor, replică Cicero. Pot face lucruri pe care noi nu putem. Eu mă servesc de o mulţime de străini. Îi protejez. Le arăt cine-i stăpânul. Nici nu e greu să-i faci să-ţi mănânce din mână. Pe majoritatea.

Laverna dădu din umeri.

– Eu cred că subestimăm non-umanii. La următoarea întrunire a Celor Unsprezece intenţionez să propun o epurare a lor. Sunt îngrijorată.

Între Cicero şi Laverna domnea o tensiune evidentă. Şi cum ar fi putut fi altfel? Cicero Paragon o privea pe Laverna ca pe o creatură exotică pe care, la o adică, ar fi putut s-o mănânce. El contempla lumea din spatele gurii şi stomacului. Minuscula Laverna Felice care, stând în vârful degetelor de la picioare cu greu ar fi ajuns la înălţimea curelei lui Cicero, îl vedea pe acesta ca pe o întrupare a Opulenţei. Doar interesul mutual îi ţinea laolaltă.

Singular Sith încercă să înlăture tensiunea.

– În fond vom acţiona împreună. În faţa Familiilor Interioare trebuie să fim uniţi. Unitatea înseamnă siguranţa noastră. Să nu stricăm alianţa prin discuţii inutile. Dacă îl învingem pe Paxwax vom avea destul în farfurie.

Laverna şi Cicero erau de acord. Vor păstra legătura permanent şi vor căuta să descopere cât mai multe despre Pawl.

## Morrow

În cele din urmă, pe Morrow, noutatea morţii lui Toby provocă o uluire totală.

Dama Jettatura străbătu în goană coridoarele din crengi, cu părul ei alb fâlfâind în urmă-i precum coada unui cal. După câteva salturi duble se năpusti în camera de comunicaţii, unde Clarissa, cu penele ţepene ridicate într-o coroană în jurul capului se aplecase peste consola vivantă. Rose, aşezată, cu ochii ei deosebiţi, era concentrată asupra imaginii lui Lar Proctor, care vorbea.

„SUNTEM ALĂTURI DE DUREREA LUI PAWL, ŞI ÎL ASIGURĂM DE ADÂNCA NOASTRĂ COMPASIUNE...”

– E adevărat? gâfâi Jettatura.

– Adevărat.

– Atunci ce mai aşteptăm? Băiatul e un nimic. Am putea să-l doborâm acum, cât timp se clatină.

„TOTODATĂ SUNTEM MÂHNIŢI ŞI DE DISPARIŢIA PREMATURĂ A LUI LAPIS, PRIMUL FIU AL LUI TOBY PAXWAX ŞI REGRETATUL FRATE...”

– Avem toţi aşii în mână. Ah. Presimt asta, tu nu? Destinul ne este favorabil. Hai, Clarissa. Cu calm. Să profităm de această clipă.

Clarissa cu capul în mâini, se forţă să se calmeze. Penele se agitară şi reveniră la normal.

– Da, ai dreptate. Acum e momentul, dar e atât de neaşteptat.

Ochii rozalii ai Jettaturei ardeau din cauza emoţiei.

– Gândeşte-te, într-o oră trecem de Portalul Reclusi. Traversăm prin trei părţi Buzunarul lui Elliott şi tăiem domeniul Paxwax în două. Ajunşi acolo, îi permitem lui Lamprey să înceapă invazia. Ah.

După ce-şi ascultă surorile, Rose oftă şi se ridică, făcând semn cu mâinile.

– Să aşteptăm. Doar puţin timp. Ceva din mine mă îngrijorează. Ştiţi că se spune că femeile purtând un bebeluş înăuntru presimt pericolul. Staţi aşa! Staţi aşa! Trebuie să existe un drum mai bun decât această... cruzime.

– Cruzime, ha! o îngână Jettatura. Răzbunarea este crudă. Naşterea este crudă. Viaţa însăşi este crudă. Nu-mi pomeni mie

de cruzime. Chiar crezi că Paxwax ne-ar fi tratat mai frumos dacă erau în locul nostru? O, nu, sensibila mea surioară, te asigur că nu.

Clarissa o examină pe Rose. Detectase o notă ciudată în vocea ei, iar Rose avea atât de rar opinii personale.

– Rose, mai ai ceva de spus? Ai vreo idee nouă? Hai, vorbeşte.

Rose îi fu recunoscătoare Clarissei pentru promptitudine. Îşi înfruntă surorile direct.

– Da, Clarissa – şi tu, Jettatura – vă rog ascultaţi-mă. Am o idee nouă. Noaptea trecută n-am putut dormi. M-am gândit la Lapis. M-am aşteptat la o bestie, una care duhneşte, şi am întâlnit un om, doar un om. Un bărbat la fel de vulnerabil, cum sunt toţi oamenii. Găseşti în el doar sălbăticie. Şi m-am gândit… şi m-am gândit…

Începu să se înroşească.

– M-am gândit, cum m-aş simţi eu dacă el ar fi tatăl copilului pe care-l port?

Clarissa şi Jettatura o priviră îngrozite. De multe generaţii Xerxes nu mai cunoscuseră un bărbat, darămite să mai şi conceapă un copil cu unul.

Înainte ca ele să apuce să zică ceva, Rose adăugă.

– Şi pe când mă gândeam, bebeluşul a mişcat şi am crezut că e gata să se nască şi aproape că era să vă chem. Dar m-am simţit şi fericită. Fericită. Xerxes de la Tour Souvent şi Paxwax… de ce nu?

După o pauză prelungită, vorbi Jettatura:

– Tu întotdeauna ai fost nebună.

Dar Rose nu mai putea fi oprită.

– Şi acum s-a întâmplat. Toby e mort. Un bărbat tânăr, necunoscut nouă a devenit Seniorul Paxwax. Adevăratul Senior zace într-o groapă. Moartea lui Toby ar putea fi un nou început. Nu merită să încercăm?

– Paxwax se trag dintr-un neam de vipere. Muşcătura lor e veninoasă. O dovedeşte istoria, interveni Clarissa, dar Rose o ignoră.

– Şi încă mă mai gândesc. Nici Lapis şi nici Pawl nu s-ar uita la mine, dar voi amândouă sunteţi frumoase… sunteţi… puteţi… vocea Rosei se topea, copleşită de enormitatea propriului gând.

– Continuă, o sfătui Jettatura cu o voce plată, de o tonalitate

mortală. Goleşte-ţi mintea.

– M-am gândit că voi două ar trebui să vă căsătoriţi cu Lapis şi Pawl.

În pauza care urmă remarcii, Lar Proctor îşi repetă anunţul. Jettatura ţâşni şi izbi cu pumnul consola vivantă, apoi se învârti pe călcâie spre Rose. O privea de parcă avea chef să o lovească. În schimb, îşi încrucişă braţele.

– Destul cu tâmpeniile. Ştii destul de bine, Rose, că eu şi Clarissa suntem sterpe. *Tu* eşti singura fertilă.

– Ce contează?

– Contează. Paxwax îşi doresc copii. Se află la capătul liniei lor genealogice.

Jettatura îi întoarse spatele.

– Iar eu, vorbi Clarissa, înroşită şi ea la faţă, sunt destul de bătrână ca să fiu mama lui Lapis… şi Jetty…

– Destul! ţipă Jettatura.

Traversă cu paşi mari camera şi când vorbi din nou, vocea ei îşi regăsise tonul sec, obişnuit.

– Cheamă-l chiar acum pe Seniorul Paxwax. Tratează cu el cum ai fi făcut-o cu Toby. După ce ai vorbit cu el, mai discutăm şi noi.

După plecarea ei, Clarissa o mustră pe Rose.

– Un gând nesăbuit. Imposibil. Cred că ai visat.

Privind-o sfidător, ca unul care ştie că nu are nimic de pierdut, Rose replică:

– Ai o idee mai bună? Ai?

Clarissa nu răspunse, şi problema rămase fără răspuns.

Clarissa amână câteva ore să-l contacteze pe Pawl Paxwax. Cu greu îndrăznea să admită că vorbele Rosei o neliniştiseră. Ideea absurdă în fond, a unei alianţe cu Paxwax, de neconceput până la declaraţia Rosei, era respingătoare şi şocantă. Clarissa avu nevoie de mult timp petrecut în faţa ochilor de mărgele ai Damei Rex, până când să se simtă perfect stăpână pe sine.

Acţionă în mod deliberat. Traversă copacul până în cartierul ei privat. Omuleţii în haine albe ce se îngrijeau de dormitor o aşteptau. Fuseseră aduse şi etalate cele mai fine şi elegante rochii ale ei. Alese o rochie de un purpuriu incendiar. Era aceeaşi pe care o purtase în ziua când mama ei murise, ziua

când devenise conducătoarea Xerxes. Ordonă câtorva omuleţi să lustruiască emblema Xerxes, în ciuda faptului că segmentele ei din oţel şi cristal-de-stâncă scânteiau.

Ea însăşi se dichisi. Două dintre servitoare, cu degetele lungi, munciră din greu la penele ei, pieptănându-le ca să se aşeze, curăţându-le la bază, acolo unde intrau în piele, ocupându-se şi de cea mai mică zgârietură, netezind fiecare perişor în parte, ordonându-le cu degetele, până când Clarissa simţi că pluteşte şi oftă fericită.

În timp ce fiecare fulg era tratat cu atenţie, Clarissa se îmbrăcă şi îşi puse emblema pe umeri. Se simţea glorioasă şi puternică, regină din cap şi până-n picioare. Intră solemn în camera de comunicaţii.

Ca o statuie sculptată în marmură, Jettatura o aştepta acolo. Avea la ea cubul vivant cu imaginea lui Lapis Paxwax. Rose nu era prezentă.

Clarissa concedie servitorii. După ce rămaseră singure, Jettatura fixă cubul în transmiţător. Imaginea lui putea fi expediată în direct pe planeta Paxwax.

Clarissa respiră adânc, observând cu plăcere rozul din obrajii de obicei palizi ai Jettaturei şi formă semnalul de apel pentru Paxwax.

În timp ce coordonatele se fixau, aşteptară. În faţa lor spaţiul vivant se întunecă şi deveni activ. Timpul dintre cele două Planete Reşedinţă se contractă, iar uriaşele coduri simbolice se năpustiră în beznă pentru a se uni. Ele zăriră luminându-se spaţiul când Planeta Paxwax se conectă cu a lor. Dar nu era nicio imagine, doar un monstruos perete alcătuit din neant şi o voce lipsită de emoţii, seacă şi precisă le vorbi.

– Apelul dumneavoastră este recepţionat şi notat. În prezent, Planeta Reşedinţă Paxwax este închisă la orice comunicaţii. Seniorul Paxwax vă va răspunde de îndată ce va fi posibil. Nu vor fi acceptate nici alte apeluri, până când nu veţi primi răspuns. Prioritatea este confirmată.

Era o formulă standard. Clarissa ar fi putut dicta ea însăşi una asemănătoare. Până când planeta nu se va deschide, nu mai exista alt mod de comunicaţie.

Cele două surori se holbau la spaţiul vivant, transformat în lumină, atunci când contactul fusese întrerupt.

– Hm, mult zgomot pentru nimic, se răsti Jettatura. Ar fi

trebuit să mă gândesc. Şi tu ar fi trebuit să te gândeşti. Bineînţeles că s-a baricadat acolo, ca un iepuraş în vizuină. Surioara mea, ce crezi? Suntem nevoite să aşteptăm.

Clarissa deveni conştientă de greutatea emblemei, şi de splendoarea cu care era îmbrăcată.

– Eu mă simt ca o proastă. Nici nu pot să stau îmbrăcată aşa până când Pawl Paxwax, naiba să-l ia, binevoieşte să ne răspundă. Să ne reconsiderăm strategia?

– Nu.

Conversaţia fu întreruptă brusc de ţârâitul strident al unei sonerii de avertizare, provenind din partea Platformei de Poartă de deasupra planetei Morrow.

– Aşteptăm pe cineva? întrebă Jettatura.

Vizitatorii nu erau ceva obişnuit pe Morrow.

– Nu, cel puţin din câte ştiu eu, replică Clarissa şi atinse panoul de comunicare.

Imediat se făcu legătura cu Platforma, unde operatoarea Xerxes le privi surprinsă. Nu se aştepta să vadă surorile conducătoare în persoană.

– Ai un mesaj? întrebă Jettatura.

– Lorca din Cercul Interior a trecut de câteva clipe prin Poartă.

– Cu ce treburi?

– Raporturi de prietenie cu ocazia noutăţilor Paxwax.

Operatoarea citea limpede din formularul de Poartă. Ea încă nu permisese Lorcăi să părăsească Poarta.

– Să o invit să coboare?

– Ce naiba mai vrea şi Cercul Interior? mormăi Clarissa.

– Protocol. Protocol. Adulmecă peste tot şi încearcă să tragă spuza pe turta lor. Ştii cât de activ devine Cercul Interior acolo unde e un transfer de putere. Dă-i voie să coboare. Trateaz-o politicos. Fă-i concesii, să ne arătăm sinceritatea şi fă-i apoi vânt de pe planetă.

– Vorbeşte tu cu ea, o rugă Clarissa, cât timp mă schimb. După aceea mă voi ocupa de ceremonie.

Clarissa dădu la o parte cubul vivant al lui Lapis şi părăsi în grabă camera. Jettatura îşi îndreptă atenţia spre operatoarea de Poartă.

– Coborârea permisă. Arată-i politeţe în toate privinţele.

Operatoarea se îndepărtă de ecran şi operă câteva verificări.

În spatele ei, uşa Porţii se deschise încet, dezvăluind-o pe Lorca din Cercul Interior, îmbrăcată la fel ca întotdeauna, în roba întunecată cu glugă greoaie, purtând masca palidă cu zâmbet omniprezent. Se apropie de consola de comunicaţii şi îşi înclină capul la vederea Jettaturei. Apoi îşi lăsă gluga să cadă pe spate, îndepărtă masca şi îşi scutură părul gri. Zâmbetul ei era plin de căldură.

– Doamnă Jettatura Xerxes de la Tour Souvant, e o adevărată plăcere să vă revăd. Vă aduc salutări din partea Cercului Interior.

– Salutări şi ţie, Lorca. Bine ai venit pe Morrow. Camera ta, ca întotdeauna, te aşteaptă pregătită.

– Bănuiesc că aţi auzit veştile importante.

– Le-am auzit.

– Vizita mea are legătură cu acest lucru. Este ceva atât de esenţial încât am venit personal. Este mult de discutat.

– Vom discuta după ce te aşezi. Tranzitul prin Portalul Reclusi a fost supărător?

– Nu mai rău ca înainte. Dar eu nu mai sunt la fel de tânără. Aş aprecia câteva ore de odihnă.

– Desigur. Vino jos. Simte-te ca în casa ta pe Morrow.

Lorca ieşi din ecran. Faţa familiară a operatoarei, apăru în schimb.

– Naveta activată, patruzeci de minute până la sosire.

Ecranul se albi.

Jettatura părăsi şi ea camera de comunicaţii, ordonând servitorilor obişnuiţi să stea pe poziţii. Un număr impresionant de comunicaţii se strânseră în scurtul timp de când surorile fuseseră acolo. Un apel prioritar aştepta din partea lui Lamprey. Jettatura ordonă:

– Spune-le că ne aflăm în conferinţă cu Cercul Interior. Mai spune-le că vom răspunde la apel cât de curând. Ei vor înţelege.

Plecă şi ea grăbită.

Singură în camera ei de pe Morrow, Lorca se ghemuise pe podea, cu braţele încleştate în jurul picioarelor şi faţa lipită de genunchi. Fiecare muşchi era încordat. În timp ce se balansa înainte şi înapoi, transpira. Şarpele ce trăia într-un leagăn special între omoplaţi se flexă, strângând impulsurile nervilor spiralaţi, pentru a concentra energia din mintea Lorcăi.

Lorca aproape că ura contactul telepatic. Îi lăsa în urmă un simţământ de necurăţenie, dar în situaţia prezentă nu exista altă alternativă.

Îşi lăsă mintea slobodă. Gândul ei era imaginea unei pânze înrourate de păianjen, tremurând în bătaia brizei – un apel distinct. Undeva jos, departe printre rădăcinile copacului, Arachnidul ce atârna deasupra lui Lapis simţi imaginea şi se uni cu ea. Trimise imaginea pânzei proprii, pentru ca Lorca să înţeleagă. Cele două pânze şerpuiră împreună, aidoma unor umbre pe peretele unei grote, şi se uniră instantaneu.

Comunicarea a fost totală şi imediată.

În acel moment Arachnidul îşi cunoscu misiunea, iar Lorca îl preveni în privinţa cubului vivant pe care surorile îl înregistraseră pe Lapis Paxwax. Un cub vivant! Era imperativ necesar să fie descoperit şi distrus, astfel încât Xerxes să nu-l aibă cu nimic la mână pe Paxwax, nici aparent şi nici în realitate. Lorca se simţea bolnavă în urma contactului cu Arachnidul, dar ştia că trebuie să continue.

Simţurile ei pipăiau uriaşul copac de pe Morrow, precum zăpada în cădere, cu grija precaută a unui orb ce se fereşte de capcane de şoareci. În drumul ei întâlni aura distinctă a Clarissei, care îşi schimba veşmintele în camera ei.

Mintea Clarissei era iritată, cuprinsă de o mânie bruscă, şi Lorca avu grijă să nu cadă în mânia ei şi să fie descoperită.

Era în apropiere, când Clarissa izbi pe unul din servitori, expediindu-l ca pe o minge la podea. Clarissa îşi mişcă umerii, iar magnifica rochie purpurie incandescentă alunecă de pe corp şi căzu pe podea. Se îndepărtă de ea, admirându-i culoarea. În acea clipă, în timp ce dispoziţia sufletească a Clarissei se îmbunătăţea Lorca o scrută interior. Nu-i putea ghici gândurile – era ceva imposibil – dar fu capabilă să prindă un fragment de gând adresat lui Lapis. Amplifică acel gând, iar Clarissa îşi duse degetele la buze, plină de îngrijorare. Trecu cu privirea peste măsuţa unde aşezase cubul vivant şi simţi uşurare la vederea lui. Lorca aflase ceea ce avea nevoie. Era pe punctul de a se retrage, şi totuşi ceva din parfumul Clarissei o reţinu: o idee scurtă de lux, un simţământ al puterii, o sclipire de bogăţie în spatele visurilor unui paznic umil, un parazit înhăţat de Cercul Interior. Experimentă senzaţia de dantelă pe pielea dezgolită, răcoarea mătăsii, căldura intensă a unui covor gros sărutând

picioarele goale, şi vinul din sânge.

Clarissa se întinse. Penele ei tresăriră, iar Lorca se arcui în acelaşi timp cu ele. Arachnidul reveni în mintea ei, ciugulind-o, trăgând-o înapoi, smulgându-i din minte, cu o hotărâre brutală, imaginea cubului vivant.

Arachnidul se retrase, lăsând-o pe Lorca fără puteri pe podea. Şarpele din ea se încolăci masându-i nervii gâtului. Nepăsătoare, în camerele ei, Clarissa continuă să se îmbrace.

La baza copacului de piatră, în bezna ce acoperea vizuina ca de câine, Arachnidul îşi întinse picioarele şi îl contemplă pe adormitul Lapis. În mintea lui îl transformase deja. Devenise un frate, un camarad, un personaj demn de onoare, şi duşmănia nu mai avea ce căuta acolo.

Îşi întinse picioarele până la maxim, aproape înţepenindu-le, apoi le strânse şi coborî cu iuţeală fără niciun sunet. Îl trezi pe Lapis cu blândeţe, atingându-l cu antenele. Lapis se mişcă şi deschise ochii. Arachnidul îl ajută să se ridice în şezut şi făcu ceva ce Lapis nu mai văzuse înainte. Cocoţat pe pat cu corpul deasupra lui, îşi deplie faldurile abdomenului păros. Ca o emblemă a creaturii se dezvălui sigiliul Cercului Interior.

Cu antenele frontale, scurte, flutură un mesaj complicat.

– Nu te înţeleg, rosti Lapis.

Mandibulele gemene ţâşniră în faţă şi îi străpunseră glandele moi de mai jos de bărbie. Pieptul omului începu să se mişte cu greutate. Din colţurile gurii apăru o spumă roşiatică. Ochii i se dădură peste cap şi Lapis rămase nemişcat.

Din orificii plasate în apropierea gurii, Arachnidul îl stropi cu un fel de mucus, acoperindu-l din cap şi până în picioare. Stratul gros de mucus se contractă în timpul uscării. Lapis fusese îmbălsămat. Deasupra lui, Arachnidul se rotea în extaz, agitându-şi antenele şi frecându-le una de alta. În cele din urmă îl mâncă.

Ceremonia ce fusese aleasă, era aceeaşi ca pentru un războinic căzut. După consumarea lui Lapis, îşi simţea corpul pregătit pentru bătălie. Culoarea lui se preschimbă uşor de la brun la roşu, în timp ce corpul se mări şi se întări.

*„Onoare lui Lapis”* gândi şi plecă.

Arachnidul urcă încet. Ajuns în centrul pânzei sale, atârnă

relaxat, legănat uşor de vântul ce sufla prin tunelele străvechi.

În interiorul lui totul era activ. Sucurile gastrice îl dizolvaseră pe Lapis. Spiritul combativ al lui Lapis intrase în Arachnid. Lapis devenise energie pură. Iar când Arachnidul se simţi plin de energie, acţionă. Trecu de marginea gropii, se eliberă de plasă şi sări pe pământ.

Se furişă tăcut până la uşa de fier închisă ce străjuia acea secţiune de tunel. Poarta era încuiată, Arachnidul ştia, dar aplatizându-şi trupul se putea strecura pe dedesubt.

Dincolo de uşă, tunelul săpat în piatră se rotunjea şi devenea cazarma paznicilor. Lumini strălucitoare asigurau vizibilitatea. La Arachnid ajunseră voci. Păstrându-şi poziţia permanent în umbră, ascultă şi detectă poziţia puternicelor amazoane ce păzeau prizonierii, şi omuleţii ce le serveau.

Atacă în tăcere, escaladând pereţii, până când se aflǎ deasupra unei mese, unde mâncau trei gardiene. Ar fi trebuit să fie patru, dar pentru străin era prea târziu să-şi mai facă griji.

Sări. În timpul zborului tăie o paznică, pe a doua o muşcă, pe când a treia se holbă fără să-şi creadă ochilor la uriaşul păianjen ghemuit pe masă. Sări din nou şi o scuipă. Veninul o făcu să se prăbuşească pe spate, atacându-i ochii înainte să-şi găsească arma. În viteză sufocă omuleţii ce încercaseră să-i aţină calea cu braţele lor bondoace şi scurte.

O secundă Arachnidul se întrebă dacă să o aştepte pe cea de-a patra paznică sau nu, apoi alungă gândul din minte. Timpul se scurgea. Surpriza era aliatul său. Curând va fi descoperit.

Arachnidul fugi spre capătul sălii, acolo unde găsi uşa de acces spre coridorul de comunicaţie. Smulsă din balamale, uşa se deschise şi eliberă drumul spre îngustul tunel sub presiune. Tunelul urma un drum şerpuit prin copac. Cu picioarele strânse începu să se caţăre.

O singură dată un vehicul de tranzit trecu huruind peste Arachnid. Acesta se lipi de perete, dar vehiculul îi rănise uşor spatele, în timpul atingerii. Deplasarea aparatului îl dezechilibră o clipă, dar el reuşi să se agaţe de ceva. Se bălăngăni de câteva ori, se pocni de perete, apoi îşi regăsi echilibrul şi porni din nou să escaladeze pereţii.

Pe măsură ce înainta prin copac, tunelele deveneau mai complexe iar joncţiunile mult mai frecvente. Treceau multe

vehicule. Învăţă cum să le asculte şi apoi, când drumul se elibera să se urce cu toate picioarele pe nişa următoare. Într-o scurtă perioadă de odihnă, aşezat în siguranţă într-o fisură, emise un gând, imaginea măştii Cercului Interior. Mintea Lorcăi răspunse şi Arachnidul îşi dădu seama unde se află. Două sute de metri mai departe ajungea în arealul unde locuiau surorile Xerxes. Printr-o deschizătură mică se putea furişa în camerele Clarissei. În mintea Arachnidului se contura limpede imaginea măsuţei unde se afla cubul vivant.

Se mişcă mai departe. Undeva în adâncurile copacului răsună o sonerie de alarmă.

Lorca din Cercul Interior auzi alarma tocmai când îşi părăsea locuinţa pentru a se îndrepta spre camera de conferinţe. Gardiene în uniforme curate, albastre, pe care Lorca le considerase întotdeauna a fi doar de ceremonie, fugeau în josul coridorului, oprindu-se numai pentru a acorda un scurt salut membrei Cercului Interior. Toate erau bine înarmate.

Ea intră în camera de conferinţe, unde Clarissa şi Jettatura o aşteptau. Era o încăpere străveche, care nu fusese săpată de Xerxes. În trecutul foarte îndepărtat, când copacul trăia, aici era un fel de inimă, al cărui rol era să dirijeze râul de sevă din crengi spre copac şi invers. Pereţii erau extrem de netezi şi încă mai parfumau aerul cu aromă puternică de răşină. Era un loc perfect pentru odihnă şi discuţii.

Nici Jettatura şi nici Clarissa nu stăteau liniştite. Clarissa se învârtea prin încăpere, iar Jettatura bătea cu vârful degetelor în masa de conferinţe. La vederea Lorcăi se opriră amândouă. Lorca observă că doamnele erau roşii la faţă, iar ochii le străluceau.

– Bine ai venit, Lorca din Cercul Interior. Bănuiesc că te-ai odihnit.

– M-am odihnit şi m-am înviorat. Generozitatea voastră, ca întotdeauna, nu lasă nimic de dorit, dar s-a întâmplat ceva? Am văzut gardieni, pasaje închise, oameni alergând…

– Nimic, spuse Clarissa, doar…

– Exerciţii. Antrenament, o întrerupse Jettatura, luând vorba din gură Clarissei.

Aceasta şovăia.

Jettatura continuă.

– Le mai verificăm – arătă vag spre uşă – din când în când. Le ţinem în alertă, pe picior de alarmă. Le ţinem pregătite. Niciodată nu ştii ce urgenţă poate apare. Trăim vremuri tulburi. Am fi putut anula antrenamentul dacă bănuiam că vii.

Un ofiţer de rang superior apăru la uşă. Vorbi în limba Morrow, şi indiferent ce informaţie fusese adusă, avu un efect puternic asupra Clarissei. Penele se ridicară deodată ca o coadă de păun şi se ridică fulgerător de pe scaun. Văzând uimirea de pe faţa Lorcăi, Clarissa se chinui să zâmbească palid.

– E doar antrenament, dar încercăm să-l facem cât mai real posibil.

Arachnidul se afla lângă refugiul intrării în apartamentele Clarissei. O uşă de oţel se trânti lângă el, închizând tunelul şi prinzând sub ea una din antenele anterioare. Cu o antenă lipsă, simţurile nu mai erau atât de acute. Nu mai putea spune dacă era, sau nu viaţă dincolo de uşa de tranzit.

Asigurându-şi o poziţie puternică pe peretele vecin uşii, Arachnidul apucă broasca cu mandibulele şi trase de ea înapoi. Metalul gemu şi broasca se deschise în final. Cu un ultim efort şi o răsucire, mecanismul încuietorii se desprinse, iar uşa de tranzit căzu în cameră.

Arachnidul intră printr-un salt în cameră. Picioarele patinară pe podeaua ultralustruită, căutând sprijin. Nu era nimeni. Incredibil, nimeni, nu păzea intrarea de tranzit ce ducea direct spre camerele Clarissei.

Arachnidul se ascunse după un colţ şi aruncă o privire de inspecţie jur împrejur. Ochii i se roteau în orbite. Camera era un pic mai mare decât un vestibul. O oglindă ornamentată cu aur acoperea un perete întreg. Vase antice din ceramică smălţuite cu briliante de un roşu aprins şi de un albastru azuriu se sprijineau de pereţii opuşi. Toate vasele emanau parfumuri, ce acţionară ca un astringent asupra sistemului nervos, atât de sensibil al non-umanului. Ca rezultat i se retractară ochii.

În faţa uşii de tranzit distruse se înălţau alte uşi vopsite în alb-albastru, care presupuse că duceau direct spre apartamentele Clarissei. În ciuda simţurilor slăbite, auzi zgomote dincolo de o uşă. Venea cineva. Cineva grăbit, mergând cu paşi zgomotoşi. Mânerele gemene ale uşii se întoarseră.

Când uşa se deschise, Arachnidul sări şi izbi santinela în uniformă albastră în abdomen. Ea ţipă speriată. Arachnidul intră. Sări pe pereţi, scuipând venin şi muşcând cu mandibulele întinse la maxim. Găsea cu uşurinţă sprijin pentru picioare în mătasea şi broderiile bogate care acopereau pereţii.

Şapte persoane se aflau în cameră. Cinci muriră în primul atac-surpriză. Una se prăbuşi rănită şi sângerândă pe patul Clarissei. Mandibulele tăioase îi sfâşiaseră beregata. Una numită Latani Rama, bodyguardul personal al Clarissei, reuşi să scape şi fugi trântind uşa ce ducea spre restul camerelor.

Arachnidul se chinui să descopere la repezeală măsuţa în haosul din cameră. Se afla într-un colţ. O casetă cu bijuterii se prăbuşise în apropiere. Printre bijuterii găsi cubul vivant. Era deja spart, dar pentru a se asigura că nu mai există nicio posibilitate de a fi folosit sau reconstituit mai târziu, Arachnidul îl strivi, transformându-l în praf.

Îşi făcuse datoria. Xerxes nu mai aveau cum să-l şantajeze pe Paxwax. Şi acum? Pentru prima oară de când părăsise văgăuna, Arachnidul simţi că fibrele sale se relaxează. Era o acţiune inconştientă, un răspuns al oboselii. Non-umanul şi-ar fi dorit să se afle pe o pânză deasupra unei ape curgătoare, să simtă adierea vântului şi să bea roua adunată printre fire. Dar asta era ceva imposibil.

Nu mai exista nicio cale de scăpare. Nu mai avea rost să încerce. Ar fi fost chiar o insultă pentru Lapis şi toţi ceilalţi Arachnizi ce pieriseră în luptă, în timpul Marii Lovituri. Se pregăti să moară şi el şi să distrugă cât mai mulţi duşmani posibili.

Un zgomot în spate şi creatura se întoarse. O întreagă secţiune din perete se întunecase şi făcea băşicuţe. Şuvoaie de fum şi flăcări orbitoare erupseră din orificii.

Pe când peretele se fărâmiţă, Arachnidul sări, sperând să învingă din nou cu ajutorul surprizei. Era un salt orb, cu ochii retractaţi şi mandibulele deschise pentru a atenua şocul.

Pârlit, dar fără arsuri grave, ateriză în fum. Raze de particule trosneau permanent, iar el fugea la întâmplare, în zig-zag, de-a lungul coridorului îngust. O santinelă din faţă trase, dar fusese grăbită, iar el ripostă fulgerător. O muşcă şi plonjă peste ea. Avea o ceaţă în faţa ochilor.

Apoi o uşă, dincolo de care se auzeau ţipete. Arachnidul o dărâmă şi se trezi în dormitorul unde dormeau micuţele

Servitoare ale Clarissei. Erau ghemuite prin colţuri, sub paturi, lipite de pereţi.

Arachnidul le omorî cu cruzime. Ce importanţă avea că erau lipsite de apărare? Îl cuprinsese beţia sângelui. Vedea doar duşmanul. Două picioare. Lacom. Viclean. Slab ca putere. Cauza tuturor nenorocirilor. Dorea să se sature de măcel.

Conştiinţa bruscă a durerii îl trezi. Se simţi înşfăcat de o forţă uriaşă care îl izbi de perete. Şerpi roşii se zvârcoliră în minte, roşul se înfrăţi cu bezna, iar dincolo de beznă se înălţa o gigantică pânză argintie. Trebuia numai să ajungă la ea şi să urce.

Latani Rama privea de dincolo de uşă cum exploda Arachnidul, risipindu-şi viaţa pe pereţi. Cu braţele încordate ţinea pistolul de particule şi supraveghea pieirea creaturii. Incredibil, după o lovitură în plin creatura încă mai mişca. Descărcarea nu atinsese şi lăcaşul conştiinţei. Latani Rama privea neajutorată cum Arachnidul olog, cu numai cinci picioare se târî peste pragul uşii. Toată energia pistolului se consumase. *Ce avem de făcut ca să ucidem aceste creaturi?* se întrebă. Pistolul îi furnică palma. Se încărcase din nou.

Îşi croi drum prin harababura din dormitor. Nu era dificil de urmărit calea Arachnidului. Corpul lui se târa şi se scurgea pe dalele pasajelor.

Ajunse într-o secţiune a cartierului lucrătorilor din copacul Xerxes. Aici nu mai erau covoare, doar piatră goală şi scări perpendiculare, slab iluminate. Şi cel mai mic zgomot răsuna tare. Undeva în faţă, Latani Rama auzea Arachnidul. Intrase într-un pasaj lateral.

Coborî o scară verticală şi descoperi un coridor drept. Puţin mai încolo i se zărea capătul. Nu existau uşi şi luminile îl scăldau într-o lumină rece. Cunoştea bine pasajul, nu mai era nicio ieşire. Creatura era prinsă în capcană. Tunelul se umfla şi se închidea într-o încăpere oarbă, fără uşi, lipită de peretele luminos. Ar fi putut aştepta acolo.

Cu prudenţă, tăcută, avansă cu pistolul ţinut strâns, ferm, cu ambele mâini, şi îndreptat înainte. La jumătatea drumului se opri. Arachnidul trecuse de mult dincolo de deschizătura tunelului. Deşi grav rănit, se arăta chiar agil.

Latani Rama îşi dădu seama că o tenta să-şi asume riscul.

Surâse aspru, un salt de războinic, şi se strecură încet înainte.

Deodată, de după colţ, în faţa ei apăru Arachnidul. Fugea drept spre ea. Alerga fără ezitare. Femeia trase, dar focul nu încetini decât o clipă creatura. Un picior îi arsese, dar încă venea.

Latani Rama se întoarse şi fugi. Era mai rapidă decât Arachnidul rănit, dar la piciorul scării alunecă pe ceva. Păianjenul se apropiase. Pistolul era nefolositor. Asaltată de panică se gândi pentru moment să arunce cu pistolul în creatură. Dar în ajutor îi veni logica multiplelor antrenamente. Scara însăşi constituia o baricadă. Arachnidul care abia se târa putea cu greu să se caţăre după ea.

Fugi câteva trepte şi se întoarse, la timp pentru a vedea giganticul păianjen clătinându-se la baza scării. Se opri şi se uită la el. Îi mai rămăsese doar jumătate din cap. Ochii de mult nu se mai puteau mişca şi zăceau bolnavi şi nemişcaţi, insensibili ca un ciorchine de boabe de struguri, dar îşi schimbară cumva atitudinea când Latani Rama mişcă, şi-şi dădu seama că Arachnidul încă putea vedea cu ei. Îşi pierduse fluidul vital. Murea în faţa ei. Poate că nici nu mai era necesar pistolul cu particule. Dar chiar atunci corpul lui se cutremură, îşi întinse două dintre picioarele lungi pentru a se agăţa de balustradă şi începu să urce.

În faţa lui, Latani Rama se retrăgea în sus pe scară, fără să-l scape din vedere. Simţi furnicături în palmă când se reîncărcă pistolul. În vârful scării se opri.

Non-umanul urca încet, chinuit. Cioturile picioarelor biciuiau aerul. Încercă să scuipe, dar lamelele care întăreau şi concentrau veninul fuseseră distruse încă din prima lovitură. Veninul se prelinse ca o cremă.

Latani Rama se pregăti. Aşteptă până când văzu micile mandibule forfecătoare de mai jos de ochii goi.

Trase şi lovitura finală a fost decisivă. De la acea distanţă mică, raza de particule tăie Arachnidul în două. Se prăbuşi şi căzu rostogolindu-se până jos.

Femeia privi rămăşiţele. Studiase pe Terpsichore şi moartea nu o impresiona sau îngrozea, dar era şocată. Simţise voinţa bestiei care acum zăcea fără suflare dedesubt. *Ce fel de creatură mai e şi asta?*

Lorca din Cercul Interior se prefăcu că nu aude ordinele urlate pe coridoarele din exteriorul camerei de conferinţe sau soneriile de alarmă, care urlau neîntrerupt. Încercă să se concentreze asupra Clarissei şi Jettaturei şi vorbi politicos despre uniune şi încredere. Dar recepţionă momentul sfărâmării cubului vivant şi simţi moartea Arachnidului. Fusese ca o uşurare. Ca şi cum un ţipăt continuu din capul ei tăcuse dintr-o dată.

– Deci, se auzi pe sine, noi, Cercul Interior, vom face uz de influenţă pentru a calma antagonismul dintre familiile dumneavoastră. Credem că Pawl se va dovedi a fi un Senior competent şi respectat, şi vă rugăm, în calitate de conducătoare a Familiei A Patra, una dintre cele mai puternice, să vă folosiţi de serviciile noastre diplomatice, dacă este necesar. Acelaşi mesaj a fost trimis tuturor Grandioaselor Familii de către reprezentanţii Cercului Interior.

Dama Clarissa zâmbi cu nepăsare.

– După cum ştiţi, noi, Xerxes, dorim pace.

Chiar în acea clipă, uşa sălii de conferinţă se deschise şi Latani Rama, stropită de sânge, cu pistolul în mână, apăru în prag.

## 25
## Veritas

Songteller nu avea vicii sau alte preocupări în afara muncii. Toată viaţa, începând din adolescenţă, şi-o petrecuse fie consultându-se îndeaproape cu performantele creiere electronice, fie cercetând imprimate sau desluşind clauzele complexe ale contractelor. Totuşi, Songteller avea şi el nevoie de câte o pauză ocazională. În acest scop îşi păstra în permanenţă pregătită o mică barcă, pe unul dintre lacurile de pe Veritas. Barca lui Songteller era echipată cu module avansate de comunicaţie, în acest fel nefiind departe de munca lui.

Când Songteller îl auzi pe Lar Proctor rostind anunţul mortuar nu ezită nicio secundă la gândul că-şi va continua planurile. O contactă pe Dama Clarissa pentru a-i spune că pleca, iar ea îl invită cu căldură să-i viziteze Planeta Reşedinţă, cu condiţia să menţină secretul. Songteller nu era prost. Nu-i destăinuise Clarissei chiar tot ceea ce ştia, sugerând numai că ar mai fi şi alte secrete care le-ar putea interesa pe Xerxes. Era convins că securitatea lui depindea de felul cum se făcea folositor.

Deci se afla acolo, într-o noapte neagră şi fără lună, pregătindu-se să-şi abandoneze barca. O a doua siluetă, de statura lui Songteller, purtând îmbrăcăminte groasă, sări iute în barcă şi coborî în pântecele ei.

Barca îşi croia drum pe lacul de cerneală, lăsând în urmă o dâră fosforescentă. Valurile clipoceau liniştite în părţile laterale ale bărcii. Pe cerul ca oglinda, stelele licăreau la fel ca întotdeauna. Undeva deasupra, invizibilă şi tăcută, naveta Porţii urmărea barca micuţă.

În mijlocul lacului Songteller tăie contactul şi aruncă ancora. Coborî şi el în interiorul bărcii pentru a-şi întâlni companionul.

Era un bărbat ales cu multă grijă de către Songteller deoarece, în mare, aducea chiar cu Songteller. Bărbatul era necăsătorit şi nu avea rude apropiate. Servea ca muncitor necalificat pe navetă şi fusese o chestiune simplă pentru administrator să-i reprogrameze munca astfel încât absenţa lui să nu fie observată, sau cel puţin să nu pară excepţională. Sub punte bărbatul îl examina pe Songteller nu cu teamă ci cu curiozitate şi respect. De ce, se întrebă, un bărbat eminent ca Songteller, dorea să vorbească cu…

Songteller îl ucise cu sânge rece. Dintr-un mic recipient cilindric îi pulveriză în faţă gaz toxic. Când gazul se dispersă, Songteller îşi scoase filtrele nazale şi târî corpul până în cabina lui.

Abordă computerul principal folosind un cod special. O voce prietenoasă, adâncă, rezonantă îl salută.

– Bună seara, Songteller. Vă pot ajuta?

– Stabileşte codul XX 1010.

– Este un cod special de ştergere.

– Ştiu.

– Codul special de ştergere XX 1010 are o urgenţă întârziată pentru numai 12 ore. Aş putea să vă sugerez codul XO 2121, care va şterge efectiv materialul din băncile de memorie dar îl va transfera într-o bancă indefinită.

– Stabileşte Codul XX 1010.

– Codul special XX 1010 stabilit.

– Bine.

Songteller enumeră o lungă serie de coduri de contacte, pe care o avea în cap. Fiecare cod din cele enumerate era şters din computerul central de parcă n-ar fi existat niciodată. Metodic, Songteller, şterse toate contractele independente negociate de el cu Xerxes şi Lamprey. Extirpă acele părţi din contracte care implicau Drepturile de Poartă şi multe alte contracte micuţe, dar ciudate, pe care le negociase cu câteva Familii Minore la cererea Xerxes.

Munca necesită timp îndelungat verificând de două ori fiecare contract şters, pentru a se asigura că nici măcar un cuvânt din ele nu rămăsese înregistrat.

– Încheiat, spuse la urmă.

– A fost interesant. Am observat că ştergerile conţineau o anume logică.

– Da, inevitabil. Acum include şi acest apel sub Codul XX 1010.

Urmă o pauză şi computerul amuţi. Apelul nu fusese niciodată făcut, cel puţin în ceea ce privea computerul central.

Era timpul ca Songteller să plece.

Cu luminile cabinei stinse, îşi schimbă veşmintele cu cele ale cadavrului înţepenit şi-i aşeză totodată şi brăţara de identificare la încheietura mâinii.

Chemă naveta. În câteva minute se înălţă deasupra

ambarcaţiunii tăcute. Ultimul act înainte să-şi abandoneze barca fusese să aşeze în spatele vivantei o mică grenadă incendiară.

De la înălţime, Songteller văzu cum apa întunecată erupe într-o flacără uriaşă. Coamele micilor valuri se înroşiră.

Songteller trecu neobservat prin Poartă. La acea oră Poarta se afla pe modul automat şi Gardianul Porţii îi acceptă trecerea fără să-l mai identifice. Era un simplu tehnician părăsind autorizat planeta.

Drumul prin Poartă avea ca ţintă Portal Reclusi. Alesese veşminte corespunzătoare pentru a fi luat drept lucrător de poartă şi trecu.

Doar un Pallah, cu un organ olfactiv extins, asemănător unei uriaşe ferigi din pene, îl observă pe Songteller apărând dintr-una din Porţile Paxwax mai îndepărtate. Fulgii fini ai „ferigii” se agitară desfăşurându-se cu câţiva inci în timp ce el trecea grăbit, cu capul aplecat şi în secret. Pallah-ul adulmecă frica. Pe vremuri ar fi putut să se umfle, să se mărească de două ori şi să răsară pe pseudopodele lui groase ca o jucărie grotescă de cauciuc. Pe vremuri ar fi fost periculos. I-ar fi injectat în corp cu forţă o substanţă neurotoxică ce paraliza instantaneu. Dar acum era inofensiv, şi-l lăsă pe Songteller să treacă nestingherit, fără măcar să-l sperie. Fusese mutilat. Cu multiplele centre ale conştiinţei cauterizate, cele mai elementare plăceri îi erau refuzate. Datoria lui era să înlăture deşeurile adunate. Era bun pentru această treabă şi nu se plângea niciodată. Acest Pallah, ca şi mii dintre fraţii lui, păstra curăţenia pe drumurile din Portal Reclusi.

Îmbrăcat într-un costum alburiu de tranzit, Songteller parcurgea în grabă coridorul pustiu al Porţii. Se urcă pe o scară rulantă care îl scotea din domeniul Paxwax.

La capătul scării rulante se alătură unui grup de alţi călători care se grăbeau şi ei să plece şi în câteva minute părăsi domeniul Paxwax. Se chinuia să scape de dorinţa panicatoare de a fugi. Era îngrozit de faptul de a simţi o bătaie uşoară pe umăr, sau de a-şi auzi numele chemat în mod politicos. Se simţea bănuitor şi neîndemânatic. În ciuda îndemânării din faţa computerului şi a calităţilor fine de analiză, îi lipsea priceperea necesară străzii.

În faţa lui se afla un grup larg de trepte. Dincolo de trepte se zărea flash-ul luminilor. Era împărăţia muzicii, acoperită pe moment de panourile acustice. În timpul conflictelor treptele se puteau ridica pentru a deveni un perete neted. Un şir lung de oameni aşteptau să intre în sistemul de Poartă Paxwax şi fiecare persoană era scanată cu grijă. O mulţime de oameni se învârteau pe acolo.

Songteller urcă treptele, păşi peste câteva caneluri liniare din alamă ale pavajului şi merse mai departe.

În faţă se întindea Portalul Reclusi.

## Portalul Reclusi

Cu excepţia Intersecţiei Centrale, Portalul Reclusi era cea mai activă staţie de Porţi din întreaga galaxie. În acest mic punct de spaţiu-timp imperiile Familiilor Wong, Shell-Bogdanovich, Xerxes de la Tour Souvent, Paxwax şi Proctor se întretăiau. Dar toate grandioasele Familii, inclusiv depărtaţii Sith, Felice şi Paragon îşi aveau porţi aici. Prin Portalul Reclusi puteai ajunge pretutindeni.

Ca alcătuire era un satelit uriaş scânteietor, cu mult mai mare decât orice lună, menţinându-şi o orbită precisă printre stele. Dansul său complicat, dar controlat, se datora sursei de energie, o minusculă gaură neagră, al cărei efect coronal aducea cu picioarele portocalii de crab. Portalul Reclusi, cu miile sale de Porţi, necesita o energie prodigioasă.

Songteller privi în jos spre principala cale de acces. Priveliştea era ameţitoare. Pretutindeni mişunau oameni, fulgerau lumini, iar din difuzoare se insinua muzică. Era un loc dominat de freamăt. Negustorii de toate felurile îşi desfăşurau negoţul. Corturi şi tarabe se înghesuiau la un loc cu cazinouri elegante, sau palate bogat ornamentate, unde se puteau schimba monede de orice fel. Aici puteai cumpăra orice… orice. Nu existau restricţii. Nu exista poliţie. Criminali căutaţi în cinci imperii îşi găsiseră sanctuar aici, cu toate că nu mai puteau părăsi acest loc. Bătăile erau ceva obişnuit. Moartea era ceva obişnuit. Viciile constituiau un alt mod de viaţă. Găştile şi frăţiile se luptau pe faţă pentru supremaţie.

De unde se afla, de pe marginea lui, Songteller putea vedea în amănunţime calea de acces. Din loc în loc se înălţau nişte deschizături uriaşe, fantomatice, ce duceau spre Porţile Familiilor. Toate păreau a fi deschise, cu excepţia celei a lui Wong, întunecată la culoare. Un ecran metalic interzicea accesul spre Porţile Wong.

În centrul străzii se afla Statuia Vie, o piesă renumită de creaţie şi o mare atracţie turistică. Înfăţişa un ceas şi oră de oră, la ora exactă, răsărea un războinic ce se lupta şi răpunea un Ciocănaş Uriaş.

Deasupra tuturor se întindea cupola legendară, fabuloasă a Portalului Reclusi. Această cupolă, cât şi statuia animată, erau tot ce a mai rămas din zilele când Portalul Reclusi forma ascunzătoarea unui om extrem de bogat. Acoperişul era alcătuit

dintr-un mozaic de briliante. Era însăşi istoria umanităţii, din ziua când primul om păşise în spaţiu şi până la conflictul armat final, cunoscut sub numele de Marea Lovitură. În centru era un bărbat gol cu braţele deschise. Fusese inclus într-un cerc iar vârful cupolei se afla la nivelul lui. Din palmele lui răsăreau spirale cromatice care, răsucindu-se umpleau gradat cu nuanţe întregul dom. Interiorul spiralelor includea segmente, fiecare cu povestea lui. Piratul John Moartea Elliot incendiind planete inocente. Înfrângerea Arachnizilor, anihilarea Lamphuzelor, capturarea căpeteniei Ciocănaşilor, distrugerea imperiului Limbus, toate se aflau acolo. Chiar şi minusculii Gerbi, sau Pallah îşi aveau locul în vastul mozaic.

În timp ce ochii lui Songteller fugeau pe panglicile multicolore şi lucitoare, zări un Arachnid, la acea distanţă nu mai mare decât o muscă, curăţând răbdător, frecând şi lustruind.

Nu era timp de zăbavă.

Songteller coborî cele câteva trepte ce duceau spre stradă. Era pentru prima oară că făcea această călătorie de unul singur. În fiecare vizită făcută până atunci la Portalul Reclusi, avusese o gardă de onoare ce îl ducea pe umeri într-o lectică închisă. Acum era singur.

Intră în mulţime încercând să adopte stilul încrezător şi paşii mari ai curierilor, care efectuau acea călătorie de sute de ori în vieţile lor scurte. Dar i se păru că gloata abia îl aşteaptă. O femeie îi puse în mâini o orhidee. Avea cleşti ca de crab şi explodă într-un parfum oribil pe când încerca să-i devoreze degetul mare. O plăti cu valută Paxwax şi nu primi restul.

Un bărbat zdravăn, cu capul chel şi pieptul tatuat cu un dragon îl îmbrânci din drum la trecerea unui scaun portabil. O tânără voluptoasă cu buze carmin şedea aplecată din scaun şi îi făcu cu ochiul lui Songteller. Songteller se dădu uluit la o parte.

Călcă pe degete o femeie micuţă ce se deplasa prin gloată ca un şoarece printr-un balot de paie. Aceasta ţipă câteva obscenităţi. Îl îmbrânci, iar trecătorii întoarseră capetele să privească. Songteller îşi ceru iertare şi se grăbi să plece cât mai repede.

Parţial dus de mulţime, parţial datorită efortului propriu, Songteller străbătu o bună parte din calea de acces. Ajunsese într-o alee plină până la refuz cu măsuţele ghicitorilor de noroc şi drapelele colorate ale doctorilor psihiatri. O femeie frumoasă

cu păr negru, răvăşit, având încolăcit în jurul gâtului un şarpe de aur, se aplecă spre el şi-i aşeză pe frunte un pătrăţel roşu.

Plecă mai departe şi se trezi tras într-o mică curte. În centrul curţii, pe o lespede de abanos se înălţa o maşinărie vivantă. De jur împrejurul ei erau împrăştiate canapele şi scaune. Şedeau acolo mulţi bărbaţi şi femei, vizitatori după aparenţe. O fată cu zulufi ruginii îl trase pe Songteller de tunică şi îl conduse la un scaun.

Era o înregistrare vivantă pornografică, o operă fantastică în care un tânăr cădea în ghearele unui trib de femei, ghiftuit de ele şi în final sfâşiat de viu. Acoperite cu sânge, femeile înnebunite se întoarseră spre audienţă, invitând oamenii să li se alăture. Una părea să privească cu ochii ceţoşi, spre Songteller. Se ridică jenat şi deveni posesorul unei copii a înregistrării vizionate, împachetată într-o cutiuţă cadou. Iarăşi nu primi restul.

Părăsi curtea în cea mai demnă manieră posibil. Dar era îngrozit. Fragilul costum de tranzit nu-i oferea nicio protecţie.

Revenit pe stradă, trecu de numeroase restaurante ce etalau delicatese rare, şi magazine de vinuri ce miroseau a mosc. Ouă murate de Arachnid atârnau precum ciorchinii de banane. Învelişuri fragede de Pallah stăteau aşezate în batoane. Stamine de Parasol, zaharisite şi învelite cu migdale aşteptau să fie cumpărate.

* * *

În cele din urmă ajunse aparent în centrul străzii. Oamenii se strângeau în jurul statuii vii. Se apropia ora.

Ora fu vestită de clopoţel: un staccato interpretat de clopoţei cât degetul de mari, în timp ce Ciocănaşul Gigant, cu pielea din discuri de aur se trezi la viaţă. Ciocul enorm se deschise şi se închise. Mugi, lovi cerul cu labele şi biciui din tentacule. De partea opusă şedea Războinicul cu picioarele alăturate şi având un arc în mâini care avea în loc de săgeată un proiectil pneumatic.

Clopoţeii îşi înteţiră bătaia, ciocul se deschise şi Războinicul trase.

Propulsat de coarda puternică, proiectilul arcului intră în gura Ciocănaşului, iar Ciocănaşul căzu în genunchi. Clămpăni din cioc, apoi se ridică pe cele patru picioare posterioare, ameninţând Războinicul. El trase din nou şi bestia sfârşi

convulsionându-se, iar Războinicul îşi puse piciorul pe capul lui. Această acţiune marcă sfârşitul orei.

Copiii ţipau iar adulţii aplaudau ca în faţa unui spectacol real. Songteller nu aplaudă. De partea cealaltă a statuii zărise doi gardieni Paxwax care serveau pe Veritas. Avuseseră o permisie acasă, şi era clar că se bucurau de deliciile oferite de Portalul Reclusi înainte de a se întoarce pe Veritas.

Songteller se furişă în mulţime. Toate necazurile lui se întoarseră. Pierduse gardienii din vedere şi se îndreptă spre Porţile Xerxes, când, la un colţ, aproape că dădu nas în nas cu ei.

Intrarea unei prăvălii cu perdea din mărgele îi apăru în faţă şi se strecură acolo. Era un magazin de păpuşi.

Pretutindeni erau păpuşi, bălăngănindu-se din acoperiş, agăţate prin colţuri. Un perete era dedicat Marilor Familii. Dama Clarissa cu penele strânse şi coafate precum un coif. Bătrânul Toby Paxwax, fără candelabru, semăna destul de mult cu cel real.

Un bărbat înalt, zvelt şi bărbos apăru din spatele camerei. Urmărind privirea lui Songteller, bărbatul dădu jos păpuşa Damei Jettatura şi îi răsfiră părul.

– Păr natural. Pipăiţi. Cumpăraţi.

Songteller negă cu capul şi aruncă o privire printre mărgele. Bărbatul zâmbi şiret.

– Vă ascundeţi? Aici vă ofer siguranţă. Cumpăraţi. Vă confecţionez o păpuşă. Poate înfăţişa pe oricine, numai daţi-mi poza.

O agăţă la loc pe Dama Jettatura.

– Vă fac păpuşa dumneavoastră, dacă vreţi. Cinci minute. Staţi în atelier. Nu vă vede nimeni. Nicio privire.

Songteller înţelese aluzia. Se aşeză în atelierul din spate, în timp ce bărbatul mânuia ceară, vopsele şi plastic. În zece minute capul era finisat şi Songteller plăti pentru el. Era chiar expresiv.

Calea era liberă. Nici urmă de gardieni în stradă. Songteller se grăbi să ajungă la Porţile Xerxes. În mâini ducea o cutie iar în cutie, odihnindu-se pe satin roşu, se afla efigia capului său.

N-au mai urmat întârzieri. Songteller ajunse în perimetrul neutru şi păşi pe un drum mobil ce îl îndepărta de stradă şi îl urca spre Porţile Xerxes.

Familia Xerxes avea mai bine de o mie de Porţi operaţionale şi intrările forfoteau cu călători.

Songteller se prezentă Gardianului Porţii, îşi dădu numele şi destinaţia.

Aici se ivi o întârziere. Gardianul îl rugă politicos să intre într-unul din oficiile laterale şi să solicite un apel vivant pentru Morrow. Procedura era anormală, şi Songteller simţi că îl trec fiori reci pe spate. Apelul fusese deja programat şi faţa Damei Jettatura apăru imediat. Arăta imaculată, rece şi profesională.

– Songteller, ce plăcere să te văd. Sper că eşti bine.

– Mulţumesc, mă simt bine. Mă aflu pe drum spre lumea dumneavoastră. Am vorbit cu sora dumneavoastră. Dânsa mi-a spus că mă ajută. A spus…

– Dama Rose intervine rar în probleme de acest gen. Mă mir că…

– Nu Dama Rose. Dama Clarissa. M-a asigurat că am tranzit liber. Odată ajuns pe Morrow voi vorbi deschis.

– Ah, da. Clarissa mi-a pomenit. A menţionat că ai o informaţie importantă. O informaţie pe care am fi fericite să o auzim. Sper că e la fel de importantă precum pretinzi.

– Este.

– Spune-mi-o.

– Voi vorbi când voi ajunge pe Morrow.

– N-ai încredere în noi.

– A fost de acord.

– Vai, mi-e teamă că sora mea a schimbat înţelegerea. Vrea să o ştie acum.

– Întârzierea nu va schimba nimic. Daţi-mi voie să fiu în siguranţă.

– Nu.

Songteller transpira copios. Coşmarurile lui se dovedeau a fi adevărate. Fusese prins în capcană şi nu mai avea unde să fugă.

– Vreau pace. Doresc securitate. V-am slujit bine. De ce mă refuzaţi acum?

– Noi nu refuzăm nimic şi vei fi în siguranţă. Evenimentele se mişcă mai rapid decât le ştii tu. Ai asigurată protecţia noastră. Dar noi nu mai putem întârzia nici chiar câteva ore. Ce informaţie specială ai?

Songteller riscă.

– Este vorba de femeia cu care Pawl Paxwax intenţionează să

se căsătorească.

– Aha, presupun că Dama Longstock.

– Nu. Plănuieşte să ia de soţie o fată numită Laurel Beltane. Din această cauză el şi Toby s-au certat.

Niciun fel de surpriză nu se arată pe faţa şi în ochii roz ai Damei Jettatura, dar vorbi după o pauză de câteva secunde.

– Beltane. O familie de condiţie joasă.

– Cred că este cincizeci şi şase.

– Îmi imaginez. Bine. Informaţia ta ne e de mare ajutor. Este tot ce aveai să ne spui?

– Da. Mi-am acoperit bine urmele.

– Bine, nu te mai reţin. Ai nevoie de odihnă. Călătoriile prin Poartă sunt atât de obositoare. Mulţumesc, Songteller, pentru ajutorul acordat. Drumul tău este liber.

Imaginea Jettaturei pieri şi Songteller rămase faţă în faţă cu metalul maşinăriei vivante.

Când se prezentă Computerului Porţii, acesta îl îndrumă fără probleme spre Poarta 49.

Se afla la capătul coridorului. Intră, se identifică şi făcea duş când uşa de la camera cu oglinzi se deschise uşor şi îşi făcu apariţia o femeie îmbrăcată în costumul alburiu al unui călător prin Poartă. Ţinea în mână un pistol cu particule aţintit spre Songteller. Fără să rostească un cuvânt, trase. O crimă curată şi rapidă. Administratorul se prăbuşi, ars pe piept şi pe faţă.

Alte două femei intrară în cameră şi îngrămădiră corpul într-un sac standard de Poartă folosit pentru transportul bunurilor neperisabile. Cărară sacul până în camera cu oglinzi şi îl trântiră pe platforma joasă. Părăsiră încăperea.

Luminile clipiră şi sacul dispăru în câteva secunde.

Câteva minute mai târziu, apăru pe o îndepărtată staţie de deşeuri, la marginea imperiului Xerxes. Presiunea se mări în cabină şi când podeaua se desfăcu, sacul de Poartă conţinând cadavrul lui Songteller fu ejectat în spaţiu.

## 27
## Bennet

Sunetul soneriilor de alarmă îl smulse pe Pawl din visare. Poarta de deasupra planetei Bennet era activă. Sosea Cercul Interior.

Pawl se retrase din umbra casei spre ultimele raze de soare ale asfinţitului. Scrută cerul albastru palid şi găsi pe cer pata mică, întunecată, a navetei coborând.

În navetă se afla Odin, cu ventuza bazală ancorată ferm de metalul podelei. Era singur.

Încă de când se materializase din Poartă, Odin testase psihosfera planetei. Simţise minţile organice ale algelor roşii şi le descifrase conţinutul. Mai era o specie de hominizi, neîndrăznind să ceară decât un loc sub soare. Nepărtinitor, sesiză ritmul degajat de viaţă al Maw, care înotau, consumau alge roşii, şi ejectau nutrimentele necesare algelor roşii.

În timp ce naveta cobora, Odin îşi focaliză mintea asupra micii insule. Mişuna de viaţă. Păsări şi insecte. Odin îl detectă pe Pawl, dar evită experienţa directă a minţii omului. Simţea o putere latentă în Pawl de care acesta nu era conştient. Concentrându-se, putea vedea drumul lui Pawl. Iarba din acele locuri era incandescentă, Odin îşi îndepărtă mintea de la Pawl şi se distră ascultând sporovăiala simplă a oilor.

Prin ochii unei păsări Odin îl studie pe Pawl. Îl văzu oprit şi umbrindu-şi ochii pentru a privi în sus. Văzu părul lung al lui Pawl ondulat de vânt. Îl văzu pe Pawl ridicând mâna şi fluturând spre navetă.

Pentru o fracţiune de secundă Odin lăsă să pătrundă o sclipire din mintea lui Pawl. Era ca o oglindă reflectând soarele. Odin percepu singurătatea bărbatului.

Pasărea începu să se zbată. Avea în guşă hrană care trebuia digerată. Era o pasăre tânără. Odin eliberă pasărea. Câteva clipe, aceasta dădu greoi din aripi, înainte de a zbura spre copacii din vecinătate.

Naveta ateriză şi Pawl îşi croi drum prin iarba înaltă ca să ajungă la ea. Uşile nu se deschiseră şi bătu cu pumnul în ea.

În interior, Odin ştia că trebuie să fie precaut. Văzuse destul din Pawl pentru a-i cunoaşte o parte din forţă. Ca protecţie, Odin

îşi ridică o barieră simbolică. Toate simbolurile îşi aveau originea în natura lui.

Peretele navetei se deschise pocnind şi coborî pe pământ. Căldura, strălucirea amurgului şi dulceaţa aerului năvăliră înăuntru. Stând în aşteptare, ca un portret de tablou, era Pawl Paxwax, cu părul desfăcut şi ochii ca de cremene.

Pawl Paxwax, scăldat în ultimele raze de soare văzu cum se deschide naveta. Înăuntru era întuneric, dar ceva se mişca. Înaintând prin târâre…

Lui Pawl i se păru că întreaga navetă străluceşte. Începu prin a lumina şi apoi izbucni în flăcări. Gaura din lateral scânteia ca un far şi totuşi nu era orbit. Lumina se transformă într-un val de mare, verde şi lucios, cu creasta împodobită cu spumă, care se repezi spre el fără să devină mai mare. Valul se înălţă, coborî şi se prăbuşi spărgându-se într-un milion de steluţe de lumină, ce se fugăreau anarhic prin aer, la distanţă faţă de el.

Pe moment, pe când particulele luminoase se învârteau, Pawl îşi zări propria faţă, apoi îi vorbi o voce.

– Eu sunt Odin, şi am fost trimis să te ajut.

Lumina se evaporă şi Pawl rămase în faţa unei creaturi micuţe înveşmântate în negru cu braţe scurte, purtând pe faţă o mască sardonică familiară a Cercului Interior.

Pawl deschise gura pentru a vorbi, dar o oboseală ciudată îl copleşi deodată. Era ca o lovitură pentru corp şi Pawl se clătină descumpănit, departe de gura căscată a navetei. Un gând îi domina mintea: să se odihnească, să doarmă, să-şi uşureze picioarele de povara corpului. Dorea să zacă chiar pe iarbă.

Ceva îl susţinu şi îl ridică. Se împletici până în casă, până la uşă, până la micul grup de trepte. Urcă, trăgându-şi corpul sus, ajutat de braţe.

Ajuns în cameră, se clătină până la pat şi se prăbuşi cu faţa în jos. O beznă copleşitoare îl acoperi.

Şi iată ce simţi Odin în cele câteva scurte momente de contact. Filtră prezenţa lui Pawl până când îl percepu ca pe o mostră de culoare. Pawl deveni un vârtej de lumină. Duritate şi moliciune. Strălucire şi întuneric. Energie pură. Odin se confruntase rareori cu atâtea contradicţii într-o singură fiinţă. Emoţiile brute se vărsau în aer precum o fântână de foc.

Asemenea emoţii erau greu de suportat. Prea mult pentru precautul Gerb.

Contactul deveni dureros. Odin simţi că forţa lui începe să cedeze. Vârtejul îl atrăgea. Căuta slăbiciunea. Zări oboseala lui Pawl şi o mări. Îl bombardă pe Pawl cu alt gând şi supraveghe cum îi descreşte puterea.

Când tânărul se împleticea, Odin îl conduse acasă. Îl sprijini şi îl îndreptă către locul de odihnă.

După ce Pawl adormi, Odin se retrase uscat şi tremurând. Din pielea lui moale erupsese uleiul şi se scurgea în jos de pe întregul trunchi. Sensibil la nevoile creaturii, veşmântul negru se contractă în juru-i, păstrând umezeala vitală.

Odin aşteptă. Nu era o creatură rezistentă, iar efortul unui contact telepatic susţinut, în absenţa unui răspuns blând, îl îmbătrânea şi îl golea pe dinăuntru. Nicăieri, pe lumea lui Pawl, nu găsea un balsam. Cât de deosebită era faţă de lumea lui proprie, unde benzi de energie răsărite din stânci şi crestele valurilor mişunau ca nişte şerpi de argint şi nicio creatură inteligentă nu se simţea singură.

Era dezolat. Adânc în el, „piatra” pulsa şi-l irita.

Aşteptă. Doar timpul vindecă. Va deveni din nou puternic. Poate cu vremea va putea învăţa cum să canalizeze forţa lui Pawl.

Timpul se scurse.

Se lăsase înserarea şi umbre lungi acopereau iarba înaltă. După ce căzu roua, Odin începu să se mişte. Îşi relaxă muşchii centrali. Îşi ridică ventuza bazală, din care răsăriră filamente fine, roşii. În timp ce aluneca pe rampa de ieşire, acestea unduiau.

Se adăpă din iarba bogată, apoi îşi căută un refugiu. Detectă forma locuinţei şi intră. Lunecă pe coridoare şi ajunse în faţa scării centrale. Ducea spre apartamentele de la etaj, unde zăcea Toby. Scările constituiau un drum dificil de parcurs şi Odin îl parcurse încet, deplasându-şi centrul de gravitaţie şi simţind fiecare treaptă cu buzele ventuzei.

Evită pasajul spre camerele lui Toby şi cercetă mai departe. Simţea vârsta pietrelor pe care trecea. Mii de ani se scurseseră de când mâinile lucrătorilor aranjaseră dalele grele. Descoperi o

cameră circulară cu ferestre mici şi înalte. Pardoseala era rece şi umedă şi Odin se aşeză, se ghemui. Roba neagră se strânse sub el.

Pentru siguranţă contactă naveta şi o eliberă.

Naveta se înălţă şi începu transportul membrilor Cercului Interior. Dură toată noaptea. Curând, întreaga locuinţă a lui Pawl învie odată cu forfota siluetelor în negru. Fiecare îşi avea treaba lui.

# Morrow

Dama Clarissa şi Jettatura serveau singure masa. Masa circulară ce le separa era stivuită până în vârf cu fructe dar niciuna din surori nu era interesată să mănânce. Erau foarte preocupate. Clarissa se juca cu o piersică decojită, iar Jettatura împungea aiurea în farfurie cu o furculiţă cu doi dinţi.

Pe o tăviţă de argint aşezată în zona vizibilă a mesei zăceau rămăşiţele sfărâmate ale cubului vivant.

– Hai să admitem, vorbi prima Clarissa, după o lungă pauză, că activitatea Arachnidului pare să fi avut un scop anume. Totuşi nu rezultă că cei din Cercul Interior ne cunosc intenţiile. Cred că prezenţa Lorcăi şi prietenia ei făţişă demonstrează acest lucru. Ea n-a văzut nimic… ei bine aproape nimic. Şi ceea ce a văzut, noi i-am explicat.

– Cam multe coincidenţe. Vreau să spun că pot să accept că păianjenul ăla blestemat l-a omorât pe Lapis. Cine ştie ce se ascunde în minţile lor ciudate? Dar cubul vivant? Demonstrează o intenţie complet diferită. A acţionat ca şi cum ar fi fost instruit.

Clarissa aruncă un zâmbet obosit.

– Asemenea lucruri nu sunt neobişnuite. Ceremonia îmbracă multe forme. În multe culturi se acordă acelaşi respect imaginii, ca şi obiectului adevărat. Nu mă întreba de ce, acceptă doar. Arachnidul, urmărind pesemne o logică proprie, pentru că sunt creaturi obsedate excesiv de ceremonii, a preferat să-l mănânce pe Lapis. Urmând logica, a consumat şi imaginea.

– N-a consumat-o, a zdrobit-o.

Clarissa aruncă cuţitul pe masă.

– Jettatura, câteodată mintea ta e atât de încuiată. Zdrobit, mâncat înseamnă acelaşi lucru. Înţelege că e vorba de o ceremonie.

– Nu pot.

Cu buzele strânse se priviră una pe cealaltă peste masă.

– Bine atunci, vorbi Clarissa, şi ce propui? Să renunţăm? Să azvârlim la gunoi planurile pentru care s-au dus atâţia ani de tinereţe? Să ne retragem? Să-l lăsăm pe Lamprey să culeagă laurii?

– Nu. Eu vreau să atacăm chiar acum. Să lăsăm la o parte fineţurile. Să izbim cât mai avem avantaj.

– Şi eu spun nu.

– Ce avem de câştigat aşteptând?

– Jettatura, Marile Familii stau la pândă. Când vom acţiona, neprovocate, se vor alia cu toţii contra noastră.

– Şi ce dacă? Dacă ne mişcăm repede, premiul va fi moartea, înainte ca ei să înţeleagă ce se întâmplă. Familiile nu sunt sentimentale.

– Conspiraţia Shell-Bogdanovich şi-a pus în alertă Porţile. Wong le-a închis.

– Ha. Wong contemplă mareele, iar Shell-Bogdanovich… bătrânul şi grasul de Helium îşi dă importanţă. A adulmecat el ceva, admit, dar Clarissa, crede-mă, când strugurii sunt storşi vom bea vin împreună cu restul.

– Acum ai dreptate.

– Atunci de ce pregeţi?

– Încă mai avem un avantaj major… ba chiar decisiv!

– Care?

– Tu singură mi l-ai spus. Din sursa lui Songteller. Fata Beltane din Familia Cincizeci şi şase.

– Da, mă rog, puştiul e un prost tare de cap. În curând va deveni mai rezonabil.

– N-o va face. Va încălca Codul. Va ofensa pe Cei Unsprezece. Cei Unsprezece se vor uni împotriva lui, iar noi vom izbi primele. Vom acţiona sub pavăza autorităţii.

– Ha.

– Nu-ţi bate joc de un avantaj moral.

– Ha.

– În realitate, ce vrem? Teritorii? Nu chiar: dorim să vedem Paxwax în genunchi. Ne vom lua înapoi de la ei ceea ce este dreptul nostru. Le vom împuţina Imperiul. Dar cu stil. Acum văd limpede. Foarte limpede.

– Şi dacă n-are curajul să se pronunţe în public pentru femeia Beltane? Dacă revine la Dama Longstock?

– Nu va face asta. Vezi tu, Jettatura, eu l-am studiat pe Pawl Paxwax. Este un bărbat ciudat, dar cred că pot să-l citesc. În adâncul inimii el vrea să-i atace pe Cei Unsprezece. Şi-a aşezat emoţiile deasupra Codului. În fond, e un rebel, aşa cum era şi maică-sa. Calmează-te, Jettatura – ştiu că poţi s-o faci. Lasă-te în grija mea.

29

**Bennet**

Pe când Pawl dormea iar Odin îşi aduna forţele, membrii Cercului Interior munceau cu sârg. Fiecare inci de pământ era cercetat minuţios, fiecare cameră sau pasaj blocat era deschis. S-a verificat generatorul de energie. S-au căţărat pe pereţi şi acoperişuri şi au notat stricăciunile şi punctele slabe. S-au îngrijit de Toby Paxwax, l-au spălat şi l-au îmbrăcat, pregătindu-l pentru înmormântare. Au forfotit pe lângă antica maşinărie vivantă, mirându-se că încă mai funcţionează. Unul dintre membri îşi scoase mânecile robei, dezvăluind un mănunchi de tentacule şerpuinde. Cu ajutorul lor desfăcu peretele din faţa tancului Cutiilor Pandorei şi pescui melcii din supa portocalie, gelatinoasă, unul câte unul. Melcii fură aşezaţi cu mare atenţie într-o cutie cilindrică, sigilaţi şi transportaţi pe navetă. Şobolanii fură eliberaţi cu toţii.

Pe măsură ce se dezvăluia starea generală a Planetei Reşedinţă Paxwax, au fost convocaţi tehnicienii. Aceştia au traversat cu echipament Poarta şi au coborât cu naveta.

Treptat, noaptea se sfârşi, dar multe părţi ale casei fremătau. Cablurile vechi, strânse şi îndepărtate, au fost înlocuite cu altele noi. Se strigă un avertisment când energia alimentă scările şi drumurile rulante. Câteva din ele se opriră, măcinate. Altele ţipară şi porniră să funcţioneze. Pereţii pictaţi pâlpâiră şi deveniră solizi şi luminoşi din cauza culorilor. Lumina străpunse bezna pretutindeni în casă, pereţii exteriori, drumurile rulante, curţi. Erau atâtea de făcut, rezultatul a secole de neglijenţă. Totul a fost catalogat. Totul a fost notat.

Cartierul general al operaţiunilor Cercului Interior îl formase vivanteca, o cameră spaţioasă plină cu rafturi înguste. Pe rafturi se îngrămădeau mii de cuburi vivante prăfuite. Conţineau istoria Paxwax, aproape totul, începând cu Marea Lovitură.

Aşezată la o maşinărie vivantă portabilă se afla şefa echipei tehnice a Cercului Interior. Descoperi planurile originale alcătuite de Sceptre Paxwax şi le cercetă cu atenţie, descifrând intenţiile originalului arhitect.

Zorii apărură şi trecură.

Muzica izbucni şi fu brusc întreruptă. Apa gâlgâi şi se azvârli asupra împrejmuirilor ierboase. Solul uscat o sugea cu nesaţ. În

Sala de Arme, imaginile diferitelor lumi ţintuiau pereţii. Prin colţurile prăfuite, Arachnizi cu picioare de plastic se întindeau şi făceau curat.

În tot acest timp Pawl dormea.

Se trezi pentru scurtă vreme atunci când luminile din cameră clipiră, stingându-se şi aprinzându-se într-o succesiune rapidă. Odin sesiză acest lucru, deoarece crease o punte psihică, între el şi Pawl. Pe această cale îi transmise gânduri calde, confort, dragoste şi Pawl mormăi ceva şi adormi din nou.

Câteva ore mai târziu se trezi bine-dispus. În jurul lui se auzeau numai sunete. Sări în picioare şi privi pe fereastră. În curte o echipă de membri în negru ai Cercului Interior se ocupa cu tunsul copacilor şi înlăturarea crengilor inutile. Deja se adunaseră stive mari lângă pereţii clădirilor. Pe acoperiş furnicau alţii ajustând uriaşa antenă vivantă.

– Ce naiba? gândi Pawl.

Scutură capul ca să gonească somnul şi se întinse. Cu toate că era curios, totuşi nu putea ignora o foame cumplită ce-l rodea pe dinăuntru.

Împinse uşa şi se trezi nas în nas cu masca unui membru al Cercului Interior, ocupat să smulgă câteva din sârmele secrete ale lui Toby.

Greu de spus cine era mai surprins, dar reprezentantul Cercului se opri din treabă, îi făcu semn să-l urmeze jos, acolo unde drumurile rulante parcurgeau coridoarele precum sticla. Lunecând împreună, călăuza îl conduse pe Pawl până la vivantecă, poftindu-l să intre.

Pawl intră prea târziu ca să mai întrezărească faţa arhitectei Cercului Interior. Femeia îşi aşezase masca la intrarea lui.

– Ce se întâmplă? Cine sunteţi?

– Reparaţii. Reparaţii necesare. Vocea era subţire şi nazală dar uşor de înţeles. Am început lucrarea imediat.

– Cine sunteţi?

– Nu este evident?

– Ba da, dar…

– Sunt atâtea lucruri de făcut.

Pawl privi prin unul din geamurile vivantecii. De acolo putea vedea o latură roză a domului. Tot felul de creaturi se aflau acolo, cârpind găurile cu foi subţiri, roşiatice de laminate.

– Cine e şeful? Doresc…

– Eu conduc lucrările tehnice. Dar mai este cineva conducătorul nostru, al tuturor.

– Şi cine este acel cineva?

Femeia dădu din umeri.

– Suntem foarte ocupaţi. V-ar plăcea să vă arăt câteva din reparaţiile deja efectuate?

Pawl aprobă apoi negă.

– Da şi nu. Mai întâi vreau să mănânc.

Membra Cercului Interior apăsă câteva comenzi pe vivantă şi şopti ceva într-o limbă pe care Pawl nu o înţelegea.

Palida mască se întoarse spre el.

– Mâncarea vine acum. Mâncaţi şi apoi să mergem să aruncăm o privire.

Hrana era acceptabilă. Fructe, ouă şi o fiertură din fulgi de ovăz. Dar pe când mesteca şi înghiţea, Pawl avea ciudata impresie că era cercetat. Arhitecta era întoarsă cu spatele, ocupată cu supravegherea punctelor de energie nodală. Nici nu-i acorda atenţie. De câteva ori Pawl privi peste umăr, dar bineînţeles că nu era nimeni acolo.

Deasupra lui, în camera umedă, Odin îşi contractă şi retractă fibrele ce-i alcătuiau corpul. Odin îl urmărea pe Pawl şi-i observa reacţiile. În mod deliberat îl lăsase pe Pawl să-i simtă prezenţa, în acelaşi fel în care un antrenor dă voie în mod gradat unui cal nărăvaş să simtă greutatea din spate. Curând Odin avea să se facă cunoscut lui Pawl dar nu venise timpul. Nu încă.

– Îl cunoşti pe fratele meu, Pental? întrebă Pawl lingându-şi buzele.

– L-am văzut, răspunse arhitecta, întoarsă tot cu spatele.

– Şi?

– Şi ce? El nu e aici. E un membru important al Cercului Interior. De mult nu se mai ocupă cu astfel de treburi.

– Mă gândeam că ar fi putut veni şi el.

– Nu-l interesează. Nu vă mai gândiţi la Pental. Sunteţi Seniorul Paxwax. Trebuie să vă gândiţi la viitor.

– Mmm. De ce mă ajutaţi? Nu vreau să spun că nu sunt recunoscător. Sunt. Dar de ce?

– Noi, cei din Cercul Interior vă supraveghem de câtva timp. Dorim să vă acordăm tot ajutorul pe care îl putem da. Nu dorim

război între Familii. Acum, dacă aţi terminat, să mergem.

Se plimbară împreună printre clădiri. Pretutindeni se aflau echipe de lucrători.

– Aveţi nevoie de oameni noi aici. S-a aranjat şi această problemă, dar noi vom pleca.

Intrară într-o parte mai veche a Grădinii lui Sceptre Paxwax. Călcau pe un dreptunghi de sol umed. Fusese plantată o întreagă livadă. Copaci noi, mari, pruni şi peri, erau aranjaţi ordonat.

– Ne puteţi oferi o idee unde v-ar plăcea să locuiţi, Stăpâne Paxwax? Un senior are nevoie de o locuinţă. Nu puteţi locui în această cameră micuţă şi urât mirositoare. În plus e aproape dărâmată… pereţii au putrezit.

Pawl îşi lăsă privirea să colinde. Deasupra peretelui ce mărginea grădina se înălţa Turnul Roşu. Aici locuise Sceptre Paxwax, în culmea gloriei Familiei Paxwax.

– Mi-ar plăcea să trăiesc în Turnul Roşu.

– Curios. Era şi alegerea mea. Renovările au început deja.

Târziu, când soarele se apropia de asfinţit, vizitară din nou vechea clădire.

– V-am pregătit provizoriu o cameră. Nu e mare, dar are toate lucrurile de care aveţi nevoie.

Arhitecta deschise o uşă spre ceea ce fusese, după cât îşi amintea Pawl, sufrageria principală. În mijloc trona o masă lungă, lustruită, cioplită din trunchiul unui singur copac. Într-o parte se afla un pat şi ceasul bunicului. În cel mai îndepărtat capăt al camerei, în cămin, pâlpâia focul. Era un foc adevărat şi luminile dansau în jurul pereţilor. În faţa lui zăcea Punic, unul din picioare îi tremura.

– Mi-e teamă că nu putem face prea multe pentru câine. Toate circuitele sunt deteriorate.

La intrarea lui Pawl, Punic îşi ridică capul şi bătu cu coada în podea dar nu se ridică.

În colţ se zărea consola unei noi mărci de vivantă.

– Noi considerăm vivanta o piesă esenţială a echipamentului. Eu nu ştiu cum se descurca tatăl dumneavoastră cu una aşa veche. A fost dusă la gunoi, de altfel. Cea nouă are toate conexiunile făcute. Cred că veţi avea o seară foarte încărcată,

Stăpâne Pawl. Vă aşteaptă multe apeluri.

Arhitecta se retrase.

– Vă părăsesc Senior Pawl. Sper că zgomotul nostru nu vă va deranja. Vom lucra toată noaptea. Ah, mâine trebuie să-l înmormântaţi pe tatăl d-voastră.

Uşa se închise.

Imediat Pawl se apucă să inspecteze camera, să mute scaune, să privească în alcovuri şi să arunce priviri sub masă şi pat. Din nou avea simţământul misterios de a fi supravegheat.

Dar nu găsi nimic.

În apropierea focului, pe o măsuţă se afla un decantor de suc de Seppel şi un pahar. Pawl şopti un cuvânt de mulţumire oricărui membru al Cercului Interior care se gândise să-i asigure şi acest confort. Bău şi se încălzi la foc. Prin şemineu şuierau rafalele de vânt. Dincolo de pereţi vremea revenea la starea ei normală, şi întreaga Insulă Bennet se supunea capriciilor sezonului. Era o primăvară timpurie. Iarna mai pândea încă în aerul nocturn.

Pawl ochi vivanta. Deasupra platoului închis la culoare plutea şi strălucea o ceaţă verde. Mai bău un pahar de suc Seppel, dintr-o singură înghiţitură, şi se aşeză în faţa maşinăriei.

Apelurile prioritare fuseseră aranjate în ordine.

Primul şi cel mai urgent era un apel de pe Veritas.

Songteller era mort.

Pawl vizionă rămăşiţele bărcii, arzând încă la suprafaţa apei, corpul carbonizat şi discul lucitor de identitate. Discută cu şeful securităţii de pe Veritas, şi omul părea înspăimântat. Pawl se auzi spunând:

– Songteller trebuie să aibă parte de toate onorurile. Voi vizita eu însumi Veritas. Între timp, toate afacerile Imperiului Paxwax vor fi îngheţate. Pentru Paxwax nu e niciun pericol. Spune asta la toată lumea.

Îl văzu pe om mai relaxat. Ordinele aveau să fie date. Bărbatul salută şi se întrerupse emisia.

Pawl avu nevoie de mult timp ca să accepte ideea: Songteller mort. Nu simţea nici regret şi nici îngrijorare. Într-un fel era un pic bucuros. Songteller ştiuse de Laurel. *Poate că tot răul spre bine, dar mă întreb cum voi conduce Imperiul Paxwax fără el.*

Era un gând sâcâitor.

Şi alte mesaje pretindeau atenţie. Pawl băgă de seamă că prioritatea secundă o avea Xerxes.

*Ce-or fi vrând şi doamnele? Trebuie să mă pregătesc pentru ele.*

– Rose e din nou bolnavă. E în camera ei acum. Îşi face atâtea griji. Toate acestea…

Dama Clarissa îşi desfăcu mâinile pentru a sugera totul.

– N-a fost puternică niciodată, nici chiar când era tânără.

Undeva deasupra, Jettatura nu răspunse, dar apucă bara trapezului ferm cu mâinile ei puternice şi îşi luă avânt de pe platformă. Se roti în aer, cu părul alb fluturând în urmă-i şi tăind aerul, la câteva picioare deasupra capului Clarissei. Forţa greutăţii o propulsă de pe bară, se balansă şi apoi ca un pescăruş zbură şi ateriză pe platformă.

Deşi afişa o lipsă vădită de interes, Clarissa admiră stilul Jettaturei: eleganţa simplă şi silueta armonioasă a corpului. Temperamentele diferite ale celor două surori se dezvăluiau prin atâtea moduri. Când Clarissa comunica cu străbunele, Jettatura prefera solitudinea gimnasticii. Clarissa dispreţuia exerciţiile de orice fel, iar Jettatura îşi epuiza corpul până la extrem. Clarissa adora să se bălăcească şi să-şi răsfire penele în piscina ei în formă de trandafir înrourat, Jettatura se bucura de plăcerea duşului de particule şi nu permitea nimănui să-i atingă părul. *Barocul şi clasicul, două interfeţe ale realităţii. Dar unde este locul lui Rose?* se întrebă Clarissa.

Jettatura se pregătea pentru alt exerciţiu.

– Binevoieşte şi dă-te jos. Vreau să vorbim despre Rose. Mă îngrijorează.

Jettatura înhăţă o funie, o verifică şi îşi încolăci picioarele în jurul ei, coborând încet.

– Foarte bine, rosti Jettatura prinzându-şi părul cu ace. Hai să vorbim în camera mea de audienţe, dar nu sunt încântată de întrerupere… indiferent din ce motiv.

Camera era toată din lemn şlefuit, curat şi strălucitor, de culoarea mierii de albine. Fără covoare şi tablouri, doar lemn simplu.

Se aşezară de o parte şi de alta a unei măsuţe circulare, pe scaune de lemn bine lustruit. *Mai mult ca inamici decât ca surori,* gândi Clarissa.

– Copilul din ea e sănătos?

– Aşa pare să fie.

– Mm, cred că ar fi mai bine să-l scoatem, înainte să i se întâmple vreun rău. Într-un incubator va fi în siguranţă.

– Rose ar…

– Rose n-ar avea nimic de spus în ceea ce o priveşte. E destul de proastă şi aşa, şi se tâmpeşte pe zi ce trece.

– Legile familiei sunt foarte clare: toate conducătoarele trebuie să fie născute natural.

– Legile sunt făcute pentru a fi încălcate. Uită-te la tine. Ai fost prematură. Pe mine m-au scos cu forcepsul în lume şi cred că travaliul mamei cu Rose… ei bine, cred că a fost principala cauză a morţii. Nu-ţi aminteşti privirea ei? Nu? Îşi tot trântea capul în pernă… plină de sânge şi transpiraţie. Merită osteneala? Pentru ce? Şi când a văzut ghemotocul de carne cu ochi…

– Jettatura, se răsti Clarissa. Eu ţi-am interzis să mai vorbeşti despre aşa ceva.

– Bine. Bine, cine s-ar fi gândit că tocmai acea creatură deformată este singura care s-a născut normal.

Cele două surori se priviră una pe cealaltă.

– Tu… tu mai încerci? întrebă în cele din urmă Clarissa.

– Desigur. Dar ovarele mele sunt atrofiate. Şi tu?

– Mi-e teamă să ajung la implantare. La urma urmei sunt mai bătrână decât tine şi nu mă aştept la miracole.

Clarissa se ridică.

– Eu tot cred că trebuie să acţionăm în privinţa Rosei. Pentru binele tuturor, spuse Jettatura.

– Mai aşteptăm câteva zile. Între timp, încearcă să nu o baţi la cap sau s-o terorizezi. Fii şi tu mai caldă, mai blândă.

– S-a făcut!

În cameră se auzi ţârâitul slab al unei sonerii şi surorile se priviră surprinse. Soneria anunţa o chemare neprevăzută. Tavanul se dădu la o parte pentru a permite maşinăriei vivante locale să coboare.

– Dacă e din nou Lamprey spune-i, spune-i…

Clarissa îşi căuta în minte cuvintele pe care i-ar fi plăcut să le spună lui Lamprey.

Dar nu era Lamprey. În spaţiul vivant se întindea emblema stelară a Familiei Paxwax.

După toată agitaţia produsă de Arachnid şi de Songteller, de problemele Rosei, Clarissa uitase complet apelul adresat lui

Pawl. Părea să fi fost cu o eternitate în urmă. Aparţinea unei alte perioade. Nu era pregătită. Penele de un roşu strălucitor ameninţau să se ridice.

– Calm, calm, o povăţui Jettatura. Adu-ţi aminte că el nu ştie nimic.

Ea ieşi din raza vizuală a vivantei.

– Poartă-te cu graţie. Urează-i de bine. Spune-i că noi tânjim după o nouă ordine.

Clarissa îşi netezi nervoasă penele. Se aşeză dreaptă şi atinse butoanele.

Vivanta intră în funcţiune. Dintr-un milion de viermişori argintii se născură trăsăturile severe ale lui Pawl. Pe faţă nu se citea nici urmă de zâmbet.

– Salutări ţie, Dama Clarissa a Familiei Xerxes de la Tour Souvent. Ai adresat un apel prioritar Planetei mele de Reşedinţă. Răspund acestui apel.

Indiferent la ce se aştepta Clarissa, cu siguranţă că nu la acest tânăr calm şi bine stăpânit ce vorbea cu ea.

Pawl se dichisise încă de când primise apelul de pe Veritas. Duşul de particule îi adusese o culoare vie în obraji şi-i tonifiase muşchii. Îşi schimbase hainele pentru a se îmbrăca cu o jachetă de vânătoare albastru închis, cu guler înalt şi mâneci bufante, strânse la încheieturi.

Umerii susţineau emblema Paxwax, din aur masiv. Părul lung fusese împletit într-o coroană de şerpi, şi şuviţele grele de păr negru erau prinse de două ace lungi din argint. Ochii păreau mai proeminenţi. Culoarea lor era a aurului, aidoma ochilor de leu. Deşi Clarissa văzuse portretul lui Pawl, era total nepregătită pentru vigoarea animalică cu care se confrunta acum. Arăta ca şi cum în orice clipă ar fi putut sări prin spaţiul vivant, ca să o atingă. Era imposibil, bineînţeles, dar gândul o făcu să se crispeze.

– Ah, da. Mulţumesc pentru returnarea apelului. Doream, cu toatele, să te felicităm pentru învestirea ca Senior. Sper ca familiile noastre să coopereze.

– Mulţumesc Damă Clarissa, sunt atât de fericit pentru urările tale de bine. Şi eu sper să lucrăm cu încredere. Dar e tot ce doreai? Codul m-a făcut să cred că e o problemă de viaţă şi moarte.

Pauză. Linişte. Clarissei nu-i venea în minte nimic de spus.

Jettatura semnaliza ceva din spatele vivantei.

– Noi… da… noi cred că am făcut o greşeală, se auzi spunând şi-i veni să-şi dea palme, atât de neconvingătoare fusese replica ei. Cu siguranţă că noi nu dorim să te obosim, acum când ai atâtea probleme. Nu te mai reţin.

Clarissa se întinse să întrerupă contactul.

– Aşteaptă, se auzi vocea lui Pawl.

Clarissa îl privi uluită. El înaintase.

– Înainte de a muri, tata mi-a vorbit despre neînţelegerile dintre familiile noastre. Eu cred că partea lui de vină era cea mai mare, de aceea domneşte neîncrederea între noi. Eu nu gândesc la fel ca tata. Sper că putem începe un timp al prieteniei. Vă rog să vă gândiţi bine la acest lucru. La revedere.

Pawl întrerupse el contactul.

Puntea ce-i unea prin spaţiu-timp se evaporă. Clarissa privi surprinsă faţa lui Pawl care dispărea.

– Deci el este, spuse Jettatura ocolind maşinăria. Arată mai mult a animal. Numai Dumnezeu ştie cum s-au înmulţit Paxwax la timpul lor. Nu e nicio urmă de puritate în ei. I-ai văzut privirea plină de bătaie de joc?

– Da, am observat.

Consola vivantă se plie şi se retractă în acoperiş, iar camera se lumină. Clarissa continuă.

– Un animal, precum ai zis. Are şi aroganţa lui taică-su. Poate fi chiar mai periculos decât taică-su. Toby era un prost. Acest tânăr nu este. Va fi o adevărată plăcere să-i smulgem emblema Paxwax de pe umeri. Mă bucur că l-am văzut.

– Şi eu la fel.

– Oare am ieşit bine?

– Elegantă şi enigmatică. Două dintre virtuţile tale.

Jettatura slobozi un hohot de râs. Părea să fie binedispusă.

– Totuşi, continuă ea, sunt fericită că Rose n-a fost şi ea aici. Cred că acest tânăr Paxwax are şarm. O naivă cum e Rose, ar fi lesne de impresionat.

Râse din nou, plină de veselie. Clarissa o privi surprinsă.

– Clarissa, hai, admite că noi Xerxes, acţionăm ca într-o dramă de înalt nivel. El e un încăpăţânat, după câte am înţeles şi victoria noastră va fi cu atât mai dulce cu cât inamicul nostru cade singur în capcană. Ai o înregistrare vivantă cu doamna

inimii lui?

– O putem obţine.

– Trebuie.

## 31
**Bennet**

Pawl rămase nemişcat mult timp după ce apelul se încheiase. O alarmă îi răsuna înverşunat în cap. Băgase de seamă nervozitatea Clarissei şi felul cum privea într-o parte, de parcă ar fi căutat sprijin. Pawl presupuse că mai era şi altcineva cu ea. Şi de ce-l minţise în privinţa apelului prioritar?

Se petrecea ceva ciudat.

Dama Clarissa Xerxes de la Tour Souvent.

Pawl nu se întâlnise niciodată cu acea doamnă. Era cumva mai tânără decât se aştepta, şi degaja o anumită vrajă, un farmec distinct. Poate că erau de vină penele… *Mă întreb dacă i-ar plăcea să i le smulgă cineva?* Pawl zâmbi la absurditatea gândului şi îl uită.

Erau multe de făcut.

Câteva ore în şir Pawl comunică cu Seniorii Marilor Familii. Se prezentă, încercă să se facă plăcut, fentă întrebările şi în general lăsă impresia că toate lucrurile merg bine la Paxwax. Singura surpriză a fost că Helium şi Clover ai Conspiraţiei Shell Bogdanovich erau mult mai prietenoşi şi deschişi decât se aştepta. Era evident că ei îl stimaseră mult pe Toby.

În cele din urmă împinse vivanta deoparte şi se întinse. Spatele îi înţepenise, iar umerii îl dureau de parcă dusese saci cu lămâi. Îşi scoase emblema Paxwax de pe umeri şi o aşeză în caseta ei din lemn negru.

Prima lui noapte de Senior fusese lungă.

Dădu un tur scurt în jurul casei, zburând pe cărările rulante ce se mişcau ca argintul viu. Se simţea mult mai relaxat. Mai era un apel ce trebuia făcut. Târî maşinăria vivantă până lângă pat, se aşeză şi apăsă coordonatele pentru Planeta Reşedinţă Beltane.

Spaţiul ceţos al vivantei se limpezi şi Pawl rămase faţă în faţă cu Laurel Beltane.

– Am reuşit, spuse el. Ce mai faci, iubire? Eşti singură?

– Desigur. Te-am aşteptat să mă chemi. Tresărind la fiecare apel.

– Ştiu. Este prima oară când am puţin timp pentru mine de când… ei bine de când m-am întors acasă.

Clipe lungi se sorbiră din priviri, fără vorbe şi, fără vreun

motiv pe care Pawl să-l înţeleagă, Laurel izbucni în plâns.

– Nu-i nimic, răspunse parcă gândului său. S-au întâmplat atâtea, şi sunt uşurată acum când te văd. Sunt atât de fericită să-ţi aud vocea. Nici n-ai idee cum a fost aici. Aşteptarea. M-am blestemat pentru că am fost atât de căpoasă şi încăpăţânată şi nu te-am însoţit.

– Eu sunt bucuros că n-ai făcut-o. Ce mizerie. N-ai să crezi…

– Nu l-ai ucis, nu-i aşa?

Întrebarea bruscă îl întrerupse. Clătină a negaţie capul.

– Nu l-am omorât eu. Aş fi vrut, dar nu e prea mare diferenţă. Îmi închipui că spaţiul e plin cu zvonuri.

– Este. Lucrurile cele mai incredibile. Nici nu ştiam ce să cred.

– Crede-mă acum. Toby a murit de bătrâneţe şi din cauza traiului rău. Eu sunt Seniorul Paxwax şi te iubesc.

Tensiunea născută între ei, se dizolvă la auzul acestor cuvinte simple. Se năpustiseră unul spre celălalt şi râseră cu feţele şi mâinile întretăind imaginea celuilalt. Imaginile nu erau mai substanţiale decât aerul.

– Aşază-te la loc, prostule, şi relaxează-te: Spune-mi totul. Pretind să ştiu tot ce s-a întâmplat din momentul când ne-am despărţit pe Lotus-şi-Arcadia.

– Nici nu ştiu de unde să încep.

Dar începu. Vorbi deschis, dând voie gândurilor să divagheze. Descrise pustia Bennet şi cadavrele descoperite în iaz. Povesti despre nebunia tatălui său şi despre noaptea petrecută de unul singur, terorizat de imaginile create de tatăl său. Povesti vizita Nedeliei şi venirea Cercului Interior. Dar mai era ceva ce nu-şi aducea aminte, ceva ca un val spărgându-se. Memoria nu reuşea să iasă din ceaţă.

– Şi deci ce se întâmplă în prezent?

– Planeta e invadată de o întreagă armată a Cercului Interior. Fac ordine. Reconstruiesc.

– Şi eşti singura persoană acolo?

– Da. Nu pentru mult timp.

– Cum adică?

– Voi aduce oameni noi. Sau mai degrabă noi vom aduce. Vom face cea mai frumoasă şi mai elegantă Planetă Reşedinţă dintre toate Familiile. Cercul Interior ne ajută. Ei nu vor să vadă prăbuşirea Familiei Paxwax.

Laurel tăcea. Vedea mai clar decât Pawl dificultăţile din cale.

– Dar căpeteniile Familiilor? Ce cred ei?

– Ei nu ştiu. În prezent Paxwax e doar o faţadă. Prezentăm faţa curajoasă. Profesională, ca de obicei. Apărarea mea e pe fază. Să ştii că a fost chiar amuzant aseară să discut cu Seniorii. Toţi doreau să ştie dacă voi continua sau nu onorabila existenţă după tradiţii. Freilander-Porterhouse doreau să iau parte la războiul lor civil!

– Şi, ce le-ai spus?

– Să se care.

– Ai şi început să vorbeşti ca un Senior, râse Laurel.

– Dar tu? I-ai povestit tatălui tău despre noi?

– Nu am avut de ales.

– Şi asta ce înseamnă?

– A primit mesajul tău. A vrut să-i cunoască înţelesul. S-a înfuriat la culme.

– Şi…?

– Mda, lucrurile s-au mai potolit acum.

– Mă bucur. Va înţelege. Voi vorbi eu cu el.

– Dacă şi el va vrea să vorbească cu tine.

– Poftim?

– Trebuie să vezi lucrurile şi din punctul lui de vedere. E un om bun. Familia noastră e mică, dar stabilă. Nu ne lipseşte nimic, pe cuvânt. Avem o lume confortabilă. Un spaţiu modest, bogat în fructe. Negoţul e bine dezvoltat şi planetele noastre prosperă. Nu ameninţăm pe nimeni şi nu avem duşmani. Ştiu că nu sunt o frumuseţe renumită, dar avem o mie de peţitori, cu toţii oameni straşnici, şi niciunul dintre ei n-ar fi deranjat rânduiala. Tata se teme de schimbări. Îi place să lase lucrurile la locul lor firesc. Spune, de ce aş vorbi de dragoste, într-o lume de politică? Spune, de ce aş merge alături de un om cu care n-aş fi fericită în veci? Spune, de ce mi-aş lega viaţa de o mare personalitate, pentru că atunci când marile personalităţi cad, târăsc cu ele în noroi pe toţi cei care îi însoţesc. Mai rău dintre toate, el crede că mă vei abandona, aşa cum tatăl tău şi-a izgonit nevasta.

Pawl aprobă.

– Tatăl tău e înţelept. Paxwax nu sunt renumiţi pentru fidelitatea lor. Are tot dreptul să se îndoiască.

Cuvintele încercaseră să sune a glumă, dar Laurel nu râse.

Femeia se apropie. Pe faţa ei se citea o expresie pe care Pawl

rar o mai văzuse.

– Să nu mai spui aşa ceva Pawl. Să nu mai spui aşa ceva nici măcar în glumă. Te-am iubit mai presus de orice, încă de atunci, de când te-am cunoscut. Ştiu bine ce înseamnă asta. Ştiu preţul pe care îl voi plăti. Cunosc riscurile. Într-o zi s-ar putea să mă părăseşti. Toţi bărbaţii sunt aşa, am dreptate? Nu mai glumi niciodată. Deoarece dacă n-am să te am, nu mă voi mai căsători niciodată. Nu am de ales. Este drumul pe care-l urmez.

Se aşeză şi intensitatea vocii scăzu.

– Să ştii, dacă nu te-aş iubi, te-aş urî. Mă bucur că mă aflu pe latura corectă a drumului. Dragostea mă face o femeie puternică. Toată puterea mea se află la tine.

– Dacă mă urăşti, m-aş usca.

– Eu aş muri. Aceasta este calea dintre dragoste şi ură. Pe o parte viaţă, pe cealaltă moarte.

Dragostea venise atât de uşor, cum vine odihna după efort. Când Pawl se întâlnise pentru prima oară cu Laurel Beltane, cu plăcerea ei pentru culori trăsnite, el întâlnise pe cineva care îl făcuse, pentru prima oară în viaţă, să se simtă simplu. În mijlocul banalităţilor şi senzualităţii de pe Lotus-şi-Arcadia, el găsise pe cineva care trăia cu adevărat. Împreună îşi creaseră colţişorul lor de rai. Iar acum ce se întâmplase? Chiar atunci când lumea îşi arăta faţa încântătoare, norocul părea că îl părăsise.

– Câteodată Laurel, vorbi pierdut Pawl, să ştii că mă înfricoşezi. Eşti atât de limpede. Atât de puternică. Dacă te-aş pierde eu… nu ştiu… eu…

– Bine, dar nu eşti pe punctul de a mă pierde. Hai, curaj. Ce altceva ai mai făcut? Ai mai scris poezii?

– Una. Am scris-o lângă râu.

Pawl căută în carneţel şi-i citi versurile.

– Ce părere ai?

– Îmi place. Mie şi apei. Să mi-o trimiţi.

– Vino să o iei.

– Curând, iubire, curând. Pawl, nu înceta să scrii. Ştii, câteodată te simt aproape de mine, ca şi cum ai fi în aceeaşi cameră. Cred că atunci când scrii poeme, ceva din tine pleacă şi mă atinge. Mă face să mă simt ocrotită. Înţelegi?

– Înţeleg.

Din nou încercară să se sărute, dar de această dată îşi ţinură imaginile la câţiva inci distanţă. Imaginaţia completă restul.

În spatele fetei ceva strălucea cu putere.

– Se crapă de ziuă. Pot să-ţi arăt ceva din lumea mea?

Pawl aprobă şi privi pe propria fereastră. Era o noapte neagră.

Laurel făcu transparent unul dintre pereţii camerei. În exterior domnea o lumină opalescentă. Casa naviga peste insule muntoase întunecate. În spatele lor răsărea soarele. Cerul zorilor era colorat într-un albastru intens. Două alte structuri navigau cu ei.

– Ce sunt astea? se interesă Pawl.

– Sunt locuinţele tatălui şi fratelui meu. După câte văd, încă mai dorm. Nu se zăresc lumini. Mai târziu voi merge la ei, să luăm micul dejun împreună.

– Ai să fii obosită.

– Nu voi fi. Sunt fericită, aşa cum n-am mai fost de mult timp.

Suflul brizei unduia perdelele şi aducea în bătaia auzului zgomote îndepărtate.

– Ce frumuseţe, rosti Pawl. O frumuseţe atât de calmă. Întotdeauna e aşa plăcut?

– Pretutindeni pe planeta noastră e ca aici. Oriunde ai căuta. Câteodată călătorim spre nord unde marea bate în gri şi negru, unde sunt munţi de gheaţă. Şi acolo e la fel de frumos. Gheaţa geme continuu, iar păsări cu aripi lungi şi ascuţite zboară în bătaia vântului. Furtunile se deplasează ca nişte uriaşi. Iubim furtunile şi când obosim ne ridicăm în înalt locuinţele. Acum ne plac mările de mică adâncime, unde e întotdeauna cald. Ne lăsăm duşi de briză. Îmi iubesc lumea, Pawl.

Ea căscă. Încercă să-şi înăbuşe căscatul, dar nu reuşi.

– Dragostea mea, odihneşte-te. M-ai văzut pe parcursul unei nopţi grele. Vom vorbi în fiecare zi.

– Cât timp mai durează până când voi fi cu tine?

– De îndată ce-mi aşez planeta pe propriile picioare. Începutul e mai greu. Ce minunat e că te afli alături de mine. Cred că noi avem secretul cel mai bine păzit din univers. Când voi fi stăpân pe poziţie, îi voi provoca pe Cei Unsprezece, şi n-au decât să ragă dacă aşa le doreşte inima. Ei nu mă sperie. Spune-i acest lucru tatălui tău. Mai spune-i că voi discuta cu el, indiferent dacă

vrea sau nu să mă asculte. Nu vreau să-l las pradă îndoielii.

– Ai grijă, iubire.

– Voi avea.

Urmă un vârtej de veşminte şi Laurel rămase goală în faţa privirilor lui. Se apropie de vivantă, atât de aproape, încât Pawl îi vedea nuanţa dulce a pielii.

– Te iubesc Pawl. Te vreau.

– Şi eu te iubesc, Laurel.

În cuvintele lui se ghicea pasiunea violentă.

Câteva secunde mai târziu întrerupseră contactul.

Atinseseră limitele comunicaţiei vivante. Să prelungească transmisia ar fi însemnat să se îmbolnăvească.

În obscuritatea camerei lui Pawl persista prezenţa fetei. Dăduse viaţă locului trist. Pawl se simţea în al nouălea cer de fericire, mintea lui era euforică. Ar fi dorit să cânte şi să strige, să alerge şi să zboare în acelaşi timp. Rezistă tentaţiei de a o chema din nou. Durerea simţită în el avea un gust dulce.

*Unde o fi caietul meu blestemat?* Îl găsi pe pat. Începu să scrie.

CÂNT PENTRU LAUREL

*În vremuri nebune la mine-ai venit*
*În veci te voi iubi negreşit.*
*Călători – trecători pe-o pală de vânt*
*Iubeşte, iubeşte-mă pentru tine eu cânt.*

*Orbitoare-s pe Lotus luminile*
*Fermecătoare-s pe Arcadia nopţile*
*Cu toate pălesc alături de tine*
*Iubeşte, iubeşte-mă şi ţine-mă bine.*

*Mi-ar plăcea să pot urca în cer*
*Pentru tine să smulg al stelelor mister*
*Pentru tine iubirea mea va fi neschimbată*
*Iubeşte, iubeşte-mă şi nu mă uita niciodată.*

*Mai strălucitoare eşti ca un soare*
*Ce călăreşte a valurilor coamă greoaie*

*Mai proaspătă ca ploaia ce inundă pământul*
*Iubeşte, iubeşte-mă, fii alături cu gândul*

*Să ne strângem în braţe cu pasiune*
*Să mă laşi să mor în marea de tăciune*
*Să ne iubim mereu ca prima dată*
*Iubeşte, iubeşte-mă şi nu pleca vreodată.*

Vorbe, vorbe, vorbe. Simple vorbe înscrise pe o pagină. Dar ce alchimie misterioasă amesteca emoţia brută şi o transforma în cunoaştere?

Pawl stătea nemişcat în pat. Devenise conştient de uzina chimică dinăluntru-i, de tumult.

Îşi lăsă gândurile să rătăcească în voie. Se relaxă şi se imagină plutind pe o apă. Simţea iubirea cum se revarsă prin gânduri şi conştiinţă precum un şuvoi nebun de argint topit. Poemele erau o altă formă a iubirii. Într-o poezie dragostea aduna lângă ea şarm şi stranietate, forţă şi chip. Aidoma unei săgeţi de lumină în zbor, despica bezna, iar umbrele fugeau ca nişte fantome înfricoşate.

Pawl evadă pentru o clipă din el precum săgeata de lumină. Găsi drumul spre Laurel. Îşi ridica ea capul? Se gândea la el ca…?

Respiraţia lui Pawl deveni adâncă şi regulată.

Odin se mişcă. Venise timpul să se facă cunoscut. Ea, micuţa creatură ce se hrănea cu emoţiile lui Pawl.

Odin călători de-a lungul treptelor unduindu-se încet. Alunecă pe poteca rulantă şi ajunse la uşa lui Pawl. Uşa se deschise lent, fără zgomot.

Pawl visa că pescuia. În vis se făcea că se află într-o barcă mică, şi arunca o plasă neagră în apa limpede şi curată. Deodată o siluetă gigantică se deplasă prin apă până sub barcă. Ridică barca pe spatele ei şi exact când era pe punctul de a cădea, se deşteptă.

Se trezise brusc fără niciun efort. Se ridică clipind din ochii lui aurii. Văzu uşa deschizându-se cu încetineală. Dincolo de uşă era beznă, iar în acea beznă se mişca ceva.

Înainte ca Pawl să se mişte sau să ţipe, o prezenţă îi încleştă

mintea. Era o căldură, un ceva *viu,* o entitate complexă şi strălucitoare. Nu exista nicio ameninţare din partea ei. Prezenţa cuibărită în interiorul lui avea ceva familiar. Îi amintea de imaginea mută a unui val prăbuşindu-se.

Pawl strigă „lumină” şi camera se lumină. Odin avansă. Privind silueta mică şi neagră cu mască palidă, Pawl se chinui să-şi aducă aminte unde o mai văzuse înainte.

– Cine…? începu, dar în minte îi erupse un foc de artificii înainte să poată articula fraza.

Şi-i vorbi o voce. O voce pe punctul de a izbucni în râs. O voce care nu era nici de femeie, nici de bărbat, dar avea ceva din fiecare.

– Cine eşti? şopti Pawl.

– Sunt un prieten.

– Ai un nume?

– Am mai multe nume.

– Spune-mi unul. Cineva se face cunoscut doar când e numit.

– Numeşte-mă… Pawl văzu cum din orificiile ochilor şi ale gurii de pe mască încep să apară, târându-se ca viermii, nişte cili roşii. Vibrau şi pipăiau aerul în căutarea lui.

– Numeşte-mă… aşa.

Pawl nu găsea cuvinte pentru ceea ce văzuse.

– Îţi vei aminti de mine sub această înfăţişare. Spune-mi Odin. Ceea ce ai zărit sunt eu. Sunt Odin.

– Odin.

Pawl încercă să pronunţe cuvântul. Viermii se retraseră, iar masca rămase aceeaşi faţă inexpresivă, neîmpodobită.

– Odin.

– Pawl, susură vocea cristalină, vezi cât de simplu este.

Odin supraveghea emoţiile tânărului. Îl percepea ca pe un ghimpe de căldură. Când un sentiment ameninţa să ajungă la extrem, el îl inhiba. Controlă repulsia simţită de Pawl la vederea cililor roşii. Odin trebuia să fie atent, pentru că era foarte vulnerabil. Controlă uimirea lui Pawl. Prin intermediul vocii îi oferi calm şi plăcere.

Odin era o creatură simplă, cu fibrele senzitive conectate direct la sediul conştiinţei. Asemeni majorităţii creaturilor telepatice, nu îşi formase decât câteva bariere defensive mentale şi se bizuia în special pe tactul aceluia care comunica cu el. Printre telepaţi, era înţeles. Dar Pawl nu era telepat şi

gândul lui era direct şi aspru.

Înfruntându-l pe Pawl, îşi gustă umiditatea corpului şi-i absorbi licoarea formată în glande. Uleiurile corpului lui propriu se scurgeau în interiorul robei întunecate.

O întrebare se năştea în Pawl.

– Cine eşti? De ce te afli aici?

– Vin din partea Cercului Interior. Mă aflu aici pentru a te ajuta.

– Eşti un străin.

Cuvântul străin răsună precum o lovitură de bici. În alte circumstanţe poate că l-ar fi rănit profund pe Odin. Dar îl absorbi, îl neutraliză şi trecu cu vederea peste barbaria conţinutului.

– Poţi să-mi spui „străinul”. Şi eu ţi-aş putea spune ţie la fel. Poporul meu poartă numele de Gerbi.

Cuvântul respectiv nu avea nicio semnificaţie pentru Pawl. Se năştea o altă întrebare.

– Cum de te pot auzi?

– Vorbesc prin intermediul minţii mele.

Instantaneu Odin simţi cum bariere mentale ţâşnesc în Pawl. Pawl avea ceva cunoştinţe despre apărarea mentală. Învăţase pe Terpsichore asemenea discipline.

– Nu te teme. Nu-ţi doresc răul. Mă aflu aici să te ajut. Dă-mi voie să te ajut.

Pawl examină micuţa creatură. Degaja un aer jalnic.

– Cum m-ai putea ajuta?

Întrebarea abia se formase şi hohote de râs îi răsunară în minte.

– În multe feluri. Multe, multe feluri, Senior Paxwax. Îţi pot fi părinte şi frate şi prieten. Sunt multe căi prin care te pot ajuta. Dar pentru moment ai nevoie de odihnă. Aminteşte-ţi de mine. Voi fi permanent alături de tine.

Imaginea viermişorilor stacojii dansa în mintea lui Pawl.

– De odihnă?

– Da, de odihnă. Amândoi avem nevoie de odihnă. Te voi veghea în timp ce te odihneşti. Cu timpul ne vom cunoaşte mai bine.

Odin se retrase, iar Pawl simţi cum vocea îi piere din minte. Şi totuşi rămase ceva în urma ei, un fel de căldură parfumată, uşor

persistentă.

Silueta lunecă până la uşă, iar acolo se topi în întuneric. Uşa se închise.

Pawl se gândi la cilii de culoarea roşie şi la numele de Odin. Imediat Odin fu acolo.

– Da, Pawl. Te pot ajuta?

– Nu, răspunse Pawl. Nu mă pot ajuta eu însumi. Unde te afli acum?

– În exterior. Îţi simt oboseala aşa cum simt respiraţia plantelor vegetale din grădina ta. Se pregătesc pentru a nouă zi. Mă voi uni cu ele.

– Atunci eşti şi tu o plantă?

– Nu. Nici nu ştiu cum m-ai putea defini. Eu sunt un Gerb. Sunt ca şi tine un îndrăgostit de mare şi de aer curat.

Pawl păstră în continuare barierele mentale. Nu detecta totuşi nicio ameninţare şi-l considera cel mai inteligent străin întâlnit; cu toate acestea simţea o reţinere ciudată. Era vorba de o suspiciune, sau mai bine zis de o frică, de teama de manipulare.

În cameră persista un miros de uleiuri, o mireasmă umedă ce nu se asemăna cu nimic pământean. Parfumul dispăru treptat. Pawl se întinse, căscă şi, în ciuda voinţei, adormi adânc.

Odin se simţea bine. Prima întâlnire îl satisfăcuse. Acum ştia ceva concret despre creatura aceasta atât de apropiată. Se formase o punte de legătură.

Percepea drumul prin iarbă. Roua căzuse şi grădina era umedă. Tendrile pliabile puternice, născute din părţile laterale ale ventuzei bazale a lui Odin, săpau viguros în adânc, infiltrându-se în sol. Odin se odihni şi se hrăni.

**Sanctum**

O Planetă Reşedinţă nu poate fi reconstruită în câteva zile. Toate transformările şi progresele erau urmărite cu atenţie de un consiliu format din conducătorii străinilor. Ei încercau să prevadă problemele.

Conducătorul consiliului, un Arachnid, era categoric. Antenele minuscule din apropierea gurii executau simboluri complexe. Un Gerb, specialist în traduceri, făcea cunoscute celorlalţi membri simţămintele Arachnidului.

PLANETA BENNET NU ESTE PROTEJATĂ. DACĂ DORIM CA PAWL PAXWAX SĂ TRĂIASCĂ ÎN SIGURANŢĂ, TREBUIE SĂ-L DOTĂM CU ECHIPAMENTELE CELE MAI PERFORMANTE PE CARE LE PUTEM OBŢINE. DACĂ COPACUL ARE DREPTATE ŞI VIITORUL NOSTRU ESTE ÎNLĂNŢUIT DE ACEST PAXWAX, ATUNCI AR FI O PROSTIE SĂ NU ACŢIONĂM CHIAR ACUM.

Un Pallah îşi dilată nasul ultrasensibil.

ASTA ÎNSEAMNĂ SĂ OBŢINEM SEMINŢE PENTRU UN CREIER DIN BIOCRISTAL. NICIUNUIA DINTRE NOI NU-I SURÂDE IDEEA.

ŞI DE CE NU? ŢI-E TEAMĂ DE INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ? CÂŢIVA DINTRE VOI O FOLOSESC DE MULŢI ANI.

NU ESTE O FORMĂ SĂNĂTOASĂ DE VIAŢĂ.

POATE CĂ NU, DAR ESTE EXACT CEEA CE ARE NEVOIE PAWL PAXWAX.

E CA ŞI CUM AI LĂSA O BOMBĂ ÎN MÂINILE UNUI COPIL.

PROSTII! MAI SUNT FAMILII CARE POSEDĂ CREIERE BIOCRISTALINE.

DAR NU DE ÎNALTĂ CLASĂ. CREIERELE FAMILIILOR SUNT IMPURE. AU CAPACITĂŢI LIMITATE.

EXACT! UN ASEMENEA CREIER ÎI VA DA LUI PAWL UN ASCENDENT. NOI VREM SĂ-I DĂM O ŞANSĂ DE CÂŞTIG. HAI. NU AVEM TIMP DE DISPUTE. VREM CA PAWL SĂ IZBÂNDEASCĂ, SAU NU?

Arachnidul inspectă adunarea.

EU AŞTEPT.

Unul câte unul, non-umanii îşi dădură acordul.

BINE. BOBOCII DE BIOCRISTAL TRĂIESC TOCMAI ÎN CONSTELAŢIA NOREA. CERCULUI INTERIOR ÎI STĂ ÎN PUTINŢĂ SĂ-I OBŢINĂ FĂRĂ MARE DIFICULTATE DE LA FAMILIA LAMPREY. SUGEREZ SĂ NE FOLOSIM DE ACEST OM PENTRU A INSTALA

CREIERUL. EL ESTE CEL MAI BUN TEHNICIAN ÎN BIOCRISTAL DE CARE AM AUZIT.

Arachnidul selectă un cub vivant şi îl introduse în maşină. Apăru imediat imaginea unui om. Era voinic ca un luptător, şi avea faţa împodobită cu o barbă neagră. Pe frunte era tatuată o cruce neagră, întinsă, dovedind că era un condamnat osândit de Proctor, Prima Familie.

POATE CĂ NU ARATĂ PREA IMPRESIONANT, DAR E CEL MAI BUN DIN MESERIA LUI. UN OM STRANIU, CIUDAT. A FOST PRINS FURÂND BOBOCI DE CRISTAL DE LA PROCTORI. NUMELE LUI ESTE BARONE. SUNTEŢI DE ACORD?

Din nou, creaturile îşi dădură acceptul.

Trecură doar câteva minute şi un mesaj şerpui de-a lungul galaxiei până la punctul său final – tabăra de detenţie minieră unde se afla Barone. Acesta se temu de ce-i mai rău, când fu convocat de un reprezentant al Cercului Interior, înveşmântat în negru, după tipic.

ALTCEVA, spuse Arachnidul. BENNET – PLANETA REŞEDINŢĂ ESTE GOALĂ. ARE NEVOIE DE OAMENI. DE EXPERŢI UMANI. NOI NU PUTEM RĂMÂNE ACOLO MULT TIMP. DACĂ FAMILIILE OBSERVĂ, VOR CREDE CĂ ACORDĂM UN INTERES NEOBIŞNUIT LUI PAWL PAXWAX. VOR INTRA LA BĂNUIELI. TREBUIE SĂ GĂSIM OAMENI FĂRĂ OBLIGAŢII. VOI ALCĂTUI O LISTĂ DE NUME. ORICE SUGESTII VOR FI BINE-VENITE.

E NECESAR CA EI SĂ APARŢINĂ CERCULUI INTERIOR?

NU OBLIGATORIU. ODIN VA FI SANTINELA NOASTRĂ PE BENNET.

Cu o viteză surprinzătoare, se alcătui lista numelor a peste două sute de umani. Bucătari, grădinari, tehnicieni de Poartă, mecanici, paznici… fuseseră trecute toate profesiile necesare pe o Planetă Reşedinţă.

SĂ ŞTIŢI, licări un Diphilus, PAWL ARE NEVOIE DE UN PRIETEN. CINEVA DE ÎNCREDERE. AM AUZIT DE UN OM PE NUME PERON. UN STUDENT LA ISTORIE. INTERESAT DE CEREMONIILE NON-UMANE. UN BIBLIOTECAR. EU CRED CĂ L-AR AJUTA PE TÂNĂRUL SENIOR PAXWAX.

INCLUDE-L, aprobă Arachnidul.

DAR OARE PAWL VA ACCEPTA EXPERŢII FURNIZAŢI DE NOI?

ACEASTA, răspunse Arachnidul, ESTE PROBLEMA LUI ODIN. EL

TREBUIE SĂ-L CONVINGĂ SĂ-I ACCEPTE.

DAR XERXES? întrebă Diphilusul. CE AU DE GÂND SURORILE XERXES?

PENTRU MOMENT STAU LINIŞTITE. NU ŞTIM EXACT CE PLĂNUIESC. LORCA NU MAI ESTE BINEVENITĂ PE PLANETA LOR. FĂRĂ NICIO EXPLICAŢIE PLAUZIBILĂ. SUNT BĂNUITOARE. LE SUPRAVEGHEM ŞI ÎNCERCĂM SĂ LE GHICIM PLANURILE.

## 33
## **Jeupardi**

*Planeta reşedinţă a familiei Lamprey*

Faptul că vizita fusese necesară nu o determina pe Clarissa să se simtă mai bine. Trecuse de Poartă şi privea lung Planeta colorată, cu pete, a Familiei Lamprey.

Zile întregi ea şi Jettatura căutaseră cu înverşunare motive prin care să o determine pe cealaltă să plece. În alte circumstanţe Rose ar fi servit de emisar, dar Rose mai era bolnavă şi în orice caz sarcina ei excludea o asemenea posibilitate. În cele din urmă Clarissa capitulă şi se înduplecă să plece.

Vizita era necesară. Lamprey protestau la cea mai mică schimbare de plan. Prin natura lor conservatoare, deveneau suspicioşi în faţa schimbărilor. Se simţeau desconsideraţi, ţinuţi la o parte şi doar o vizită personală (un eveniment rar printre Grandioasele Familii) îi putea calma. Acesta era motivul drumului Clarissei.

Călătorise în secret, desigur, cu un cortegiu mic dar puternic. Toate Porţile prin care trecea erau închise călătorilor. Chiar şi Portalul Reclusi a fost ferecat pe o perioadă scurtă.

Naveta cobora încet. Pământul nisipos îşi dezvăluia formele: gropi rectangulare, clădiri joase, pete de culoare întunecată ale rigolelor de irigaţii. Şiruri de panouri solare pe suporturi de metal. Acoperişuri de case pe jumătate îngropate de vegetaţie. Totul era funcţional, cu multe faţete unghiulare. Nicăieri nu exista vreo culoare vie, veselă, doar brun, negru şi gri.

Naveta ateriză. Uşile se deschiseră şi ea se pomeni cu o gardă de onoare, alcătuită din Sfinţi. Un orb – şi de aceea Senior – al Familiei Lamprey, şi călăuza lui o aşteptau să o conducă.

Sfinţii priveau drept în faţă, cu ochii goi ai supunerii totale. Lamprey îşi târşi picioarele încălţate cu sandale fără tocuri, cu mâna odihnindu-se pe umărul călăuzei.

Clarissa a fost condusă jos după ce garda a prezentat onorul cu armele cu particule.

Un lift din fier masiv o purtă spre interiorul planetei. Pardoseala era murdară şi plină de pete iar aerul reciclat avea un iz uleios. Cât timp liftul coborî Clarissa se ţinu dreaptă şi, respiră cât mai rar cu putinţă.

Sub o arcadă învăluită în obscuritate o aştepta Everett Lamprey. O îndrumă până la o bancă de piatră. Aşezaţi, ea se chinui să îndure ca Lamprey să-i ia mâna ei îngrijită şi, plină de bijuterii între palmele lui unsuroase. Se crispă, dar vocea îi rămase dulce.

– Ce plăcere să fiu cu tine Everett. Strămoşii tăi fie lăudaţi pentru că tu eşti bine.

– Asemeni şi, ţie, copila mea.

Clarissa înţepeni când mâna orbului îi exploră moliciunea mâinii şi a încheieturii, apoi ţâşni spre faţă şi atinse fruntea, nasul şi buzele.

– Citesc sănătatea pe chipul tău.

– Avem multe de discutat.

Clarissa inspectă caverna vastă. Piloni groşi, ce păreau să poarte o greutate colosală dispăreau în semiobscuritate, în toate direcţiile. Lângă ei se aflau membrii de importanţă mai mică ai Familiei Lamprey, aidoma unor statui din lemn cafeniu.

– Aici putem discuta?

– Simte-te ca acasă. Pe Jeupardi nu există duşmani. Cu toţii suntem curioşi să înţelegem motivul schimbării planurilor.

Şi asta era, realiză Clarissa. Fără ceremonie sau drăgălăşenii, bătrânul Everett cu ochi închişi introdusese în discuţie principalul motiv al vizitei ei. Bătu din palme şi ceilalţi membri ai familiei se apropiară.

– Modificarea planurilor a fost necesară. Lapis a murit înainte de a-i putea face o înregistrare vivantă.

– Aha.

– Şi apoi a venit ştirea morţii lui Toby, iar acea creatură tânără, Pawl a ajuns Senior.

– Ne gândisem să trecem la atac. Un bebeluş ca el nu se poate apăra.

– Da. Da. Şi sora mea, Jettatura, era de aceeaşi părere. Ne-am contrazis îndelung. Noi am descoperit că el intenţionează să-i sfideze pe Cei Unsprezece, să sfideze Codul. Vă informez că noi aşteptăm. Aşteptăm până când încalcă Codul, apoi lovim. Altfel acţiunea noastră ar fi sancţionată de celelalte Familii.

– Mmmm.

Everett Lamprey cugeta cu un deget la buze. Ceilalţi membri ai familiei şuşoteau între ei.

– Am mai auzit de asemenea, continuă Clarissa ridicând uşor vocea, că el a întreţinut o relaţie amoroasă cu cineva din Prima Familie. Dar că nu intenţionează să se căsătorească cu ea.

Era marea minciună. Clarissa şi Jettatura se gândiseră mult timp. Lamprey erau vicioşi, dar nu şi jucători la noroc. Nu vor vâna puiul de urs dacă mămica urs se află în apropierea lui. Lamprey tăceau cu toţii, cu ochii închişi aţintiţi aiurea în întuneric, şi urechile îndreptate spre Clarissa. Ea continuă:

– Acum ştiţi la fel de bine ca şi mine că Proctorii nu s-ar opune unui aranjament cu Familia Paxwax. Proctorii sunt vârful ierarhiei şi ei cunosc acest lucru. Le-ar plăcea să-şi întărească poziţia cu una dintre cele mai viguroase familii, în special cu una care nu i-ar ameninţa în niciun chip. Ce poate fi mai logic decât Paxwax?

Izbucni o babilonie de exclamaţii şi întrebări, dar Everett Lamprey îl opri cu un cuvânt iar Clarissa continuă nestingherită.

– Când Paxwax va călca în picioare loialitatea faţă de Proctori, atunci este timpul nostru, ceasul când putem acţiona fără risc.

Everett îşi strânse mai bine veşmintele în jurul corpului său sfrijit.

– E ceva nou. Noi presupuneam că va face o alianţă cu vreuna din fetele lui Longstock.

Aţinti degetul spre faţa Clarissei.

– Care e numele fetei cu care plănuieşte să se însoare?

În adâncul sufletului, Clarissa respiră uşurată: minciuna ei fusese acceptată.

– O eroare a naturii denumită Laurel Beltane.

– N-am auzit niciodată de ea.

– Nici n-aţi fi avut cum să auziţi de ea. Aparţine Clanului Cincizeci şi şase.

– Unde se află Planeta ei?

– La marginea domeniului vostru. Se numeşte Thalatta, un nume străin, după cum sună.

– Când intenţionează să facă prima mişcare?

– Curând.

– De unde ştii?

– Songteller era spionul nostru.

Secretul îl ridică pe Everett în picioare. Tristă, Clarissa dăduse drumul acestei informaţii, dar ştia bine că adevărul poate fi folosit adesea să întărească minciunile.

– Eşti o doamnă subtilă. Şi Songteller ţi-a povestit totul?
– Totul. Era omul nostru din cap şi până în picioare.
– Şi unde este el acum?
– E mort.
Everett Lamprey atinse mâna Clarissei.
– Am vorbit destul. Trebuie să te odihneşti. Mai târziu te rugăm să ni te alături în capelă pentru o festivitate. Vei fi escortată în camera ta de Treasure.
O siluetă indefinită, care putea fi şi bărbat şi femeie păşi în faţă şi se înclină. Cu o graţioasă înclinare a capului Clarissa părăsi adunarea.

Mai târziu, într-o cameră cu pardoseală de piatră, ornamentată cu portretele hidoase ale înaintaşilor Lamprey, Clarissa medita. Putea vedea cu ochii minţii activitatea declanşată de afirmaţiile ei. Lamprey ar trebui să verifice. Spioni de pe o mie de lumi vor fi puşi la treabă. Poate chiar acum un agent Lamprey încerca să abordeze Planeta Reşedinţă Beltane. Sala de comunicaţii Lamprey ar fi trebuit să arate ca un furnicar stârnit cu băţul.

Conversaţiile din timpul mesei se limitară la amabilităţi. Everett Lamprey se scuză în scurt timp că avea de supravegheat o gardă a celor mai tineri membri şi Clarissa se simţi fericită să se întoarcă în cameră.
După retragerea servitorilor Lamprey, se făcu comodă şi permise omuleţilor proprii familiei ei să-i dichisească penele. De patru ori Latani Rama verifică camera pentru a se asigura că nu s-au instalat în secret dispozitive de ascultare. Nu găsi niciunul.
Obscuritatea, pereţii apăsători şi prezenţa constantă a murdăriei şi mirosurilor rele apăsau din greu pe oricine. Unul din omuleţi dădu din greşeală sângele la baza unei pene.
Latani Rama petrecu lunga noapte cu ochii deschişi, în apropierea Clarissei şi doar atunci când se anunţă o nouă zi se linişti.

Fusese pregătit un mic spectacol: antrenamentul unei echipe a morţii. Petrecerea se mutase la suprafaţa planetei. De pe un parapet înalt, Clarissa urmărea pregătirea paradei. Pe pământ se afla un detaşament de Sfinţi îmbrăcaţi în costume de luptă.

La un semnal, detaşamentul se diviză în două grupe. O grupă ocupă o clădire joasă din piatră, cu ferestre despicate. Cealaltă grupă ocupă poziţii în buncărele din perimetru. Steagul Casei Paxwax flutura pe un catarg al fortăreţei.

În apropierea Clarissei stătea Everett Lamprey. Îl auzi şoptind într-un microfon de la gât. În spatele urechii avea un difuzor. Din câte-şi dădea ea seama, urmărea şi el jocurile.

– Clarissa Xerxes de la Tour Souvent poţi da semnalul de începere, şopti el şi Clarissa ridică mâna.

Instantaneu un val de particule provenind de la armele din fortăreaţă scăldă pământul. Câţiva Sfinţi ce părăsiseră bariera protectoare căzură ca seceraţi.

Bătălia începuse în modul cel mai serios. Bombe uşoare transformau în praf secţiunile fortului. Peste cadavrele camarazilor morţi atacau alte Legiuni de Sfinţi.

Superioritatea numerică îşi spuse cuvântul şi în scurt timp Sfinţii forţei atacatoare asediau grupat pereţii fortăreţei, aruncând grenade prin ferestrele înguste. Datorită detonaţiilor clădirea se zgâlţâia din temelii, iar blocurile din care era alcătuită îşi schimbară poziţiile. Din ferestre se strecura fum.

Sfinţii atacară iarăşi aruncându-se prin spărturile din pereţi. Unul apăru chiar pe acoperiş şi tăie şnurul drapelului Paxwax cu baioneta armei.

Din partea familiei Lamprey, adunată pe acoperiş izbucniră urale, iar uralele ajunseră asurzitoare când membrii forţei ce ocupase fortul mărşăluiră afară. Fură aliniaţi pe acoperiş, rămăseseră doar cinci. Clarissa bătu din palme, crezând că le salută curajul, dar ca la un semnal, supravieţuitorii au fost decapitaţi unul câte unul.

Clarissa înţelegea perfect şarada. Era un avertisment cu înţelesul „Priveşte ce forţe posedăm. Priveşte-le supunerea totală. Vor merge acolo unde le vom ordona.”

Mai târziu Clarissa prinse o medalie pe braţul comandantului forţei atacatoare. Era o femeie. Avea ochii azurii şi limpezi, ochi de copil, ochi ce priveau lumea cu inocenţă.

– Sper că imaginile Sfinţilor în acţiune te-au impresionat, începu Everett Lamprey. Era o armată de ocupaţie. Mii de asemenea unităţi stau pregătite, gata de atac în vecinătatea lui Paxwax.

– Cunoaşterea puterii tale ne dă încredere, zise Clarissa.

– Sunt o forţă morală. Vor nimici orice rezistenţă. Vor eradica şi cel mai mic însemn al ocupaţiei Paxwax. Când planetele vor fi curăţate, va fi timpul să instaurăm o nouă ordine.

Clarissa zâmbi şi aprobă şi se folosi de toată voinţa ei ca să-şi împiedice penele să se ridice.

La insistenţa lui Everett cinară împreună, singuri.

– Noi am luat în consideraţie informaţiile pe care ni le-ai adus ieri, copila mea, şi am găsit că ai acţionat cu înţelepciune. Trupele noastre de şoc au nevoie doar de câteva ore de pregătire. Suntem puternici în Buzunarul lui Elliot şi Roata Mare. Îl putem izola pe Paxwax de Longstock, Sith, Felice şi Paragon. Freilander-Porterhouse nu au nimic cu noi. Dar nu ne putem apropia de linia unde Shell-Bogdanovich se întâlneşte cu Paxwax.

– Aceea, se crispă Clarissa, este regiunea noastră. Să nu avem frică de Shell-Bogdanovich.

Everett Lamprey făcu semn cu mâna.

– Mănâncă, copila mea. Mănâncă. Ai nevoie de toate forţele.

Everett sparse un ou într-un castron şi îl bău crud. Mustăţile se îmbibară cu albumină. De aici albumina se scurse pe tunică. Aceasta, gândi Clarissa, era imaginea lui Everett Lamprey pe care s-ar putea s-o ducă cu ea în mormânt.

Două ore mai târziu recepţionă un mesaj de la Jettatura ce o informa că lui Rose i se apropie sorocul şi trebuie să se întoarcă imediat. Era un mesaj prearanjat, destinat să o ajute pe Clarissa să plece fără întârziere. Îi răspunse Jettaturei tot ce era necesar să ştie.

– Voi fi lângă ea, atunci când va avea nevoie de mine.

Jettatura dădu aprobator din cap şi, imaginea se stinse.

Clarissa împachetă la repezeală şi ieşi la suprafaţă, unde o aştepta naveta. Toţi din neamul Lamprey se adunaseră să-şi ia adio. Stăteau într-un cerc şi cântau, iar Clarissa le făcu semn cu mâna.

Naveta se închise şi, se înălţă, croindu-şi drum prin beznă spre tărâmul Porţilor.

După plecarea ei Everett îşi aşeză palma pe umărul subţire al celui mai apropiat frate ca vârstă. Mergeau împreună.

– Mă întreb totuşi, putem avea încredere în această femeie?

murmură el.

– Mi-e teamă că nu. Trebuie să fim pregătiţi, şi atunci când vine clipa, să ne mişcăm mai repede decât se aşteaptă. Poate ne îndreptăm şi spre Morrow însăşi.

## Bennet

Bennet fremăta.

Pe un deal scund, Pawl şi Odin urmăreau împreună activitatea. Naveta termină descărcatul încărcăturii şi se ridică pentru a aduce alta. Tone întregi de materiale se deplasau spre mica insulă.

Tot timpul Pawl era conştient de Odin. Încă de la prima întâlnire, fiinţa se aşezase în conştiinţa lui. Era ca o idee radicală care n-avea de gând să iasă de acolo şi Pawl îl acceptase. Tânărul nu trebuia să se gândească decât la cilişorii roşii, iar Odin îi vorbea în minte. De mult timp nu se mai temea de prezenţa lui, dar continua să-şi menţină apărarea.

De data aceasta urcaseră împreună pe deal. Pawl cunoştea faptul că apărarea lui îl ţinea pe Odin la distanţă şi simţea frustrarea adâncă a creaturii.

Fără veste, prezenţa lui Odin se făcu simţită în propria minte. Auzi creatura vorbind.

– Ar putea fi lumea cea mai fericită din toate cele care aparţin Celor Unsprezece Mari Familii.

– Şi eu intenţionez acelaşi lucru. Pawl rosti solemn cuvintele, pe jumătate şoptind: încă mai găsea că e dificil să-şi clarifice gândurile simple. Dar ce mai cunoşti despre celelalte lumi?

– Puţin. Am călătorit rar. Noi, cei din Cercul Interior avem acces pretutindeni. Dar ceea ce ştiu este important. Nicio lume nu este fericită dacă nu prezintă siguranţă.

– Ce vrei să spui?

Pawl aproape că ghicise la ce se referea Odin dar dorea să audă spusele lui; ştia atât de puţin despre el.

– Vreau să spun, pur şi simplu, că locuinţa ta nu va avea linişte până când nu vei avea copii… moştenitorii Casei Paxwax… copiii înregistraţi şi recunoscuţi de celelalte Mari Familii. Eşti cel mai vulnerabil om în viaţă.

– Şi dacă voi hotărî să rămân singur?

– Atunci va fi război. Acesta-i felul de-a fi al oamenilor. Imperiul Paxwax va fi împărţit şi fărâmiţat. Celelalte Familii se vor sfâşia cu dinţii pentru el. Câteva vor deveni mai puternice. Poate că alte Familii mai mici se vor înălţa spre cei Unsprezece. Dar Clanul Paxwax va fi terminat şi va dispărea de pe suprafaţa pământului.

– Şi acest lucru te îngrijorează?

– Da.

– De ce?

Tăcere. În final, Pawl o acceptă ca pe un răspuns. Descoperise că la Odin tăcerea nu era numai un mod de a evita o discuţie, ci mai degrabă o cale de a declara ceva… că limitele conversaţiei particulare au fost atinse.

– Poate că vei trăi să descoperi aceasta, şopti micuţa creatură.

Gândurile duceau cu el o durere profundă. Uluit, Pawl cugetă că poate nu există niciun subterfugiu în Odin. Poate că era o creatură simplă şi onestă.

– Te afli aici să mă protejezi?

– Corect.

– Mă aperi şi acum?

– Tot timpul şi în multe feluri.

– De ce? Pawl aşteptă câteva secunde. Hai Odin, spune. E ceva important.

Era ca şi cum Odin ar fi oftat.

– Fac parte din Cercul Interior, iar Cercul Interior este îngrijorat permanent. Te-am supravegheat de când te-ai născut… nu eu personal… Eu am fost veşnic ceva neimportant… praf pe o piatră… dar Cercul Interior a văzut eşecurile şi lipsurile Casei Paxwax… calea este îngustă, absenţa sfătuitorilor înţelepţi… Cercul a hotărât să ajute… Am fost ales… am multe capacităţi şi sunt pentru tot ce te preocupă, o bonă. Pentru o secundă mintea lui Pawl se albi. Şi un concept străin, brut, natural şi nemodulat se furişă şi se odihni acolo, ca un diavol-de-mare viu, acoperind spaţiul cu căpăţâna sa, apoi se evaporă. Eu sunt o bună persoană, continuă Odin. În mintea mea am vizitat fiecare părticică a acestei planete sălbatice. Am căutat duşmanii în umbre, în inimile acelora care se află cu tine, în fiecare vizitator ce solicită permisiunea să aterizeze, şi fără să fac greşeli, i-am găsit. Pe câţiva i-am ucis. Pe alţii i-am expediat de aici. N-a fost greu. Dar cred că cel mai mare inamic se află în tine.

Odin se întoarse şi masca palidă se aţinti asupra lui Pawl.

– Dacă doreşti să supravieţuieşti, trebuie să devii mai puţin vulnerabil şi singurul mod de a deveni mai puţin vulnerabil este să ai un succesor. Tatăl tău ştia. De ce eşti atât de nelămurit?

– Nu sunt nelămurit. Şi voi acţiona.

Imaginea lui Laurel pluti o clipă prin conştiinţa sa.

Gândul era ca o aluzie. Cu blândeţea şi îndemânarea unui copil sortând pietricele, Odin căută în mintea lui Pawl şi scoase la iveală imaginea lui Laurel. Făcea parte din amintirile private, o amintire nocturnă. Laurel nudă şi mişcându-şi buzele în timpul somnului.

Pawl ţipă împotriva abuzului.

Cuvintele se prăbuşeau în el, iar mânia clocotea ca un vulcan. Căuta o armă, dar nu găsi nimic. I se părea că tot aerul fusese golit din el.

– Secretul tău devenise o barieră, şopti cu blândeţe Odin. E o femeie delicată. Femeia potrivită. Ar trebui să o iubeşti. Ar trebui să o cauţi fără întârziere.

Pawl nu mai asculta. Se prăbuşise pe coasta dealului.

– M-ai îmbolnăvit… gâfâi el. Dar din toate mişcările care le-ai făcut, aceasta e cea mai grosolană. Te omor!

– Ascultă-mă, se auzi vocea lui Odin. *Ascultă-mă!* Vocea căpătase o duritate metalică. Vreau să te ajut. Omul care nu-şi cunoaşte prietenii e cel mai prost.

Pawl se potolise şi asculta.

– Te voi ajuta pe tine şi dragostea ta. De aceea mă aflu aici.

– Vrei să spui că-mi oferi ajutorul contra Celor Unsprezece?

– Da.

– Pentru ce?

O clipă de linişte şi apoi fără putere.

– Deoarece în felul meu şi eu sunt un mare îndrăgostit.

Pawl se ridică şi-şi scutură praful de pe haine. Prima furie se topise, dar încă se mai simţea murdar, ca şi cum gândul îl mânjise cu noroi. Era confuz. Cum putea să aibă încredere?

Naveta coborâse iarăşi în apropierea conglomeratului de clădiri. Oamenii se adunaseră să primească şi să transporte bunurile. Pentru o clipă, Pawl văzu casa ca pe un mod de trai lipsit de înţeles.

De ce probleme? De ce griji? Iadul să înghită neamul Paxwax! Iadul să-i înghită şi pe Cei Unsprezece! Iadul să înghită şi toate creaturile alunecoase ce se temeau să-şi arate feţele!

Coborî dealul iar Odin îl urmă încet.

De pe îndepărtatul Mendel Hill un bubuit puternic se rostogoli peste pământuri. Se deschiseseră carierele. Curând, încărcături

de marmură sfărâmată vor ajuta la pavarea drumurilor.

– Am să mă gândesc la ce mi-ai spus, începu Pawl. Şi te voi supraveghea îndeaproape.

– Supraveghează-mă cât de mult îţi face plăcere, Stăpâne Pawl, răspunse Odin. Ştiu că nu pot să te fac să ai încredere în mine… totuşi dacă ai putea… ştii atât de puţine despre celelalte inteligenţe. Eşti ca un om ce aprinde o lampă într-o cameră întunecată, dar niciodată nu se gândeşte să înlăture draperiile. Dacă ai şti mai multe n-ai avea îndoieli. Vezi, eu nu pot minţi. Este felul nostru de a fi, al Gerbilor. Poate că nu ştim întotdeauna adevărul, dar nu putem minţi şi de aceea sunt tăcut câteodată.

Pawl nu răspunse. Coborî şchiopătând dealul. Odin se mişca cu greu în spate.

La o poartă Pawl se opri şi-l aşteptă pe Odin. Dincolo de poartă se întindea un labirint din tufişuri îngrijite. Pawl se aşeză pe călcâie, odihnindu-se în bătaia razelor de soare. Examina cu ochii lui aurii micuţa creatură în robă neagră ce urca anevoios poteca. În ciuda mâniei nu se putea abţine să nu admire fermitatea Gerbului. Se întrebă cum ar arăta fără veşmânt.

– Obosit? întrebă.

– Da, dar încă mai pot participa la joc, veni replica.

– Spuneai că ai ucis pentru mine?

– Da.

– Adesea?

– Când a fost necesar.

– Spune-mi.

Odin ajunse şi el la poartă.

– Să-ţi spun? Nicio problemă. Cu două zile în urmă cineva a venit spre Poartă. Pretindea că e arhitect. Dorea să aterizeze. Dar în mintea sa era un Lamprey. Noi l-am oprit.

– Noi? Tu şi mai cine?

– Poarta.

– Vrei să spui că tu şi Poarta puteţi comunica?

– Într-un mod anume. Ascultă Pawl, spui că nu ai încredere în mine, dar ce am să-ţi spun poate doar câţiva oameni ştiu. Mecanismul care te transmite de aici spre o altă staţie a Porţii este analog gândului. Bineînţeles că pot comunica la un nivel simplu. Desigur, gândul Porţii e generat mecanic şi acesta îi

oferă stabilitate. Îi lipseşte imaginaţia. Dar poate răspunde la sugestii.

– Deci voi, cei din Cercul Interior, controlaţi sistemul Porţilor?

– Nu în totalitate. Dar avem o anume influenţă. Nimeni nu poate controla Poarta. Prin natura ei rămâne independentă. Dar dacă o Poartă se îmbolnăveşte, atunci îşi transmite boala şi noi suntem capabili să intervenim.

– Deci, dacă doriţi, aţi putea închide o lume întreagă sau un imperiu.

– Teoretic.

– Teoretic, pe dracu'! Puteţi. Ştiu că tu poţi.

Pawl se ridică.

– De ce aşa de puţini oameni cunosc asta?

– Majoritatea oamenilor nu sunt curioşi. Dacă un lucru merge, îl acceptă. Dacă merge mai multe generaţii, devine o latură a naturii.

Pawl se gândi şi îşi spuse cu necaz că Odin avea probabil dreptate. Se deplasă pe cărare spre o cascadă verde şi înspumată, şi de acolo spre labirintul de la intrarea în Lăcaşul lui Sceptre Paxwax. Se opri când altă idee îşi făcu apariţia în mintea sa.

– Deci ai oprit pe unul care pretindea să fie un arhitect. Cum ai dedus că era un pericol?

– Mintea nu poate înşela. În momentul de tranziţie, când entitatea este răspândită în spaţiu şi timp, toate motivele sunt limpezi. Eu am ordonat Porţii să se debaraseze de orice entitate în a cărei minte se află relaţii complexe cu oricare altă Familie. Este foarte simplu. Am ordonat diseminarea creaturilor cu intenţii ucigaşe.

– Diseminare?

– Mmm. Nu se mai reasamblează. Rămân particule. Se pierd în Spaţiu. Echilibrul materiei rămâne neschimbat şi problema se rezolvă în mod subtil. Dacă intenţia este să ucidă, atunci ce importanţă are dacă viaţa ucigaşului este pierdută? Nu mă simt vinovat. Un asemenea echilibru e o lege a creaţiei.

– Cât de mulţi ai diseminat?

Tăcere.

– La naiba cu tăcerea ta!

– Nu e bine să stărui asupra acestor lucruri.

– Răspunde-mi!

– De când am sosit pe planetă, am fost martor la douăzeci de execuţii. Este clar? Este suficient? Şi totuşi asta nu înseamnă nimic. Totul e atât de simplu, într-adevăr.

Vocea lui Odin ajunsese blândă şi dulce.

– Cu greu ştiu de unde să încep. Ştii atât de puţin. Ai atât de puţină experienţă. Ţine minte ideea următoare. Dacă iubeşti viaţa în general, trebuie să te debarasezi de tot ce este împotriva vieţii. Nu vorbesc despre iarnă, care nu e nimic altceva decât un somn. Mă refer la cel ce distruge fără compensaţie… cel care ia spiritul şi îl aruncă în praf. Iubirea este principală pentru noi… Totul e atât de simplu… Eu sunt cu mult mai simplu decât crezi tu. Crede-mă.

Între ei se aşternu tăcerea.

Odin plecă, alunecând peste iarba fin tăiată. Vorbi pentru ultima oară în mintea lui Pawl.

– Nu te pot citi Pawl. Nu pot spune dacă mai eşti încă supărat şi rănit sau dacă ai început să gândeşti rezonabil. Împreună noi mai avem multe lucruri de descoperit. Iar tu încerci să fii prea puternic şi prea sigur. Gândeşte-te în tihnă şi atunci când vei dori să vorbim, cheamă-mă.

Imaginea unor antene roşii păru să atingă faţa lui Pawl şi, apoi pieri. Pawl îl văzu pe Odin îndepărtându-se. Gerbul intră în labirint şi se pierdu din vedere.

Câteva minute după ce Odin dispăruse Pawl încercă să-şi sorteze sentimentele. Pentru el Odin constituia o enigmă. Era evident că fiinţa poseda puteri dincolo de înţelegerea lui Pawl. La fel de evident era că Gerbul era sensibil şi părea să iubească viaţa cu toată fiinţa lui. Tânărul ar fi dorit să-l creadă pe Odin, să aibă încredere în el, şi totuşi… creatura era un străin, supus propriilor instincte. Ce punte se putea ridica între un străin şi un uman? *Descopăr eu adevărul, Odin,* gândi Pawl. *Descopăr tot ce se poate afla despre tine şi atunci vom vorbi. Indiferent dacă după aceea te voi expedia ca pe un colet, afară din lumea mea!*

Orice gânduri măreţe de viitor fură curmate de venirea lui Punic. Uriaşul câine şchiopăta vizibil. Pe spatele lui călărea un copil.

– Stăpâne Pawl, Stăpâne Pawl, am un mesaj.

Copilul înfipse călcâiele în flancurile lui Punic iar câinele

răspunse întrerupându-şi trapul neregulat.

– Cine eşti tu? se interesă Pawl.

– Adam Reuben, domnule.

– Ah, da. Familia ta a preluat conducerea bucătăriei. Sper ca hrana să se îmbunătăţească acum. Care e mesajul? E ceva în legătură cu proviziile?

– Nu, domnule, Barone vă căuta. Este foarte agitat. Doreşte să veniţi, imediat la Turnul Roşu.

– Înţeleg.

– Este foarte urgent. Spune că se trezeşte creierul.

– Zău?

Copilul aprobă cu o faţă foarte serioasă.

– El a alergat peste tot să vă caute.

– Atunci mergi şi găseşte-l, şi dacă dai de el înaintea mea, spune-i că mă aflu pe drum spre Turnul Roşu.

– Aşa am să fac.

Puştiul Reuben trase de blana de pe spatele lui Punic, iar câinele, ascultător se întoarse şi alergă şchiopătând spre labirint.

Familia Reuben, cinci generaţii, cu toţii făcuţi din acelaşi aluat, sosiseră cu câteva zile în urmă. Deja se ocupau de schimbarea pulsului Insulei Bennet.

Pawl se apropie de Turnul Roşu prin arcadele Lăcaşului Sceptre Paxwax. Fusese îndepărtat tot muşchiul de pe ţigle. În urma lui rămăsese un mozaic vast roşu-negru. Turnul se afla în curte şi umbrea clădirile înconjurătoare.

Avea forma unei spirale mari. O scară prelungă îl înconjura domol precum filetul unui şurub. Scara ilustra povestea călătoriei de la naştere şi până la iluminare. Drumul trecea prin tunele întunecoase, pe sub căderi de apă din marmură, peste împrejmuiri unde sporovăiau maimuţe mecanice, de-a lungul cozii unui dragon, apoi prin gura lui deschisă şi în final pe un pod îngust care unea drumul cu apogeul turnului. Peste tot de-a lungul drumului erau presărate texte în limbi diferite. Apogeul era înspăimântător. Nu existau pereţi sau bariere protectoare. Stăteai suspendat între cer şi pământ, având doar vântul drept companie, şi un hău ameţitor de jur împrejur.

Înăuntru erau camere. Sceptre Paxwax îşi ţinuse pe vremuri curtea aici, şi întregul turn era un muzeu închinat luxului antic.

Lucrătorii Cercului Interior, restauratori ai turnului, depuseseră multă atenţie. O privire fugară nu detecta schimbări, dar la baza turnului marile generatoare ale ecranelor de particule torceau ca nişte pisici de proporţii, adormite. La atingerea unui buton, sau la strigătul lui Pawl, ecranele se puteau activa, prinzând întregul turn ca într-un stup de energie.

Exact deasupra turnului, ancorată în spaţiu şi rezonând cu forma ei interioară, se înălţă o nouă antenă vivantă. Forma amintea de o uriaşă pânză de păianjen şi strălucea ca razele soarelui într-o apă cristalină. Mişcările ei line de intrare-ieşire în spaţiu-timp păstrau armonia cu antenele similare, presărate pe largul cuprins al galaxiei.

În interiorul turnului aştepta Barone. Era un alt nou-venit pe planeta lui Pawl. Arăta ca un luptător secătuit de puteri, cu urechi strivite şi ţeastă rasă, dar vorbea despre computere, ca despre nişte animale pe care le educa cu dragoste. Pawl îl simpatizase de la prima vedere.

– V-am căutat pretutindeni. Noi aproape că am atins punctul critic. Veniţi să priviţi.

Barone îl conduse pe Pawl prin sufrageria circulară şi apoi sus, pe o rampă ce se curba lângă un perete. Rampa sfârşea într-o cămăruţă albă din ceramică, în formă de ou. La intrarea lui Pawl, din tavan se lăsă în jos o consolă vivantă de culoare albă. Deasupra, într-o mică cupă era pătratul negru al suportului vivant. Barone îşi trecu mâna peste suport şi aceasta dispăru ca tăiată de la încheietură.

– Bun, doar e puţin încălzit, zise Barone. Încă n-am alimentat cu suficientă energie. Acum, ce părere aveţi?

Gesticulă expansiv în jurul pereţilor.

Pawl se întrebă ce-ar trebui să vadă.

– Aici, în jgheab. Nu vedeţi? Bobocii.

Pawl privi mai atent. Urmărise îndeaproape construirea noului centru de comunicaţii. Crezuse că pereţii erau simpli pereţi, albi şi noi. Acum observă că între suprafaţa lucioasă de plastic şi peretele alb se afla un jgheab subţire, ce se întindea de jur împrejurul camerei.

Plantate în el, la intervale regulate, se aflau cristale, nu mai mari decât o unghie. Forma aducea cu florile proaspăt deschise ale lotusului alb. Petalele se înfoiau, formând fiecare câte o cupă delicată şi tăioasă.

– Ce sunt? întrebă Pawl.

– Vor creşte, transformându-se într-unul din cele mai puternice creiere de pe Planetele Reşedinţă, răspunse Barone. Poate cel mai puternic. Totul depinde de felul cum răspund. Cu siguranţă, că în toată viaţa mea n-am mânuit cristale atât de pure.

– De unde sunt? Sunt aşa de frumoase!

– Din Constelaţia Norea. Aţi fost vreodată acolo?

Pawl clătină capul.

– Ei bine, ar fi trebuit. Se află pe domeniul Lamprey. Am făcut o călătorie în acele locuri pe când eram student. De cum respiri, simţi echilibrul din aer. Linişte, o linişte perfectă. Şi când treci de porţi, te trezeşti în faţa a sute de sori, ai Noreei. Cu toţii în jurul tău. Aşezaţi în mod egal, la fel de strălucitori. Fantastic. Acolo cresc cristalele. Când se pornesc să crească, arată ca grăunţele de sare.

– Nu ca în Buzunarul lui Elliot.

– Nimic care să semene cu Buzunarul lui Elliot. Fără tensiune. Fără dificultăţi. Ştiţi, Casa Lamprey ţine foarte mult la ele. Nu permite nimănui să treacă prin Poartă mai mult de zece măsuri de cristale. Sunteţi norocos că aţi obţinut asemenea boboci. Vă vor servi foarte bine.

– De ce le-ai aşezat aşa? De ce într-un şanţ îngust? De ce nu le-ai lăsat spaţiu suficient ca să crească?

Barone râse, iar hohotele bubuiră în camera mică.

– Stăpâne Pawl sunteţi Seniorul unui uriaş Imperiu, iar eu un umil condamnat, dar cu siguranţă că nu ştiţi nimic despre creierele din bio-cristal. Creşterea cristalului prezintă o toleranţă volumică foarte specifică. Daţi-i o cameră prea mare şi balanţa cristalină se strică. Nu veţi obţine un creier, ci un făuritor de vise.

– Un făuritor de vise?

– Un termen tehnic. Vedeţi, lăsându-le anapoda, cristalele îşi dezvoltă propria logică internă… logica mineralelor. Fir-ar să fie! Cum să explic mai bine? Cristalele îşi dezvoltă logica proprie, nu logica noastră. Am văzut odată un creier stacojiu, pe o staţie abandonată. Îşi spărsese compartimentul şi se răspândise în întreg cartierul de locuinţe. Crescuse în formă de om. Cel mai blestemat lucru pe care l-am văzut vreodată. Lănci albe şi mai mari din siliciu – pentru degete –, bulbi albi mari în locul ochilor.

Se urcase pe un perete, iar un braţ străpunsese în creştere tavanul. L-am tăiat cu laserele. Trebuie că s-a gândit că dacă va creşte în forma noastră, va deveni ca noi.

– Era periculos?

– Periculos? Nu, se întinsese prea mult. Nici nu mai puteai avea încredere în el. Dacă l-ai fi întrebat „Doi plus doi fac patru?” ar fi răspuns „Numai într-o lume ideală, cum este matematica. În alte părţi, rareori.”

– Ce semnifică?

– Semnifică faptul că de mult nu mai putea păstra separate matematica şi moralitatea.

Pawl reţinu faptele.

– Şi a murit după ce l-aţi ars cu laserele?

– Ei bine, nu, nu în adevăratul sens. Ele nu pot muri, devin doar mai simple. Noi l-am înăbuşit... l-am întors înapoi spre singularitate şi apoi l-am descompus.

– Pare o cruzime.

– Cruzime? Nu. Să-l laşi fără muncă, aceasta ar fi crud. Şi acum, stăpâne Pawl, dacă sunteţi gata, este timpul să punem creierul la lucru.

Barone pipăi cu degetele un mic panou de control încastrat în perete, mai jos de jgheab. Făcu ajustări, apăsă diferite clapete şi un fluid începu să picure în spaţiul strâmt dintre pereţi.

– Este soluţie salină. Putem începe doar când pereţii sunt plini.

În timp ce pereţii se umpleau, Barone aduse o cască şi o înmână lui Pawl. Firişoare subţiri de biocristal uneau casca cu peretele.

– Purtaţi-o o oră. Concentrează activitatea electrică a creierului dumneavoastră. Curentul creierului va declanşa reacţia bio-cristalină. Gândurile vor aduce creierul la viaţă, înţelegeţi?

– Nu înţeleg nimic, rosti Pawl, dar îşi aşeză casca pe cap. Are importanţă ce gândesc?

– Doar aşezaţi-vă şi vă relaxaţi. Gândiţi orice, chiar şi gânduri murdare. Număraţi până la o sută. Aruncaţi o privire asupra lumii. Faceţi orice, dar vă sugerez să vă relaxaţi, altfel creierul va porni prea activ. Odată viu, va fi o parte a dumneavoastră. Acesta e secretul. Nu vă va trăda niciodată. Nu va putea fi folosit în veci contra dumneavoastră. Şi când veţi muri, va muri

şi el, dacă nu îi ordonaţi să trăiască şi să servească pe ceilalţi. Vă va ajuta în gândire şi-şi va aminti totul.

– Va fi capabil să scrie poezii?

– Probabil că nu. Dar va avea inoculată dorinţa să o facă şi acesta este lucrul cel mai important.

Pawl ajustă apărătorile de presiune ale căştii, făcând-o mai confortabilă. Se deplasă până în dormitor ducând după el firicelele şi se aşeză pe pat. Barone îi spuse:

– Mă întorc într-o oră. Pereţii sunt plini. Să nu vă fie frică.

Rămas singur, Pawl se întrebă la ce s-ar putea gândi şi descoperi că nu reuşea să se concentreze la nimic. Pe măsură ce secundele treceau, casca părea să devină tot mai grea. *Parcă aş avea coarne,* gândi el. Simţea casca din plin.

Se gândi la Laurel, se întrebă ce-o fi făcând, dar era greu să păstreze gândul. Faţa tatălui său i se năpusti în minte şi pieri la fel de repede, precum ceva pierdut sub ape.

Îşi aduse aminte ce mâncase la prânz. Se gândi la Odin şi la discuţia avută cu el după-amiază.

Deodată Laurel apăru iarăşi, împingându-l în spate cu puterea unui bărbat, sufocându-i faţa prin sărutări, şi făcându-se repede nevăzută.

În urechi sună ceva şi pentru o secundă văzu dublu. Două orologii ale bunicului, o pereche de lămpi trăsnite…

Dincolo de fereastră se iviră lumini. Erau distorsionate şi se scurgeau. Formară o faţă. Bătrânul Sceptre Paxwax, mort, amintit prin portrete, gras ca o broască şi cu o faţă deschisă de ţăran, arătând ca şi cum ar fi putut mânca pământ. Sceptre rânji la fereastră şi alunecă de acolo precum o faţă desenată de ploaie.

*Câte aspecte oare, din viaţa mea, sunt văzute prin ferestre?* Gândul i se păru lui Pawl sclipitor şi amuzant şi îl făcu să râdă şi să chicotească.

Se ridică şi se apropie repede de ferestre. Spre surpriza lui, descoperi că se lăsase noaptea. O greaţă puternică îl înhăţă. Un cotlon ascuns şi adânc al creierului părea să emane o durere sfâşietoare. Strânse din dinţi, respiră adânc şi suferinţa trecu. Văzu din nou cum trebuie. Mai jos de turn şi aproximativ la o milă distanţă, se zărea acoperişul rectangular al clădirii unde trăise tatăl său. Curtea unde figurile fantomatice se bătuseră cu bulgări de zăpadă, era plină de lumini. Copii adevăraţi se jucau

cu o minge.

Mai privi o vreme luminile statornice şi înconjură încet perimetrul camerei. Trecu de locul unde drumul rulant extern se încrucişa cu fereastra. Ţinutul deschis i se înfăţişa în faţa ochilor. Găsi din priviri mărgele de lumini ce marcau poteca pe care o parcursese în prima zi a întoarcerii în lumea natală. În locul unde corpurile putreziseră, fulgerau acum arcuri albe de lumină. Fuseseră înmormântaţi cu toţii sub câteva picioare de pământ. Mlaştina era drenată de pompe. Replantarea progresa continuu. În câţiva ani se va înălţa acolo un crâng de cedri.

Dincolo de beznă se aflau Dealurile Mendel, slab reprezentate de o formă, în înşelătoarea lumină de lună. Pawl ştia, pe dealuri se afla un sătuc: un loc straniu format din clădiri, turnuleţe şi hambare pe pante abrupte. Acolo locuiau grădinari şi tehnicieni care se îngrijeau de vasta reţea de conducte de apă. Conductele alimentau miile de căderi de apă din teritoriu…

Reconstrucţia era o adevărată artă. Să creezi o nouă frumuseţe. Viaţa nu fusese dăruită pentru ca nişte creaturi jalnice şi înfricoşate, să alerge de la un necaz la altul. Viaţa trebuie trăită.

Pawl văzu deodată cu o claritate orbitoare că avea nevoie de copii. Un copil continuă tradiţiile pe care tu le-ai început. Un copil este garanţia unui viitor. Nu un mod de a ţine averea la un loc, ci o cale de a păstra reunite promisiunile vieţii. Totul era atât de simplu, de ce nu mai văzuse aşa şi înainte?

Din nou Laurel răsări în minte, ca o figurină dintr-un carusel.

Ora se sfârşi, iar Pawl îşi dădu jos casca de pe cap. Mintea i se limpezise. Speră că, indiferent ce comunicaţii se presupunea să se fi realizat cu cristalele în creştere, acestea să fi fost încununate de succes. Aruncă o privire în camera în formă de ou. Cristalele zăceau în baia lor hipersărată, întocmai cum le lăsase, dar o schimbare era vizibilă. Fiecare dintre ele era o flacără de un alb orbitor, arătând ca nişte picături de lapte în apă. Albeaţa era adunată în zăbrele, iar zăbrelele formau poduleţe, structuri arcuite extrem de delicate. Ele se uneau. Aparent, activitatea era concentrată în jurul jgheabului.

Pawl descoperi că ceea ce se reflectă aici era activitatea propriului creier. Miliardele de activităţi ale celulelor, se aflau aici. Într-un fel, aici era mai puţin, pentru că nicio celulă cristalină nu poate întrece puterea creativă a creierului uman. În

alt fel, aici era mai mult, pentru că niciun creier uman nu poate face faţă neafectat acumulărilor de concluzii logice.

După câteva minute, Pawl auzi un ciocănit politicos în uşă şi Barone îşi făcu apariţia. Arăta nervos şi tulburat.

– Totul e bine? întrebă el.

– Cred că da. Am purtat o oră casca. Mi-a afectat gândirea.

– Bio-feedback. Se întâmplă adesea. Sper că nu a fost prea neplăcut. Bine, să vedem cum mai progresează lucrurile.

Barone traversă camera şi se îndreptă spre rampa camerei cu formă de ou. Se lăsă în genunchi în faţa peretelui şi studie fiecare dintre cristalele crescute înclinat. Când termină se ridică şi îi făcu o plecăciune lui Pawl.

– Până aici e bine. Niciunul nu s-a înnegrit. Toate şi-au dezvoltat ramuri laterale. Va fi interesant să vedem ce tipar vor adopta.

Verifică vivanta şi făcu câteva ajustări la pompa care controla circulaţia şi filtrarea fluidului salin.

– Nicio problemă. Stăpâne Pawl, eu sugerez să-i dăm voie să se descopere singur. Nu încercaţi să comunicaţi cu el. Efortul de a răspunde cauzează avarii. Ştiţi, noi, fiinţele umane posedăm o aură psihică. Celulele de bio-cristal o simt. În stadiul de formare, prezenţa apropiată poate…

– Nu te mai îngrijora. Plec.

– Mâine va fi capabil să vorbească. De ce nu coborâţi în camera de luptă? Putem petrece câteva ore vânând. De mulţi ani eu…

– Du-te, dacă îţi face plăcere, Vânează după plac. Eu am ceva de făcut. Câteva cercetări. Probabil că voi avea de lucru toată noaptea.

Pawl se gândea la Odin, Gerbul.

PUTEM AVEA ÎNCREDERE ÎN ODIN? Era vorba Diphilusului, strălucind precum cărbunii incandescenţi din foc.

ESTE UN MEMBRU CU DREPTURI DEPLINE AL CERCULUI INTERIOR, răspunse Arachnidul suspendat la câteva picioare deasupra podelei, PUTEM AVEA ÎNCREDERE ÎN EL. POPULAŢIA DE PE PLANETA PAXWAX PARE SĂ PROGRESEZE FĂRĂ NICIO OPRELIŞTE.

VREAU SĂ SPUN, PUTEM AVEA ÎNCREDERE ÎN NATURA LUI?

AAHHH, murmura Pallahul. ESTE O ÎNTREBARE DIFICILĂ PENTRU CĂ NICIUNUL DINTRE NOI NU FOLOSIM MAI MULT DE DOUĂ MINUTE ÎN ACELAŞI TIMP, CU TOŢII SUNTEM SUBIECTIVI ÎN PRIVINŢA TIMPULUI. Pallahul se dilată uşor şi îşi deplie trompa. Sesizase o dezbatere deschisă şi dorea să se facă confortabil.

Antenele de lângă gura Arachnidului se mişcară convulsiv.

NU E TIMP PENTRU O DEZBATERE SPECULATIVĂ, AVEM PREA MULTE DE FĂCUT, ŞI ESTE O MIZĂ MULT PREA MARE. DACĂ AI ÎNDOIELI – aici se adresă direct Diphilusului – VORBEŞTE DESCHIS.

EU MĂ GÂNDEAM NUMAI LA FAPTUL CĂ GERBII SUNT CREATURI SENSIBILE. ÎN PREZENŢA UNEI PERSONALITĂŢI PUTERNICE EI DEVIN INSTABILI.

CREZI CĂ NE POATE TRĂDA LUI PAWL PAXWAX?

AR FI O POSIBILITATE, DAR ACEASTA NECESITĂ O ÎNŞELĂCIUNE CONŞTIENTĂ. NU, MĂ GÂNDEAM CĂ GERBUL POATE ÎNCERCA SĂ SE APROPIE PREA MULT DE PAWL, POATE ÎNCERCA SĂ SE ALĂTURE LUI, EVENTUAL SĂ ÎNCERCE SĂ-L IUBEASCĂ. GERBII AU O ÎNCLINAŢIE NATURALĂ PENTRU DRAGOSTE.

Ochii Arachnidului se roteau de parcă lua în consideraţie spusele. Examină Gerbul care traducea pentru el. Creatura stătea umilă. Mintea o păstra deschisă. Păreau să nu manifeste niciun interes pentru gândurile ce-l traversau.

Pallahul sforăi. DUPĂ OPINIA MEA, GERBII SUNT CONŞTIENŢI EI ÎNŞIŞI, ŞI DE ACEEA ÎŞI CUNOSC PROPRIA SLĂBICIUNE. EU CRED CĂ FIINŢA GERB A FOST BINE ALEASĂ. DATORITĂ ÎNCLINAŢIEI PENTRU DRAGOSTE. ÎMPARTE DOMENIUL CU OMUL. TOTUŞI ESTE UN STRĂIN DE NECONTESTAT. UN PALLAH N-AR REUŞI SĂ FACĂ CE-A FĂCUT EL. NOI AM FI FOST LUAŢI ÎN RÂS.

DAR UN DIPHILUS CE AR PUTEA OBŢINE?

Diphilusul licări.

EU NU CRED CĂ UMANUL AR ŞTI CE SĂ FACĂ CU NOI, FIINŢE INTELIGENTE ALCĂTUITE DIN BENZI DE ENERGIE.

ŞI UN ARACHNID AR FI FOST EVITAT, VIZIBIL. MAJORITATEA UMANILOR AU UN DEZGUST DEOSEBIT PENTRU NOI. DAR ÎNTREBAREA VOASTRĂ MĂ ÎNGRIJOREAZĂ. ULTIMUL LUCRU PE CARE-L DORIM, ESTE CA GERBUL SĂ FIE SEDUS DE VICTIMA LUI. AR TREBUI SĂ VORBIM CU COPACUL?

Pentru prima oară, Gerbul Traducător se înălţă protestând. Transmise tuturor, în toate direcţiile.

VOI NU ÎNŢELEGEŢI GERBII. ESTE ADEVĂRAT CĂ NOI PROSPERĂM PRIN DRAGOSTE, ŞI NICIODATĂ NU AM MAI AUZIT CA LUCRUL ACESTA SĂ FIE CONSIDERAT O SLĂBICIUNE. DAR ODIN ŞI-A ACCEPTAT SOARTA. ODIN NU VA GĂSI NICIUN LOC DE ODIHNĂ PENTRU PIATRA LUI. EL ŞTIE CĂ SE VA MISTUI. ŞI TOTUŞI, VA GĂSI RESURSE ÎN EL CA SĂ-ŞI IUBEASCĂ VICTIMA. TU, DIPHILUS, TU AR TREBUI SĂ ÎNŢELEGI. PUTEREA E SLĂBICIUNEA, E PUTERE. TU PALLAH, AR TREBUI SĂ ÎNŢELEGI. ŞI TU, ARACHNID, GÂNDEŞTE-TE CĂ DACĂ UNUL CA ODIN AR VREA, AR PUTEA SĂ TE FACĂ SĂ PĂŞEŞTI PRINTR-UN CUPTOR. SĂ NU VĂ FIE TEAMĂ PENTRU ODIN, CI MILĂ, MAI DEGRABĂ.

**Bennet**

Pawl se afla în vivantecă. Cu el se afla un tânăr cu faţa palidă. Faţa lui de altfel frumoasă, nobilă, era desfigurată de o cicatrice ce ducea de la buza de jos până sus la ureche. Era Peron. Crescuse în sărăcie, se educase singur şi în cele din urmă obţinuse o diplomă profesorală de o înaltă distincţie. Era Istoric, interesat în special de războaiele străinilor, denumite Marea Lovitură. Ceea ce îl atrăsese pe Peron pe Planeta Reşedinţă a lui Pawl erau banii pe care i-ar primi, cât şi informaţiile la care ar avea acces, prin enorma cantitate de cuburi vivante, din cele mai vechi timpuri. Manifesta un interes personal, despre care ar fi vorbit cu greu, şi care i-ar fi adus o dizgraţiere oficială: era intrigat de ceremoniile non-umane.

– Gerbii, da? Doriţi să aflaţi mai multe despre Gerbi. În enciclopediile clasice scrie foarte puţin despre ei. N-au fost o rasă războinică şi din această cauză n-au avut un impact prea mare cu Istoria. Eu cunosc ceva mai mult decât numele lor. Credeţi că Odin este un Gerb. Bine, bine. Sistemul vostru de cataloage e nefolositor şi interesul în privinţa străinilor este inexistent în familia dumneavoastră. Mă voi documenta şi mă voi ruga să-mi vină inspiraţia. Presupun că nu l-aţi văzut vreodată fără robă?

Pawl scutură capul.

– Nu, şi mă îndoiesc că l-ar fi văzut vreun om. Uitaţi, găsesc că e dificil să lucrez cu cineva care stă în spatele meu. Mă întreb dacă aţi putea aranja să-mi fie adusă ceva mâncare. Poate chiar suc de Seppel. Cercetarea cuburilor vivante prăfuite îmi face sete.

Pawl îl lăsă pe Peron să lucreze. Petrecu câteva ore în bucătărie, discutând cu membrii familiei Reuben şi în final se întoarse, purtând o tavă acoperită şi o carafă cu suc Seppel.

Se vedea clar că Peron muncise. Cărţi deschise, maldăre întregi de cuburi vivante, foi de hârtie împrăştiate, zburătăcind printre ele. Peron pufăia din pipă şi privea cu ochi inexpresivi în tavan.

– O adevărată călătorie! exclamă la reapariţia lui Pawl. Nu vorbesc despre tine. Vorbesc despre mine. Cred că am ceea ce doreşti. Poate chiar mai mult decât atât. Lasă mâncarea şi

priveşte.

Gesticulă spre câteva cărţi deschise pe masă.

Prima carte era un vechi exemplar legat, un dicţionar ilustrat, dedicat vieţii non-umane ce fusese dăruit la ziua de naştere a unuia dintre străbunii lui Pawl. Câteva desene fuseseră colorate brutal cu mâna.

– Aici am găsit primul meu indiciu, rosti Peron. N-am găsit nicăieri numele de Gerb, aşa că am răsfoit prin carte şi am găsit desenul. Pare familiar?

O creatură arătând ca un snop de grâu. Fără faţă sau chiar picioare, dar artistul fusese atent să arate că fiinţa era ancorată de pământ cu o ventuză uriaşă. Pawl se gândi la silueta bondoacă a lui Odin, cu umeri cocoşaţi şi glugă lipsită de formă. Poate că sub roba neagră se afla ceva asemănător. Era o presupunere. Ca titlu se putea citi sub ilustraţie următoarele:

*Quaam. Băştinaş/ Localnic de pe Cross Road (Drumuri încrucişate) planetă denumită formal Calm Port (Portul Calm).*

– Quaam, exclamă Pawl. Eu n-am auzit de aşa ceva până acum.

– Nici eu. Oricum, am verificat. Sunt doar câteva referinţe. Cross Road este o lume rece, aspră, aflată la cel mai îndepărtat capăt al domeniului Proctor. Aer irespirabil, pe bază de metan, o mulţime de stânci şi chiar câteva mări. Mările sunt exploatate în mod original de Proctori pentru un fel de alge.

– Ce alte referinţe mai sunt despre Quaami?

– Puţine. Ei n-au avut formaţiuni militare. N-au dezvoltat niciodată zborul spaţial – de fapt din câte se poate vedea, nici măcar n-au tehnologie. Nu mai găseam nimic şi atunci am dat peste asta.

Peron ridică un cub negru.

– Este cel mai vechi cub din bibliotecă. Suntem norocoşi că nu s-a sfărâmat. Sunt sigur că acest cub are mai bine de nouă sute de ani vechime. Am descoperit în el o referire solitară la Quaami sub titlul *Bucătărie. Hrană de mare.*

– Te-ai uitat prin el?

– Am făcut-o.

– Şi?

– Sunt lucruri interesante. Priveşte.

Peron aşeză cubul în maşina vivantă şi camera se întunecă. Particulele avură nevoie de mult timp ca să se alăture şi chiar

atunci când imaginea se închegă în mod rezonabil, continua să licărească şi să dispară.

Pawl văzu un om pe a cărui frunte se afla ştanţată creasta Proctorilor. Evident că omul era o legătură oficială. Stătea în spatele unei mese negre lustruite şi ascuţea încet un cuţit. Bubui o voce, iar o muzică subţirică sublinia punctul culminant.

– Bine aţi venit la numărul 47 al seriei noastre de preparate culinare prin demonstraţii: Secretele Bucătăriei Imperiale. Astăzi, Abraham Ahmen va arăta prepararea unei noi delicatese de curând descoperită – Quaamul.

Din nou muzica sublinia gesturile, iar scena se schimbă cu cea a unei coaste maritime, unde marea se izbea cu sălbăticie. Un narator invizibil vorbea.

– Ne aflăm pe planeta Calm Port, intrată recent în posesiunea domeniilor Imperiale. Acesta este tărâmul misteriosului Quaam. Ne aflăm la ecuator, dar aici temperatura de-abia se ridică la douăzeci de grade deasupra temperaturii de îngheţ a apei.

Camera video începu să se rotească dezvăluind bolovani netezi ca spatele de focă. Marea se arunca printre stânci, umplând şanţurile şi gropile şi răsucind braţele greoaie ale algelor brune. De stânci erau ferm lipite creaturi lucioase, ca nişte coloane din ceară topită.

– Aceştia sunt Quaamii acvatici. Ca parte a dezvoltării lor, toţi Quaami îşi petrec mult timp agăţaţi deasupra celei mai înalte linii de apă, unde se expun vântului şi stropilor săraţi. Se crede că acest proces de călire serveşte trecerii spre maturitate. Quaamii maturi locuiesc pe pământ.

Camera continuă să se rotească şi un promontoriu mic intră în imagine. Era un promontoriu format din dune. Singura vegetaţie existentă era o linie de tufişuri scunde, de mărimea inului. Firele de in se îndoiau şi se agitau în bătaia vântului ca nişte antene. De-a lungul crestei unei dune se mişca ceva. Camera zumzăi şi dezvălui o formă asemănătoare literei X.

– Acesta este un Quaam matur. Atinge un metru înălţime.

Cadrul se schimbă şi deveni un Quaam văzut de aproape. Ca aspect arăta ca o masă de păr aspru. Părul se ridica aidoma unor viermi mici şi orbi, care parcă testau aerul. Ascunse în fuioarele lungi de păr Pawl zări scurte antene, adunate mănunchi, de un roşu aprins. Erau la fel de îndemânatice ca degetele şi dădeau impresia de putere. Deci acestea erau

antenele ce apăruseră atunci prin orbitele măştii lui Odin.

Cadrul se schimbă iar. Un om îmbrăcat cu un costum spaţial uşor şi lucios, dotat cu generator anti-gravitaţional apăru dintr-o parte. Alunecă alături de Quaamul matur, ce-şi continua drumul pe promontoriu, ignorând în mod evident prezenţa omului.

– Quaamii maturi sunt folosiţi adesea în tocăniţe, datorită conţinutului ridicat de proteine pure. Dar puii de Quaam sunt cei mai căutaţi şi consideraţi o delicatesă cu gust sublim.

Din nou cadrul se apropie. O mână umană se văzu în părul lucios al Quaamului. Smulse un smoc de păr de pe corp şi îl aruncă într-o parte.

– Aceste fibre cresc dintr-un strat subepidermic de ţesut gras, total nepotrivit pentru preparatele culinare şi care este întotdeauna aruncat, deşi un bucătar inventiv îl poate folosi ca garnitură pe un platou cu ornamentaţie atractivă.

Mâna continuă să pipăie prin blană şi trase brusc un mic Quaam. Trupul, identic părintelui său, cu excepţia mărimii, se rostogoli în palma intrusului nepoftit. Se zvârcoli şi încercă să scape.

– Quaamii îşi poartă progeniturile pe o anumită parte a corpului, şi peste cincisprezece Quaami tineri pot fi găsiţi prinşi într-un singur specimen matur – un raport care ar trebui luat în consideraţie de orice fermier întreprinzător sau cultivator pasionat pregătit să creeze unicul mediu înconjurător acceptat de Quaami.

Scena se schimbă şi se întoarse la Abraham Ahmen, ce stătea dincolo de masa neagră cu un set de trei cuţite cu lamă subţire pregătite în faţa lui. În mâini ţinea un pui de Quaam. Într-o parte se vedea un bol cu apă fierbinte.

– Vă voi demonstra cum se prepară un Quaam pentru masă. Este foarte important, pentru aprecierea aromei şi ţesuturilor, ca el să fie pregătit de viu. Câteva secunde de cufundare în apă fierbinte va face pe Quaam complet inert. Operaţiunea de altfel este complet lipsită de durere. Bineînţeles, prepararea Quaamului trebuie făcută atent şi cât mai repede, deoarece ţesutul delicat al cărnii se deteriorează iute.

Înmuie Quaamul care se zbătea în apă şi în câteva secunde acesta deveni nemişcat. Smulse cu iuţeală părul fin de pe creatură şi o lăsă jos.

– Îndepărtarea părului în timp ce creatura este încă vie

frăgezeşte carnea. O creatură astfel dezvelită are formă de X, cu cele două porţiuni de jos unindu-se pentru a forma o ventuză bazală. Ventuza bazală trebuie îndepărtată complet deoarece are un gust rău şi va compromite orice fel de mâncare.

Ahmen aranjă micul Quaam pe masă, alese cel mai mare dintre cuţite şi cu o mişcare iute secţionă ventuza bazală de restul corpului. Folosind mânerul cuţitului o mătură de pe masă.

– Acum, vorbi şi alese cuţitul mijlociu, efectuaţi două tăieturi cât mai lungi de-a lungul braţului şi segmentului opus. Cuţitul urmăreşte cu uşurinţă direcţia ţesutului. Cele două tăieturi ar trebui să se încrucişeze în mijlocul Quaamului. Aşezaţi degetele în buzunarele laterale şi lărgiţi corpul în sus. Este alb şi acoperit cu o fină membrană uleioasă. Veţi descoperi cu uşurinţă că pielea se separă lesne de carnea interioară. Deci lărgiţi corpul prin tăieturile în cruce. Încercaţi să nu-l forţaţi sau să-l juliţi, deoarece carnea va căpăta un aspect neplăcut în timpul gătitului.

Pe masă, Abraham Ahmen lărgi pielea în spatele învelişului alb, până când cedă pe neaşteptate. Corpul zăcea pulsând uşor, precum un căţeluş nou născut.

– Aici, zâmbi el spre cameră. Corpul Quaamului prezintă o parte bună şi o parte rea, un lucru foarte important. Apăsaţi cu blândeţe corpul, până când simţiţi o creastă cartilaginoasă, ascunsă de pielea interioară. Aceasta trebuie îndepărtată prin tăiere, o singură lovitură. Tăiaţi curat şi drept, folosind cuţitul cel mai mic. Fiţi ferm. Tăiaţi cartilajul de sus până jos.

Ţinând ferm corpul, Abraham Ahmen localiză cartilajul. Tăie şi cuţitul se ridică şi căzu cu creastă cu tot. Incizia era curată. Îndepărtă carnea şi îşi vârî degetele. Le mişcă înainte şi înapoi şi apoi le scoase, aducând la suprafaţă ceva, un obiect care lui Pawl i se păru că seamănă cu o prună, o prună purpurie şi voluminoasă. „Pruna” lunecă eliberată şi ateriză cu un pocnet pe masă. Ahmen ridică forma netedă şi ovală.

– Noi o numim piatră. Toţi Quaami posedă una, chiar şi cei foarte tineri. Funcţia ei biologică nu e cunoscută. Câţiva teoreticieni cred că piatra ajută la digestia Quaamului.

Aşeză cu atenţie piatra.

– Fin şlefuite, aceste pietre de Quaam alcătuiesc nişte pandantive superbe.

Cadrul se schimbă pentru a arăta bărbaţi şi femei purtând cu

demnitate pietre de Quaam în păr, la gât şi la încheietura mâinilor. Apoi se întoarse la Quaamul depietrificat zăcând pe masa neagră.

– Acum Quaamul este gata pentru gătit. Viteza este esenţială, deoarece carnea începe să se degradeze cu repeziciune în urma îndepărtării pietrei. Tranşaţi corpul în bucăţi subţiri. Aşezaţi feliile de carne într-un vas cu grăsime şi le gătiţi la foc moale până când...

Pawl îşi repezi mâna asupra butoanelor maşinăriei vivante şi imaginea tremurătoare dispăru de tot. Luminile se aprinseră.

– Ţi s-a făcut foame? întrebă Peron. Nu? Ei bine, mai am ceva care să-ţi aducă buna dispoziţie. Quaamul nu a rămas prea mult timp o delicatesă. Poftim.

Îi înmână lui Pawl o revistă tipărită, cu foile îndoite. Pawl citi: „Un detaliu care indică rapiditatea evoluţiei străinilor. Quaamul, pe vremuri preferat ca delicatesă, a devenit toxic în mod gradat. Se bănuieşte o rapidă adaptare evolutivă ca răspuns a măcelăririi lor. Pentru a nu fi stârnit antagonismul evolutiv, se sugerează ca toate speciile străine să fie exploatate cu prudenţă, iar cota uciderilor să fie stabilită în mod atent, având în vedere nu numai supravieţuirea speciilor ci şi ameninţarea prezentată de astfel de specii.”

Articolul continuă, dar Pawl nu mai citi.

– Aparent, dacă mănânci un Quaam toxic apar nişte umflături în gât, explică Peron. Acestea pot da asfixie prin compresiunea traheii.

– Sunt sigur că ai dreptate. Mulţumesc pentru căutări. Ai făcut treabă bună. Ai găsit şi ceva referitor la filosofia sau convingerile, credinţele de viaţă ale Quaamului?

– Niciun cuvânt. Cele câteva surse de informaţie care menţionează Quaamul se axează numai la fiziologie. Trebuie să admit că este foarte interesant faptul că fiinţa Quaam – sau Gerb, ce-o fi – a fost atât de aventuroasă încât să se alăture Cercului Interior. Se consideră, în special, că ei au un nivel de civilizaţie coborât. Cum comunică ei, oare? Ai vreo idee, Stăpâne Pawl?

Pawl clătină capul.

Pe drumul de întoarcere spre Turnul Roşu, Pawl se gândi la zilele petrecute pe Lotus-şi-Arcadia când se îndopase cu delicatese, fără să se întrebe care e originea lor. Îşi aminti de

limbi de păsări şi Lomphuza gătită cu sos.

La baza turnului îl aştepta Barone.

– N-am putut să dorm, se scuză el, ţopăind înainte şi înapoi ca un şcolar vinovat. M-am gândit că e mai bine să aştept aici până când v-am văzut luminiţa venind.

– Cum a fost vânătoarea?

– Bună, sau mai bine zis nu prea rea. Nu mă puteam concentra. Mă tot întrebam cum or mai evolua lucrurile în camera de sus.

În camera de sus creierul strălucea.

În spatele pereţilor imaculaţi plăntuţe din argint înfloriseră şi acum îşi împingeau în pereţi frunzuliţele lor gingaşe, delicate, în formă de pană. Ramurile crescuseră una într-alta şi mişunau în jurul pereţilor până sub tavan, umplând întregul spaţiu îngust dintre pereţi. Nu se mişca nimic. Fiecare cristal părinte scânteia precum o pepită de magneziu.

Cu mâinile încrucişate, Barone inspectă din priviri formele sinuoase.

– Nici măcar două la fel, murmură. Am văzut creiere turle, vergele de sticlă, stive de platouri, chiar şi în formă de scară… iar acum o junglă. Numai Dumnezeu ştie ce aveţi în cap, Stăpâne Pawl, dacă-mi scuzaţi expresia.

– Totul e în regulă?

– Aşa pare să fie. Creşterea prezintă echilibru şi armonie. Fără elemente dizgraţioase sau băşicuţe. Poate chiar…

Barone se opri din vorbit când un suspin grav, prelung străbătu camera.

– Ce-i asta? întrebă Pawl.

– Ssst! şuieră Barone cu un deget la buze. Începe să vorbească. Este conştient de prezenţa dumneavoastră.

Din nou suspinul se făcu auzit, dar de data aceasta avea mai mult conţinut. Ar fi putut fi un nume. „Paaaaawwwwl.”

– Te-ai trezit? întrebă Pawl.

Un moment de tăcere, apoi se auzi o trâmbiţă asurzitoare şi un huruit, profund ca de cutremur de pământ. Amândoi, şi Pawl şi Barone dădură să se ascundă dar, o voce dulce, infinit profundă şi părând foarte depărtată, le vorbi:

– Stăpâne Pawl, mi-e foame.

Hohotele puternice de râs ale lui Barone izbiră pereţii şi umplură camera.

– Foame! Ha. Atunci să-ţi dau ceva să mesteci. Fluieră cu două degete de parcă chema un câine. O parte din tavan se mişcă, se contractă şi apoi coborî cu graţia tăcută a unei antene de melc ce iese din cochilie. Într-o cupă de plastic alb se zărea negrul catifelat al vivantei. Această maşinărie vivantă era principala sursă de informaţie pentru computerul din biocristal.

Cu mâinile aproape zburând, Barone atinse comutatoare, stabili circuite de comunicaţie, mormăi instrucţiuni. O piramidă aproape orbitoare de imagini se născu în întunecimea vivantei.

– Ce faci? întrebă Pawl.

– În primul rând, storc de informaţii bătrânul computer din camera tatălui vostru. Aici – indică o sferă sângerie ce pulsa în inima vivantei – este o legătură directă cu Poarta. Iar aici – arătă o elice cromatică formată din straturi azurii, galbene şi verzi – sunt informaţiile strânse de pe toate lumile şi Planetele Reşedinţă din jurul nostru.

– Impresionant.

– Nu chiar. Dihania pe care o aveţi aici, poate face de zece ori mai mult şi la fel de lesne cum aţi citi o carte şi v-aţi scărpina nasul în acelaşi timp.

Lumina cristalelor îmbrăcase o nuanţă violet.

– L-am hrănit cu destule informaţii ca să-l ţină cu gura închisă o perioadă. Învaţă să facă deosebiri.

Barone îl privi pe Pawl, îşi clătină capul şi râse din nou.

– Foame, bineînţeles! Stăpâne Pawl, încearcă să negi paternitatea copilaşului. Deja gândeşte prin analogie. Este timpul să-i daţi un nume.

– Un nume?

– O să vă fie mai uşor să trăiţi cu el. Ceva scurt, simplu.

Pawl se gândi o clipă.

– Am să-i spun Wynn.

– Wynn, Barone îi testă rezonanţa. Wynn. Da. Îmi place. E un nume plin de speranţă.

Viguros şi precis, Pawl se gândi la tendrilele roşii ale lui Odin. O prezenţă caldă se făcu simţită în minte.

– Odin, vino să vorbeşti cu mine. Vino cât de repede poţi.

Pawl nu aşteptă prea mult.

Odin se aflase în apropierea Turnului. Se bucura de aversele timpului. Alunecă în sufrageria lui Pawl. Picături de ploaie se prelingeau de pe gluga neagră. Pawl nu mai pierdu timpul.

– Odin, spuneai că doreşti să am încredere în tine.

– Da, P…

– Atunci am câteva întrebări de pus. Şi vreau răspunsuri. Cei din neamul tău… cei din neamul tău, sunt cunoscuţi de oameni sub numele de Quaami?

– Era unul dintre numele noastre, dar nu l-am mai auzit de mulţi ani. Este un nume nenorocit pentru noi, un nume plin de oroare, durere şi vinovăţie.

– Vinovăţie?

– Aceia împotriva cărora se comite o crimă se simt întotdeauna vinovaţi. Vinovaţi deoarece se aflau acolo şi ar fi trebuit să prevadă şi să prevină. Nu-mi place numele de Quaam. Pe vremuri eram cunoscuţi sub un nume mult mai vechi. Gerbi. Ne-a fost dat de un pământean. Exprimă sănătate. Eu îl iubesc.

Pawl se mai gândi un pic înainte de următoarele cuvinte:

– Odin, voi avea încredere în tine dacă-mi vei arăta faţa.

– Nu e ceva plăcut vederii pentru oamenii tăi.

– Chiar şi aşa.

– Chiar aşa?

Odin îşi ridică braţele scunde şi Pawl zări tendrile lungi din fibre roşii şerpuind din mânecile goale ale robei negre. Fibrele se încolăciră în jurul măştii şi o eliberară. Masca se desprinse. Dincolo de ea se afla un cuib de viermi. Viermii se agitau, se încolăceau şi se descolăceau, sau făceau flexări. Câţiva se îndreptaseră spre el, iar la capete aveau găuri micuţe, ca şi gurile. Ceilalţi se mişcau sub glugă. Pawl se întinse şi atinse unul dintre ei. Se aştepta să se retragă, dar cilişorul nu o făcu. În schimb se încolăci în jurul degetului şi-l strânse.

– Este pentru prima oară când am fost atins de un străin, rosti Odin.

– Este pentru prima oară când am atins un străin, rosti Pawl.

Îşi retrase degetul şi fu conştient că păstrase o urmă de clisă… nu, nu de clisă, se corectă singur, doar umezeală, apă, apă sărată, lacrimi.

– Poţi să vezi? întrebă.

– Nu la fel ca tine.

– Poţi să simţi?

– Pot să simt.

Fără invitaţie, amintirea omului ţinând în mână puiul de Quaam intră în conştiinţa lui Pawl. Şi apoi cuţitul, apoi tăiatul. Tendrilele corpului lui Odin se retractară dintr-o singură mişcare. Tânărul simţi o singurătate sfâşietoare şi tăcere.

– Îmi pare rău, şopti Pawl. Simţi cum Odin se reîntoarce încet în el. Porţi şi tu unii mici?

– Am trei.

Tăcere. Pawl privi masa roşie crispată ce alcătuia chipul lui Odin, oftă şi se ridică.

– De aici încolo, când sunt singur te doresc aşa. Destul cu măştile. Acum să vorbim şi despre alte lucruri.

– Mulţumesc, răspunse Odin şi masca alb-ivorie alunecă pe pământ cu un zăngănit.

– Spune-mi, ce este acea piatră pe care o porţi înăuntru?

– Ah, cred că ai putea-o numi sufletul meu.

**Thalatta**

– Eu mă duc să înot, zise Laurel Beltane, dându-şi jos rochia. Semyon, hai cu mine. Înotăm până la Gardieni şi vânăm Spinări-cu-picăţele. Îi gătim la micul dejun.

Plonjă cu avânt în valuri şi răsări la suprafaţă după câteva secunde, înotând viguros în direcţia a trei vârfuri de stâncă ce se înălţau abrupt din mare, la o distanţă de patru sute de iarzi faţă de casa plutitoare.

Se certaseră din nou, iar Laurel ridicase tonul. Nu dorea să se certe cu părintele ei. Îl înţelegea, dar problema mariajului era ca un spin între ei.

Semyon Beltane o privi câteva clipe, îşi scoase propria tunică de un verde întunecat şi se aruncă în apă după ea.

Laurel era o înotătoare puternică, dar tatăl ei avea graţia şi forţa ieşită din comun a unui amfibian. O ajunse din urmă acolo unde valurile se spărgeau de ţărmurile accidentate ale Gardienilor. Amândoi călcară apa. Laurel se scutură, împroşcând cu o ploaie de picături apa din părul scurt. Răceala apei îi adusese o culoare vie în obraji şi lumini în ochi.

– Unu, doi… începu ea.

Amândoi săgetară aerul şi plonjară, întâlnindu-se sub apă.

O Spinare-cu-picăţele de mari proporţii păştea printre lăptucile de mare cu tentaculele răspândite, ancorate de stânci.

Amândoi îl văzură şi amândoi înotară din răsputeri ca să îl ajungă.

Primul a fost Semyon Beltane. Mâna negricioasă şi-o propti ferm pe spatele creaturii, iar degetele pipăiră în căutarea nodului de nervi care l-ar fi paralizat.

Tentaculele se crispară apoi se lăsară moi în timp ce el strânse. Ţinând dintr-o parte creatura, ajunse la suprafaţă. Fata îl aştepta. Cu picioarele bătând apa îl stropi în faţă.

– Era al meu, protestă ea.

Înotând pe o parte, tatăl se retrase de lângă ea şi plecă spre un banc mic de prundiş ce mărginea pe cel mai înalt dintre Gardieni.

– Dă-mi voie să am şi eu un mic triumf, strigă el.

Găsise printre stânci un reazem.

– Ha.

Fata plonjă din nou şi ieşi aproape imediat la suprafaţă,

având cu ea altă Spinare-cu-picăţele. Nu-l ameţise şi avea tentaculele ei încolăcite în jurul braţului, precum o frânghie udă.

– Prinde-l! strigă, în timp ce scutură braţul să se elibereze din strânsoarea creaturii, apoi îl aruncă tatălui ei. Ateriză în apropierea lui şi îl buimăci cu o piatră.

Până când Laurel să ajungă şi ea acolo, Semyon muşcase adânc spatele celor două animale, privindu-le cum se crispează şi mor. Încet, încet coloritul lor se schimba. Picăţelele caracteristice roşii şi albe dispăreau pentru a ceda locul unui brun posomorât.

– Când te vei mărita cu Paxwax ai să pierzi tot. Aici e casa ta.

– Şi acolo există mări.

– Nu la fel de minunate ca aici, sunt sigur. Numele lumii noastre înseamnă „mare” într-o limbă străveche. Tu aparţii Thalattei. Dincolo vei fi o străină.

– N-are importanţă unde mă voi duce, eu voi fi aceeaşi.

Tatăl ei rămase tăcut. Se întoarse şi o înfruntă.

– Lui i-ai povestit despre mine? întrebă, deschizându-şi mâinile membranoase şi ridicându-şi faţa ridată de vidră.

– I-am spus că nu eşti la fel de plăcut vederii precum sunt oamenii de obicei. Şi i-am arătat o înregistrare vivantă. I-am spus că poate câţiva dintre copii noştri vor fi un pic ciudaţi. Iar Pawl mi-a povestit despre tatăl lui… nu eşti mai respingător decât el. În orice caz, Pawl nu ar câştiga niciun concurs de frumuseţe. Dar nu lucrurile astea sunt importante. Loialitate, sinceritate, tăticule şi dragoste. Acestea sunt cuvintele potrivite. Tu m-ai învăţat aşa ceva pe când eram o copiliţă şi am trăit, dovedind adevărul din ele. Hai. Destul cu filosofia şi îndoielile. Să mergem să gătim aceste bunătăţi. Şi după aceea să vizităm insula şi să bem toată ziua vin. Ce spuneai tăticule? Că nu eşti prea bătrân ca să petreci de minune cu copiii tăi, nu-i aşa?

Dinspre casa plutitoare veni un strigăt. O siluetă făcea semn cu braţele în cel mai înalt balcon. Când văzu că le-a atras atenţia, silueta plonjă, efectuând un nebunesc salt acrobatic în aer. Săgetă valurile cu un plescăit zgomotos.

– Fratele tău este foarte bine dispus.

Laurel Beltane aprobă.

– Cred că el şi Pawl vor face echipă bună împreună.

Tatăl şi fiica intrară în apă pentru a se întoarce încet, înot spre casă. Paris ieşi la suprafaţă aproape de ei şi gâfâi cu

zgomot. Se înălţă cât de sus putea el pe coama valurilor, bătu zdravăn cu picioarele membranoase şi se lăsă să cadă la loc, într-o cascadă de stropi săraţi.

Paris era imaginea tatălui său din cap şi până-n picioare.

– Spinări-cu-picăţele, exclamă el. Pun imediat cărbuni pe foc.

Tăie linia apei şi plecă spre casă.

– Când te aştepţi să fii chemată de Planeta Reşedinţă Paxwax? întrebă nepăsător Stăpânul Casei Beltane rostogolindu-se pe o parte şi remorcând Spinările-cu-picăţele.

– Când Pawl este gata. Are o mulţime de lucruri de făcut.

Tatăl nu răspunse şi înotă în linişte.

În acea după-amiază, după o siestă târzie, cei trei Beltane traversară mica întindere de apă ce-i despărţea de Saprosma. Numele provenea de la nişte copaci înalţi, stufoşi, cu scoarţă puternic aromată ce acopereau o întreagă jumătate a insulei. Saprosma era principalul centru administrativ şi singura insulă de pe întreaga Thalatta care întreţinea o populaţie numeroasă. Era artificială dar era atât de priceput realizată încât se armoniza cu peisajul natural.

Nu era una din insulele „portret”, sau o monstruozitate în formă de trifoi sau inimă, odinioară în vogă printre Planetele Reşedinţă. Era o insulă funcţională, destinată agriculturii şi pescuitului, localizată acolo unde climatul era cel mai plăcut. Îşi înălţa dealurile şi culmile într-un punct central al liniilor energetice ale planetei.

Cu multe secole în urmă, când Thalatta a fost ocupată pentru prima oară, şi i s-a dat un nume, fusese destinată a fi o planetă carantină. Aici erau trimişi primii suferinzi ai maladiei Ivory. Pe atunci planeta aparţinea unei anume familii Diaz, pierdută de mult în negura timpului. Ei se stabiliseră pe insulă şi construiseră un vast complex format din spital şi sanatoriu. În ciuda schimbărilor din sânul Familiilor, spitalul rămăsese intact.

Nu domina insula, dar era găzduit acolo, discret, cu acoperişurile lui gri abia vizibile printre dealurile împădurite ale Saprosmei. Sanatoriul răsărea pe o coastă de deal, cobora în terase alături de un lac şi ocupa centrul unei văi, unde era înconjurat de o serie de clădiri.

Comunitatea non-medicală, care se ocupa de afacerile insulei

cât şi de agricultură, locuia în mici orăşele de-a lungul coastei. Căsuţele erau chiar mai mici decât adăposturile de dormit, pentru că activităţile insulei se desfăşurau în aer liber. Mesele se serveau la comun, în locuri anume. Hoteluri şi case de oaspeţi cazau numărul mare de vizitatori veniţi să-şi vadă rudele închise în sanatoriu. Vizitatorii furnizau clientelă pentru un număr vast de cafenele, taverne şi crame. Viaţa se scurgea într-un mod relaxat pe insula Saprosma, aidoma unui stup idilic.

Cel mai mare han se numea Ferry şi era condus de Milo, un Thalattan get-beget, cu mâini şi picioare membranoase. Când Beltanii vizitau insula, trăgeau întotdeauna la Ferry. Ei se amestecau cu discreţie printre ceilalţi şi doar Thalattanii îi cunoşteau. Millo era şeful spionilor lui Beltane.

Hanul supraveghea portul. Apa cristalină sclipea în bătaia soarelui de amiază. Musculiţe minuscule dansau în vârtejurile formate de aerul cald. Ocazional, suprafaţa era tulburată de câte un cârd de peştişori argintii, iuţi ca săgeata, ce încercau să scape de prădători. Principalul chiriaş al portului era un calmar portocaliu gigant, ce trăia fericit consumând bucăţelele de mâncare azvârlite de vizitatori. Printre ierburile de mare puteau fi văzute tentaculele lui, îndoindu-se sau întinzându-se ocazional după alte îmbucături.

Dincolo de port se întindea pista navetei magnetice ce unea Thalatta cu Poarta ei, iar de acolo cu restul Galaxiei.

– Bere, comandă Paris, bere rece.

– Vin pentru mine, ceru Laurel.

– … şi pentru mine, completă tatăl lor.

Familia Beltane se făcu comodă în alcovul lor favorit de la capătul drumului de deasupra podului. Semyon Beltane se afla în mijlocul unei poveşti. Descria, poate pentru a suta oară, câteva aventuri trăite pe vremea când fusese, pentru scurt timp, membru al unui circ călător. Erau poveşti cu care Laurel şi Paris crescuseră şi, ca vinul bun, se îmbunătăţeau odată cu vârsta.

De la spectacole, conversaţia alunecă spre felul cum se găteşte un calmar, iar de aici la viaţa de pe Lotus-şi-Arcadia, pentru ca în final să ajungă la Pawl Paxwax.

– Şi el chiar scrie poezii? întrebă Paris.

– Bineînţeles că o face. Poeme strălucitoare sau absurde. Pe mine mă încântă să-i pun poemele pe muzică. Cred că multor

oameni le-ar plăcea.

– Spune-ne şi nouă unul, interveni Seniorul Beltane. Prin versurile lui l-aş putea cunoaşte.

Laurel părea încurcată.

– Memoria mea e slabă. Ah. Totuşi îmi amintesc ceva. Nu e un poem, dar mie mi-a plăcut. Mi-am adus aminte şi de ce l-a scris Pawl. Oricum, sună aşa.

*Cine e această umbră ce spre tine se strecoară*
*Un bărbat cu păr de alge ce pe tine te-nfioară*?

– Hei, se referă la mine? o întrerupse Paris.

– Desigur că nu. Acum potoleşte-te şi ascultă. El vorbeşte despre lucrurile pe care le visam pentru noi.

Laurel se gândi o secundă şi continuă.

*E iubitul tău fantastic ce se naşte doar în vis.*
*E iubitul ce trăieşte doar când pleoapa s-a închis.*
*Peste tot, de pretutindeni, ţi se pare că zâmbeşte,*
*Dinspre arbori, din pădure, doar spre tine el grăieşte.*
*Te-nconjoară, ondulează, se-aseamănă c-un fum.*
*Te sileşte să te uiţi doar spre el, spre el acum*.

*Dar în faţa lui voi sta, voi sufla şi va pleca*
*Ca să-l uiţi voi fi aici, totdeauna voi veghea*
*Te voi acoperi şi te voi proteja cu un veşmânt*
*Să-mi ţină piept nu va putea şi-ţi va pieri din gând*.

– Nu-i rău, zise Paris. Mi-a plăcut sfârşitul.

– Pare un îndrăgostit gelos, concluzionă Semyon. Asemenea inşi sunt dificili.

– Poate că e dificil. Câteodată este indispus. Dar este şi drăguţ şi de obicei mă face să râd. Dar când vine vorba de tatăl lui devine crâncen şi crud şi nu poţi spune ce are în minte. Dacă tu crezi că e greu să fii iubită de un asemenea om, atunci greşeşti. O văpaie străveche arde în el. Câteodată cred că seamănă cu vreunul dintre strămoşi. Un călător printre stele, unul dintre eroi.

Fata se opri şi râse jenată.

– Îmi pare rău, tată. Când a intrat în viaţa mea, orice alt

bărbat pe care l-am cunoscut vreodată a dispărut... Nu, nu mă refer la tine sau la Paris... vreau să spun iubiţii. N-au mai contat pentru mine. Nimic n-a mai avut importanţă cu excepţia lui. Legile s-au schimbat. Pawl a făcut noi legi, iar eu m-am supus. Cel mai uimitor lucru este că Pawl mă priveşte ca pe o persoană puternică. Un timp n-am înţeles, dar apoi am ştiut. Are nevoie ca eu să fiu puternică. Eu reprezint tandreţea mamei, pe care el n-a avut şansa să o cunoască. Eu reprezint pasiunea de care el are nevoie. Sărmanul om. Răsuceşte vorbe când viaţa devine o povară prea grea... Eu nu am nevoie de aşa ceva. Arta mea constă în viaţa mea şi în iubirea mea.

– Şi ce e arta? întrebă deodată Paris.

În vorbele lui se ghicea un soi de dispreţ. Laurel sorbi din vin.

– Este un răspuns, grăi în final, un răspuns dat vieţii. Experienţa îţi creează o formă. Experienţa îţi dă un înţeles, cel puţin aşa gândesc eu.

Paris nu răspunse. Ridică numai din umeri de parcă ar fi zis „Şi ce-i cu asta?”. Gestul neglijent, nepăsător o mânie pe Laurel, de aceea avu nevoie de timp ca să-şi pregătească replica şi să vorbească desluşit.

– Şi ce înseamnă acest ridicat din umeri, subtilul meu frăţior? Orice prost poate spune „Şi ce-i cu asta?”. Nu solicită nici inteligenţă şi nici curaj. Ziua când vei începe să-ţi pui întrebări, va fi ziua când vei înţelege de ce Pawl scrie poezii.

– Fleacuri!

Tonul era tot dispreţuitor, dar căpătase şi o nuanţă defensivă. Paris nu se aşteptase ca ea să fie atât de serioasă.

– Poemele îl ajută pe Pawl să gândească şi când le-am citit am început să înţeleg. Câteodată, nu adesea, ci câteodată, el spune lucruri care mă fac să văd într-o altă lumină lumea. Când se întâmplă aşa ceva, cumva mă simt mai mică şi mai bine.

– De ce mai bine?

– Nu ştiu. Deoarece sunt mai puţin ignorantă. Deoarece văd mai mult. Mai mică, pentru că lumea, toate lumile în general, sunt atât de vaste şi noi înţelegem atât de puţin. Data viitoare când te vei auzi rostind „înţeleg” să te gândeşti mai mult.

Fata ridică arătătorul şi-l ţinu aşa.

– Vreau să spun că noi ne târâm în permanenţă în beznă, înainte de a ne naşte, beznă după ce murim, împinşi de împrejurări... Ei bine, poeziile scrise de Pawl, sau la fel şi

tablourile, ne ajută să vedem un pic mai mult. Asta-i tot. Să trăim altfel…

– Perfect! Perfect! Dar nu mai striga.

– Nu strigam.

– Voi doi – îi avertiză Semyon.

– Atunci eu de ce nu pot să scriu poezii? Ce s-a întâmplat rău în mine?

Paris se supărase brusc, şi mânia îi crispase faţa.

Întrebarea o opri pe Laurel din divagaţii, cu gura deschisă.

– Păi… Nu ştiu. Ai încercat?

– Nu.

– Bine, atunci…

– Bine, atunci nimic. Şi să nu-mi spui mie „N-ai cum să ştii până nu încerci”, pentru că eu ştiu, eu ştiu că nu pot scrie poeme. Şi la fel ştii şi tu. Păstrează-ţi farmecul pentru prietenul tău.

– Şi nu vrei? Nu ţi-ar plăcea?

– Nu. Nu ştiu. Nu. Nu vreau. Hai să mai vorbim şi de altceva.

– De ce eşti atât de supărat?

– Nu sunt supărat. Doar că… Nu-mi place să mă simt inferior, asta-i tot.

– Nimeni nu încearcă să te facă să te simţi inferior. Dacă numai…

– Ia mai taci Laurel, interveni Semyon la momentul potrivit.

Se întoarse către Paris.

– Tu nu eşti inferior, şi să nu te mai prind că vorbeşti aşa ceva. Încă o discuţie de genul acesta şi am să vă iau pe amândoi şi am să vă arunc în mare, drept la Polul Nord, să vă las să înotaţi de acolo până acasă.

Paris rânji. I se dusese indispoziţia.

– Îmi pare rău, tată. Nici eu nu credeam ce am spus. Am luat-o razna. Scuză-mă, Laurel.

– Se acceptă.

Conversaţia fu întreruptă de Milo, ce venea târând picioarele, încărcat cu bere şi vin. Se aplecă să cureţe masa plină de sigilii de sticle. În timp ce le arunca, şopti:

– Câteva cuvinte, Stăpâne Semyon. Informaţii utile. Veniţi câteva clipe în biroul meu.

Plecă cu capul în jos, cu tava sub braţ, târând picioarele, imaginea unui patron de han demoralizat şi extenuat.

După câteva minute Semyon se ridică şi-şi dezmorţi trupul.

– Cât timp sunt plecat, să nu vă prind că vă certaţi.

Semyon se dezbrăcă, plonjă în bazin şi dispăru înotând pe sub suporţii hanului.

– Mă întreb ce se întâmplă?

Laurel nu răspunse. Bineînţeles că abia băgase de seamă plecarea tatălui lor. Ea încă se mai gândea la Paris, încercând să-i înţeleagă atitudinea. Vorbele lui o şocaseră.

– Paris, începu ea grijulie şi prietenoasă.

Dar Paris se ridică, ignorând-o în mod deliberat. Privea o mică barcă cu vâsle ce înconjurase promontoriul stâncos şi intra acum în port.

– Eşti nemulţumit de Pawl? întrebă cu o voce dulce şi bine controlată.

– Nu, desigur că nu. Dar… tu eşti altfel acum. Obişnuiai să fii amuzantă. Acum vorbeşti altfel. Te-ai schimbat. Nu te purtai aşa cu mine.

– Îmi pare rău. Ştiu că sunt altfel, dar nu am vrut să mă transform. Ascultă. Când ai să-l cunoşti pe Pawl, îţi va plăcea de el. Seamănă un pic cu tine. Sălbatic. Încăpăţânat. Dificil. El va merge cu tine la vânătoare iar tu poţi să-l înveţi să înoate.

– Să înoate?

– Da, nu ştie.

Paris îi aruncă o privire neîncrezătoare şi apoi izbucni într-un râs ştrengar, băieţesc.

– E uşor să înoţi.

– De acord cu tine.

Bărcuţa ce înconjurase promontoriul progresa vizibil în direcţia lor. Două femei tinere călătoreau cu ea. Se vedea clar că nu aparţin planetei. Patru bărbaţi, care evident că nu mai practicaseră aşa ceva înainte, vâsleau din greu. Barca se întoarse şi se balansă. Un bărbat prinse un crab şi se prăbuşi pe spate. Unul din ceilalţi încercă să-l ajute. Din apă biciui un tentacul, se încolăci de o vâslă şi o smulse din mâna bărbatului. Gigantul calmar se ridicase pentru scurt timp la suprafaţă, apoi se afundă la loc.

Cei şase din barcă ţipau şi se agitau, în timp ce barca se învârtea datorită încercărilor lor disperate de a ajunge la ţărm.

Paris şi Laurel râdeau în hohote.

Deodată Paris sări în picioare.

– Hei, dar ele sunt! spuse şi făcu semn cu braţele.

Cele două femei îl văzură şi-i întoarseră salutul.

– Săriţi în apă, strigă el. Calmarul nu vă face rău.

Replica lor nu putu fi auzită. Un schif luminos ieşi din port în ajutorul bărcii. Un Thalattan bondoc şi întunecat la piele se afla la cârmă. Schiful se apropie, apoi se lipi de barcă iar Thalattanul sări în ea, făcând-o să se legene. În câteva clipe barca era remorcată şi dusă la ţărm. Ultima oară când o văzuseră, femeile făceau semne de zor.

– Străine, zise Paris, şi comice pe deasupra. Cred că diseară fac o vizită în oraş. Vreau să mă distrez.

– Dar ai fost şi noaptea trecută.

– Şi ce? Nu sunt un copil. Poate că nu sunt cine ştie ce deştept, dar am un corp de bărbat şi pot face multe lucruri.

Laurel zâmbi.

– Deci una din ele e prietena ta?

– Amândouă. Sunt surori. Au venit să-şi vadă bunica. Se află sus, la San. Stau aici câteva luni. Mulţumită?

– Ele ştiu cine eşti?

– La naiba, nu! Cred că sunt vreun amorez local.

– Dimineaţă tata a întrebat de tine.

– Pot să-mi port singur de grijă.

Semyon scoase capul din apă lângă ei. Privi circumspect în jur şi ieşi din apă.

– Probleme? se interesă Laurel în timp ce Semyon se usca şi-şi îmbrăca tunica.

Se aşeză la masă.

– Se pare că avem inamici aici, chiar în această clipă. Milo a avut ochii în patru şi urechile deschise.

Semyon privea de-a lungul portului, unde un pescar aflat în apă până la mijloc azvârlea o plasă circulară cu braţele complet întinse. Alţi doi pescari munceau într-o barcă. Altul stătea pe ţărm, cârpind un năvod. În spatele tarabelor acoperite cu gheaţă curată pe care zăceau ţipari jupuiţi şi peşti de diferite soiuri, se zăreau femei. Sus în oraş, o femeie şedea la fereastră încercând cu propriul obraz rufele spălate. Alte femei vorbeau, iar copiii se jucau. Atât de mulţi oameni. Pe mulţi dintre ei îi cunoştea în treacăt. Mulţi dintre ei îl cunoşteau. Cu toţii erau Thalattani. Toţi făceau parte dintr-o vastă familie.

– Noi suntem în siguranţă. Suntem păziţi de mulţi oameni.

Milo afirmă că fără nicio îndoială, orice vizitator din exterior nu se poate mişca fără o pereche de ochi aţintiţi asupra lui.

– Care e cauza necazurilor? se interesă Paris.

– La Sanatoriu se află o femeie numită Milese din Corope. Face un tratament de reîntinerire. Ea şi fratele ei conduc Corope. Familia 730. A auzit vreunul din voi de ea?

Amândoi negară.

– Eu cred că da, poate nu după nume. Are două nepoate de fiică ce o vizitează în prezent.

Semyon îl privi sever pe Paris, care în cele din urmă dădu nevinovat din umeri de parcă ar fi zis „Am făcut ceva rău?”

– Milo mi-a dat o informaţie valoroasă, continuă Semyon. Oricum, nici fetele, nici bunica nu mă îngrijorează, ci servitorii lor. Au o comportare dubioasă. Au închiriat o întreagă casă de oaspeţi de pe latura sudică. Milo a identificat majoritatea servitorilor. Sunt un Comando al Morţii sub licenţă Xerxes.

– Şi ce fac ei aici? întrebă Laurel.

– Ne spionează.

– De ce? Ce avem noi de împărţit cu clanul Xerxes?

– Noi nu avem nimic. Dar Paxwax da. Laurel, tu nu-ţi aminteşti vechiul cântecel? Tu crezi că poţi învăţa din poezii. Nu-ţi aduci aminte de „Marea Maşină”?

*Dacă te urci în marea maşină nepregătit,*
*Cu roţile ei mari te va fi strivit.*
*Cu marea maşină de te vei juca*
*Te va strivi, de-o vei subestima*.

Sarcasmul din vocea lui Semyon Beltane era foarte vizibil.

– Şi ce ar trebui să facem? întrebă Laurel.

– De ce nu-i ucidem? interveni Paris. Ar fi uşor. Am putea face să pară un accident.

– Nu facem nimic. Diseară plecăm de aici cu locuinţele noastre. Nu mai au cum să ne urmărească dacă trecem de orizont.

– Aici e lumea noastră, protestă înfierbântat Paris. De ce ar trebui să fim fugari?

– Nu suntem fugari, îl linişti Semyon. Doar prudenţi. Oaspeţii noştri sunt supravegheaţi pas cu pas. Milo îi ţine sub control. Ne îndepărtăm de un duşman cu care nu putem lupta. Niciodată să

nu subestimezi puterea Marilor Familii şi niciodată să nu crezi în ele. Vedeţi voi, totul are o măsură. Aici pe lumea noastră, pe Thalatta, ne aflăm în siguranţă deoarece suntem păziţi şi nu prezentăm pericol pentru nimeni. Facem parte dintr-o societate mică. Deciziile etice sunt legate de mărime. Dincolo de o anume mărime, tot ceea ce ai este eficacitate.

– Eu nu înţeleg, îi spuse Paris.

– Vei înţelege. Hai, să plecăm acum. Calm şi blând. Fără grabă. Dar diseară nu va mai fi nicio hoinăreală la lumina lunii, fiule. Imaginează-ţi că le spui acelor fete sărmane că erai un cercetaş talentat de pe Lotus-şi-Arcadia, şi Semyon râse.

– Îmi imaginez că or să creadă, zise Paris. Femeile sunt câteodată stupide.

Tot ceea ce văzuse Pawl, fusese o frântură din imaginea lui Helium Bogdanovich înălţându-se din bazin şi făcând semne viguros… apoi comunicaţia se transformase într-un roi de scântei. Acum Wynn se lupta să găsească o nouă cale de comunicaţie cu Sable. Mesajul, indiferent ce era, avea o importanţă maximă. Conspiraţia Shell-Bogdanovich n-ar fi folosit Codul de Urgenţă Extremă fără un motiv serios. Lui Pawl nu-i rămânea decât să stea şi să aştepte. O puternică furtună psihică din adâncul spaţiului perturba toate comunicaţiile.

Deasupra platoului vivant fluturau imagini. Ce fel de imagini? Spaţiul era populat de gânduri şi emoţii iar sensibila antenă vivantă, în lipsa unei focalizări precise, accepta imaginile captate. Multe erau lipsite de înţeles, picături haotice de lumină, dar ocazional se forma câte o imagine clară. Un copilaş, cu degetul în gură se întoarse şi-l privi cu ochi uimiţi. Dispăru. Câteva secunde mai târziu. Pawl se găsi în faţa unei creaturi ciudate, ce încerca să iasă afară dintr-un recipient de sticlă. Pentru o fracţiune de secundă văzu recipientul capcană cum l-ar fi văzut şi creatura… dar dispăru şi această imagine, aruncând steluţe luminoase.

Urmă o strălucire orbitoare în întunecimea vivantei şi Helium Bogdanovich îşi făcu apariţia. Ţinea în mână un cap uman.

– L-ai mai văzut înainte? întrebă, ridicând capul cât mai sus. Hai. Grăbeşte-te. Nu ştiu cât mai rezistă canalul de comunicaţie.

Trecând peste uimire, Pawl se apropie de imaginea vivantă.

– Este capul lui Songteller. Ce naiba se întâmplă?

– Greşit. Nu este capul lui Songteller, ci o reproducere foarte reuşită. A fost descoperită de unul din agenţii mei din Portalul Reclusi. Era înfiptă într-un stâlp. Songteller o pusese acolo.

– Songteller? Dar Songteller e mort. I-am văzut rămăşiţele. Un accident nautic.

– Îmi pare rău, dar te-ai înşelat. Eu am făcut ceva verificări. Omul tău, Songteller, a trecut prin Portalul Reclusi cu câteva zile în urmă. Din anumite motive numai de el ştiute a intrat într-o dugheană de păpuşi şi şi-a făcut un facsimil. Apoi a intrat în sectorul Xerxes. Acolo şi-a abandonat capul. Unul din agenţii mei l-a identificat. Nu încape nicio îndoială. Aşa-zisul mort trăieşte.

– A intrat în sectorul Xerxes?
– Exact ce ţi-am zis.
– Atunci cadavrul pe care l-am văzut pe…
Helium îl întrerupse.
– E o dovadă absolut irelevantă. Ce trebuie tu să înţelegi este că Songteller, acea creatură, era un trădător. Descoperă ce pagube ţi-a făcut. Anticipează răul şi nu-ţi va părea rău.
– Dar de ce? întrebă Pawl. Se simţea sfârşit. Pentru ce? Ce a putut Xerxes să ofere şi Paxwax nu?
– Întreabă-le pe Xerxes. Un lucru e sigur, pe Songteller nu vei mai avea ocazia să-l întrebi. Din câte le cunosc eu pe doamnele Xerxes, acest om e acum lichidat, rămăşiţele plutind pe acolo.
Helium arătă vag în sus.
– Aşa se comportă ele în mod normal cu informatorii. Păstrează o echipă a morţii permanent în alertă. Acum, ce să fac cu ăsta?
Arătă spre cap.
– Trimite-l la Xerxes… Nu ştiu. Distruge-l.
– Foarte bine. Mult noroc, Pawl. Fii prudent. Dacă te pot ajuta fără să periclitez Conspiraţia, o voi face.
Helium întrerupse contactul şi se făcu nevăzut.
Mult timp Pawl rămase privind absent spaţiul gol al vivantei. În lipsa altor instrucţiuni, consola vivantă se plie şi se retrase în tavan. Songteller, un trădător. Greu de crezut că pot apărea veşti şi mai rele. De fapt veştile erau atât de rele încât deveneau aproape comice. Dar Pawl nu râse. Se simţea trădat nu numai de Songteller, ci şi de viaţa însăşi. *Tipic,* gândi Pawl, *tipic. Chiar atunci când credeam că lucrurile încep să meargă bine, bum.*
Încet, încet îşi despletea părul.
*Asta e, nu-i aşa? Întotdeauna trebuie să te aştepţi la ceva. În clipa când te simţi mai bine, descoperi că un prieten moare de cancer sau casa ta se face scrum, sau te trădează cineva. Ce lovitură! Songteller ticălosule, fii blestemat!*
Pawl speră din tot sufletul că surorile Xerxes l-au făcut bucăţi şi l-au aruncat în spaţiu. Ce n-ar da Pawl în acea clipă doar ca să-l aibă pe Songteller în mâini.
Şi-l imagină pe Songteller sporovăind şi intrând în amănunte, cât şi bucuria doamnelor Xerxes în timp ce aflau informaţiile. Şi le putea închipui râzând de Casa Paxwax şi băieţandrul care se

autointitulase Senior. Probabil ca şi Helium râdea… şi Sith… şi restul dintre ei. Pawl se gândi cu amărăciune la Grandioasele Familii. Nedelia avea dreptate: erau cu toţi la fel, iar el, Pawl Paxwax, doar cu noroc putea supravieţui.

Şi tatăl lui ce făcuse în tot acest timp? Un bătrân bigot şi prost… Pawl străbătu cu paşi mari balconul şi în ciuda întunericului, a frigului şi a rafalelor de vânt, se căţără pe cel mai înalt punct de pe acoperişul turnului. Privi cerul îndepărtat, sperând că au mai rămas ceva urme din spiritul tatălui său. Dorea să blesteme, ca să sfârşească cu toate blestemele, să-şi ţintuiască în cuie tatăl pentru veşnicie. Gura i se deschidea şi se închidea, şi nu se putea gândi la nimic. Totul era atât de inutil.

Sufla un vânt rece şi Pawl se zgribuli. În cele din urmă se întoarse. Un lucru îl avea sigur în minte, un lucru clar, fără nicio îndoială: dacă Familia Xerxes o vâna pe Paxwax, atunci Casa Paxwax va lupta pe viaţă şi pe moarte.

Pawl îşi zări reflexia în fereastra turnului. Arăta înalt şi puternic, îndârjit şi periculos. Zâmbi imaginii.

Prima treabă era să descopere cât de multe pagube putuse să facă Songteller. Avusese putere, dar limitată, deoarece Toby fusese prudent şi bănuitor. Chiar şi aşa, mai bine punea răul în faţă, aşa cum sugerase Helium.

Pawl se gândi la ultima conversaţie avută cu Songteller, în dimineaţa următoare decesului tatălui său. Vorbiseră despre Lapis… şi era oare ceva în legătură cu Laurel?

Pentru o clipă sângele lui Pawl îngheţă în vine. Avu o presimţire nefastă, cum că Toby îi spusese lui Songteller despre Laurel… şi în acest caz Xerxes ştiau despre…

Pawl sări în picioare şi fugi. Se năpusti în camera de comunicaţii strigându-i lui Wynn să stabilească un canal de legătură cu Thalatta, Planeta Reşedinţă Beltane.

– Îmi pare rău, Pawl, spuse Wynn. Nu e nimic de făcut. Furtuna psihică e chiar mai rea decât înainte. Eu sunt capabil doar să menţin contactul cu Veritas. Nu mă pot uni cu Beltane.

– Există vreo cale de a transmite un mesaj?

– Am putea, via Sistemul Poartă. Porţile mai funcţionează. Sunt mai elastice decât vivantele.

– Atunci s-o facem.

– Bineînţeles că mesajul va ajunge mai greu şi comunicaţia ar putea fi interceptată.

– Expediază-l. Nu-ţi mai face atâtea griji cu interceptarea, mă ocup eu.

– Gata, Stăpâne Pawl.

– Mesajul acesta este destinat Planetei Reşedinţă Beltane, Thalatta. Cuprinsul mesajului este:

„ACORD TOATĂ ATENŢIA ÎNŢELEPCIUNII COPACULUI CARPETAL.”

Mesaj încheiat. Acum trimite acest mesaj direct lui Laurel Beltane. Expediază-l prin Buzunar.

– S-a făcut.

– Când va ajunge?

– Nu te mai gândi „când”, ci gândeşte-te „dacă”. Lucrurile sunt destul de rele pe acolo.

Aceste spuse nu-l liniştiră deloc pe Pawl. Spera doar că Laurel va înţelege codul.

Laurel înţelese.

Mesajul îşi găsise drumul spre lumea Beltanilor şi fusese tradus în cuvinte de către Gardianul Porţii. Era destinat lui Laurel. Înţelesul lui avea legătură directă cu unul dintre poemele lui Pawl.

Laurel găsi la repezeală poezia şi-şi aduse aminte de ziua când a fost scrisă. Ea şi Pawl erau la un picnic pe Lotus-şi-Arcadia. Văzuseră venind un grup de Proctori, împreună cu servitorii lor, şi multe animale. Pawl şi Laurel şi-au adunat în mare viteză lucrurile şi s-au adăpostit, târându-se sub frunzişul greoi, ruginiu al copacului Carpetal. Era ca şi cum ar fi intrat într-un încântător şi misterios cort de lumină, iar aerul încremenit era dens şi parfumat.

Făcuseră dragoste pe furiş în timp ce în exterior Proctorii se jucau prosteşte. Laurel adormise, iar la trezire îl găsise pe Pawl mâzgălind aceste cuvinte.

*Alături o fată stă dormind*
*Privesc lung la soare copacii cotropind*
*Sunt moleşit, stau nemişcat*
*Şi deodată Carpetalul Înţelept l-am observat*.

*Frunzele roşii le ţine curajos*
*Copleşitorului soare, nesăţios*

*Îi oferă vin, oferă sânge*
*Oferă totul, nu se plânge*.

*Dar totuşi l-am văzut în al copacilor spate*
*Trăgându-şi seva din frunze înflăcărate*
*Secretul lui de noi e bine-ascuns*
*Doar cine moare la umbra lui îl va fi pătruns*

*Linişte! Copacul a vorbit*
*Arată-te puternic, arată-te cinstit*
*Dar ce ţi-e drag cu grijă ascunde*
*Acolo unde răul lumii nu poate pătrunde*

*Aceasta este Înţelepciunea copacului Carpetal.*

Avertismentul era clar. Laurel se gândi la asasinii care chiar în prezent îi cotropiseră lumea. Ea, tatăl ei şi Paris îşi ridicară casele cât mai sus, le uniră şi navigară prin răceala spaţiului.

Pawl Paxwax studia. Încercă să gândească în maniera lui Songteller. Trebuia să descopere punctul nevralgic al Casei Paxwax. Răspunsul nu era dificil. Porţile. Cele mai protejate şi păzite mai bine contacte din sânul tuturor Familiilor se concentrau asupra Porţilor.

– Wynn, ai fost capabil să urmăreşti evenimentele din ultimele ore?

– Le-am urmărit. Nu le înţeleg.

– Avem necazuri. Probleme mari de tot. Cât de mari, încă nu ştiu. Doresc ca tu să efectuezi o analiză. Treci în revistă ultimii 10 ani. Culege informaţii referitoare la toate contractele de Poartă. Doresc să urmăreşti distribuţia lor prin cele Unsprezece Familii. Vezi dacă poţi găsi ceva ciudat.

– Ciudat?

– O balanţă neechilibrată. O părtinire. Descoperă structura tranzacţiilor tatălui meu. Tu cunoşti modul cum lucrăm noi.

– Dă-mi răgaz câteva minute.

Pawl se aşeză. Peste lumea lui părea să fi căzut o linişte perfectă. Îi era teamă să privească pe fereastră ca să nu vadă un cer roşu şi să audă alarmele urlând. Deşi nu avea nicio

dovadă concretă, îl rodea o presimţire funestă.

– Gata, Stăpâne Pawl. Eu cred că ar fi fost mai bine dacă te-aş fi luat şi pe tine prin acest material. Este foarte complex şi vast.

Numere, nume şi indicative de coduri se succedau cu repeziciune pe un fundal albastru, fantomatic, provenind de la platoul vivantei.

– Mai întâi, tranzacţiile tatălui tău prezintă diverse structuri. El a fost un strateg strălucitor, foarte subtil în aranjamentele lui. A favorizat Conspiraţia Shell-Bogdanovich şi i-a ajutat, în câteva ocazii, în tranzacţiile cu celelalte Familii. Reiese că a fost angajat într-un invizibil război economic cu Casa Xerxes de la Tour Souvent.

În ansamblu, aş putea spune că erau egali. A marcat câteva victorii dar a şi picat în cursele lor. Se pare că i-a momit pe Lamprey al Şaselea şi a reuşit să-i implice într-un mic război cu Longstock al Optulea. El a avut de câştigat din ambele părţi. A fost surprinzător de generos cu Felice al Unsprezecelea şi de câteva ori i-a favorizat în faţa puternicilor Sith al Zecelea. În ansamblu, am găsit că stabilitatea Imperiilor a constat în dispute. Unul contra altuia. Despre familia ta aş putea spune că în zece ani nu şi-a schimbat statutul. Casa Paxwax reprezintă un element de stabilitate.

– Dar trebuie să fie şi altceva.

– Nimic în datele pe care le-am avut la dispoziţie. Nu în contractele care se leagă de afacerile cu Cele Unsprezece Mari Familii.

– La ce te referi? întrebă Pawl detectând ceva în vocea neutră a lui Wynn.

– Un mare număr de contracte au fost negociate cu Familii mici, ajungând până la Familiile în sistem singular.

Era o noutate pentru Pawl. Sări în picioare.

– Noi vorbim încă despre contractele de Poartă, corect?

– Desigur. Exact ceea ce mi-ai cerut să verific.

– Arată-mi unul. Alege-l la întâmplare.

Spaţiul vivantei se însufleţi, iar imaginea unui bărbat, alcătuită din linii ceţoase se formă acolo.

– Este Rimij Appel, patriarhul Familiei Appel. Ai auzit vreodată de el?

– Nu, răspunde Pawl.

– Familia Appel posedă o planetă şi şapte sateliţi. Cu nouă ani în urmă, ei au dus tratative pentru a mia parte dintr-o Poartă, care i-ar fi unit cu Portalul Reclusi. Li s-a acordat un acces limitat. Songteller a adăugat o notiţă, cum că el suspectează familia Appel că plănuieşte să transporte marfă prin Portalul Reclusi, cu toate că ei nu au cerut împuternicire comercială. Doi ani mai târziu, contractul a fost reziliat de Paxwax. S-a descoperit că familia Appel era implicată în contrabandă şi din această cauză contractul a fost suspendat.

Patriarhul dispăru.

– Dar asta e ceva minor, protestă Pawl.

– Mi-ai cerut să aleg un contract, la întâmplare. Multe dintre ele sunt asemeni lui. Fără importanţă.

– De ce oare Toby s-a pretat la asemenea lucruri?

– Toby nu a autorizat acest contract particular. Provine din intensa politică a lui Songteller de a avea cât mai multă influenţă în apropierea Casei Lamprey.

– Atunci de ce a fost suspendat contractul? Nu are niciun sens. Să-i dai unei mici familii o iluzie de putere, şi apoi, când încearcă să prospere, să-i striveşti de pământ.

Wynn tăcea, neavând nimic de adăugat observaţiilor lui Pawl.

– Spune-mi Wynn: sunt multe contracte de Poartă care să se lege de Buzunarul lui Elliott?

– Câteva. Aici sunt numele.

Un rulou de nume apăru deasupra vivantei şi începu să se desfăşoare. Multe nume erau noi pentru Pawl. Apoi văzu unul pe care îl ştia.

– Hei. Hei. Opreşte. Întoarce înapoi! Găseşte familia numită Tyger. Sunt nişte subsidiari ai lui Lamprey, nu-i aşa? Ce fel de contracte ar fi avut de negociat cu tata în Buzunar?

Întrebarea era retorică, dar Wynn răspunse.

– Drepturi de concesiune minieră, limitate. Şi… aici e ceva interesant.

– Ce?

– Este alt contract nescris. Tatăl tău l-a autorizat pe întreg, dar nu şi în părţile individuale.

– Deci aici este mâna lui Songteller?

– Se pare că da.

Pawl medită. Începea să simtă modul cum operase Songteller. În circumstanţe normale nu putea fi nimic ciudat.

Dar Songteller a fost un trădător, Helium adusese dovezi. Fiecare mişcare a lui necesita acum cercetări amănunţite.

– Wynn?

– Da, Pawl.

– Lasă Grandioasele Familii. Concentrează-te doar asupra celor mici. Caută contracte ale Porţii pe care tata nu le-a autorizat personal. Nu contează cât de puţin timp au operat contractele, studiază-le. Vreau să le văd în relaţie cu domeniul Paxwax. Poţi să faci aşa ceva?

– Da. Contractele nu au legătură directă. Trebuie să le studiez pe fiecare în parte.

– Acoperă o arie de treizeci de ani.

– E nevoie să vorbesc cu computerul principal de pe Veritas.

– Fă-o. Fă-o. Poate că suntem pe cale să găsim ceva. Poate că nu. Dar fii foarte atent. Cum e spaţiul între noi şi Veritas?

– Mai persistă urme de furtună, dar se linişteşte.

– Bine. Eu plec să mă plimb. Mă întorc într-o oră.

A fost o oră lungă. Pawl şi-a pierdut o parte din timp vizitând noile sere, îmbogăţite cu câţiva arbori exotici. Erau chiar copaci Saprosma, o surpriză pentru Laurel.

Când se întoarse în cameră, Wynn bâzâia precum albinele din stup.

– Stăpâne Pawl, stai jos. Cred că am veşti rele pentru tine.

Wynn nu dorise să se arate dramatic. Pawl se aşeză jos, iar mantra pentru calm îi şopti lent.

*Vezi frunzele toamnei căzând.*
*Vezi mâinile stelele agitând*.

Wynn vorbea cu calm.

– Mi-am petrecut un timp-computer considerabil comunicând cu bătrânul computer de pe Veritas. Eu cred că s-a umblat la memoria lui.

– Imposibil…

– Nu. Dă-mi voie să explic. Pe Veritas ai un computer foarte bun încetinit desigur din cauza îmbătrânirii, dar foarte conştiincios, foarte loial, foarte onest.

– Deci?

– Deci, am găsit mari lacune în informaţiile lui, anumite non-

secvenţe, schimbări inexplicabile… urme de ştergere. Computerul vostru nu mi-a spus direct, desigur, dar informaţiile ciuntite mi-au atras atenţia. Poate că a fost felul lui de a ne face atenţi.

– Ştergeri?

– Da. Am verificat dacă Songteller avea autoritatea să folosească codul de ştergere totală 0…

– Vrei să spui că nu e nicio înregistrare cu ceea ce a fost şters?

– Este exact ce am vrut să spun.

– E sigur că…

– Nimic nu e sigur. Doar că există o gaură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi direct. Deci există câteva contracte, negociate probabil de tata sau Songteller, de care noi nu avem idee ce conţin.

– Corect.

– Ar putea fi orice.

– Corect.

– Şi probabil, dacă ele au fost distruse de Songteller, înseamnă că el le consideră la fel de importante şi periculoase.

– Probabil. Era un trădător.

– Şi nu le putem reconstitui prin niciun mod?

– Niciun mod. Fiecare celulă de memorie de pe Veritas lucrează la problemă. Totul are referinţe duble. Ne mărginim să descoperim anomalii, pentru că nu putem să restabilim memoria.

– Dumnezeule mare. Putem fi atacaţi de pretutindeni.

– Aş putea să-ţi sugerez să iei legătura cu prietenii de pe Sable.

– Avem moartea în faţa ochilor.

– Fii calm.

– Calm şi politicos, nu-i aşa?

– Trebuie să rămâi acelaşi. Eşti un Stăpân. Vorbeşte prietenilor de pe Sable. Chiar acum găsesc un culoar…

– Nu, se opuse Pawl. Stai! Aşteaptă!

Bău cu înghiţituri mari un pahar cu suc Seppel şi aşteptă cât timp lichiorul fin se răspândi în stomac.

– Eu sunt Seniorul şi eu voi decide ce e de făcut.

Mantra i se insinua din nou în minte:

*Vezi frunzele toamnei căzând*
*Vezi mâinile stelele agitând*
*O bestie tăcută în pajişte soseşte*
*Cu picioarele fremătând pământul loveşte*
*În vizuină fapte cumplite-a ascuns*
*Nu încerca să le afli căci sunt de nepătruns*
*Şi atunci care este necazul, alergătorule*?

– Deci suntem vulnerabili. Nu e nimic nou. Hai să vedem schema contractelor efectuate de Songteller.

Camera se întunecă iar spaţiul vivant reveni la viaţă. Vocea lui Wynn, calmă şi gânditoare explică:

– Aici, mai întâi este o proiecţie standard a domeniului Paxwax, cum e văzută din Proctor Central.

Un nor ceţos format din scântei albastre apăru în spaţiul vivant. Avea forma grosolană a unei clepsidre răsturnate pe o parte. Înăuntrul formei se aflau pete întunecate. Reprezentau areale în spaţiul ocupat de celelalte Mari Familii şi de miliardul de mici Familii. Conturul imperiului lui Pawl începu să se învârtească, dezvăluindu-şi părţile laterale. Întocmai cum o sculptură se schimbă, atunci când mergi în jurul ei, aşa şi imperiul lui Pawl deveni o farfurie, o sticlă turtită, rinichi înşiruiţi pe o sfoară şi din nou clepsidră. În mijlocul îngustat al clepsidrei se afla Buzunarul lui Elliott.

– Acesta e domeniul tău aşa cum era în momentul morţii lui Toby. Acum voi prezenta localizarea contractelor. Ţine minte că multe dintre aceste contracte aveau doar o durată limitată.

– Lasă-le aşa. Chiar şi un tranzit greşit printr-o Poartă poate cauza necazuri.

În jurul norului albastru îşi făcură apariţia scântei roşii. Câteva apărură şi în interiorul lui. În jurul Buzunarului lui Elliott era o concentraţie vizibilă. Imperiul lui Pawl începea să semene cu o perniţă de ace.

– Întoarce din nou imaginea, spuse Pawl.

Imaginea se roti. În permanenţă, în jurul imperiului lui se vedea o reţea de puncte roşii.

– Hai să presupunem, spuse Pawl, că numai jumătate din aceste localizări prin contract sunt periculoase. Asta înseamnă că noi suntem destul de înghesuiţi. Acolo se află contracte cheie pe care noi nu le cunoaştem. Indiferent din ce punct am privi,

suntem prinşi la mijloc.

Pawl privi câteva minute structura ce se rotea. Cu ochii minţii văzu fiecare steluţă roşie ca pe o staţie a Porţii, importantă şi pregătită. În acelaşi timp, era conştient că adevărata situaţie probabil că era mult mai complexă şi impenetrabilă. Noile Porţi poate că fuseseră construite şi codificate şi aşteptau acolo, gata de orice. Poate că nu fuseseră încă folosite, iar prezenţa lor dezvăluită. Dar ele ar fi putut fi puse în funcţiune în câteva minute.

– Wynn, umple şi domeniul Xerxes. Foloseşte acelaşi roşu. Să vedem ce se întâmplă.

Imperiul lui Pawl se micşoră şi făcu loc unei noi forme. Semăna cu un cal în două picioare. Se uni cu toate punctele roşii deja existente şi deveni o hidră cu degete prelungi roşii, fixată în jurul imperiului lui Pawl.

– Ţi-ar plăcea să adaug şi pe Lamprey?

– De ce nu? Foloseşte o culoare diferită.

Din nou imperiile se micşorară, iar coada unui dragon verde se încolăci în jurul şi prin domeniile Xerxes şi Paxwax.

– Bine, avantajul lor e evident, dar întrebarea este, de ce nu au atacat deja? întrebă Pawl.

– Rareori întârzierea reprezintă un avantaj pentru agresor. Trebuie că au un motiv anume, stabili Wynn.

– Mmmm. Cred că e timpul să vorbesc cu Helium Bogdanovich. Poate că el are vreun sens de dat acestor lucruri.

Când în final se ivi chipul lui Helium Bogdanovich, imaginea era extrem de clară, de parcă spaţiul îşi curăţase toate impurităţile în timpul recentei furtuni. Părea somnoros şi plictisit.

– Ai găsit ceva, nu-i aşa? Vrei să-mi ceri părerea, ai? Bun, dă-i bătaie!

Pawl nu se grăbi. Avu grijă să nu pară cuprins de panică. Explică cele privitoare la contractele de Poartă, la faptul că Songteller dusese tratative cu o hoardă de Familii mici, cât şi teama lui că acestea ar putea fi manipulate de Familia Xerxes. Tânărul arătă lui Helium imaginea vivantă a imperiului său înfăşurat de Clanurile Xerxes şi Lamprey. Tot timpul Helium stătu liniştit în bazinul lui, pufăind din pipă. Dar atunci când Pawl menţionă lacunele din memoria computerului, Helium se ridică

atât de brusc, încât un val uriaş, format din apa dislocată, înconjură bazinul.

– Eşti condamnat, băiatule.

– Nu încă. Ei n-au atacat până acum.

Helium medită la cele auzite.

– Hmm. Bine punctat. Dacă eu eram în locul lor nu aşteptam. M-aş fi mişcat de îndată ce auzeam de moartea lui Toby. Deci, de ce n-au atacat?

– Speram că m-ai fi putut lămuri tu.

– Dama Clarissa are o minte elegantă. Îşi are motivele ei.

Helium studie imperiile.

– Mie nu-mi place această concentrare a Punctelor de Poartă dintre Buzunarul lui Elliott şi Portalul Reclusi. Toate aceste porţi sunt greutăţi ridicate contra domeniului Conspiraţiei. Sugerează că ne sunt destinate nouă. Să ştii, Pawl, dacă această formaţie de atac... să-i, spunem aşa... dacă este adevărată, atunci înseamnă că surorile Xerxes plănuiesc să folosească un atac-fază.

– Ce este un atac-fază?

– Nu te-au învăţat aşa ceva pe Terpsichore?

– M-au învăţat cum să împuşc un liliac Sennet.

– Dacă ai fi fost atacat de lilieci Sennet aş fi dormit liniştit. Dar ne confruntăm cu Clanul Xerxes. Această familie s-a menţinut puternică atât de mult timp deoarece sunt şirete şi nemiloase. Iar tu trebuie să înveţi să fii ca ele. Un atac-fază este unul care vine în valuri sincronizate. Câţi oameni pot traversa, deodată prin Poartă?

– Şase în general. Patru prin cele mai mici.

– Corect. Deci, o grupă de atac de bază conţine şase oameni. Imaginează-ţi o Poartă. Şase oameni intră şi se aşază jos laolaltă. Ei sunt în echipe de doi deci rezultă trei grupuleţe – şi fiecare echipă conţine un Asasin şi un Tehnician de Poartă.

N-ai văzut niciodată o grupă de asasini Xerxes, nu-i aşa? Asasinii sunt întotdeauna femei. Nu ştiu de ce, se pare că ele au voinţă puternică, reflexele şi intensitatea necesară. Tehnicienii de Poartă sunt invariabili bărbaţi. Nişte bărbaţi visători.

Oricum, intră trei echipe. La capătul primei porţi, una din echipe se opreşte. Ei au nişte scrisori de acreditare impecabile, iar Computerul local al Porţii, nu-i inspectează. Cele două echipe rămase, pleacă mai departe. După saltul următor o echipă stă

pe loc, în timp ce ultima echipă continuă drumul. Este la fel de simplu ca jocul de domino. Şi când echipa finală ajunge pe poziţie, la timp stabilit… bang… Asasinii îşi fac datoria. Îi ucid pe toţi din staţie. De obicei folosesc gaz. Câteodată un spray cu particule. Odată această parte a operaţiunii îndeplinită, intră în acţiune Tehnicienii. Ei deteriorează Computerul Porţii, schimbă coordonatele astfel încât Porţile să poată fi folosite într-o singură direcţie, probabil dintr-un loc gazdă. Câteva Porţi se vor întrerupe, pentru că sunt foarte sensibile, dar vor rămâne destule active.

Acum e clipa când porneşte invazia. Va fi ca un cancer. Celulele se contaminează una după alta… până când Imperiul tău moare. Nu vei avea nicio scăpare. Lamprey vor mişuna precum viermii într-un cadavru.

– Vei capitula, numai aşa poţi cruţa vieţile nevinovate, corect? În mai puţin de o oră de la începerea atacului, te vei întâlni cu Dama Clarissa, sau poate cu Jettatura, pentru că cealaltă are ceva important de făcut, adică să coboare cu ajutorul navetei tale şi să-ţi ia în stăpânire sălbatica şi micuţa Planetă Reşedinţă.

– Lamprey? întrebă Pawl. Eşti sigur că Lamprey iau şi ei parte?

– Ah, da, şi Lamprey vor fi acolo. Clarissa se ocupă de ei de ani întregi. Xerxes va manipula Porţile şi va controla invazia, dar Lamprey va face munca murdară. Oricum, eu sunt sigur că aşa arată planul Xerxes, simplu, elegant şi îndrăzneţ precum Clarissa.

– Cum i-aş putea opri?

– Da, aceasta-i întrebarea. Am nevoie de timp de gândire. Trebuie să descoperim mai întâi de ce au întârziat. Cred că am să înot o vreme. Găsesc că e mai uşor să mă gândesc la asemenea lucruri când înot. Cred că Clover are ceva să-ţi spună chiar acum.

Helium se duse spre capătul îndepărtat al bazinului, unde ieşi afară din apă. Se scutură precum un urs masiv, şi ieşi din raza vizuală a lui Pawl, călcând greoi.

Pawl rămase cu ochii aţintiţi la apa cafenie, plină de valurile din bazinul lui Helium. *Acum ce mai urmează?* gândi.

Apa se agită şi faţa drăguţă, chipeşă, luminoasă, a lui Clover Shell sfâşie suprafaţa.

– Bună, Pawl. Îmi pare rău să aud că ai probleme. Mă bucur că ne-ai contactat. Helium va aranja totul. Eu vreau să vorbesc cu tine despre ceva mult mai plăcut. Dama Longstock. Bănuiesc că n-ai nimic împotrivă să te întreb dacă tatăl tău a apucat să-ţi spună ceva despre Dama înainte de a muri, sau greşesc?

Pawl abia reuşea să se concentreze. Vedea în faţa ochilor cum se sfârşeşte norocul familiei şi Clover Shell avea chef să vorbească despre Dama.

– Ei bine, am discutat. Mai bine spus ne-am certat. El dorea ca eu să mă căsătoresc cu Dama.

Pawl văzu cum răsare uşurarea pe faţa lui Clover şi femeia începe să zâmbească.

– Dar este minunat. Doream să fiu sigură. Să ştii, era să fie o tragere la sorţi între tine şi Lapis. Dar mă bucur că tu eşti cel favorizat. Ştiu că Dama te vrea. Ea...

– Stai o clipă, se repezi Pawl ridicându-şi o mână şi oprind-o pe Clover în mijlocul frazei. Toby şi cu mine ne-am contrazis. Eu i-am spus că nu doresc să mă căsătoresc cu Dama. Mi-am ales singur pe cineva.

Clover Shell se schimbă la faţă. Zâmbetul mai persista, dar ochii îşi pierduseră lumina.

– Îmi pare rău, Pawl, dar nu cred că înţelegi. Cu câteva ore înainte ca tu să te întorci acasă, Livil Longstock a vorbit cu tatăl tău. Ea a pus condiţiile pe faţă, iar el a fost de acord. Ba chiar a dat asigurări că nu sunt probleme.

– Bine, dar el nu mi-a spus nimic.

Clover Shell îl privea îngheţată pe Pawl. Nu mai era nici urmă de zâmbet.

– Poate că nu s-a întâmplat niciun rău. Acum tu eşti Senior, aşa că voi discuta deschis cu tine. Noi cei din Conspiraţie considerăm că e o problemă de maximă importanţă ca tu să te însoţeşti cu Dama Longstock. Noi dorim să vedem Familia Longstock înălţându-se şi vom susţine interesul tău prin multe moduri tangibile... cum ar fi să te ajutăm în prezent contra Familiei Xerxes, şi multe alte feluri. Spune da chiar acum, Pawl. Pentru mine este important acest lucru.

Poate că Pawl, dacă ar fi avut mai multă experienţă diplomatică, dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie ca să se obişnuiască cu statutul de Senior Paxwax, ar fi mânuit mai

delicat, mai subtil situaţia. În schimb, iritat de tonul lui Clover, răspunse grosolan, cu toate că nu intenţiona aşa ceva.

– Nu doresc să-mi dicteze cineva ce să fac. Mă voi căsători cu persoana pe care am ales-o, iar tata n-avea niciun drept să facă promisiuni în numele meu.

Clover Shell se îngălbeni. Era o privelişte înspăimântătoare deoarece paliditatea fu urmată de un frison cum Pawl nu mai văzuse în viaţa lui. Femeia se îndepărtă de el.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel!

Prea târziu, Pawl încercă să se arate conciliant.

– Îmi pare rău. N-am vrut să spun… Ascultă! Îmi place Dama şi ea mă place, ştiu asta… Dar atunci când m-am întors pe Bennet, mi-am clarificat situaţia. Intenţionez să mă căsătoresc cu Laurel Beltane…

– Taci! Ar fi trebuit să ştiu mai bine că nu se poate pune bază într-un Paxwax. Helium va auzi totul şi să nu te gândeşti să ceri ajutor Conspiraţiei.

Imaginea dispăru imediat. Pawl rămase singur din nou. Îi ordonă lui Wynn să încerce să contacteze Conspiraţia Shell-Bogdanovich. Computerul se conformă, dar semnalul de apel Paxwax era respins.

Pawl ieşi încet în balcon şi privi stelele. Le simţea greutatea apăsând pe umerii lui. Respiră adânc aerul nopţii şi se întoarse în locuinţă. Nu se schimbase nimic. În scurtul timp petrecut pe balcon, nu se întâmplase nimic. Toate posibilităţile îi stăteau în faţă.

– Cum putem proteja Paxwax?

Deşi pusese întrebarea cu voce tare, nu se aştepta la vreun răspuns, dar Wynn acceptă provocarea.

– Trebuie să protejăm Porţile.

– Cum?

– Tu hotărăşti.

Pawl se gândi şi câteva posibilităţi se iviră singure.

– Foarte bine, să ne protejăm Porţile. Încă nu ştim când vor ataca.

– Adevărat, dar eu cred că Helium Bogdanovich ne-a oferit soluţia. Fără să ştie, ne-a fost de mare folos.

– Ah. Atacul-fază.

– Exact. Dacă are dreptate, mişcările sincronizate a şase indivizi traversând Porţile tale ne vor ajuta să reperăm

momentul atacului. În medie, doar 3,6 oameni folosesc Porţile tale pentru o săritură, deci şase oameni împreună ar fi uşor de recunoscut.

– Da, doar dacă ei folosesc Porţile cunoscute.

– Adevărat. Eu încerc numai să te ajut.

Pawl cântări cele spuse.

– Wynn, spune-mi, bazându-ne pe informaţiile pe care le avem, putem să vedem care Porţi, sunt vizate de atac?

– Da.

– Atunci lasă apărarea în grija mea. Tu să-mi spui care Porţi au nevoie de apărare.

– Va fi o proiecţie statistică.

– Ce înseamnă asta?

– Că în anumite condiţii ar putea fi neconcludentă.

– Foloseşte-ţi toată priceperea.

Wynn avea o capacitate prodigioasă. Dar chiar şi aşa deliberarea îi luă timp. Examină fiecare Poartă (şi erau zeci de mii) care duceau spre şi în interiorul domeniului Paxwax. Căută în special pistele pe care le-ar prefera o forţă de atac.

În timp ce Wynn pâlpâia, Pawl avea în minte ecranele de particule. Se întrebă dacă un Gardian al Porţii ar putea fi adaptat să genereze un ecran de particule. Era sigur că da. Planul prindea greutate în mintea lui. Îşi putea mina propriile Porţi. Când grupele de şase s-ar fi mişcat împreună şi ar fi tras orbeşte, secerând pe oricine călătorea, o asemenea mişcare putea opri atacul şi câştiga timp. Cel puţin Xerxes nu bănuiau că el le ghicise planurile; era singurul lui avantaj.

– Cred că văd care sunt cele mai strategice rute ale Imperiului tău, Stăpâne Pawl. Să încep să le expun?

Vocea lui Wynn era duioasă.

– Dă-i bătaie.

– Lenten Tri-Way, Blue Roger, Portalul Reclusi, Forge…

Lista continuă, enumerând principalele linii de Poartă aparţinând Casei Paxwax. La jumătatea catalogului, Wynn se opri.

– Este un apel provenind din partea Conspiraţiei Shell-Bogdanovich. Helium Bogdanovich doreşte să vorbească cu tine.

Seniorul Familiei Shell-Bogdanovich îl privea foarte serios pe

Pawl.

– Ai încurcat lucrurile, nu-i aşa? În toţi anii cât am stat cu Clover nu cred că am mai văzut-o vreodată atât de supărată. Clover e o femeie periculoasă când e stârnită…

– M-ai contactat ca să-mi faci morală sau…

– Nu fi nepoliticos cu mine, Pawl. Tu ai nevoie de fiecare prieten pe care poţi să-l găseşti. Te-am contactat ca să-ţi spun că ştiu de ce au întârziat surorile Xerxes şi să te avertizez că mai ai foarte puţin timp la dispoziţie. Este foarte simplu. Dacă este vreun lucru care să-i placă Clarissei mai mult decât dichisitul, acela este un avantaj moral. Ea aşteaptă ca tu să încalci Codul. Atunci Xerxes se vor repezi. Ele nu vor aştepta mult timp. Cel mult câteva zile, poate o săptămână, apoi deodată, paf, răbdarea ei va dispărea. Aşa e ea. O supraveghez de foarte mult timp.

– De ce te-ai decis să-mi spui asta?

– Propriul interes. Conspiraţia ar suferi dacă Paxwax se prăbuşeşte.

– Este singurul motiv?

– Îmi place obrăznicia ta, chiar dacă nu sunt de acord cu tine.

– Ai să mă ajuţi şi în viitor?

– Posibil. Depinde mai degrabă de Clover Shell. Ea vorbeşte cu Familia Longstock chiar în această clipă. Ai mai făcut planuri?

– Câteva.

– Arată-mi. Să vedem dacă le găsesc lipsuri.

În noaptea aceea Pawl şi Helium discutară. La un moment dat, Clover Shell îi întrerupse. Se comportă demn şi rece, dar confirmă faptul că Familia Longstock nu are nicio pretenţie asupra lui Pawl. Cu acestea zise plecă, fără să-i ureze lui Pawl nici de bine, nici de rău.

Helium şi Pawl continuară să vorbească toată noaptea. Când se despărţiră, aveau un plan şi un program puse la punct.

În acea zi Helium avea să răspândească zvonul cum că între Paxwax a Cincea şi Conspiraţia Shell-Bogdanovich relaţiile s-au răcit. Acest zvon ar trebui să le alerteze pe Xerxes, să bănuiască că se întâmplă ceva, deoarece cele două Mari Familii constituiau aliaţi tradiţionali. Sperau că vor adormi suspiciunile Clanului Xerxes. Helium punctă:

– Dacă ei cred că eşti singur, vor căpăta mai multă îndrăzneală.

În acelaşi timp, Helium însuşi intenţiona să ia parte la acţiune. O mică armată, selecţionată cu grijă, era gata de mişcare la primul semn.

Urma ca Beltanii să fie protejaţi, şi singurul mijloc de protecţie era să fie evacuaţi.

– Multă, multă atenţie, spuse Helium. Trebuie să-şi părăsească planeta în secret. Pentru mai multă siguranţă e bine să zăbovească în spaţiu, poate pe un Vanburgh vechi.

Un Vanburgh era o planetă miniaturală, cu un diametru de vreo cinci mile şi care avea un înveliş. Se putea roti precum un satelit, în jurul unor planete mari, sau putea fi echipat cu generatoare-transformatoare pentru a avea autonomie. Era folosit de obicei pentru a scurta drumul dintre o Poartă şi o planetă din vecinătate.

– Eu mă îndoiesc că Beltanii au vreun Vanburgh. Au un domeniu mic, dar e bine deservit de Porţi, observă Pawl.

– Hai să aruncăm o privire.

Amândoi examinară o hartă holografică a secţiunii de galaxie unde se afla Imperiul Beltane.

– Vezi ce aproape sunt de Xerxes, zise Pawl.

– Da, dar priveşte aici jos. Conul ăsta îngust. Este partea lui Sith al Zecelea. Ani întregi au dus tratative cu Xerxes pentru ea. Unde se află cea mai apropiată Poartă Sith?

În mijlocul conului începu să clipească un punctuleţ strălucitor.

– Acum priveşte, de aici nu e prea departe Planeta reşedinţă Beltane. Sunt sigur că Familia Sith are un Vanburgh sau chiar doi. Priveşte, aici nu mai sunt alte Porţi. Merită să schimbăm un cuvânt cu Sith, băiatule.

Pawl aranjă să înceapă tratativele cu Singular Sith cât mai iute posibil.

– Ai început să simţi că timpul curge mai repede? întrebă Helium. Deoarece aşa va fi. Aşa va fi. Acum trebuie să te concentrezi asupra instalării ecranelor de particule la locul lor. Mişcă-te cu atenţie. Nu uita, Clanul Xerxes are ochi pretutindeni. Cel mai bine ar fi o schemă la întâmplare. În fond, este un motiv rezonabil ca un nou Senior să-şi dorească să facă cât mai atractive drumurile din domeniul său. Să le decoreze un pic.

Câteva să le repare. Ai putea revizui câteva Porţi. Acest lucru va afecta o succesiune întreagă. Vor trebui reparate. Foloseşte-ţi imaginaţia, presupun că ai din belşug, dar nu te lungi prea mult. Nu e de dorit ca Xerxes să intre la bănuieli. Sper ca fata Beltanilor să fie în siguranţă. Îmi plac Beltanii. Unul dintre fraţii mei mai mici şi-a petrecut o vreme pe planeta lor… Dar vreau să ştii că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l conving pe Semyon Beltane să interzică o căsătorie între tine şi Laurel, iar eu voi continua să încerc să te conving că e o prostie.

Helium voi să întrerupă contactul. Dar se întoarse spre Pawl. Lovi apa cafenie cu mâna lui uriaşă, ca să formeze vârtejuri.

– Încă ceva, Pawl. Acolo, cu tine, se mai află cei din Cercul Interior?

Pawl ezită o secundă.

– Ah. Din câte văd mai sunt.

– Cât de mulţi?

– Unul singur.

– Încearcă să fie prietenos?

– Da.

– Mmm. Ei bine, fii cu ochii pe el. Cum arată?

– Cu toţii seamănă destul de mult…

– Este mare sau mic?

– Foarte mic.

– Mmm. Merge printr-un fel de lunecat?

– Da.

– Am auzit de cei asemeni lui. Străin. Pune multe întrebări?

– Nu l-am auzit niciodată vorbind.

– Doar priveşte, ai?

– În special.

– Da, bine. Trebuie să fii atent cu el. Ar putea fi un telepat. Câţiva din Cercul Interior sunt foarte ciudaţi. Indiferent ce faci, să nu-i dai voie să ştie ce se întâmplă. Poate că prezenţa lui este avantajul nostru. Mă îndoiesc că Cercul Interior doreşte un război la scară galactică. Probabil că el este cu ochii pe tine.

– Aşa am presupus şi eu.

– Mmm. Supraveghează-l.

Helium salută şi întrerupse circuitul. Spaţiul vivant deveni opac, iar apoi imaginea iniţială a Imperiului Paxwax asediat de Xerxes şi Lamprey reapăru.

Era evident că Singular Sith făcuse eforturi pentru a fi gata de întâlnire. Coarnele masive de taur fuseseră lustruite şi luceau într-o nuanţă de cafeniu intens. Capetele de oţel străluceau. Părul aspru, negru, avea făcută o cărare pe mijloc, iar pe frunte purta un adular de un albastru palid. Un maiou decoltat îi accentua greutatea musculară a umerilor.

Puterea evidentă, adăugată dorinţei de a plăcea îl făcea să pară un prost. Pawl se abţinu să nu râdă.

După amabilităţile standard trecură la afaceri.

– În sectorul 707-3RL, ai un Vanburgh? întrebă Pawl.

Surprins de întrebare, Singular consultă un ecran din afara imaginii.

– Avem trei în acel sector. Familiile exterioare nu au voie să aibă mai mult de o Poartă în orice sistem solar local… poate că ştii regulile.

– Nu, nu le cunosc. Pare mai curând ceva restrictiv, în special dacă ai marfă perisabilă, pe care speri s-o plasezi uneia dintre Familiile Interioare.

– Bineînţeles că este o limitare, dar intenţionezi să transporţi ceva cu unul din Vanburghii noştri?

– Nu. Doresc să închiriez unul.

– Înţeleg.

Nasul larg al lui Sith se încreţi:

– Fiecare Vanburgh are o anume funcţionare. Orarul lui e legat de agricultură. Dacă ne va lipsi unul, am putea pierde o recoltă. Asta înseamnă…

– Ce-ai spune dacă ţi-aş oferi Drepturi Paxwax de Poartă pentru produsele voastre din acel sector, prin Buzunarul lui Elliot, în direcţia Shell-Bogdanovich şi Wong?

– Bine, dar…

– Ştiu că vă aflaţi în concurenţă cu Familia Felice. Cu asemenea concesiune aţi putea să-l doborâţi pe Felice.

– Am putea.

Sith încă mai cugeta.

– Drepturi exclusive? Adică?

– Fără Felice, sau chiar fără Paragon.

– Desigur.

– S-a făcut.

Singular îşi lipi palmele zgomotos.

– Când ai nevoie de Vanburgh?

– Chiar acum.

Singular îşi apucă coarnele, câte una în fiecare mână şi le mângâie curbura.

– Este…

Îl privi pe Pawl.

– Urgent. Corect.

Din nou Singular Sith vorbi în afara imaginii. Cât timp dădu ordine, îşi agita nările. O voce zgomotoasă îi răspunse. Singular strigă şi lovi cu pumnul platoul vivant, apoi se întoarse spre Pawl.

– Un moment, Senior Paxwax, te rog. Negocieri.

Pawl auzi o dispută furioasă acompaniată de bufnituri şi înjurături în dialectul gros al Familiilor Exterioare. Când Singular reapăru, gâfâia şi-şi freca unul din pumni.

– Ai Vanburgh-ul. Poartă numele de *„George cel Verde”.* Te aşteaptă la Staţia Porţii Rosa Luxemburg. Soliciţi şi un echipaj, servicii auxiliare?

– Nimic. O echipă Paxwax va traversa Poarta. Şi nicio vorbă nimănui, de acord?

– De acord. Când se alocă dreptul de Poartă?

– Peste o săptămână standard începând de astăzi.

– Se acceptă.

Comunicaţia se sfârşi. Pawl reflectă. Era conştient de justeţea vorbelor lui Helium. Timpul se scurgea mai repede. Cine putea şti, dacă mai avea un imperiu în stăpânire, într-o săptămână standard?

– Vreau să pleci de aici, se adresă direct Pawl masei mişcătoare de viermi roşii. Doresc să călătoreşti departe, dincolo de graniţele domeniului Paxwax, chiar înapoi la Cercul Interior dacă este necesar şi să descoperi ce se pune la cale contra mea.

Odin nu răspunse. În mintea lui Pawl era foarte mic şi Pawl nu-i detecta urma.

– Mă auzi? Mă înţelegi?

– Înţeleg.

Cât de distantă şi de suavă era vocea. Doar un fragment din conştiinţa lui Odin se afla cu Pawl. Marea majoritate a concentrării era interioară. Creatura îşi cerceta piatra. Ardea, deoarece Odin fusese transformat. Aici se afla un om. Venise

pentru a cunoaşte spiritul acestui om, iar mai târziu, trebuia cumva să îl trădeze. Era singurul drum posibil.

*Noi suntem cei ce punem la cale contra ta,* gândi Odin. *Eu sunt inamicul tău.* Dar acest gând nu ajunse până la Pawl. Sunase precum o sonerie în vid. Odin îl ţinuse. Îl durea.

– Vrei să mă ajuţi?

– Desigur. Mă voi întoarce pe Planeta Reşedinţă a Cercului Interior. S-au strâns acolo multe noutăţi. Când trebuie să plec?

– Acum ar fi cel mai bine.

Odin nu răspunse.

Pawl se aplecă şi-şi aşeză palma pe cârceii încolăciţi. Imediat, câţiva dintre ei se încolăciră în jurul mâinii. Strângerea lor era surprinzător de puternică. Şi apoi îl eliberară. Odin plecă lunecând.

– Te vei întoarce? întrebă Pawl.

– Când bătălia e pierdută şi câştigată.

Micuţa creatură intră în navetă, uşile se închiseră şi dispăru.

Pawl simţea cum Odin se retrage încet din sufletul lui. Era o muzică melancolică, plină de tristeţe, vântul oftând peste mlaştinile reci, pietricelele lovindu-se între ele, în timp ce valurile mării se retrag şi se adună: deveni o amintire, o amintire a amintirii, topindu-se, micşorându-se… plecând definitiv.

În acea clipă Pawl se simţi singur. Se obişnuise atât de mult cu prezenţa lui Odin încât cu greu realiză câtă forţă îi dăruise mica fiinţă.

Extenuare.

Extenuare care-i lăsă faţa amorţită ca în urma unei lovituri şi ochii închişi.

Pawl se luptă. Închise scurt timp ochii. Îşi cuprinse tâmplele cu palmele şi apăsă cu degetele punctele de masaj. Îşi imagină o garoafă roşie. Deveni un izvor roşu, un izvor de sânge. Strălucitor şi voios, curgând sub formă de balonaşe în interiorul lui, aducând forţă degetelor obosite, înviorând obrajii şi muşchii umerilor. Pawl aşteptă, simţind cum injecţia hipnotică îşi face efectul, cum cad barierele ridicate de epuizare. Mai mergea o vreme. Între timp… Semyon Beltane aştepta.

Îmbrăcat în verde, cu braţele dezgolite odihnindu-se pe rezemătorile scaunului şi cu faţa severă, fără urmă de zâmbet,

Semyon aştepta. Pawl se întrebă dacă nu cumva Helium vorbise cu el.

– Semyon Beltane, te salut. Nu avem o ocazie favorabilă de a ne cunoaşte unul pe celălalt. E păcat… Dacă aş fi avut de ales… dar n-am avut. Să vorbesc deschis.

Semyon îşi ridică fruntea, dar nu dădu niciun semn că a auzit cuvintele lui Pawl.

– Doresc să mă căsătoresc cu fiica ta, să conducem împreună domeniul Paxwax. Asta înseamnă că trebuie să mă opun Codului ce guvernează pe Cei Unsprezece. Aşa voi face. Dar asta înseamnă şi un pericol pentru voi. În mijlocul Celor Unsprezece, un grup puternic doreşte să mă vadă la pământ. Semyon, Senior al Familiei Beltane, am aranjat ca un satelit Vanburgh să vă aştepte la Poartă. În spaţiu veţi fi în siguranţă. Cu toţii.

Semyon se agită şi-şi strânse tunica mai bine în jurul corpului.

– Îmi ceri să-mi părăsesc Planeta, Senior al Familiei Paxwax?

– Asta cer. Pentru siguranţă. Doar o perioadă. Până când trece primejdia.

– Înţeleg. Şi primejdia este iminentă?

– Eu cred că este. Vă rog, acţionaţi chiar acum. Când voi şti că dumneata, Laurel şi membrii familiei voastre sunteţi apăraţi, voi respira mult mai uşurat. N-aş fi luat legătura cu voi fără un motiv serios.

– Sunt sigur că nu. Doreşti să vorbeşti cu Laurel? Este foarte aproape.

– Da, răspunse Pawl, surprins. Credeam că aveţi cu toţii locuinţe separate.

– Aşa şi avem. Dar pentru un timp rămânem împreună.

Peretele alăturat lui Semyon se limpezi, pe când particulele componente se dispersau. Laurel intră. Era stânjenită de prezenţa părintelui ei.

– Ţi-am înţeles mesajul, spuse ea. O grupă de asasini Xerxes este deja aici. Îi supraveghem.

– Unde vă aflaţi acum?

– Sus, deasupra mărilor polare. Nimeni nu ne poate găsi.

– Un Vanburgh vă aşteaptă…

– Am auzit.

– Pleacă, te rog. Nu te pot proteja de la asemenea distanţă.

– Şi tu eşti în pericol, Pawl?

– Cu toţii suntem în pericol.

Pawl îşi îndreptă atenţia spre Semyon. Cât timp fiica lui vorbise nu se mişcase.

– Vă rog, senior Beltane. Plecaţi repede. Helium Bogdanovich cunoaşte şi el planul. Ştiu că este prietenul vostru.

– Calmează-te. În scurt timp, Laurel pleacă. Cu Helium am vorbit deja. Ne ridicăm şi ne vom întâlni curând cu Vanburgh-ul. Mult noroc, Senior Pawl. Doresc numai bine lumilor noastre.

Cele două surori priveau neputincioase faţa transpirată a Damei Rose. Îi venise sorocul înainte de vreme. Penele de pe ceafa Damei Clarissa se ridicaseră ţepene. Faţa Jettaturei era mai palidă decât de obicei, astfel încât ochii ei roz aruncau o lumină sumbră.

– Este mort, şopti Rose.

– Nu este, Rose iubito. Inima lui mai bate. Copilul tău este în viaţă, noi îl vedem.

În vocea Damei Clarissa se ghicea o nuanţă imploratoare.

– Mort. Ştiu. Eu sunt vie.

Doctorul ce o îngrijea se aplecă şi-i pulveriză Rosei în faţă un gaz tranchilizant. Îi calmă durerea şi-i întunecă conştiinţa. Respira adânc, cu gura întredeschisă, iar gâtul i se arcuia pe spate. Cu ochii larg deschişi, privea absentă în tavan.

– Nu mai e nimic de făcut aici, rosti Jettatura. Poate că totul va fi bine.

Cele două surori părăsiră camera, în timp ce o echipă întreagă de medici şi asistente le înlocuiră.

Tot mergând pe coridor, Clarissa plânse în şoaptă.

– De ce acum? De ce acum, când totul era în ordine?

Jettatura, cu faţa albă şi crâncenă, ţinea pasul cu ea.

– Rosei îi lipsea încrederea în viaţă. N-avea nici pic de energie în spiritul ei. Dacă tu, sau eu am fi purtat acel copil, el ar fi trăit… Dar noi nu suntem fertile.

Surorile îşi făcură intrarea în camera de conferinţe, transformată acum în Cartier de război. În centru fusese instalată o nouă maşinărie vivantă.

Hărţi viu colorate atârnau de pereţi. Un aparat dreptunghiular zumzăia într-un colţ. Era Scanerul de canale spaţiale, ce capta diverse informaţii. În prezent supraveghea toate comunicaţiile ce veneau şi plecau din Sable.

Clarissa se aşeză greoaie în scaunul de control din faţa vivantei. Penele ei, de altfel roşii strălucitoare, arătau ca răvăşite de o mână invizibilă.

– Te-ai simţit vreodată obosită? întrebă ea, netezindu-şi penajul cu o mână încărcată de bijuterii. Eu da.

Atletica Jettatura nu-i oferi niciun răspuns. Ocolea încontinuu camera strângându-şi şi desfăcându-şi mâinile. Avea buzele

strânse. Părea să se lupte cu o emoţie violentă pe care o trata cu calmul ei normal, glacial. Îşi scutura capul precum un cal necăjit de muşte, iar părul fin de culoare albă se încolăcea în jurul umerilor.

Într-un sfârşit se opri de cealaltă parte a Clarissei.

– Amândouă avem nevoie de odihnă. Când totul se va sfârşi, să ne luăm o vacanţă. Să călătorim. Să mergem pe Lotus-şi-Arcadia, să ne recăpătăm forţele. Tu vei merge la baluri, iar eu voi vâna. Acolo este pace, calm, îţi va plăcea.

Se opri, şi un zâmbet rar văzut la ea îi încreţi ochii.

– Pace. Este un gând glorios.

Clarissa aprobă.

– Un gând glorios.

Întinse mâna şi cele două surori îşi înlănţuiră mâinile deasupra întunecatului platou vivant.

– Dar pentru moment, Clarissa, avem afaceri care cer toată atenţia. Să ne fie cu noroc. Să nu şovăi acum, Clarissa. Concentrează-te. Ne aflăm aproape de victorie.

– Da. Dacă puştiul Paxwax nu face o mişcare în următoarele zile, cred că ar trebui să lovim. Încordarea mă omoară.

Jettatura se ridică, înconjură vivanta şi veni să se aşeze lângă Clarissa. Scoase din mânecă două rapoarte.

– Au venit chiar atunci când am fost chemate la Rose. Se întâmplă ceva între Paxwax şi Conspiraţie. Adevăratul înţeles nu-l pot citi. Helium Bogdanovich a lăsat să fie cunoscut că renegociază drepturile primare de Poartă cu Paxwax.

– Vrea să-i restrângă drepturile.

– Poate.

– Poate că are noutăţi despre fata Beltanilor. Are spioni pretutindeni.

– Poate.

– Nu pari prea convinsă.

– Este ceva sigur? Mă îndoiesc. Totul e prea uşor. Sau au stricat relaţiile, sau conspiră împotriva noastră.

Clarissa întări:

– Una peste alta, eu cred că puştiul Paxwax l-a iritat pe Helium. E prea idealist. Care este cealaltă informaţie?

– Membrul Cercului Interior a părăsit Planeta Bennet.

– Aha. E bine. Cel puţin ştim de ce era acolo. Cercului Interior îi plac spionii. Acum că a plecat, asta înseamnă că a aflat tot

ceea ce dorea să ştie.

– Crezi că a aflat despre Laurel Beltane şi acum duce vestea Cercului Interior?

– Este o presupunere corectă.

– Sigur că este. E cel mai puternic motiv să acţionăm repede. Îl voi contacta pe Lamprey şi…

Celelalte cuvinte au fost întrerupte de un mesaj venit prin difuzorul instalat în tavan, convocând ambele surori să vină de urgenţă în camera Damei Rose.

Faţa răvăşită şi impresionată a medicului le întâmpină. Masca ei era dată la o parte şi părul fusese lăsat liber. Dincolo de ea se vedea corpul Rosei zăcând pe un pat alb de spital. Lângă Rose, într-un incubator, zăcea trupul ţeapăn şi întunecat al bebeluşului ei.

În cameră nu mişca nimeni.

## 40
## Bennet

Acum evenimentele se succedau cu iuţeală.

După atâta tensiune, acţiunea aducea cu sine uşurarea.

Pawl ascultă şoaptele şi pocnetele spaţiului, cât timp între lumea lui şi Proctor Central se făurea o punte de legătură.

Pawl îl contactă pe Lar Proctor. Intenţiona să-şi anunţe căsătoria cu Laurel Beltane. Era pregătit pentru orice. Întârzierea i-ar fi fost fatală.

O voce androgină vorbi din întuneric:

– Lar Proctor regretă faptul că nu este disponibil un timp oarecare. Este o afacere urgentă?

– Foarte urgentă.

– Înţeleg.

Absurditatea situaţiei îl izbi pe Pawl. Se afla aici, un om solitar pus pe fapte mari, aşteptând să vorbească cu un bătrân vanitos cu dinţi falşi şi să-i spună o poveste la fel de veche ca timpul, dar care acum ar putea precipita un război.

– Lar Proctor va vorbi cu tine în curând. Vom păstra legătura.

Vocea se stinse.

Pawl primise ştirea că Familia Beltane se afla în siguranţă. Vanburgh-ul se îndepărtase de Poartă în linişte şi acum îşi găsise o poziţie, greu de detectat, în mijlocul unei centuri de asteroizi. Mai primise de altfel confirmarea că până şi cea mai vulnerabilă Poartă a domeniului său fusese protejată cu ecrane de particule.

Făcuse tot ce-i stătea în putinţă, cumpărând informaţii, făcând negoţ cu Wong şi Felice, exersându-şi logica deductivă. Descoperise şapte colonii care nu figurau în registre, cât şi un stabiliment minier pe un asteroid, unde se adunase un grup de escroci. De pe oricare dintre ele s-ar fi putut lansa un atac surpriză.

Odin trimisese noutăţi despre o mare concentrare de forţe Lamprey în apropiere de Portalul Reclusi. În prezent erau monitorizate de Helium Bogdanovich.

În timpul ultimei conversaţii, Helium fusese foarte prietenos.

– Ai un mare aliat în persoana Damei. Ea şi Clover au vorbit. A confirmat ce ai spus tu, şi deci Clover e acum de partea ta.

Acest lucru îmi uşurează situaţia. Dar ea este foarte nefericită pentru că nu respecţi legile Codului.

Secundele se târau şi deveneau minute.

*Ce prostie,* gândi Pawl, *ce absurditate ar fi dacă Xerxes ar ataca acum, înainte de a se limpezi situaţia.*

Platoul negru al maşinăriei vivantei din faţa lui se schimbă şi un abur lăptos precum ectoplasma începu să prindă consistenţă.

– Lar Proctor în imagine, rosti aceeaşi voce nedeterminată şi într-o secundă, apăru Lar Proctor, aşezat într-un mic tron.

O fereastră de deasupra lui împrăştia străfulgerări de lumină albastră-aurie. Se afla evident într-o conferinţă, şi ceva din atitudinea lui, poate zâmbetul larg întipărit pe faţă, dezvăluia că nu avea nimic împotrivă să fie deranjat.

– Da, Pawl. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Lar Proctor. M-am gândit la sfaturile pe care mi le-ai dăruit. Doresc să-mi întăresc poziţia anunţând o alianţă, o căsătorie.

– Aha, zâmbi şiret Lar Proctor. Ai acţionat neaşteptat de repede. Aş putea să ştiu…?

– Cineva la care nici nu te aştepţi. Dar eu sunt foarte fericit, aşa este şi ea, şi amândoi vom fi mai puternici. Eu cer acum dreptul tradiţional al Seniorului de a face personal anunţul prin Central.

Aşa este tradiţia. Seniorul de parte bărbătească rostea anunţul.

– Desigur, băiatul meu. Nimic nu e mai plăcut pentru noi. E nevoie de un singur minut pentru a curăţa liniile şi a da drumul semnalelor.

Lar Proctor ieşi din raza vizuală a vivantei.

Deşi nu putea vedea nimic, Pawl auzea în schimb tumultul vocilor; pe măsură ce noutăţile erau digerate de consilierii lui Proctor. Unul, un Proctor bărbos cu colţi lungi curbaţi, negri, aruncă o privire în spaţiul vivant, îl văzu pe Pawl privindu-l, şi fugi de acolo. Apoi se înapoie la Proctor.

– Totul este pregătit. Semnalele de apel au plecat. Toate Familiile s-au alăturat. Am folosit imnul Paxwax şi ei ştiu, deci, că are legătură cu tine. Mai aproape aici…

Lar Proctor făcu semn cuiva aflat departe de platoul vivant, şi apoi tuşi, ca să-şi dreagă vocea.

– Eu, Lar Proctor al Primei Case Proctor, am deosebita plăcere

de a-l prezenta pe Seniorul Pawl Paxwax, al Casei Paxwax a Cincea, care are de făcut un anunţ important.

Apoi zâmbi precum un unchi spre Pawl, şi Pawl descoperi că perspectiva s-a schimbat, în momentul în care propria vivantă l-a înlănţuit de gigantica imagine a Centralului. Ochii tuturor Familiilor erau aţintiţi asupra lui.

EU SUNT PAWL PAXWAX. DORESC SĂ FAC O DECLARAŢIE. DIN ACEST MOMENT SOARTA FAMILIEI PAXWAX A CINCEA S-A UNIT CU SOARTA FAMILIEI BELTANE CINCIZECI ŞI ŞASE. LAUREL BELTANE SE VA CĂSĂTORI CU MINE. ÎN FERICIREA MEA, ÎMI DORESC SPRIJIN, URĂRI DE BINE ŞI SFATURI ÎNŢELEPTE DIN PARTEA TUTUROR GRANDIOASELOR FAMILII.

Şi asta a fost tot. Pawl întrerupse contactul. De pe Central, Lar Proctor îl privea uimit şi zăpăcit, cu gura deschisă.

Mesajul fusese emis şi înregistrat. Deja, pe Planetele Reşedinţă ale Marilor Familii se schimbau priviri uluite, neîncrezătoare. Deja erau consultate febril cataloage pentru a se descoperi domiciliul Beltanilor, cât şi hotarele lor. Pe măsură ce ştirile erau înţelese mai bine, mânia începea să încreţească frunţile. Spaţiul gol dintre Planete deveni activ. Mesaje nenumărate dansau între lumi. Însuşi tonul mesajului constituia un ultragiu. Cine era acest tânăr obraznic, acest insolent care credea că poate să sfideze Codul celor Unsprezece? Trebuia să i se dea o lecţie.

Lar Proctor primea din plin trăsnetele mâniei fratelui Senior.

– Nu trebuia să ai grijă de băiat…?

– N-am ştiut, se apără obosit Lar Proctor.

– N-ai ştiut? N-ai ştiut!? Ar fi trebuit să te strecori în mintea lui, dacă era necesar.

Fratele Senior urla, tăind aerul cu colţii săi masivi, auriţi.

Pawl nu avea de făcut decât să aştepte. Mesajul fusese cronometrat cu multă grijă. Toate ecranele de comunicaţii ce duceau spre Planeta lui erau deschise. Aşteptând un cuvânt de tulburare, sau cel mai important din orice, o anumită sincronizare folosită prin Porţile Paxwax.

Pe Bennet era o după-amiază târzie şi ziua era călduroasă. Prin ferestrele ovale ale turnului, Pawl întrezărea câmpiile ondulate din jurul Dealurilor Mendel, cât şi îndepărtatul Froutus. Dintr-un mic sătuc ascuns printre dealuri răsărea fum. De-a lungul drumului ce ducea în sat, un grup de bărbaţi şi femei curăţau şanţurile şi aruncau pământul bogat dincolo de drum.

Pawl se plimba în jurul pereţilor de sticlă ai turnului, aruncând priviri în jos spre acoperişuri şi pereţii înclinaţi, spre vârfurile stufoase ale copacilor, spre plantele agăţătoare pline de viaţă, spre drumurile umbrite şi curţile deschise.

Pretutindeni pe mica insulă, viaţa transformase acea planetă, o lume tristă, într-un loc dominat de activitate. Atmosfera vorbea despre un optimism statornic. Oamenii, cu toţii nou veniţi, îşi construiau un viitor.

Din toată inima, Pawl speră ca loialitatea lor să nu fie prost aleasă.

Orice alte speculaţii fură retezate scurt de vocea lui Wynn.

– Stăpâne Pawl, am un raport confuz. La o Poartă îndepărtată se percepe o neregulă. O mişcare sincronizată. Este limpede că s-a intrat în acţiune. Repet…

41

**Morrow**

Corpul lipsit de viaţă al Rosei, zăcea rigid sub îmbălsămare, ţeapăn precum o statuie. Era scăldat de luminile albe, reci, ale mai multor lămpi, şi se afla pe lespedea principală din Sala Taxidermistului. Aici se odihnise mama ei, şi bunica şi străbunica şi toate generaţiile Xerxes dinaintea ei, începând din trecutul îndepărtat, când abia se iniţiase practica de conservare a matroanelor conducătoare. Era un loc respectat şi onorat.

O briză sterilă, vehiculată de ventilatoarele laboratorului, păstra corpul uscat şi, împrăştia mirosul slab şi plăcut al balsamului ce se insinua din piele. Fără niciun zgomot, corpul se înălţă câţiva inci, unduind, de parcă baia de lumini era reflexia unei ape. Luminile aparţineau unităţilor gravitaţionale ce o ridicaseră. În jurul corpului forfotea o echipă de surori-chirurgi, căutând cu atenţie petele de pe piele. Organele interne fuseseră scoase deja şi înlocuite cu un material fibros inert şi elastic.

Într-o parte, chirurgul-şef şi echipa ei se ocupau de cap. Era o muncă epuizantă, cerută de tradiţie. Femeile refăceau faţa, făcând incizii fine la nivelul părului, înlăturând micile puncte de grăsime, tăind, plisând şi lipind pielea. Când munca lor se va fi terminat, Rose va arăta plină de viaţă, demnă şi magnifică, o femeie în floarea vârstei, oprită de eternitate în cel mai frumos moment al vieţii ei. Dincolo de haine, corpul va sugera muşchi puternici. Faţa va fi mai veselă, iar ochii mai mici.

Încă nu fusese decisă postura finală a corpului. Totul se întâmplase prea repede şi Clarissa nu avusese timp să răsfoiască desenele pregătite de îmbălsămători. Aceştia se inspiraseră din viaţă, din tablouri şi înregistrări vivante, şi scopul lor fusese să creeze o imagine perfectă.

Camera de design era un cub situat într-un colţ al Sălii Taxidermistului. Domnea o răcoare plăcută, fiind săpată adânc în piatra copacului şi Clarissa se simţea relaxată aici, cât timp se uita pe schiţe.

Se opri la una. Reprezenta o Rose elegantă, stând în vârful degetelor de parcă fugea sau dansa, cu părul negru magnific răsfirat în bătaia vântului. Clarissa clătină din cap în faţa îngâmfării. Rose, care nu putea să alerge fără să gâfâie, care ar fi răcit imediat dacă o prindea curentul, al cărui păr era veşnic slinos… Rose însăşi s-ar fi ferit de o asemenea imagine, ca de

ceva care ar fi jignit-o. De ce nu era un desen care să vorbească despre femeia interioară, nu despre cineva împopoţonat ca pentru spectacol?

Răsfoi, mai departe.

Majoritatea schiţelor o înfăţişau pe Rose în mişcare. Doar una din ele o arăta pe Rose aşezată şi Clarissa o puse deoparte ca fiind prea stilizată. Dar se întoarse din nou la ea. Era ceva acolo… (o ţinu la distanţă)… o claritate a conturului şi culorii, o simplitate impresionantă. Tresărind, realiză că era unicul desen ce includea şi copilul. Îl studie cu atenţie.

Rose era aşezată, cu părul pieptănat cu cărare pe mijloc, căzând în valuri de o parte şi de alta a feţei. *Dacă şi-ar fi dat osteneala să-l îngrijească, aşa ar fi arătat.* Faţa era uşor crispată, dar radioasă. În braţe i se odihnea bebeluşul cu mânuţa aruncată pe spate, de parcă abia se întorsese de la sân, cu atenţia captată de ceva nevăzut. Chiar şi ochii erau vii. *Ce bucurie este aici?* Rochia era obişnuită, de culoare stacojiu întunecat, din ţesătură uşoară. Umerii şi braţele erau dezgoliţi. Era Rose care ar fi fost, care ar fi trebuit să fie. Asemănarea era izbitoare şi nu avea o notă forţată. Graţia era omenească. Imaginea vorbea de… vorbea de… Clarissa nu găsea cuvântul… dar era Rose şi bebeluşul ei, şi exprima bucuria pe care ar fi avut-o şi de care nu avusese parte.

Clarissa ştiu că a găsit imaginea corectă.

Străbătu grăbită Sala Taxidermistului, măturând în drum doi omuleţi pleşuvi ce încercau să-i aducă noi desene. Făcu semn chirurgului şef. Doamna respectivă se opri din muncă şi o privi pe Clarissa. Se ocupase de sprâncene.

– Aceasta este imaginea finală pe care vreau să o obţineţi. Un pic diferită, admit, dar atunci Rose era diferită.

Chirurgul-şef studie desenul. Îl studia cu ochi de profesionist.

– Expresia feţei o realizăm uşor. Voi înălţa linia părului şi deschid cu o fracţiune buzele. Mmm. Umerii sunt fini, trebuie să le cruţăm pielea. Voi introduce o armătură mai jos de gât, spre scaun, astfel încât să alunece uşor corpul înainte. Atractivă, nu-i aşa? Ca şi cum ar spune: „Priviţi, este copilul meu.” De aceea, buzele trebuie să fie deschise. Mmm. Picioarele mă îngrijorează. Avem mult de lucru la ele. Cel puţin sunt acoperite.

Aşeză jos desenul.

– Există o singură dificultate mai serioasă, din câte văd.

– Şi anume?

– Copilul.

– Copilul este esenţial.

– Avem atât de puţină experienţă în privinţa copiilor. Carnea lor nu reacţionează ca şi ţesutul adult.

– Copilul este esenţial în acest proiect.

– Ne trebuie mult timp.

– Ah, da. Timp. Clarissa se relaxă. Timp este din belşug. Noi încă nu am anunţat moartea sărmanei Rose şi nici nu intenţionăm să o facem câteva săptămâni. După aceea vom aranja ceremonia.

Chirurgul aprobă. Îşi aducea bine aminte de pompa şi circumstanţele care înconjuraseră funeraliile mamei Clarissei.

– Deci aveţi timp berechet.

Deodată Clarissa zâmbi cu răutate. Îşi atinse penele curbate şi lungi ce-i îmbrăcau pielea capului.

– Dacă eşti de părere că e dificil, arătă ea desenul lui Rose, să vezi cum o să fie atunci când va fi vorba de *mine.*

Clarissa părăsi Sala Taxidermistului. Se simţea voioasă. Îşi studiase adesea stările sufleteşti şi trăsese concluzia că nici ea nu se înţelegea. De ce s-ar simţi voioasă, după ce vizitase un loc stăpânit de moarte?

Se hotărî să se plimbe prin copac, şi fără să fie conştientă, se trezi coborând spre Coridorul Străbunelor. Aerul din acea parte a copacului era încremenit.

– Ah, dar ea va arăta minunat. Toate vom arăta minunat. Trei surori. Rose şi copilul ei, Jettatura pe trapezul ei absurd, iar eu, într-o atitudine regală, cu o mână odihnindu-se pe Cartea Familiei, cu penajul ridicat precum o flacără.

Clarissa ajunsese într-un loc unde se întâlneau patru coridoare. Se apropiase de camerele spaţioase dintre rădăcinile copacului, unde trăiau familiile de lucrători Morrow. Nu dorea să-i vadă şi să-i audă. Dorea multă linişte.

În trecere, o salutau gardienele. Luptătoare fine, rafinate, femei fine, rafinate, gata oricând să rezolve tulburările ivite pe Morrow. Se gândi la acel blestemat de Arachnid şi ridică din umeri. Se gândi la Latani Rama, scăldată într-o baie de sânge, Latani Rama aflată în prezent la mulţi ani lumină distanţă de Morrow, aşteptând pe un asteroid secret. Latani Rama, care vorbea atât de rar, dar era un exemplu de forţă şi curaj.

Clarissei îi lipsea.

Ajunsese în Coridorul Străbunelor. Trăncăneala omuleţilor ce o acompaniau începu să o irite şi-i expedie de lângă ea cu un gest al mâinii.

– Stupizi şi nefolositori. O încărcătură inutilă a bagajelor tradiţiei. Poate că atunci când se va încheia afacerea Paxwax, vom face o curăţenie adevărată. Să reactualizăm tradiţiile. Să scăpăm de acei omuleţi tâmpiţi cu voci scheunătoare. Să restabilim strategia fertilităţii. Poate găsim donatori noi. Să impulsionăm femeile Xerxes. Da, de asta avem nevoie, de o zgâlţâială, un şoc.

Se opri în faţa vitrinei de sticlă a Damei Rex. Cu ochii ei de mărgele o privea fix. Automat, luminile se aprinseră, lucind blând în vitrină şi Clarissa se aşeză pe taburetul favorit.

– Draga mea, am ajuns şi aici, vorbi Clarissa. Va fi uşor de acţionat. Aşteptarea e mai grea. Toate detaşamentele sunt pregătite. Aşteaptă doar cuvântul. Ţi-am folosit numele. Rex. Un cuvânt de cod excelent.

Se opri şi suspină. Nu era pentru prima oară când şi-ar fi dorit ca regala doamnă să-i poată răspunde.

– Am văzut-o pe Rose. Arată altfel. Diferită, dar frumoasă. Mai delicată decât noi, presupun. Dar delicateţea şi blândeţea nu arată slăbiciune, nu-i aşa?

Se opri din nou. Gândurile nu-i veneau cu uşurinţă. Cu câteva zile în urmă ar fi flecărit cu Dama Rex şi i s-ar fi părut că doamna o ascultă şi clipeşte înţelegătoare. Dar astăzi… Era neliniştită. Duse erau umorul şi voioşia din Sala Taxidermistului. Acum, o îngrijorare adâncă şi posomorâtă îi cotropise sufletul. Se gândea la familie. În cele mai rele momente, îi era teamă că Familia Xerxes e pe moarte. Traversau un pasaj îngust şi sinuos al umanităţii. Clarissa îşi simţea puterile limitate. Încerca din răsputeri să înţeleagă, studiase istoria şi muzica, dar în clipele întunecate vedea viaţa precum o formă fără esenţă şi ştia că dincolo de orice vanitate, asemenea ceremonie nu alina în niciun fel. Rose, sărmana Rose, căreia îi lipsise ceva pentru a avea şi ea o viaţă plină de succes – dorinţa de a trăi.

Rose care fusese cea mai înţelegătoare dintre ele, cu ideile ei copilăreşti despre viitor. Sărmana Rose, care era valoarea acelor idei interesante, fără dorinţa de a le pune în practică? Unde era ascunsă în ea acea energie internă care anima feţele doamnelor

Xerxes, moarte de mult timp?

– O familie e cu mult mai importantă decât moştenirea ei. Vom fi din nou puternice, şi fiind puternice ne vom transforma, vom fi diferite. Când Paxwax va fi strivit sub călcâi, Xerxes va renaşte. Este munca începută de tine, draga mea Damă Rex, şi este munca pe care eu o voi sfârşi. Noi suntem echilibrul.

Pe coridor, dincolo de Clarissa mişcă cineva, o siluetă ce se reflecta fugar în panourile de sticlă. Clarissa nu o văzu.

– Luptătoarele noastre cele mai capabile vor conduce atacul. Fata mea, Latani Rama se va arunca asemeni unei lănci asupra Planetei Reşedinţă Paxwax. Ea îmi va deschide Poarta când voi dori să cobor. Oh, Rex, atârnă atât de mult în balanţă. Dacă ai vorbi, un semn…

O mână atinse braţul Clarissei şi ea sări în sus. Se învârti cu scaun cu tot şi dădu nas în nas cu faţa palidă şi plină de răceală a Jettaturei. Strânsoarea de pe braţul ei se înteţi. De pe fruntea Jettaturei picura transpiraţia. Ochii rozalii scânteiau şi îşi muşca buzele.

– Bănuiam că te găsesc aici. Am simţit nevoia să-ţi spun personal. Doar cu o clipă în urmă… Am venit cât de repede se putea… un anunţ provenit din partea lui Paxwax.

– Ce?!

– M-am gândit că ţi-ar plăcea să auzi chiar de pe buzele mele. Puştiul a vorbit. A folosit formula de căsătorie. El însuşi s-a declarat pentru fata Beltane.

– Chiar acum?

– Da.

– Vino. Trebuie… Trebuie să nu întârziem.

– Clarissa, fii calmă. Timpul e de partea noastră. Acum, mai mult ca oricând, trebuie să fim ferme şi atente. Să nu ne grăbim. Transmite-i Damei Rex din partea mea complimente graţioase.

Puştiul Paxwax era chiar insolent în smerenia lui.

„EU SUNT PAWL PAXWAX. DORESC SĂ FAC O DECLARAŢIE. DIN ACEST MOMENT SOARTA FAMILIEI PAXWAX A CINCEA SE VA UNI CU SOARTA FAMILIEI BELTANE CINCIZECI ŞI ŞASE. LAUREL BELTANE SE VA CĂSĂTORI CU MINE. ÎN FERICIREA MEA, ÎMI

DORESC SPRIJIN, URĂRI DE BINE ŞI SFATURI ÎNŢELEPTE DIN PARTEA TUTUROR GRANDIOASELOR FAMILII.”

Era o noutate, expresia *„în fericirea mea”,* Dama Clarissa sesiză dispreţul din mintea lui Pawl Paxwax, nuanţat în pronunţia acelor cuvinte. Alţii n-ar fi observat.

Computerul vivantei principale înregistra alarmat numărul semnelor de apel adresate direct Familiei Xerxes. Clarissa adulmeca ultrajul. În calitate de Familia a Patra, se aştepta la un loc de frunte în dezbaterile ce se anunţau.

– Şi Conspiraţia Shell-Bogdanovich ne-a adresat un apel? se interesă Jettatura.

– Bineînţeles, imediat după Casa Proctor.

Clarissa zâmbi.

– Atunci, draga mea Jetty, să începem dezbaterea. Să fim unite. Supărate. Vehemente. Dar înainte de a deschide contactul cu Marile Familii, ia-mă de mână şi priveşte-mă.

Jettatura se alătură Clarissei la consola vivantei principale. Strânse mâna stângă a Clarissei între palmele ei. Cu deliberare studiată, Clarissa apăsă pe literele R E X.

Codul fulgeră dincolo de planetă cu viteza luminii. Transformat în echivalentul lui simbolic, muşca spaţiul, atingând şi cele mai îndepărtate avanposturi ale imperiului Xerxes.

Zarurile fuseseră aruncate.

– La muncă, Jettatura. Să ne luptăm cu furtuna.

– Şi ce plănuieşti să faci?

– Intenţionez să mă îmbrac. Mi-am promis de mult aceste ore de răgaz. Până când detaşamentele nu ocupă poziţiile, nu e nimic de făcut. Estimez – examină din priviri cronometrul vivantei – estimez că atacul va începe în cel puţin două ore.

„REX.” Cuvântul simplu, decodificat însemna „Prezintă-te imediat echipei tale. Identifică-te. Aşteaptă instrucţiuni.”

Reţeaua de oameni şi organizaţii reglată să răspundă parolei era extrem de vastă.

Pe Ampersand, în mijlocul oaselor pietrificate ale unui imens crab de pământ, un ghid turistic se opri. Ascultă o femeie care o întrerupsese şi care acum îi şoptea ceva la ureche. Explică scurt turiştilor că din motive familiale e nevoită să plece. Străbătu în

goană carcasa pietrificată, trecu de cleştii încă tăioşi şi se urcă într-un transportor ce o aştepta. După o scurtă escală în apartamentul personal, de unde luă un simplu sac de Poartă, debarcă în spaţio-port. Într-o oră zbura deasupra junglelor de pe Ampersand pentru a se alătura celorlalte membre din echipă. Era un asasin.

REX. Cuvântul îşi croi drum spre Primus, planeta de gheaţă. Răsună în capul unui bărbat adormit în mijlocul familiei, într-o aşezare izolată. Se trezi în linişte şi se îmbrăcă. Soţia lui bombăni ceva, şi el o calmă cu un sărut. La bordul unei mici ambarcaţiuni de gheaţă, alunecă până la spaţio-portul de navete. Marea avea consistenţa jeleului. Curând părăsea planeta. Pe umeri, într-o geantă erau înghesuite instrumentele lui de Tehnician de Poartă.

REX. Sandringham auzi chemarea. Venise ziua hotărâtă. Rupse gâtul unei fiole, absorbi lichidul într-o seringă hipodermică şi îşi injectă mama.

– Odihneşte-te acum, şopti fata, potrivind păturile în jurul gâtului mamei sale şi asigurându-se că stă confortabil. Am de lucru o zi întreagă. Somn uşor. Când mă întorc, vom vizita deşertul de aur.

Sandringham se alătură unei mulţimi de oameni ce aştepta să urce la bordul navetei. Un bărbat o strânse de braţ. Îl auzi murmurând o parolă şi-i dădu replica. Străbătură împreună mulţimea.

REX. Semnalul e recepţionat şi disipat, analizat de imensele fluctuaţii gravitaţionale de pe Cochburn. Două sfere masive se ciocniră şi se blocară.

– Unde este Porpi 127?

– Umbla pe-aici. Am băut amândoi nu de mult.

– Ia priveşte. Nici măcar nu şi-a plasat sfera A-G pe alimentare cu gravitoni.

– Cred că a plecat în grabă.

REX. O femeie în picioarele goale, ce se plimba pe ţărmul mării auzi chemarea. Se opri o clipă, bucurându-se de priveliştea mării ca de lămâie, cu valuri dantelate aurii, poate

pentru ultima oară. Se întoarse în grota ce-i servea de locuinţă, mâzgăli o scurtă notiţă pentru soţul ei, apoi o mototoli şi o aruncă. De sub pat scoase un sac de Poartă şi ieşi prin gura grotei înapoi pe plajă. O aştepta o barcă. Dar ea alunecă şi, căzu, scrântindu-şi urât glezna. Sacul i se vărsă şi-şi împrăştie conţinutul pe nisip – un mecanism de iniţiere şi un mic generator de particule.

Bărbatul din barcă se aruncă cu un plescăit în apa galbenă a mării. Culese din nisip piesele risipite. Oferi o mână de sprijin femeii dar fu refuzat. Piciorul ei se umflase. În mod deliberat bărbatul o împuşcă în cap, se urcă la repezeală în barcă şi plecă într-un vârtej de stropi.

Pe un continent îndepărtat, o femeie în blănuri, o înlocuitoare, îşi scutură zăpada din păr. Auzi chemarea, verifică conţinutul poşetei şi solicită un taxi de zăpadă.

Cât timp urca cu naveta, privi gheţurile aurii ce alunecau dedesubt.

REX. Pe un asteroid pierdut, Latani Rama îşi asambla cu ochii închişi pistolul de particule. Avea mişcările îndemânatice ale unui conspirator. Mai făcuse acest lucru de sute de ori.

În faţa ei, sub o cupolă albă, se aflau membrii grupei: celelalte două femei şi trei bărbaţi visători.

Dincolo de cupolă se întindea pustiul mohorât şi negreala spaţiului. Aştrii de deasupra nu erau cunoscuţi pentru Latani Rama. Precum un războinic, îşi acceptase ordinele, deşi ar fi dorit mai degrabă să rămână acasă pe Morrow. Precum un războinic, acceptase conducerea principalei forţe de atac ce se îndrepta direct spre Planeta Reşedinţă a lui Pawl Paxwax. Era o adevărată onoare.

Asteroidul nu era trecut în registre. Era o Poartă pierdută în spaţiu.

Astfel era pretutindeni în jurul Imperiului Paxwax: echipe reunindu-se, schimbând semne discrete de bun venit şi confirmând scurt pentru Morrow ocuparea poziţiilor. Aşteptau. Nimic care să dea de bănuit. Un observator nu ar fi descoperit nimic ciudat în aceste adunări. Asasinii şi Tehnicienii de Poartă purtau întipărită pe faţă aceeaşi expresie plictisită: să-mi-închei-călătoria-cât-mai-curând-posibil.

Apoi unul dintre ei este chemat. Încep să se mişte. Unul câte unul, îşi prezintă permisele de trecere Computerului Porţii şi se pregătesc pentru călătorie. Aici este un fermier întorcându-se acasă, aici o soţie, un translator, un chirurg, un tată, un fiu senior al unei familii minore, cu toţii având ceva de făcut. Ei nu spuneau nicio minciună... doar că nu mărturiseau întregul adevăr.

Printr-o mie de staţii, detaşamentele străbăteau Porţile ca nişte străini. Ajunşi înăuntru, comportamentul lor se schimba. Asasinele îşi asamblau armele din materiale nevinovate. O periuţă de dinţi conţinea un trăgaci. O bucată de săpun, sau o cutie de pilule, conţineau un generator. Tehnicienii începură o complicată succesiune hipnotică, care să le permită să mânuiască Computerele Porţilor de pe alte staţii.

Cu pregătirile terminate, echipele se aşezară în camerele cu oglinzi. Un Tehnician zăbovi în duşul cu particule, întârziind acţiunea Porţii până când sosea timpul prestabilit. Apoi îşi ocupă locul.

Într-o mie de locuri situate pretutindeni în galaxie, acolo unde Imperiul Paxwax îşi atingea vecinii, Luminile Porţilor începuseră să se învârtească. Grupele de atac fură azvârlite cu viteză uluitoare, adânc în interiorul domeniului Paxwax.

Dama Clarissa supraveghea grupele de atac înregistrate. Doar câteva echipe erau incomplete.

Arăta superb. Rochia orbitoare se asorta cu penajul ei ca flacăra. Puful fin de pe gât avea o iridescenţă turcoaz. Penele principale şi cele secundare fuseseră adunate în jurul capului precum o glugă de elf. Faţa era albă sidefie, cu sprâncene încondeiate cu negru.

Semăna cu un şoim, şi în ochi i se citea strălucirea crudă a unei păsări de pradă.

De câteva minute se alăturase dezbaterii născute printre Marile Familii. Spiritul dezbaterii era animat de mânie. Jettatura preluase rolul de conducere. Avansase argumentul că întreaga stabilitate economică e ameninţată de acţiunea lui Pawl.

– Dacă permitem Beltanilor să ne tulbure ordinea firească, oare nu vor urma şi alţi oportunişti?

Clarissa murea de plăcere să o vadă pe Clover Shell contra lui Pawl. Ea îl denunţase pentru minciună. Vocifera în faţa

consiliului să se ia măsuri drastice în privinţa lui Pawl. Clarissa zâmbi. Se întrebă dacă nu cumva perfida Conspiraţie Shell-Bogdanovich plănuia să se ocupe ea însăşi de Pawl.

Chiar şi Bătrânul Wong se arăta beligerant. Îşi agita unghiile albe, încovoiate, dovadă a vârstei înaintate.

– Sabia cu două tăişuri ucide atât viaţa cât şi spiritul. Să păstrăm Familiile unite.

Clarissa era cu adevărat fericită. Vedea cum laţul se strânge în jurul gâtului lui Pawl Paxwax. Părăsi dezbaterea şi se reîntoarse la veghe.

Stătea aşezată la uriaşa consolă vivantă din camera de comunicaţii.

Era necesară aproximativ o oră până când vestea primului atac să ajungă până la ea.

Era cea mai lungă oră din viaţa Clarissei.

– Comută pe vizual, ceru Pawl.

– Deranjamentul este departe, dincolo de Buzunar. Eu adun informaţii… dar se întâmplă în multe locuri.

Pawl vizionă staţia unei Porţi aflată la multe mii de ani lumină. Nu-i ştia numele şi nici nu o recunoştea. În apropiere zăceau rămăşiţele încă sângerânde ale unor fiinţe umane. Poarta era roşie. Şi camera oglinzilor era năclăită de sânge. Oamenii fuseseră omorâţi în momentul când părăsiseră Poarta.

– Am înregistrarea, îl informă Wynn. Să o derulez ca să vezi ce s-a întâmplat?

– Derulează.

Corpurile sfârtecate se reasamblară. Sângerarea se opri pe un braţ şi braţul se lipi la umăr. O faţă tăiată în felii reveni la normal. Petele roşii dispărură. Un stomac se închise precum un trandafir, carnea se albi, şi se ascunse în spatele unor haine gri. Bărbaţi şi femei se adunară la un loc şi păşiră bine-dispuşi înapoi şi Poarta se închise.

După un moment de întuneric Poarta se deschise şi aceeaşi, bărbaţi şi femei păşiră înainte. Nu au avut timp nici să se arate surprinşi, când razele de particule i-au secerat. Sângele ţâşni şi se împrăştie strângându-se într-un strat gros pe pardoseală. Pawl se întrebă de unde atât fluid vital într-o singură fiinţă omenească; imaginea îngheţă.

– Şi la celelalte Porţi se acţionează, spuse Wynn. Pretutindeni unde trec şase i-am oprit astfel. Vrei să vezi?

– Nu. Dacă ceva nu se întâmplă conform planului, să mă previi. Acum este momentul cel mai periculos.

43

**Portalul Reclusi**

În Portalul Reclusi se trăncănea şi se făcea comerţ ca întotdeauna. Nimeni nu era conştient de primejdia ce se apropia. Sfinţii lui Lamprey se strecurau din Porţile Xerxes. Câţiva formaseră grupuri şi ocupară în secret culoarele de trecere.

Alţii, deghizaţi, se amestecară printre comercianţi, hoţi de buzunare, prostituate, cămătari, producători de măşti şi escroci care-şi vedeau de ocupaţii concurându-i pe ceilalţi. Dar ochii şmecherilor străluceau, pe când ochii Sfinţilor erau goi.

Sfinţii ocupară poziţii prin colţurile aleilor rulante. Făcură grup compact în micuţul parc central şi în jurul principalei căi de acces. Aşteptau.

Undeva deasupra, pe acoperişul unei cupole, un Arachnid singuratic muncea din greu. Curăţa şi răzuia, apoi lustruia cupola cu ornamentaţii în relief, cu ajutorul perilor de pe abdomen. Păstra poziţia ancorându-şi picioarele în orificiile sfredelite la intervale regulate în acoperiş. De jos orificiile erau invizibile, ascunse de structura complexă ce împodobea acoperişul.

Dincolo de orificii, se percepeau mişcări secrete. Bărbaţi şi femei se urcau pe ziduri, cu capetele deformate din cauza măştilor de gaze purtate. Pe umeri purtau polii în formă de ace ai unor generatoare de particule cu fascicul îngust. Aceste automate puteau proiecta o rază de particule cu diametrul măsurat în microni.

Ajunşi pe poziţie, se ancorară de armătura de metal cu ajutorul unor gheare magnetice. Prin micile orificii examinau bulevardul. Luminile de mai jos aruncau puncte strălucitoare pe măştile verzi. Fiecare dintre ei avea o ţintă. Pe măsură ce Sfinţii apăreau din Porţi îi urmăreau din priviri, păstrând capetele Sfinţilor în vizorul ultrasensibil al generatoarelor de particule. Prin şoapte uşoare ţineau legătura cu camarazii de pe pământ.

Printre armăturile metalice naviga un balon mare, negru, moale, ciocnindu-se uşor de piesele în cruce şi contractându-se ca să se strecoare printre ele. Era Helium Bogdanovich, baricadat în ceea ce el numea „dirijabil”. În interiorul balonului se bucura de atmosfera de pe Planeta Reşedinţă. Conţinea un

ecosistem complet, deşi era alcătuit dintr-o cameră în care Helium abia avea loc să se răsucească. Din acest Cartier General controla totul. Activitatea desfăşurată pe bulevard era monitorizată printr-o cameră ascunsă în acul Ciocănaşului statuie. El urmărea cum câţiva dintre luptătorii lui, deghizaţi în simpli călători prin Poartă îi pândesc pe Sfinţii ce blocau culoarele de trecere.

Nu ştia când ar putea începe atacul, dar era pregătit pentru orice.

Acum aştepta, plutind alene, o creatură cu o mie de ochi, gata să se repeadă.

Nu avu prea mult de aşteptat.

Veni momentul când Sfinţii se risipiră cu toţii din Porţile Xerxes. Vaietul unei alarme sfâşie văzduhul. Treptele aparţinând Xerxes se hurducară şi se ridicară precum o cortină, aplatizându-se într-un perete inexpugnabil. Un nenorocos negustor ambulant ce stătea pe trepte, fu azvârlit pe pardoseala bulevardului printre tăvile lui cu fructe dulci şi bomboane.

Ca la un semn, Sfinţii îşi azvârliră deghizările pentru a dezvălui griul smălţuit al costumelor de combatanţi, fabricate din microoţel. Îşi ridicară pistoalele cu particule. Câţiva porniră focul, măturând aleile şi drumurile rulante ale marelui bulevard.

La vederea primului pas făcut de Xerxes, Helium dădu ordinul. Generatoarele de particule se înroşiră. Câţiva Sfinţi se prăbuşiră. Şirele spinării lor fuseseră secţionate de raze. Alţii stăteau nemişcaţi, cu costumele oscilând pe ei, cu armele pe jumătate descoperite şi creierele împrăştiate de armele invizibile. Câţiva se mişcau în momentul în care razele au lovit şi s-au văzut cu piepturile şi braţele sfredelite până în măduva oaselor. Pe faţa unui om se căsca o rană imensă. Semăna cu o lovitură de bici.

Mulţi scăpară şi continuară focul. De data aceasta incendiau acoperişul.

Apoi veni gazul.

Picură mai întâi ca un lichid verde. Se evaporă şi se transformă într-un fel de ceaţă grea, cu reflexe întunecate. Dar atunci când atinse pământul, era la fel de translucidă ca şi aerul. Gazul era benign. Acei care l-au mirosit s-au împleticit de parcă

noţiunea de echilibru îi părăsise complet. S-au prăbuşit cu ochii strânşi. Dar nu muri nimeni şi efectul persistă doar zece minute. Pentru oamenii lui Helium a fost de ajuns.

Doar o singură creatură non-umană pieri – Arachnidul ce se târa pe cupolă. Recepţionase gazul în forma lui lichidă, o formă care ardea. Arachnidul se contractă apoi se relaxă şi se prăbuşi. Căzu precum o piatră şi se zdrobi de pământ, în curtea bine luminată a unei mici cafenele.

În final, când nimeni nu mai trăgea de jos, o secţiune a cupolei se desfăcu şi eliberă uriaşul balon negru. În timp ce cobora uşor, Helium îşi instruia oamenii. Porţile Shell-Bogdanovich funcţionau la capacitate maximă, transportând tehnicieni şi armurieri de pe o sută de lumi din domeniul Conspiraţiei. Helium nu-i spusese chiar totul lui Pawl. Pornise vânătoarea surorilor Xerxes.

**Atacul Xerxes**

Conştiinţa Latanei Rama reveni şi femeia se descoperi zăcând în centrul luminilor din oglinzi. Se învârteau cu viteză ameţitoare. Simţi prima respiraţie, pe măsură ce codul preschimba fotonii în ţesut viu. Corpul se refăcu, inima îşi reluă bătăile, însufleţind fluxul sangvin şi memoria reveni.

Luminile violete păliră treptat pentru a deveni albe. Greaţa îi convulsionă stomacul, iar fierea i-l arse. Două respiraţii şi starea de rău se duse.

Verifică tovarăşii de echipă şi descoperi cu uşurare că sunt bine şi conştienţi cu toţii. Ochii unui bărbat îşi schimbaseră culoarea. Altul avea păr ondulat. Descumpănită pentru o clipă, Latani Rama văzu că avea acum pistrui pe braţe şi pe faţă.

Dar nu era timp de întrebări.

Primul salt şi cel mai lung era încheiat. Intraseră adânc în teritoriul Paxwax.

În timp ce una dintre asasine scotea la iveală armele din sacul de Poartă, Latani Rama şi restul grupei se îmbrăcau. Nu era timp pentru duşul de particule.

Când au fost pregătiţi cu toţii, unul dintre Tehnicieni folosi un echipament magnetic pentru a avaria Computerul Porţii, forţându-l să elibereze uşa Porţii fără cerinţele formale pentru acces.

Uşa se deschise şi Latani Rama, cu pistolul ridicat, trecu de partea cealaltă. Era o staţie deprimantă, pierdută în mijlocul unui roi de asteroizi. Servea drept staţie minieră şi Platforma era pur funcţională, un terminal pentru încărcătură.

Auzi un cântec. Provenea din spatele unor cutii împachetate, stivuite pentru încărcat. Era vocea unui bărbat, evident neştiind de prezenţa ei.

Semnaliză camarazilor să-şi păstreze poziţiile şi traversă Platforma în vârful degetelor.

Bărbatul şedea cu spatele spre ea. Mânca un fruct roşu, cărnos, cu aspect de pepene.

La picioarele lui se zărea un pui de Arachnid. Nu atingea mai mult de un picior în diametru. Devora un şobolan, sfârtecându-l cu mandibulele. Era legat de un picior al mesei printr-un ham mititel.

La vederea Arachnidului, Latani Rama se opri cu respiraţia

tăiată.

Bărbatul auzi şi surprins, dădu să se întoarcă. Faţa lui, arsă de sorii spaţiului avea culoarea zmeurii coapte. Îl ucise cât ai clipi şi incendie Arachnidul ce tropăia împiedicat de hamuri. Târî corpurile şi le înghesui într-un colţ.

Pe platformă nu mai era altă formă de viaţă.

La iuţeală, un tehnician şi o luptătoare se detaşară de grup, iar Latani Rama şi ceilalţi trei se pregătiră pentru saltul următor. Până în prezent nu se iviseră probleme. Aşezaţi unul lângă celălalt, pe lespedea Porţii, văzură cum luminile de deasupra clipesc, se rotesc şi devin violete.

După plecarea lor, tehnicianul pătrunse ilegal în Gardian, începând să schimbe coordonatele Porţii. Realiză o conexiune directă cu Porţile Lamprey de pe Portalul Reclusi. Fantomatica armată a Sfinţilor avea drum liber.

**Bennet**

– Cum adică, nu poţi să iei legătura? zbieră Pawl. Este una din Porţile noastre. Credeam că e bine protejată. Nu putea să dispară pur şi simplu. Dacă este acolo, trebuie să iei legătura cu ea.

Wynn îi răspunse calm şi lămurit.

– Da, Poarta este acolo, dar coordonatele ei au fost realiniate. Nu mai vorbeşte de mult în limbaj Paxwax. Pentru noi este surdă.

– Cum? Cum?

– Probabil că a fost surprinsă.

Modelul devenise familiar. Însemna foarte simplu că asasinii Clanului Xerxes străbăteau teritoriul Paxwax, iar Paxwax habar n-avea unde se află ei. De pe oricare dintre miile de Porţi, aparţinând Casei Paxwax putea veni următoarea lovitură.

– Urmăreşte acea Poartă, ordonă Pawl. Verifică fiecare conexiune. Marea majoritate au terminalele limitate. Închide fiecare terminal. Nu contează cât de importante sunt. Blochează-le. Am vorbit limpede?

– Am acţionat deja în baza sfatului tău. Porţile mor.

Wynn ştia ce spune. Porţile mureau. Abilitatea lor de a disemina şi rematerializa viaţa le semnase sentinţa. Ceea ce Wynn transmisese prin spaţiu era un ordin imperativ, perceput printr-o exprimare simbolică: o minge spărgând un geam, o pereche de fălci de rechin ce se închid, o descărcare electronică de un trilion de volţi vaporizând pietre. Toate mesajele simbolice aveau aceeaşi semnificaţie, doar imaginea se schimba pentru a se potrivi cu receptorul.

Porţile tresăriră ca atinse de bici. Camerele oglinzilor încetiniră, deşi recepţionau. Monstruozităţi oribile, rezultatul unor gânduri bolnave şi incomplete alunecară în camere, zvârcolindu-se şi murind în chinuri. Lucruri care ar fi fost oameni veneau şi plecau. Aici era o mână de mărimea unui om. Aici un cap, inclus într-un stomac, conştient de situaţia lui şi urlând.

Se auzeau multe ţipete, deoarece fiecare ţipa într-un mod anume, în faţa ameninţării, iar ţipetele reverberau în culoarele spaţiale dintre Porţi. Ţipetele infectară şi celelalte Porţi. Porţile dintre Lamprey şi Longstock, sau Freilander Porterhouse se

ondulară şi deveniră bolnave. Porţile Casei Proctor auziră strigătele de durere şi se clătinară.

Pericolul nu era totuşi înlăturat. Pawl n-ar fi putut închide fiecare Poartă de pe domeniul său, şi procedase astfel încât niciun fel de informaţii să nu mai ajungă la el.

Încercă să-l contacteze pe Helium Bogdanovich, dar descoperi că Portalul Reclusi este închis şi tăcut.

46

## Atacul Xerxes

Latani Rama era plăcut impresionată. Se relaxa într-o Poartă Xerxes. *Cum o fi reuşit Dama Clarissa să plaseze o Poartă Xerxes la o distanţă aşa mică de Planeta Paxwax?* gândi ea.

Se bucura de miresmele familiare de pe Morrow şi mânca ceva. Tehnicianul ei, care nu aparţinea Familiei Xerxes, stătea într-un colţ şi visa. N-avea nicio idee unde se află.

Poarta era o sferă de sticlă. Atârna, independentă de oricare soare, în propriul întuneric. Privind dincolo de pereţi, Latani Rama zări un fel de structură prin spaţiu, o ceaţă verde lăptoasă, împodobită cu sori galbeni şi roşii. Buzunarul lui Elliott. De câte ori nu auzise de acest loc! Primejdios şi atractiv. Atacul avea punct de intrare în Buzunar. Poate că se luptau acolo. Poate că bătălia era deja câştigată. Poate că nici nu fusese vreo bătălie acolo.

Latani Rama nu vedea probleme. Era sigură că atacul se derulează fără întrerupere. Următoarea ei sarcină era clară: să captureze Poarta de deasupra lumii lui Pawl.

Era timpul pentru ultimul salt. Latani Rama expedie un semnal cifrat înapoi spre Morrow. Clarissa va şti ce se întâmplă. Intră în camera Porţii.

## 47
## Morrow

Clarissa sorbea din priviri coloana de scântei albe de deasupra platoului vivant. Maşinăria se înfierbântase. Era pentru a patra oară când încerca să contacteze Portalul Reclusi. Maşinăria ei vivantă încerca zadarnic să facă legătura, dar nu existau semnale emise din interior. Portalul Reclusi era bine închis.

Încercând să se amăgească singură, Clarissa dorea să creadă că însăşi lipsa noutăţilor era o veste bună, şi că nu aranjase să contacteze Portalul Reclusi, dar totuşi…

Şedea în faţa luminiţelor albe, simţindu-se proastă şi neputincioasă.

Era ceva rău la mijloc? Lamprey juca un rol dublu? Dumnezeule mare, în acest caz i-ar fi jupuit de vii şi i-ar fi fiert la foc domol… Dar nu, nu erau ei în stare de aşa ceva. Au câştigat teren, oare? Clarissa vedea cum îşi pierde răbdarea.

Vocea vivantei o trezi din visare.

– Avem pe recepţie o transmisie de pe Thalatta. O acceptaţi?

– Da. Dă-i drumul, dar dacă primiţi un cuvânt de pe Portalul Reclusi, orice… înţelegi… orice, întrerupi. Vreau să-l aud.

– Înţeleg.

Columna albă explodă în linişte pentru a fi înlocuită cu prezenţa compactă a unei femei. Era îmbrăcată într-un costum clasic de Poartă, înzestrat cu o cască. Viziera era dată pe spate.

Transmisia vivantă provenea de pe Platforma de deasupra Thalattei şi Clarissa reuşi să vadă, dincolo de războinică, azuriul în mişcare lentă, punctat cu maro, al suprafeţei planetei.

– Am capturat Thalatta, rosti fără introducere războinica. N-am întâmpinat rezistenţă. Pe Semyon Beltane l-am făcut prizonier în propria casă. El vrea să vă vorbească.

– Şi Laurel Beltane? Este pe planetă, ştiu bine.

– Nu este nici urmă de ea. Am găsit casa ei plutind. Locuinţa ei şi, a fratelui ei…

– Şi…?

– Nu sunt acolo.

– Şi Semyon Beltane ce are de zis? Ştie unde sunt? Bineînţeles că ştie.

– Nu a spus…

– Atunci fă-l să spună. Mişcaţi-vă. Nu avem toată ziua la

dispoziţie.

Înainte ca războinica Xerxes să mai adauge ceva, imaginea îngheţă. Intervenise vivanta.

– Am prins o transmisie de pe Portalul Reclusi… semnalul este slab… Încerc să-l menţin.

Războinica Xerxes deveni translucidă şi dispăru. În locul ei se ivi unul din Sfinţii lui Lamprey.

Era o privelişte jalnică. Se înghesuise într-unul din micile cubicule vivante de pe Portal Reclusi, ghemuit pe jos şi şoptind. Faţa era arsă, cu părul căzut în întregime şi scalpul încă fumegând.

– Portal Reclusi. Surpriză Bogdanovich. Toţi s-au dus. Nu mai e niciunul acum. E ultimul apel. Aduceţi toate forţele posibile.

Silueta se prăbuşi, gemând de durere.

Dincolo de Sfânt, Clarissa văzu minunata cupolă gravată şi sculptată ce acoperea bulevardul. Ceva se mişca acolo. Ceva ridicol. Un balon deformat de dimensiuni uriaşe, coborând lent. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Era pe punctul de a întreba dacă au apărut noi forme de viaţă, străine, când se auzi brusc un trosnet. Foc de particule. O siluetă nouă sări în cubicul şi ţinti de la mică distanţă. Războinicul Lamprey explodă, precum ceva izbit de o elice. Vivanta se stinse.

Dar Clarissa văzuse tot ceea ce avea nevoie. Observase capul în formă de sticlă al atacantului, îşi notase stilul de mişcare şi întrezărise insigna Conspiraţiei Shell-Bogdanovich.

Deci se lupta pe viaţă şi pe moarte în Portal Reclusi.

Shell-Bogdanovich se implicaseră, având şansa de a-i prinde pe Lamprey pe picior greşit. Care era următoarea mişcare?

Crezând că anticipează dorinţa Clarissei, controlul automat al vivantei restabili legătura cu Thalatta. În faţa Clarissei unduiau din nou mările. Războinica ei şefă se afla acolo, aşteptând instrucţiuni.

– Ardeţi planeta, şuieră Clarissa. Ardeţi totul. Nu am chef să aud minciunile lui Semyon. Spuneţi-i că punem noi mâna pe fata lui. Dar daţi foc planetei. Să ardă cu el cu tot.

Războinica Xerxes salută şi se îndepărtă.

– Acum găseşte-i pe Lamprey, ordonă Clarissa vivantei. Vreau

să ştiu ce se întâmplă.

Deodată Pawl înţelese.

Wynn tipărise pentru el un plan tridimensional, cuprinzând activitatea tuturor Porţilor Paxwax. Putea să urmărească invazia, observând unde dispare un grup de atac şi unde se materializează. Informaţiile se scurgeau liber şi ştia unde a atacat Lamprey, ce lumi a pierdut şi unde a reuşit să oprească atacul. Totul se desfăşura după un model anume. Atacurile, după o staţionare iniţială, secretă, deveneau ţipătoare. Canalizau special atenţia. Şi când Pawl observă acest lucru, înţelese.

Ascuns undeva în imperiul său se afla un lanţ de Porţi nebănuit, secret, ce ducea direct spre lumea lui. Orice altceva era praf în ochi. El, Pawl era premiul din joc. Loviturile nu ţinteau în mod expres teritoriul, acest lucru ar fi venit mai târziu. Capul lui îl doreau. Se bazau pe surpriză. Aproape că reuşiseră.

– Conectează-mă la Poarta de deasupra Planetei, ceru Pawl şi structura imperiului lui Pawl se topi cât timp Wynn făcea legăturile.

Intendentul Porţii apăru. Era un tânăr roşcovan, proaspăt sosit, abia familiarizat cu noua rutină şi noile lui responsabilităţi. Aştepta respectuos să vorbească cu Pawl.

– Linişte peste tot?

– Linişte peste tot, Stăpâne Pawl. Am înaintat consimţământul de primire al unui transport de albine melifere ce trebuie să sosească de pe Raphael. De pe Rigveda poate veni în orice clipă o trupă de actori. Ei speră să se stabilească aici, pe Planetă. În câteva ore mă aştept să primesc…

– Da. Da. Acum, ascultă cu atenţie. Câţi oameni se află sus, pe Platformă?

– Cincisprezece, fără să pun la socoteală şi personalul navetei.

– Bun. Vreau ca toţi să plece. Luaţi chiar acum naveta spre suprafaţă. Vreau să nu mai rămână nimeni acolo.

– Dar, începu intendentul. Ceva din privirea sau din atitudinea lui Pawl îl opri. Cum doriţi, Stăpâne Pawl.

Se îndepărtă de vivantă. De la ieşirea din Poartă şi până la el, Pawl avea vederea liberă. Niciun fel de inamic nu putea trece decât pe acolo.

Pawl supraveghe echipajul Porţii ce fugea spre navetă.

– Toţi în siguranţă şi gata de plecare, raportă roşcovanul intendent.

– Bun, poţi să mă vezi clar?

– Ca şi cum aţi fi în carne şi oase, Stăpâne Pawl.

Mărime naturală?

– Aproape.

– Ajustează receptorul tău ca să mă faci mai înalt.

Roşcovanul procedă după invitaţie. Pawl judecă înălţimea simulacrului după felul cum privea băiatul.

– Acum, plecaţi. Vă aştept pe suprafaţă.

– Da, Stăpâne Pawl.

Băiatul fugi. După câteva momente Pawl auzi geamătul aerului încercând să compenseze depărtarea navetei.

Pawl, metodic, preluă conducerea. Platformei.

Conştiinţa Latanei Rama reveni uşor, precum bulele de aer ce-şi croiesc drum spre suprafaţa apei. Tehnicianul era aplecat asupra ei, şoptind cuvinte hipnotice pentru a o ajuta să-şi revină. În mintea ei, călătorise spre Planeta Reşedinţă a lui Pawl precum un copil de şase ani. Acum, la fel ca o băşicuţă de aer ce a atins suprafaţa argintie, deveni conştientă.

Cei din Clanul Xerxes învăţau din mers. După diseminarea completă a grupelor de asasini, căpătau experienţă. Faţă de Computerul ce-i recepţionase structura gândurilor lumii lui Pawl, Latani Rama era un copil inocent dar încăpăţânat. Abilitatea de a ucide fără remuşcări o avea mascată în spatele unei dorinţe de ordine şi curăţenie. Cu toate că era o femeie bine dezvoltată, era doar o problemă de volum în faţa îngrijorării Computerului.

Oglinzile îşi opriră mişcarea rotativă şi ea alunecă de pe lespedea netedă. Pistruii îi dispăruseră de pe braţ. Sânii se măriseră şi arătau mult mai împliniţi. Când sări înainte le simţi greutatea. În păr îşi descoperi reflexe de aur. În spatele genunchilor răsărise o eczemă roşie, uscată. Dar se simţea ea însăşi ca întotdeauna. Era plină de agitaţie. Fusese ultimul salt.

Tehnicianul scotoci prin sacul de Poartă, şi începu să asambleze o unitate deflectoare, care conectată la sursa de energie a Platformei le-ar fi oferit protecţie. De fapt, această unitate putea reflecta orice tip de energie. După aceea, avea de asamblat un turn de particule care ar fi remodelat energia

soarelui Planetei lui Pawl într-o rază îngustă, focalizată. Raza ar fi putut transforma în vapori micuţa insulă Bennet.

Munca statornică a asamblării dură câteva minute.

Latani Rama se bucura de binefacerile duşului cu particule. Se simţea senzuală. Îşi punea întrebări despre felul cum se face dragoste (fiind războinică ştia că statutul de virgină este unicul posibil) şi era uimită de acest lucru. Începu chiar să bănuiască o misterioasă transformare datorită repetatelor călătorii. Dar mintea îi era limpede şi ageră. Îşi ştia îndatorirea. În câteva minute va păşi deasupra lumii Paxwax, va pune stăpânire pe Poartă, se va înarma şi după o salvă deschisă pentru a-şi demonstra puterea va cere capitulare necondiţionată.

Tehnicianul era gata. Cu ochii mâhniţi, în transă, stabilea un contact cu Computerul Porţii, supunându-l voinţei sale.

O sonerie sună puternic atunci când Latani Rama trecu pe Platformă.

Aceeaşi sonerie îl avertiză pe Pawl. Supraveghea cum se deschide intrarea Porţii şi spre surpriza lui văzu o femeie bine făcută cum se furişa înăuntru. Ţinea o canistră de gaz pe care nu o aruncă. O strângea tare în mâini şi degetele i se albiseră. Platforma era pustie. Acest fapt păru să o tulbure. Se aşteptase evident la oameni. Absenţa lor suna ca un avertisment. Ghemuită, alergă la fel de graţioasă ca o dansatoare până la uşa micuţă ce dădea într-un balcon cu vedere asupra planetei.

Reflexele roşii sângerii ale mărilor lui Pawl străluceau pe faţa ei. De acolo se îndreptă spre pilonul central de susţinere şi, cu un foc de pistol, incendie uşa celulelor de putere.

Prin uşa Porţii apăru şi un bărbat. Ducea în braţe un fel de aparatură. Pawl realiză că a sosit timpul să acţioneze. Dădu voie imaginii sale vivante să se înalţe.

– Bine aţi venit pe lumea mea. Eu sunt Pawl Paxwax, Seniorul Casei Paxwax.

Bărbatul se holbă la figura de gigant ce răsărise brusc în faţa lui. În uimirea lui scăpă aparatele din braţe. Componentele se risipiră pe pardoseală.

De unde stătea, Latani Rama trase. Raza scânteietoare de culoare albastră a pistolului ei săgetă prin gâtul lui Pawl, se undui şi-şi disipă energia de unul din pereţii Platformei.

Pawl intră rapid în acţiune. Deschise ventilatoarele aflate la

baza construcţiei. Acestea pompară metodic aerul staţiei în neantul spaţiului. Pierderea de presiune, odată pornită, se acceleră.

În vidul neaşteptat, sângele Latanei Rama şi al Tehnicianului ei începu să fiarbă.

Înainte de a muri, Latani Rama mai trase un ultim foc. Văzuse figura uriaşă a lui Pawl cu părul sălbatic şi ochi aurii şi înţelese că este o imagine vivantă. *Ce vanitate,* se întrebă ea, *determină un om să dorească să apară ca un gigant?* Ultimul foc distruse transmiţătorul vivant. Pawl dispăru din faţa ei.

Pawl înţelese. Ce creatură şi-ar fi dorit ca moartea să-i fie supravegheată?

După cinci minute de vid absolut, închise ventilatoarele, oprind pomparea şi permiţând atmosferei să se refacă. Ordonă echipajului de pe navetă, care abia atinsese pământul să se întoarcă la posturi.

Mai târziu, soneria anunţă prezenţa unor noi vizitatori pe Bennet. Atmosfera, se întorsese la limitele normale, Pawl le permise intrarea. Deşi nu putea să-i vadă, îi auzi şi le urmări cu interes conversaţia.

– Ce tăcere…

– Mă aşteptam să ne întâmpine cineva. Doar i-am contactat.

– Mulţumesc Domnului că nu avem spectacol diseară. Poarta asta mă înfioară.

– Dar asta ce-i?

– Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat cu faţa asta? Arată ca un burete. Şi aici, alta. Ce s-a întâmplat?

– Mi-e rău.

– Totuşi priveşte. Priveşte. Poate că va fi nevoie vreodată de asemenea faţă.

– Şi aici e sânge? Arată ca o urmă de fier înroşit.

– Asemenea privelişte ţine de domeniul nostru, dar aici spectacolul a luat-o razna.

– Lasă-mă în pace. Ai ceva împotrivă?

49
**Morrow**

Everett, din Familia Lamprey a Şasea vorbea cu Dama Clarissa, din Familia Xerxes de la Tour Souvent a Patra.

– Tu ne-ai trădat.

– Bineînţeles că eu nu... că noi n-am făcut aşa ceva.

– Nu te cred. Sfinţii noştri erau gata. Erau o elită. O elită adevărată. Maşini de luptă. Erau invincibili, cu excepţia înşelătoriei. Ne-ai trădat.

– N-am fost noi. Unde erau războinicii tăi, Sfinţii tăi, când noi aveam nevoie de ei? Unde sunt ei acum? Nu i-ai angajat în luptă, nu-i aşa? Nu în felul cum am plănuit noi. Nu precum o gheară. Ai fost egoist. Ai încercat să faci pe deşteptul.

– Deştept. Deştept. Se părea că Lamprey Everett era pe punctul de a face un atac de inimă. Noi nu am fost niciodată inteligenţi. Tu ai fost cea deşteaptă. Dorind să aştepţi. Ar fi trebuit să târăşti trupul puştiului Paxwax în faţa fratelui său cât mai aveai şansa. Ar fi trebuit să-l zdrobeşti înainte de a obţine orice fel de avantaj. Acum uite unde suntem.

– Ai câştigat teren.

– Teren. Ha. Noi doream să-i sfâşiem imperiul în bucăţele. Dar ne-am ales cu firimituri. Buzunarul lui Elliott este închis. Nimeni nu mai poate intra acolo. Portalul Reclusi e la fel de tăcut precum un mormânt. Tot ce avem sunt bucăţele din imperiu. O lume numită Mako. Cine-a auzit vreodată de o lume numită Mako? Noi acum posedăm Mako. Suntem recunoscători Casei Xerxes pentru că ne-a ajutat să căpătăm un loc numit Mako.

– Delirezi.

– Nu delirez. Nu suntem proşti. Am avut încredere în voi, în stratagemele voastre şi voi sunteţi proaste. Surorile Xerxes sunt proaste. Acum alunecaţi în jos pe pantă şi nu mai aveţi scăpare. Să nu mai căutaţi înţelegere din partea noastră. Clarissa, să te priveşti cu ochi strălucitori în oglindă; faţa pe oare o vezi este singura figură prietenoasă.

Orice replică a Clarissei a fost stopată de un apel neaşteptat. Era o urgenţă cerând atenţie imediată. Provenea de pe Platforma de deasupra planetei Morrow.

Clarissa dădu drumul vivantei.

Văzu un balon negru. Se strecurase cumva prin Poarta Xerxes şi atârna acum, dezgustător, deasupra planetei ei. Îşi aduse

aminte că întâlnise aceeaşi formă străină pe Portalul Reclusi.

Înaintea ochilor ei balonul se contractă. În mijlocul pielii se născu o cută şi balonul începu să se deschidă.

Un fel de larvă... nu, o creatură masivă cu părţi moi... alunecând precum un fetus. Dama Clarissa îl recunoscu pe Helium Bogdanovich.

Degetele îi zburară imediat pe clapete, tastând coordonate. Ar fi trebuit să urmeze distrugerea Porţii Xerxes. Nu se întâmplă nimic. Forţa ce sărise de la suprafaţa planetei, având ca ţel detonarea Platformei în mici fragmente, fusese absorbită şi neutralizată.

– Cer pace, Clarissa, rosti vocea lui Helium Bogdanovich. Ţi-am ghicit planurile. Nu mă determina să utilizez forţa.

– Cum ai îndr…? începu Clarissa, dar vocea se stinse în gât.

Nu mai putea vorbi. Stomacul protesta. Se ghemui şi vomă în faţa vivantei.

În consiliul pregătit să-l condamne pe Pawl era haos. Stăpânii Grandioaselor Familii rămăseseră împreună, dar la auzul războiului, pretutindeni fuseseră închise Porţile imperiilor şi se ridicase apărarea.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra Jettaturei. Stătea aparent indiferentă, cu aceeaşi faţă albă, inexpresivă, în timp ce soseau rapoarte, detaliind atacurile Xerxes şi Lamprey asupra Familiei Paxwax. Consiliul urmări cum bătălia devine furibundă şi apoi se stinse, neconvingătoare. Nu ştiau nimic de lupta singuratică a lui Pawl ce se dăduse deasupra Planetei lui, dar erau conştienţi de luptele ce se dau la Porţile lui. Erau implicaţi Sfinţii lui Lamprey. Tăcerea profundă ce înconjura Portalul Reclusi era înfricoşătoare, şi apoi se auzi zvonul că Helium Bogdanovich se află pe Morrow. Doar atunci când ştirea fu anunţată oficial, Jettatura îşi înălţă capul, se sculă de la masă şi plecă scuzându-se. Înainte de a pleca, aruncă o privire neînţeleasă încântătoarei Clover Shell.

Câteva momente mai târziu, spaţiul de deasupra vivantei se agită şi se zvârcoli, ca şi cum o nouă prezenţă încerca să se stabilească. După o focalizare unduitoare, Helium Bogdanovich, de obicei amabil şi somnoros, privi cu sălbăticie adunarea.

– Războiul s-a sfârşit. Surorile Xerxes au capitulat.

Săgetă cu privirea faţa fiecărui Senior din jur.

– Pawl Paxwax, cel mai tânăr Senior al nostru, a fost atacat fără avertisment de Casele Xerxes şi Lamprey. Văd că Everett Lamprey nu e prezent. Poate că e mai bine aşa. Între Familiile Paxwax şi Lamprey sunt multe socoteli de încheiat. Eu cer Conclavului celor Unsprezece să acţioneze împreună şi să-l acuze pe Lamprey.

Seniorul Proctor interveni agitat.

– În această instanţă, eu cred că vom sprijini o acţiune disciplinară. Mai cred că nu este înţelept să implicăm mai multe forţe decât sunt necesare.

Îşi întoarse atenţia spre tânărul Lamprey. Acesta se albise la faţă şi plecase privirile.

– Prima noastră dorinţă este să opriţi imediat activitatea militară şi să vă întoarceţi la hotarele voastre oficiale. Dacă nu vă supuneţi, veţi simţi mânia noastră. Comunică acest mesaj

celor în drept.

Reprezentantul Lamprey se ridică şi, cu o înclinare formală a capului, părăsi adunarea. Imaginea lui vivantă se dizolvă.

Seniorul Proctor se simţea mândru de sine. Se gândea că vorbise cu demnitate. Bineînţeles, ameninţarea lui trebuia sprijinită de acţiune. Astfel, Familiile mai mici ar fi prins curaj.

Wong Lungli făcu semn că vrea să vorbească, mişcând uşor evantaiul. Vocea lui semăna cu un foşnet de frunze uscate. Fiecare frază era tradusă distinct.

– Avem un nou Senior care trebuie felicitat. Mi-ar plăcea să-l văd. Vreau să cunosc bărbatul care a avut curajul să se rupă de tradiţie. Asemenea oameni sunt rari.

– Aceasta este dorinţa Consiliului?

Daag Longstock ridică mâna.

– Nici eu nu l-am văzut vreodată, spuse moale.

Singular Sith îşi dădu asentimentul sonor. Toţi ceilalţi membri ai familiilor i se alăturară.

Pawl nu era sigur de ce se întâmplă. Totul se oprise. În jurul lui domnea liniştea. Se simţea precum cineva ameninţat de o explozie.

Părea că şi mişcările prin Porţi se opriseră. Era posibil ca Porţile să fie abandonate. Wynn se lupta din răsputeri să refacă conexiunile, dar sistemul de Poartă era atât de şocat, încât era instabil. Era necesar mult timp ca să fie pus la punct.

Ştia că secţiuni întregi din imperiul lui fuseseră ocupate de Lamprey. Se temea, cunoscându-le mentalitatea că represaliile au început deja. Dar nu avea nicio ştire despre Lamprey. Încercă să-l contacteze, pregătit pentru a negocia cu el. Şi unde erau Xerxes şi Shell-Bogdanovich? Dintre toate Grandioasele Familii doar Wong îi confirmase semnalul, dar refuzaseră în mod politicos să vorbească cu el.

Fusese ostracizat? Asta era ceea ce se întâmplase?

Nu ştiau că se pornise un război?

Chiar atunci sosi un mesaj de o claritate uimitoare. Pawl, singur în turnul lui, admirându-şi lumea scăldată în lumina aurie a soarelui, se simţi fericit. Era o convocare din partea Conclavului celor Unsprezece, dorind să vorbească imediat cu el.

Wynn alinie raza vivantă în armonie cu celelalte raze, şi ca într-o magie, Pawl îşi făcu apariţia în mijlocul celorlalte zece corpuri strălucitoare, însufleţite de acea lumină mai mult decât reală, caracteristică unei transmisii vivante. Nu se aflau nicăieri, şi bezna ce-i înconjura nu era bezna spaţiului. Se adunaseră într-un punct matematic sau, spus în alt fel, într-o confluenţă de simboluri.

Pawl îi privi pe ceilalţi seniori, şi ei îi întoarseră privirea.

Acolo se afla şi Proctor, cu colţii lui auriţi şi coama lucind.

Bătrânul Wong, cu faţa zbârcită. Era imposibil să-i vezi ochii.

Helium Bogdanovich, cărunt, vizibil stânjenit de absenţa apei. Clover Shell, cu chip voios şi trupul gras.

Lamprey, acoperit de murdărie. Lui Pawl îi amintea de un sac umed, golit de conţinut.

Freilander-Porterhouse, rânjind prietenos.

Longstock, nemişcat precum o călugăriţă mare, albă, cu ochi inexpresivi de insectă.

Cicero Paragon, gras precum o larvă.

Singular Sith, cu chip de taur, respirând zgomotos pe nas.

Laverna Felice, o păpuşă pictată, cu ochi purpurii, şi păr ondulat.

Ei erau toţi. Puterea galaxiei.

Îl priveau. El stătea acolo, adus de spate, cu picioare strâmbe şi păr lung şi împletit. Ochii lui aurii străluceau.

– Bine ai venit în Consiliul celor Unsprezece, Senior al Familiei Paxwax.

Pawl stătea cât putea el de drept.

– Ei bine, în ciuda tuturor celor întâmplate, eu nu m-am răzgândit. Încă mai doresc să mă căsătoresc cu Laurel Beltane.

Evantaiul din mâinile Bătrânului Wong se strânse cu zgomot şi capul i se legănă. Bătrânul râdea.

**Bennet**

Laurel îl înfrunta. Era palidă, dar ochii îi avea uscaţi. Imaginea vivantă era clară.

– Tatăl meu a murit.

Pawl o privi nedumerit. Era o seară târzie şi deasupra turnului său stelele licăreau. O noapte pentru dragoste şi tandreţe, se gândi el. Nu se aşteptase la asemenea ştiri.

– Dar era cu tine… vreau să spun că se afla la bordul Vanburgh-ului, cu tine şi Paris.

– Tata n-a vrut să plece. A insistat că lumea lui era acolo şi va muri cu ea dacă e necesar. Aşa vedea el lucrurile. Era un om bun, şi acum este mort.

Lacrimi răsăriră pe marginea pleoapelor şi împreună cu ele se ivi mânia.

– Era un om minunat. Blestemate fie Familiile voastre şi certurile voastre pentru putere. Am pierdut o lume unde mă simţeam într-adevăr ca acasă şi un părinte pe care l-am iubit. Nimic nu mai poate înlocui aceste lucruri.

– Nu am început eu războiul.

– Nu, dar ai luptat în el. Ai fi putut să dăruieşti surorilor Xerxes tot ce doreau, ba chiar mai mult. Ai fi putut veni cu noi. Te-am fi iubit cu toţii şi tata ar fi fost încă în viaţă, iar lumea noastră ar fi fost un loc… M-a sărutat la despărţire… poate că nu era un om care să-şi exteriorizeze sentimentele, dar sentimentele lui erau foarte profunde. Cred că ştia… cred că întrezărise viitorul. Când am plecat pe Vanburgh mi-a spus „Fii fericită”.

Lângă umărul lui Laurel se ivi, chipul trist al fratelui ei, Paris. O înconjură cu braţele şi îl privi pe Pawl.

– Eu sunt acum Seniorul Beltanilor, o familie de nomazi. Sora mea este Regina nomazilor.

– Dragostea mea. Iubita mea, imploră Pawl. Încercă să pună tot sufletul în aceste cuvinte. Te rog, uită-te la mine.

Laurel îşi ridică privirea şi se uită la el printre lacrimi.

– Pawl, Pawl. Cine s-ar fi gândit că speranţele noastre vor avea un asemenea început. Uită-te la noi, la noi toţi.

– Vom fi fericiţi. Crede-mă.

Ceva se petrecea cu el. Cu mânia lui. Cu simţămintele care îi conduceau mâna în carneţel.

– Crede-mă, dacă lucrul ăsta stă în puterea mea, vom fi fericiţi. Te iubesc. Vreau să-ţi ofer ceva din forţa mea.

– Of, Pawl.

Ochii ei căpătaseră o nuanţă de căldură.

– Am nevoie de tine.

– Vino la mine. Acum. Imediat. Câteva Porţi sunt deschise. Foloseşte Porţile Proctor. Calea spre mine e liberă. Şi eu am nevoie de tine. Te iubesc.

– Of, Pawl. Mulţumesc Domnului că cel puţin eşti în siguranţă.

Plecă de lângă vivantă.

Pawl rămase singur cu silueta întunecată, mâhnită, a lui Paris. Era doar un băiat.

– Pot să vin şi eu?

## Sanctum

Sanctum vuia.

Un milion de specii, niciuna dintre ele umană, urmărise evenimentele din lumea oamenilor. Se bucurau intens. Doriseră să se alăture luptelor fierbinţi, dar atitudinea Familiilor se schimbase şi se echilibrase balanţa puterii. S-au retras. Nu sosise încă timpul lor. Dar curând… curând…

Acum erau ocupaţi sub faţada Cercului Interior, reparând sistemul Porţilor, uşurând înnodarea relaţiilor, arătându-se folositori.

Dar în conştiinţa fiecărui non-uman domnea speranţa. Băiatul Paxwax era în siguranţă. Acum era puternic. Curând acea putere se va întoarce chiar împotriva Familiilor. Copacul spusese acest lucru.

Undeva, departe, sub suprafaţa planetei Sanctum, micul Gerb numit Odin stătea înaintea giganticului Copac de argint. Cele două entităţi erau singure.

Gândurile lor pluteau împreună, ca şi fumul.

Gerbul aştepta. Aproape tot ceea ce însemna el, se consumase.

AM FĂCUT BINE? întrebă Gerbul.

FOARTE BINE, răspunse vocea Copacului. SE PARE CĂ AI GĂSIT O CALE DE ÎNŢELEGERE CU OAMENII. DAR AI OBOSIT. ÎNTOARCE-TE O VREME PE LUMEA TA ŞI ODIHNEŞTE-TE. TE VOM CHEMA MAI TÂRZIU ŞI TE VEI ÎNTOARCE PENTRU ULTIMA OARĂ PE LUMEA LUI PAWL PAXWAX. ACEASTĂ BĂTĂLIE A FOST DOAR ÎNCEPUTUL. NE VOM ÎNDREPTA ÎN CURÂND SPRE VICTORIE.

AŞA SĂ FIE! spuse Odin şi se prăbuşi.

**SFÂRŞIT**

POVESTEA LUI PAWL PAXWAX ESTE CONTINUATĂ ŞI CONCLUZIONATĂ ÎN „PRĂBUŞIREA FAMILIILOR”.